

Người yêu ơi đi nào

Contents

Người yêu ơi đi nào	1
1. Chương 01 - 02	2
2. Chương 03 - 04	7
3. Chương 05 - 06	12
4. Chương 07 - 08	17
5. Chương 09 - 10	23
6. Chương 11 - 12	28
7. Chương 13 - 14	35
8. Chương 15 - 16	42
9. Chương 17 - 18	48
10. Chương 19 - 20	53
11. Chương 21 - 22	58
12. Chương 23 - 24	64
13. Chương 25 - 26	69
14. Chương 27 - 28	74
15. Chương 29 - 30	81
16. Chương 31 - 32	87
17. Chương 33 - 34	93
18. Chương 35 - 36	98
19. Chương 37 - 38	105
20. Chương 39	111
21. Chương 40 - 41	116
22. Chương 42 - 43	121
23. Chương 44 - 45	127
24. Chương 46 - 47	133
25. Chương 48 - 49	138
26. Chương 50 - 51	144
27. Chương 52 - 53	150
28. Chương 54	154
29. Chương 55 - 56	159
30. Chương 57 - 58	165
31. Chương 59	172
32. Chương 60 - 61	177
33. Chương 62 - 63	182
34. Chương 64 - 65	188
35. Chương 66 (hết)	193

Người yêu ơi đi nào

Giới thiệu

Ngủ cạnh một con cương thi là việc đáng sợ như thế nào? Yêu một con cương thi lại là chuyện ra làm

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nguoi-yeu-oi-di-nao>

1. Chương 01 - 02

1. Món đồ chơi mới

Khi Xảo Nhi tỉnh lại thì trước mắt đã tối đen như mực, chỉ nhìn thấy phía trên có một đôi mắt sói tỏa ra tia sáng xanh như đom đóm và cách cô một khoảng rất ngắn.

Cô đưa tay chạm vào nó, cũng không phải cô gan dạ dùng cảm gì. Vì khi cô còn bé bị sốt cao đã ảnh hưởng đến đầu óc, cũng không thể gọi là ngu dốt, chỉ là phản ứng chậm hơn người bình thường chừng ba bốn năm gì đó...

Tay của cô sờ sờ lục lọi trên gương mặt của sinh vật đó, gần như có thể phân biệt được đây là gương mặt của đàn ông. Chỉ là tay cô cảm giác nó lạnh lẽo cứng ngắt, không có chút sinh khí của sự sống nào.

Đầu ngón tay lướt qua môi người đàn ông và chạm trúng một chiếc nanh lạnh lẽo. Ngón tay sờ sờ chiếc nanh hai cái, xác định được chiếc nanh này rất sắc bén.

Xảo Nhi rút tay về, lúc này mới nhớ đến rất nhiều vấn đề. Đương nhiên chủ yếu là... cô ở đâu và người đàn ông này là ai?

Cô vẫn chưa nghĩ ra, chiều dài gần một tấc của chiếc nanh này cũng dần rút lại. Người đàn ông kia từ từ cúi xuống người cô, da thịt kề nhau từng tấc, không khí nóng trong quan tài cũng hạ xuống một ít.

Đầu óc của Xảo Nhi vẫn còn đang cố gắng phân tích đầu đuôi sự việc. Cô trợn to đôi mắt muốn nhìn rõ hình dáng của vật trước mặt, nhưng thật sự ánh sáng quờ mờ tối cô chẳng thấy được gì.

Ngược lại vật hình người này lại vô cùng tò mò về cô. Nó đùa giỡn với đầu cô, lúc thì nghiêng đầu cô qua trái, lúc thì nghiêng qua phải, trông rất vui vẻ.

Xảo Nhi muốn hỏi nó là ai? Nhưng vừa mở miệng nó lại phát hiện trên cằm cô lại có thể đóng mở. Vì vậy rất thuận lợi mở miệng cô ra, ngón trỏ dài lướt qua khe răng cô, mang theo mùi vị tanh tưởi. Xảo Nhi dùng tay đẩy nó ra, nhưng nào có đẩy được.

Nó sờ soạng mấy cái răng của cô xong. Tựa như thấy rằng đầu lưỡi chơi vui hơn, nên đưa tay sờ lên đầu lưỡi của cô.

Xảo Nhi không thấy rõ nó, chỉ sợ chiếc lưỡi mình sẽ bị kéo ra ngoài mắt. Toàn thân cô căng cứng, không dám cử động cái nào.

Rốt cuộc nó cũng chơi chán và rút ngón tay ra, cũng chẳng màng đến nước miếng dính trên tay nó, lại tiếp tục sờ soạng lục lọi người cô. Xảo Nhi hơi khiếp đảm run rẩy, hồi lâu mới lấy can đảm hỏi: “Anh là ai?”

Tiếng nói vừa vang lên, động tác của người ở trên cũng dừng lại, sự chú ý lại lần nữa chuyển đến miệng của cô, đẩy miệng cô ra, lại duỗi ngón tay vào trong nghiên cứu một hồi.

Đầu ngón tay thăm dò rất sâu, lúc Xảo Nhi sắp nôn ọe mới chịu rút ra. Xảo Nhi đưa tay cũng sờ mó lục lại người nó. Lần này thì đúng là hình dáng đàn ông, hơn nữa vóc người cũng vô cùng cao lớn. Chỉ có điều toàn thân cứng rắn như sắt đá, chạm vào có cảm giác như tượng người được đúc bằng sắt vậy.

“Anh là ai? Tại sao tôi lại ở chỗ này?!” Xảo Nhi hơi sợ. Mà hình như nó cũng chẳng nghe hiểu được lời nói của cô, chỉ cúi người, gục đầu lên cổ cô.

Xảo Nhi lấy tay đẩy nó ra, nhưng nó thật quá nặng. “Này, rốt cuộc anh là ai?”

Vật hình người kia như bất mãn vì bị quấy rầy, gầm nhẹ một tiếng rít qua khe răng, giống như thú hoang đe dọa cô. Xảo Nhi nhanh chóng không dám âm ỉ với nó nữa. Bóng tối làm cho cô lo lắng sợ hãi, lá gan cũng nhỏ lại: “Anh đề tôi...” Cô khẽ nói.

Vật hình người lại cúi đầu tiếp tục nằm trên người cô, chiếc nanh dài thỉnh thoảng chạm vào cổ cô, cuối cùng cũng từ từ rút trở về.

Xảo Nhi không dám nhúc nhích, nó cũng chẳng có hành động gì khác, chỉ lẳng lẳng nằm trên người cô, tựa như ngủ thiếp đi.

Lúc Xảo Nhi có cảm giác mình bị đè sắp ngạt thở thì nắp quan tài được mở ra. Hai người vốn chuẩn bị kéo cô ra ngoài, vừa thấy cô mở to mắt lại giật mình: “Sư phụ, cô gái này còn sống!”

Xảo Nhi liều mạng đẩy vật hình người trên cơ thể cô ra, dùng cả tay lẫn chân leo ra khỏi quan tài, không ngờ lại nhanh chóng bị hai người ở ngoài quan tài bắt lại.

“Sư phụ, cương thi này lại không có hút máu cô ta, chẳng lẽ cương thi cũng ăn chay sao?”

Lúc này Xảo Nhi mới thấy rõ, hai người trước mặt đều mặc áo đạo, nhưng ánh mắt thì như những người vô đạo cứ thản nhiên ung dung. Người đàn ông hơi già mang vẻ mặt u ám: “Chỉ khi linh khí trời đất không đủ, cương thi mới hút máu người. Hôm nay ở đây linh khí sông nước dồi dào, tất nhiên nó không cần hút máu vẫn sống được.”

“Hi hi, nó không muốn hút máu nhưng lại ôm chặt cô ta, chẳng lẽ cương thi cũng thích mấy vụ này sao?”

“Con biết cái gì!” Lão đạo lạnh mặt: “Cương thi tính thuần âm, xử nữ chưa phá thân âm khí nặng, đương nhiên nó thích thôi.”

Nói xong, ông ta ngẩng đầu đánh giá Xảo Nhi từ trên xuống dưới: “Cũng được, nếu nó thích, vậy thì nuôi luôn đi. Cũng tránh được việc mai sau con nhóc này ra ngoài nhiều chuyện. Tiểu Tứ!” Ông ta kéo Xảo Nhi đến ném vào quan tài lần nữa, căn dặn đệ tử mình: “Đi lấy chút nước uống, lương khô gì đó, để ở đây dự trữ sẵn cho cô ta.”

Tên tiểu đạo sĩ tên Tiểu Tứ kia đi xuống chuẩn bị, lão đạo sĩ lạnh lùng nhìn Xảo Nhi: “Dám bước ra quan tài một bước, bản đạo sẽ lấy máu cô cho nó uống.”

Xảo Nhi co rúm người lại xú, lúc này mới phát hiện ra ở đây là hang núi. Ở bên ngoài vẫn còn nắng chiều, ánh tà dương chiếu nghiêng vào cửa hang, thỉnh thoảng nghe thấy tiếng suối róc rách trong núi.

Nghĩ đến lời nói của tên đạo sĩ kia cũng không sai, nơi đây đúng là chỗ linh khí non nước dồi dào.

Vật trong quan tài cũng không nhúc nhích, nó vẫn nằm sấp. Xảo Nhi không nhìn thấy được mặt nó, chỉ nhìn thấy quần áo trên người nó chẳng biết qua bao nhiêu năm, đã rách tơi tả từ lâu, nhìn không ra là kiểu gì.

Từ góc độ này, cô có thể thấy tấm lưng trần và mông của nó. Lúc này nghe nói bọn họ nói đó là cương thi, bây giờ cô mới cảm thấy đáng sợ, bối rối dịch dịch vào vách quan tài, muốn cách xa nó một chút.

Nhưng chiếc quan tài thật nhỏ hẹp, cô cũng không thể tránh được nó bao xa.

Tên Tiểu Tứ đạo sĩ mang đến chút cháo và bánh bao đi vào, vừa lúc cô run rẩy nơm nớp lo sợ nhận lấy chén cháo. Không biết cô đã ngủ bao lâu, đương nhiên đã đói bụng. Giờ phút này, mặc dù sợ hãi, nhưng vẫn phải ăn cháo và hai cái bánh bao.

Sự chú ý của hai tên đạo sĩ rõ ràng tập trung trên người của cương thi.

“Sư phụ, có phải tối nay chúng ta nên mở đàn làm phép thử chút hay không? Không chừng tặng cho nó phụ nữ, nó đã chấp nhận để mình sai khiến rồi đó!” Đôi mắt thâm tà của Tiểu Tứ nhanh nhẹn đánh giá một phen.

Nhưng lão đạo chỉ trầm ngâm. Nơi đây vốn là một khu đạo quán, sau đó bị một số đạo sĩ lòng dạ bất chính chiếm đoạt, cho nên qua các thời kì đều nuôi cường thi, thường xuyên làm phép sai khiến, để xuống đó quấy rối thôn dân.

Dân chúng sợ hãi, tự nhiên sẽ lên núi xin bọn họ xua quỷ bắt yêu. Cho nên chỗ này mặc dù vắng vẻ, nhưng nhan khối lại cực thịnh, xem ra làm ăn hết sức thịnh vượng.

Lão đạo này chính là ở đây, tự hiệu là đạo trưởng Trùng Linh, sau núi có nuôi năm con cường thi. Hai con cường thi trắng, một con cường thi đen, một con ma cà tưng, đều có thể làm phép sai khiến. Duy chỉ có con cường thi này, làm phép cỡ nào cũng chẳng thêm nhúc nhích.

Sau mấy lần mở đàn làm phép thất bại, đạo trưởng Trùng Linh cũng chất chứa không ít tức giận, lo lắng có phải linh khí không đủ hay không? Cho nên sai người xuống núi bắt một xử nữ mang đến đây nuôi cường thi này.

Nhưng người được bắt về, nó lại chẳng thêm hút máu.

Lão đạo trưởng đứng trước quan tài, chấp tay đi tới đi lui hồi lâu, đột nhiên mặt lại biến sắc. Chẳng lẽ, không dùng phép sai khiến với nó được nó hay sao?

Ông ta kêu Tiểu Tứ mang đến lá bùa, dùng máu tươi ghi lên đó vài chữ dán lên trước quan tài. Tiểu Tứ khó hiểu: “Sư phụ, đây là cái gì?” Lão đạo trưởng phất tay ý bảo đệ tử rời đi. “Bình thường kêu con cố gắng học, thì không chịu cứ lo chuyện tào lao. Đây là điển văn(*).”

(*) Điển văn là văn viết cho người chết đọc được mô tả theo khẩu hình khi nói.

“Điển văn? Viết cho người chết xem hả? He he, sư phụ, vẫn là sư phụ giỏi, cho đến bây giờ con chưa nghe nói nuôi cường thi còn phải viết chữ cho nó xem.”

“Con biết cái gì...” Hai người dần dần đi xa, Xảo Nhi ngồi trong quan tài suy nghĩ một hồi, cảm giác mình phải nên chạy trốn.

Cô bò dậy, chuẩn bị nhảy ra khỏi quan tài, đột nhiên mắt cá chân như bị bàn tay sắt khế bóp, một sức lực mạnh mẽ lại kéo cô lại trong quan tài lần nữa, nắp quan tài không hề báo trước, lại đóng lại.

Cô giật mình, may mà nắp quan tài cũng không đóng kín, cường thi trong quan tài chỉ hơi nhe răng, gầm lên một tiếng uy hiếp. Cô lại bị nó đè bẹp ở dưới, một hồi lâu cô cũng không nhịn được nữa, khê đẩy đẩy nó. “Này... Anh... Anh buông tôi ra trước đi, tôi...”

Cho dù biết trước mặt chỉ là một con cường thi, cô vẫn đỏ mặt, nói nhỏ vo ve như muỗi: “Tôi mắc quá.”

Đáng tiếc là cường thi kia nghe không hiểu, càng không hiểu thế nào là “mắc quá”. Nó cứ gắt gao đè cô không cho nhúc nhích. Xảo Nhi cố gấn nín nhịn, đến mức đỏ mặt tía tai, rốt cuộc không chịu được nữa. “Mau buông ra đi.”

Khi cô đang liều mạng vùng vẫy, bên ngoài hoàng hôn đã xuống thấp.

Vàng trắng non mới vừa nhú lên, cường thi kia xốc nắp quan tài ra, đứng thẳng lên. Hành động của nó cực kì nhanh, thậm chí Xảo Nhi không thấy rõ được động tác của nó, lúc nhìn lại thì nó đã đứng ở cửa hang, trực tiếp hấp thu ánh trăng. Rốt cuộc Xảo Nhi cũng được ra khỏi quan tài, chạy thẳng ra ngoài hang núi, cô vội đi vệ sinh. Nhưng không ngờ vừa xông đến cửa hang núi, cường thi kia đã bắt lại cô.

Dưới ánh trăng, cô thấy được rõ ràng, hai nanh cường thi kia lộ ra ngoài, hung ác dữ tợn.

Phản ứng của cô vốn chậm, ngay cả kinh sợ cũng trễ hơn người khác. Cũng may là như thế, nếu không, sợ rằng đã tề uest quần tại chỗ rồi...

Không ra khỏi hang núi được, Xảo Nhi thật sự ghen đến luống cuống, cũng không màng nó đang ở đây, vội vàng tìm một góc nhỏ trong hang, ngồi xổm ngay tại chỗ, vội vã cởi quần nhanh chóng giải quyết.

Cương thi kia cũng không để ý đến cô nữa, đứng dưới ánh trăng tại cửa động hút khí trời.

2. Đồ chơi không vâng lời

Nửa đêm trong núi rất yên tĩnh, mặt trăng tròn vành vặc như chiếc mâm, tỏa ánh sáng bạc phủ khắp mặt đất. Nước suối chảy róc rách, thỉnh thoảng có vài tiếng chim kêu oang oác vang vọng cả núi rừng. Xảo Nhi vận động trong hang một trận, ăn hai cái bánh bao, uống chút nước, sau đó cũng thấy nhàm chán. Cô ngó dáo dác ở cửa động, thử mấy lần, cương thi cũng không có phản ứng.

Lá gan cô tăng lên, đột nhiên chạy trốn ra ngoài. Cô đã dùng tốc độ nhanh nhất, nhưng người còn chưa rời khỏi hang núi, cổ áo phía sau đã căng thẳng, bị một vật gì đó nắm trong tay.

Dưới ánh trăng, cương thi kia mọc nanh dài, rất đáng sợ. Cô nhìn nó hồi lâu, sợ hãi cũng chùng chất lên từng chút từng chút, nhưng đợi đến khi phản ứng kịp thì đã kêu không được rồi.

Mà cương thi kia rõ ràng vô cùng tức giận, không ngừng nhe răng gầm gừ với cô.

Xảo Nhi nhìn khuôn mặt nó, không biết làm sao lại nghĩ đến Đại Hoàng ở trong thôn, trước khi cắn người nó cũng như thế.

Cương thi bắt được cô rống lên một trận, xách cô xoay người bước nhanh đến quan tài, ném cô vào bên trong. Nó xoay người đi, Xảo Nhi liền bò dậy, lúc muốn nhảy ra ngoài, cương thi kia lại thông minh, một tay đẩy nắp quan tài đóng chắc lại một tiếng rồ kêu.

Không khí trong quan tài không nhiều, Xảo Nhi khóc một trận cũng cảm thấy khó chịu, đành phải an tĩnh lại. Cho đến khi cương thi mở nắp quan tài đi vào, đã là tảng sáng, hình như nó vừa đi ra ngoài, trên bàn chân còn dính ít bùn.

Trong quan tài nóng bức, nó vẫn đè chặt Xảo Nhi bên dưới. Nắp quan tài cũng không đóng kín lại, không khí có thể lưu thông. Xảo Nhi cảm thấy dễ chịu được chút, chỉ có điều nó nặng quá, ép cô không thở nổi.

Đã lâu không ngủ, lần này Xảo Nhi mơ mơ màng màng thiếp đi, chỉ có điều là người trước ngực ép như bàn đá, vô cùng khó chịu.

Khi tỉnh lại lần nữa, thức ăn và nước uống ở bên ngoài đã được đổi, lão đạo Xung Linh kia mừng rỡ khoa tay múa chân. “Tối hôm qua, thôn Hà Đông thật xảy ra chuyện ma quái, vậy mà nó lại có thể xem hiểu điển văn, lần này nhất định được báu vật rồi!”

Đạo sĩ tên Tiểu Tứ vẫn còn khó hiểu: “Chưa từng nghe nói cương thi lại biết chữ.”

Lão đạo Xung Linh vui vẻ quá mức, không thêm so đo, giải thích với tên đồ đệ ngu dốt của mình. “Những thứ đạo hạnh càng cao, lại càng dễ dàng mọc nổi. Con nhìn những cương thi hắc bạch kia đi, cũng là vật chết thôi. Còn nó là chân chính có linh tính, cũng có chút xú đạo hạnh.” Ông ta tự tay sờ cương thi trong quan tài, quý trọng không lời nào miêu tả nổi. “Bảo bối, bảo bối hiếm thế ời.”

Tiểu Tứ vẫn bán tín bán nghi như cũ, thấy trong quan tài, cương thi kia vẫy gắt gao đè lên người Xảo Nhi không nhúc nhích. Hắn ta tự tay sờ sờ làn da cứng rắn lạnh băng kia. Nhìn qua nó cũng chẳng có khác gì với mấy con cương thi bình thường: “Cũng không biết có phải là thật không nữa...”

Đúng là tâm tình Xung Linh lão đạo rất tốt, thế nên đêm nay, bên cạnh nước uống và thức ăn của Xảo Nhi, lại có thêm quần áo của con gái.

Quần áo trên người cô đã nhiều ngày không tắm rửa, lập tức vội vàng cầm lấy, trong bóng tối khó khăn bước đi trong hang núi. Lúc thay bộ đồ này, cô lại gặp phải khó khăn: cái yếm ở bên trong đâu? Đừng nói là không có nha.

Cương thi kia vẫn đứng ở cửa động như cũ, Xảo Nhi ôm y phục, cố gắng giao tiếp với nó: “Anh...” Cô giật nhẹ tay nó. Hồi lâu cương thi kia mới quay lại nhìn cô, cô giơ giơ quần áo trong tay, vừa khoa tay múa chân diễn tả hành động vô quần áo: “Tôi đi tìm một chỗ, giặt quần áo. Giặt, hiểu không?”

Cương thi kia lại quay đầu đi hấp thụ ánh trăng, rõ ràng cho thấy là nó không hiểu.

Xảo Nhi ôm y phục đi ra ngoài, rốt cuộc lại bị nó ném vào quan tài lần nữa. Cương thi chống lên quan tài găm thét, bộ dáng vô cùng phần nộ. Nó càng giận, móng trên mười ngón tay lại dài hơn một tấc, màu sắc xám đen, hết sức đáng sợ.

Xảo Nhi vừa vội vừa sợ, chỉ đành phải rúc vào quan tài, nó rống lên một trận, rồi muốn đẩy nắp quan tài lại. Xảo Nhi ngửi được mùi chua trên người mình, ôm quần áo bản. Khí trời mùa hè rất dễ đổ mồ hôi, nghĩ đến không biết phải trải qua bao nhiêu ngày như vậy nữa, mũi cô chua xót, ngồi trong quan tài gặt lệ.

Khóc lóc một trận, lại thấy cương thi kia hơi tò mò nhìn cô, đưa tay đến lau nước mắt dưới mí cô, đánh giá tỉ mỉ. Xảo Nhi lại bò đến trước mặt nó lần nữa, giặt tay nó như cũ, nhỏ giọng nói: “Tôi không trốn, tôi muốn giặt quần áo, tôi muốn tắm, trên người hôi quá rồi...”

Cương thi kia nhìn cô hồi lâu, đôi mắt tỏa ra tia sáng xanh, rất đáng sợ. Xảo Nhi nghĩ rất lâu, rốt cuộc nắm tay của nó đi ra ngoài, cương thi này lại đi theo cô. Hai người tìm quanh quẩn, rốt cuộc cũng theo tiếng nước tìm được một con suối trên núi. Lúc này, Xảo Nhi mới thả tay nó ra, ngồi xổm xuống, nhún quần áo xuống nước, ra sức vò quần áo.

Cương thi kia đứng ở bên cạnh, thấy cô cũng không chạy trốn, lại ngẩng đầu lên, tiếp tục thu nạp linh khí dồi dào của núi rừng.

Tất nhiên thời gian Xảo Nhi giặt một bộ quần áo cũng ngắn ngủi, cô vắt khô quần áo, lại cảm thấy trên người rịn rịn khó chịu.

Nhìn trộm nó mấy lần, thấy nó tựa như cũng không để ý đến mình. Cô lặng lẽ tháo nút áo, lấy y phục ẩm ướt lau thân thể.

Nước suối đặc biệt tinh khiết và mát lạnh, cô quen làm việc nặng đã lâu, chưa từng được hưởng thụ cảm giác thể này. Cô vốn là một nha đầu làm việc nặng nhọc ở quý phủ Liễu Viên Ngoại tại tây thôn. Bởi vì khờ khạo, phản ứng chậm lụt, cha mẹ bán cô xong cũng chẳng màng đến thăm nom.

Cô ở Liễu gia ngu ngu ngơ ngơ sáu năm, người hầu trong phủ ai cũng biết đầu cô không nhanh nhạy, nên mấy việc dơ bẩn nặng nhọc đều vui vẻ giao cho cô làm.

Cô cũng không nhìn ra, vẫn cứ ngu ngơ sống nhiều năm như thế.

Hôm nay mất tích, đương nhiên Liễu gia sẽ báo quan. Nhưng xem chừng, chỉ là một nha đầu nhỏ nhỏ, có lẽ là tự trốn không chừng. Cho nên mấy ngày sau, mọi người cũng từ từ quên mất cô đi.

Xảo Nhi lau sạch thân thể, thấy nó vẫn chưa muốn rời đi, cô liền tháo bím tóc, cởi giày, xắn quần lên, gội đầu sạch sẽ trong làn nước mát.

Đợi cô lau khô tóc, thấy cương thi kia vẫn hấp thụ ánh trăng như cũ, cô cẩn thận tỉ mỉ nhích qua bên trái chút, thấy nó cũng không phản ứng, lại len lén nhích thêm chút nữa.

Như thế cách nó năm sáu bước, nó quay đầu, da mặt đã cứng ngắc từ lâu, không thể hiện ra vẻ mặt nào. Xảo Nhi chỉ cảm thấy trong đôi mắt kia có tia sáng xanh rừng rực, tựa như nó đang trừng cô.

Cô hơi sợ, lại rất tự giác chuyển đến gần bên nó, nó lại nghiêng đầu đi, không để ý cô nữa.

Như thế, mãi cho đến giờ Dần (3h - 5h sáng), rốt cuộc nó cũng nhúc nhích, vác Xảo Nhi lên vai, quay về sơn động. Đến trước quan tài, nó để Xảo Nhi Xuống. Lần này Xảo Nhi đã có kinh nghiệm, nắm tay nó kéo đến một chỗ có cành cây thấp bé, phơi quần áo ướt lên. Nó đứng bên cạnh cô quan sát, chẳng biết đang suy nghĩ gì.

Cuối cùng, hai người (một người một thi) cũng trở về trước quan tài, Xảo Nhi tự mình bò vào, nó liền ngả lên người cô, đè cô thành bánh rán như cũ.

Nắp quan tài đẩy lại lần nữa, sắc trời dần sáng lên.

Đến buổi sáng, có người đến đây đổi nước và thức ăn, Xảo Nhi nhìn qua khe hở của nắp quan tài, thấy được kẻ đó chính là tiểu đạo sĩ Tiểu Tứ.

Xong việc, hắn mở quan tài ra, nhìn vào bên trong. Hiển nhiên là cương thi vẫn ngủ, hắn cười cười vỗ vỗ mặt Xảo Nhi. Xảo Nhi cũng không kịp né tránh. Cho nên khi đầu ngón tay lạnh lẽo như con rắn chạm vào gương mặt cô, cô mới cuống quýt trốn dưới thân cương thi.

Tên Tiểu Tứ kia cười nham hiểm, cũng không làm khó cô, vội vã rời đi.

Xảo Nhi vẫn nhìn trộm theo, thấy hắn đi mới ló đầu khỏi cổ cương thi. Cô nghĩ đến nanh của nó, nên nhanh chóng quay lại nhìn môi nó, cô không vạch nổi môi nó lên, cũng chẳng biết nanh đã rút vào đâu. Nghĩ như vậy, cô lại đưa ngón tay vào dò miệng nó, lục lọi khắp nơi cũng chẳng có thu hoạch gì.

Chẳng biết cương thi kia mở mắt từ khi nào, giữa ban trưa, ánh mặt trời hưng thịnh, bộ dạng lười biếng của nó chẳng có tinh thần, cứ như vậy nhìn lại cô.

Xảo Nhi ngẩng đầu đón nhận đôi mắt xanh sâu thẳm của nó, lại giật mình, vội vàng rút ngón tay ra. Trong miệng nó không có nước bọt, nhưng lại mang theo mùi vị hơi tanh.

Lúc này, Xảo Nhi mới kịp phản ứng biết mình đang làm cái gì, ngón tay chùi chùi lên quan tài. Nó cũng chẳng có hành động gì khác, bộ dáng như mơ màng buồn ngủ, híp mắt lại nhìn cô, xong rồi nhắm mắt, không nhúc nhích gì nữa.

2. Chương 03 - 04

3. Cương thi trộm táo

Cứ như thế trôi qua mấy ngày, bên núi đối diện xuất hiện một đạo quán khác.

Đối với chuyện này, Xung Linh lão đạo vô cùng có kinh nghiệm. Xế chiều ông ta đến chỗ Xảo Nhi, viết một tờ giấy phù văn cho cương thi.

Buổi tối, cương thi vẫn như cũ, Xảo Nhi không biết nó có thật xem hiểu những kí tự kì quái trên lá bùa vàng kia không. Nhưng nó thật đứng ở cửa hồi lâu, rồi lại đi ra ngoài.

Khi gần đi, như không yên tâm với món đồ chơi này, nó đi vòng quanh quan tài hai vòng. Rồi lại kéo Xảo Nhi để vào quan tài, đóng kín nắp, lúc này mới vội vã đi ra ngoài.

Ở chung mấy ngày, Xảo Nhi cũng đã gần quen thuộc với tính tình của nó. Chỉ cần cô không chạy trốn, nó cũng không thường hù dọa cô.

Nhưng tại sao cô lại có thể không trốn chứ? Không thể ở cả đời với một con cương thi thế được.

Cô cố gắng liều mạng đẩy nắp quan tài ra. Chỉ có điều nắp quan tài kia đóng quá kín, rất khó khăn để đẩy được. Cô cố gắng rất lâu, cuối cùng đành phải dừng lại thở hổn hển.

Lần này nó đi hơi lâu, cho đến giờ Sửu (1h - 3h sáng) mới quay về. Lúc mở nắp quan tài ra, lại mang theo hai quả táo, kiên quyết đưa cho Xảo Nhi. Xảo Nhi ngỡ người một hồi mới biết được là nó muốn cho cô ăn. “Anh... lấy ở đâu vậy?”

Cô cẩn thận nhận lấy hai quả táo kia, xác nhận lại lần nữa: “Cho tôi hả?”

Cương thi thấy cô nhận lấy, trông như rất vui mừng. Nó đi quấy rối đạo quán ở núi đối diện, khi trở về thấy có đứa bé hái trộm hai quả táo. Nghĩ đến bộ dạng bọn họ cũng không khác nhau, chắc cô cũng ăn cái này. Cho nên, nó nhảy ra hù dọa đứa bé kia bỏ chạy, rồi tự mình trộm hai quả.

Rồi nó lại đi hấp thụ ánh trăng, Xảo Nhi lại leo ra khỏi quan tài, mang táo đi rửa sạch sẽ, sau đó thì gặm ngon lành.

Ngày hôm sau, mấy thôn dưới chân núi cũng ồn ào cả lên. Nghe nói có cương thi xông vào đạo quán mới mở, phá nát bát trong đạo quán, ngay cả quán chủ cũng bị đánh gãy thất lưng.

Thôn dân cả giận. Bị cương thi ngồi lên đầu mà cũng dám mở đạo quán ư! Cho nên dưới sự xúc động, bọn họ rượt đuổi ba người đạo sĩ của đạo quán chạy té khói.

Xung Linh lão đạo dẫn mấy đệ tử qua đó, bẹo hình bẹo dạng vờ làm một lễ cúng bái, thêm mắm dậm muối nói vài chuyện yêu quái quỷ thần cả buổi. Quần chúng không biết gì, ai nấy đều thần phục.

Thừa dịp này, uy tín của Xung Linh lão đạo lại tăng thêm mấy bậc.

Ngày hôm sau, Xung Linh lão đạo lại đến, vẫn nhìn cương thi trong quan tài chút, đổi nước và thức ăn cho Xảo Nhi.

Xảo Nhi lại hơi do dự: “Ông... có thể cho nó hai bộ quần áo hay không?” Xung Linh lão đạo còn chưa mở miệng, tên đạo sĩ Tiểu Tứ kia đã cười chế giễu: “Ồ, sao đây, ngủ với cương thi đến phát sinh tình cảm rồi hả?”

Xảo Nhi vẫn bị nó đè ép, khuôn mặt đỏ bừng. Quần áo trên người nó đã nát bươm, cứ da thịt kề nhau như thế cô thật sự rất ngượng ngùng.

Xung Linh lão đạo không nhiều lời, dặn dò Tiểu Tứ mang hai bộ quần áo đến đây. “Y phục, bần đạo có thể cho cô, về phần làm sao để nó mặc vào, vậy phải xem tài năng của cô rồi.”p>

Hai người rời đi, Xảo Nhi cũng hiểu biết chút chút, ban ngày nó sẽ không hoạt động. Cô càng vùng vẫy muốn đứng dậy, nó càng không chịu nổi tay. “Anh... Tôi giúp anh mặc quần áo được không?” Cô nói nhỏ nhẹ bên tai nó. Nó híp mắt lại, gục đầu bất động nằm trên người cô. Xảo Nhi nhẹ nhàng khoa tay múa chân với nó: “Mặc... hiểu không?”

Cô nắm lấy y phục của mình làm mẫu cho nó. Cương thi kia nhìn thấy quần áo của cô, cũng hơi tò mò kéo ra. Sau đó, nó phát hiện thì ra dưới lớp quần áo kia, vẫn còn một lớp da thịt.

Nó đưa tay kéo áo cô. Xảo Nhi luống cuống. “Đừng... Anh đừng lộn xộn.”

Móng tay của nó đã rứt vào, tay nó bị vướng hàng cúc áo trước ngực cô, nên sờ loạn cả lên, luồn vào dưới áo cô, phát hiện ra dưới y phục này lại là một làn da êm ái.

Tay chạm lên da thịt đương nhiên tốt hơn nhiều so với chạm vào quần áo. Nó hơi tò mò sờ tới sờ lui. Xảo Nhi vừa sợ vừa vội, động tác cũng không dám quá kịch liệt. Nó rất dễ dàng xé rách y phục của cô.

Nó híp mắt, lưỡi biếng sờ qua vùng bụng bằng phẳng của cô, lại hiểu kì lần lên.

Xảo Nhi bắt được tay nó, xấu hổ đến mức hốc mắt đỏ cả lên, nước mắt trào ra. “Anh buông tay, đồ không biết xấu hổ! Đồ quỷ râu xanh!”

Cũng may là tinh thần của nó ban ngày không dồi dào, chỉ chơi chút, lại nhắm mắt ngủ. Từ đó, Xảo Nhi cũng không dám nói đến chuyện mặc quần áo nữa.

Đến ban đêm, trời nổi sấm chớp đổ mưa. Nó ngồi trong quan tài, cố gắng không hoạt động. Tia chớp chiếu sáng ngoài cửa động, tiếng sấm vang lên ầm ầm. Nó gắt gao ôm Xảo Nhi. Xảo Nhi bị ôm chặt đến nghẹt thở, cố gắng vùng vẫy. Nó cúi đầu ở bên tai cô, tuy không thấy môi nó nhúc nhích, nhưng lại có thể nghe tiếng nó nhỏ liên miên, tựa như nói gì đó.p>

Đương nhiên Xảo Nhi nghe không hiểu, nhưng tiếng nói này cũng không có tức giận. Dần dần, cô cũng an tĩnh lại, mặc cho nó ôm.

Mưa càng ngày càng lớn, cả cõi đất trời chỉ nghe tiếng mưa rơi ào ạt. Cửa hang tương đối cao, nước cũng không thể chảy vào được. Ngoài hang, màn mưa dày đặc trắng xóa, tia chớp như búa bổ đĩnh tai nhúc nhích, xé rách cả màn đêm. Nó chỉ ôm Xảo Nhi thật chặt, không hề nhúc nhích.

Sơn động kế bên có cương thi bị tiếng sấm đánh hoảng sợ, nhảy ra cửa động, hoảng loạn chạy như điên giữa núi rừng. Xảo Nhi nhìn ra ngoài cửa động, thấy một ít bóng dáng cứng ngắc nhanh chóng vọt qua, trong lòng cũng run sợ, dựa sát vào nó, không dám lên tiếng nữa.

Tiếng sấm cuối cùng, làm rung chuyển cả đại địa.

Xung Linh lão đạo vội vã chạy đến. Trước tiên đến hang động của Xảo Nhi xem xét, thấy nó mạnh khỏe, mới thở phào nhẹ nhõm. Rồi đi đến xem hai con cương thi ở hang núi bên cạnh, nhất thời không ngừng than khổ.

Hai con cương thi kia đã bị sét đánh nát tan thân thể. Giờ phút này, nhìn như một cục than cháy đen.

Cho đến sau nửa đêm, sấm ngưng mưa tạnh.

Khí trời mùa hè vốn thay đổi thất thường, đảo mắt lại thấy trăng sáng trên trời cao.

Cương thi đứng ở cửa hang hấp thụ ánh trăng, Xảo Nhi nhảy ra khỏi quan tài, dắt nó đến bên suối giặt quần áo. Xong cảm thấy trên người nó cũng rất bẩn, nên cô lấy quần áo ướt lau cho nó chút.

Nước vốn tụ âm khí, nó cũng không bài xích, cứ mặc cho cô chà lau.

Xảo Nhi lau tỉ mỉ, lúc đến trên đùi cô lại mắc cỡ.

Đây là một thi thể đàn ông trưởng thành, mặc dù toàn thân cứng ngắc, nhưng bộ phận trên người vẫn đầy đủ.

Cô đỏ mặt, lau sơ đùi của nó. Sau đó, cô cởi quần áo mình, xuống suối tắm rửa.p>

Nó quay đầu lại nhìn thấy thân thể trắng ngọc trong dòng nước suối kia, lập tức chạy đến sờ loạn người cô. Xảo Nhi đánh tay của nó, nó cũng không giận, vẫn như cũ sờ sờ tắm lưng cô.

Xảo Nhi không chịu nổi nữa, vội vàng lau khô thân thể, mặc quần áo vào. Lúc đang mặc quần áo, đột nhiên nó quay đầu, rống lên thật lớn vào hướng sâu trong rừng cây. Tiếng rống đó khác hẳn với thường ngày Xảo Nhi nghe, nó tràn ngập sự giết chóc.

Xảo Nhi hơi sợ, vội tránh nó, nó nhanh chóng đi lên trước mấy bước. Lúc này Xảo Nhi mới thấy, trong rừng cây, rõ ràng xuất hiện một con cương thi khác. Cũng quần áo rách nát, chỉ có điều con người màu đỏ, tỏa ra ánh sáng lạnh nơi núi rừng sâu thẳm âm u.

Xảo Nhi núp dưới bóng cây bên suối, hai cương thi trong rừng đối mắt nhau, giống như dã thú tru lên, tuyên bố lãnh địa của mình.

Cô chỉ biết phán định qua màu mắt để biết con nào là nó.

Mặc dù ánh trăng sáng ngời, nhưng bọn chúng ra tay quá nhanh, cô không nhìn được là bên nào chiếm thế thượng phong. Trong lúc sợ hãi, Xung Linh lão đạo nghe được tiếng vang, vội vã dẫn ba tên đệ tử đến đây: “Bây trện, kéo chúng ra trước đi.”

Ông ta cũng bình tĩnh, ba đạo sĩ kéo dây ống mực ra trong lúc hai cương thi đánh nhau, để tách chúng nó ra. Nhưng lúc này, cương thi mắt xanh đã chiếm ưu thế, cánh tay trái cứng rắn của nó giật thẳng xuống, khuỷu tay phải của cương thi mắt đỏ đứt lìa, tiếng động rất nhỏ, như cắt gỗ mực.

Không đợi dây ống mực quán lên, cương thi mắt đỏ đã tru thấp đau đớn, vội vã chạy đi.

Cương thi mắt xanh cũng nhanh chóng chạy đến bên bờ suối, một tay ôm Xảo Nhi lên, chạy về hang.

Xung Linh lão đạo chẳng quan tâm đến nó, nhặt nửa cánh tay trên mặt đất, vội vã đi xem con cương thi mắt đỏ kia. Đạo hạnh của con cương thi kia cũng không thấp, nếu bị thương thật ông ta cũng đau lòng.

Xảo Nhi hơi sợ nó, nanh nó dữ tợn, khí chất tàn ác trên người vẫn chưa tản đi. Nó đè cô nằm xuống, toàn thân cô run rẩy.

Nó như cũng biết, đưa tay sờ mặt cô. Xảo Nhi nhắm mắt lại, nghiêng đầu né tránh. Một hồi lâu, tựa như nó nghĩ gì đó, đứng thẳng dậy, vẫn đóng nắp quan tài đi ra khỏi hang núi.

Sau nửa đêm, Xảo Nhi cũng ngủ thiếp đi. Rốt cuộc nó cũng quay về, thế nhưng lại mang theo sáu quả táo!

Sắc trời vẫn chưa sáng, tinh thần nó vẫn cao, an vị trong quan tài. Xảo Nhi mặc nó ôm chặt lấy mình, yên lặng gặm táo.

Đến ngày hôm sau, có nông phu lên đạo quan khóc lóc kể lể: “Xung Linh đạo trưởng, ngài nhất định phải làm chủ cho chúng tôi huhu. Tối hôm qua có một con cương thi đến vườn tôi, trộm táo trên cây. Lúc nửa đêm vợ tôi đi tiểu bị nó dọa sợ tè ra cả quần...”

Xung Linh lão đạo á khẩu.

Buổi trưa, Xung Linh lão đạo tìm được sáu lõi táo ở trong hang động của cương thi mất xanh, sắp hàng chỉnh tề, không thiếu cái nào.

4. Đồ chơi chạy trốn>

Cứ như thế trôi qua mấy ngày, Xảo Nhi vẫn cẩn thận tỉ mỉ, cương thi mất xanh cũng không còn đề phòng cô nữa. Thỉnh thoảng hứng sáng, cô mắc quá, đấu tranh đòi leo ra khỏi quan tài, nó cũng cho phép cô đi. Chỉ có điều hạn chế phạm vi hoạt động trong hang, không được bước ra ngoài một bước. Nhưng sự thông minh của nó, vẫn thật sự thua xa với thói quen xảo trá của con người.

Xảo Nhi thường xuyên phơi nắng ở cửa hang động, mỗi lần cũng đều ngoan ngoãn trở lại. Mới đầu nó còn đề phòng, sau đó lại hiếp mắt lim dim, không còn dè chừng nữa. Cho nên hôm nay, Xảo Nhi vẫn phơi nắng ở cửa động như cũ, ngoảnh đầu nhìn thấy nó thật không chú ý đến mình. Cô lập tức quay đầu nhanh chóng chạy ra khỏi sơn động.

Giữa ban ngày, nắng gắt như lửa, trong hang núi mơ hồ truyền đến tiếng rống của nó. Xảo Nhi không dám quay đầu lại, nghiêng ngả lão đảo chạy xuống núi.

Tiếng rống này nhanh chóng làm kinh động Xung Linh lão đạo. Đầu tiên, ông ta vào sơn động xem coi, ngay lập tức đã phát hiện được lí do tại sao nó cáu kỉnh.

Xảo Nhi chạy trốn là chuyện nhỏ. Nhưng nếu cô xuống núi nói lung tung, sợ là sẽ ảnh hưởng danh dự không nhỏ đối với đạo quán và với bản thân ông ta.

Cước trình của ông đương nhiên nhanh hơn Xảo Nhi nhiều. Men theo dấu vết Xảo Nhi để lại, ông đuổi xuống núi, đã nhanh chóng đuổi kịp cô.

Trong lòng ông tự có chủ ý, nha đầu này đúng là không thể giữ lại. Nhưng nếu công khai giết chết cô ở đây, người khác cũng sẽ nghi ngờ.

Chi bằng trực tiếp dứt cho con cương thi mất đỏ kia. Nếu bị người khác phát hiện, thì nói là do cương thi gây nên, không chừng còn mang đến một cuộc làm ăn cho ông.

Trùng hợp với chuyện hai cương thi bị sét đánh hôm trước có thể làm yêu vật, có thể làm tăng thêm uy tín của ông tiếp.

Suy nghĩ xong xuôi, ông ta khiêng Xảo Nhi, nhanh chóng đi đến hang động của cương thi mất đỏ. Quang cảnh trong động này hơi khác với của cương thi mất xanh. Hiển nhiên là do cương thi này càng sợ ánh sáng, nên hang động rất sâu, vô cùng âm u.

Xung Linh lão đạo mở quan tài ra, ném Xảo Nhi vào. Ông ta vẫn cảm giác chưa yên tâm. Vì thế cắt một vết nhỏ trên cổ cô, thấy máu chảy ra, ông ta mới đóng nắp quan tài lại, đi thẳng ra khỏi sơn động. Xảo Nhi đầm đã vùng vẫy trong quan tài, nhưng hiển nhiên quan tài này cô không đẩy ra nổi.

Cương thi trong quan không hề có chút sinh khí nào. Cô nhớ đến cuộc đánh nhau lúc trước của nó với cương thi mất xanh, trong lòng rối bời. Hang động sâu thẳm, trong quan tài chẳng khác gì bóng đêm, nó vì mùi máu tươi hấp dẫn nên mở mắt.

Nó ngó Xảo Nhi trần trụi, cuối cùng liếm lên vết thương trên cổ cô, nó nhanh chóng phát hiện đây là thức ăn.

Xảo Nhi giãy giụa gào thét, nhưng sức lực của cô làm sao sánh bằng nó. Nó gắt gao chụp lấy cô, nanh cắm vào động mạch của cô.

Cuộc sống trong quan tài rất nhàm chán, nó cũng không có ý định lập tức cắn chết Xảo Nhi. Cứ nhàn nhàn hút máu, nghe cô gào thét. Tạm thời xem cô như thức uống giải khát, lấy làm niềm vui để qua buổi sáng khô khan.

Xảo Nhi cũng không biết cô ở trong quan tài bao lâu. Cảm giác đau đớn trên vết thương càng ngày càng nhạt, dần dần chết lặng. Đáng sợ hơn chính là, cảm giác chết lặng dần dần tràn ra. Ý thức của cô bắt đầu hôn mê. Trước kia nghe người ta nói, người bị cương thi cắn, cũng sẽ biến thành cương thi. Cô mơ mơ màng màng suy nghĩ, không biết có phải thật vậy không.

Cô lại không biết, cương thi vốn là thứ âm khí tàn bạo. Do thù hận trong lòng người chết hấp thu sinh khí tạo ra cương thi. Điều kiện là thiên thời địa lợi, không thể thiếu bất cứ thứ nào. Thế gian này có nhiều truyền thuyết cương thi, nhưng người thật thì cực kì thưa thớt.

Xảo Nhi đang mơ màng, đột nhiên nắp quan tài bị mở ra. Cô còn chưa kịp thấy rõ tình huống bên ngoài, thì đã bị nhấc bổng lên. Cương thi mất đồ phản ứng nhanh hơn cô nhiều, lập tức gầm gừ, dĩ nhiên là vừa sợ vừa giận.

Xảo Nhi bị vác lên vai, trong động tối đen như mực, cô chỉ có thể thấy đôi mắt xanh quen thuộc. Cương thi mất đồ kia cũng hung mãnh, lập tức xông tới muốn cướp lại Xảo Nhi.

Hai cương thi đánh nhau lần nữa, trong bóng tối chỉ nghe tiếng quan tài va chạm, phát ra những âm thanh nặng nề như búa bổ.

Xảo Nhi bám vào cổ cương thi mất đồ thật chặt, một tay nó đánh cương thi mất đồ bay ra ngoài, nhưng nó vẫn không rút lui, mà từ từ ép cương thi mất đồ ra cửa động.

Cho đến khi cương thi mất đồ dần dần tháo chạy, Xảo Nhi mới phát hiện ra, mặt trời bên ngoài vẫn còn chói chang trên cao. Cửa động ngày càng gần, ánh sáng lại càng rõ. Sức chiến đấu của cương thi mất đồ cũng bắt đầu suy yếu, nhưng rõ ràng cương thi mất đồ tệ hơn.

Mỗi bước đi của nó cũng khó khăn, liều mạng phản công cố gắng xông về trong động. Cương thi mất đồ vẫn vác Xảo Nhi, hành động cũng dần dần chậm chạp. Xảo Nhi chỉ cảm thấy cả cổ cô cũng đã tê cứng, hoàn toàn chẳng có cảm giác gì nữa cả. Nhìn trận đấu này, trong đầu cô cũng mơ mơ màng màng, suy nghĩ hỗn loạn.

Cương thi mất đồ đặt cô dựa vào tường, lại nhào vào triển đấu với cương thi mất đồ lần nữa. Hai cương thi gào thét, những hòn đá to lớn xù xì trong động tuôn rơi ào ạt. Da cương thi vốn cứng rắn vô cùng, nhưng ở giữa ban trưa như vậy, thực lực song phương cũng suy yếu. Trên người hai cương thi có nhiều vết thương hơn, nhiều chỗ da thịt nứt ra, khô héo như da thuộc.

Mức độ hung tàn kia, cũng không thua kém gì dã thú tranh giành thức ăn.

Xảo Nhi dựa vào tường thở hổn hển, nương theo ánh sáng ngoài động, thấy rõ tám lưng của cương thi mất đồ đã bị bóng một vết nám đen to lớn. Lúc này cô mới nghĩ đến, thì ra là vì nó mạo hiểm giữa ban ngày chạy đến hang động này cứu cô ư!

Cũng khó trách nó không chịu đi ra ngoài, mà chỉ nghĩ cách bức cương thi mất đồ chạy ra.

Trận triển đấu này, cổ của cương thi mất đồ đã bị móng tay nó quào một đường thật sâu thật dài, da thịt văng ra, tuy không có máu nhưng vô cùng đáng sợ.

Cương thi mất đồ rống lên thật to, đột nhiên chạy như điên ra cửa động, cố gắng hết sức vọt vào ánh mặt trời. Trên người nó bắt đầu bốc hơi nước, vô cùng bị thảm, nhanh chóng biến mất giữa núi rừng.

Trong nháy mắt, vẻ tàn ác trên người cương thi mất đồ tan biến hết. Trận đấu này, nó tiêu hao sức lực cũng không ít hơn cương thi mất đồ.

Nó ôm Xảo Nhi đi vào sâu trong động một lần nữa. Nó nhanh chóng phát hiện huyết động này còn thoải mái hơn cái của nó, nên yên tâm thoải mái nằm xuống quan tài của người ta.

Xảo Nhi vẫn bị nó đặt phía dưới, nó không có tinh thần dạy dỗ cô. Cho nên cứ nằm đè cô như thế, hiển nhiên là ghi lỗi trước, mai mốt tính một lần.

Nó nhắm mắt lại ngủ. Xảo Nhi có thể ngửi thấy ngoại trừ mùi hơi tanh của nó ra, còn có mùi của da thịt bị cháy khét. Nhưng chỗ khác cũng không ít vết thương, nó chẳng màng để ý đến.

Cảm giác chết lặng dần dần bắt đầu lan tỏa từ cổ xuống ngực. Xảo Nhi cảm thấy hơi lạnh, cố gắng chui vào ngực nó. Nhưng thân thể nó vốn lạnh băng, cứ vùi vào như vậy lại càng lạnh hơn.

Đến xế chiều, Xung Linh lão đạo đến nhặt xác Xảo Nhi. Lúc mở quan tài ra, ông ta nổi giận: “Con cương thi này ngủ ở đây từ lúc nào?!”

Trời chưa tối hẳn, ông ta dẫn theo ba đệ tử tìm cương thi mất đồ kia khắp nơi. Cuối cùng tìm được nó ở trong hang động cũ của cương thi mất xanh.

Sơn động này kém cỏi, cho dù núp ở nơi sâu nhất cũng có thể nhìn thấy ánh mặt trời. Nó nằm trong quan tài gỗ kia, từ trên xuống dưới cơ thể đều bị bỏng nắng. Vết thương trên cổ bị cào sâu nhất, nếu ra tay mạnh hơn chút nữa, sợ rằng cả đầu cũng rơi ra rồi.

Xung Linh lão đạo đã từng thấy cương thi đánh nhau, tính tình dữ dội của chúng, y hệt như dã thú tranh giành thức ăn và phối ngẫu, hờ chút là động thủ. Nhưng ông chưa từng thấy con cương thi nào bị thương thế thảm như vậy. Hơn nữa, cũng chưa từng thấy có con cương thi nào giữa ban ngày ban mặt dám đi chiếm hang động của người ta.

Ông viết một lá dẫn linh phù dán lên nắp quan tài, để cho nơi đây dư thừa linh khí hơn chút, cung cấp cho nó chữa thương. Rồi ông ta lại đến chỗ của cương thi mất xanh, thấy nó cũng bị thương, ông lại viết lá dẫn linh phù cho nó. Viết xong, lại nhìn tình hình của Xảo Nhi trong quan tài, thấy độc thi màu xám đã lan ra khắp mặt, vì thế không thêm hỏi tới. Chỉ nói ngày mai đến đây nhặt xác là được rồi.

3. Chương 05 - 06

5. Tôi không ăn táo

Mặt trời đã lặn, hoàng hôn dần dần phủ xuống.

Tựa như cương thi mất xanh cũng ý thức được tình huống Xảo Nhi không tốt. Nó đưa tay xoay đầu cô qua lại. Cô yếu ớt rên rỉ, nhưng không mở mắt, cũng không nhúc nhích.

Nó duỗi tay, cố gắng kéo cô, cô lại hoàn toàn không có ý thức. Nó hơi tăng thêm sức đẩy cô, mặt cô cũng đã xám ngoét, hô hấp cũng yếu dần. Thậm chí, nó có thể cảm nhận được sức sống của cô cũng dần yếu đi.

Rõ ràng nó không biết nên xử lý thế nào với món đồ chơi này. Nó nhanh chóng đi ra ngoài, vội vã mang về hai quả táo, chạm chạm vào miệng cô, cũng không thấy cô mở mắt ra như thường ngày.

Ngồi trong quan tài hồi lâu, nó ôm cô ra ngoài hang, tìm nơi có ánh trăng hội tụ, đặt cô phơi dưới ánh trăng.

Nhưng hiển nhiên cô không giống như cương thi, không thể hấp thụ ánh trăng hoặc năng lượng khác để tự động khỏe lại. Nó trông chừng bên cạnh rất lâu, hiển nhiên tính mạng cô vẫn không ngừng trôi đi.

Nó hơi luống cuống đỡ cô dậy, sắc mặt cô vẫn chẳng khá hơn. Nó ôm cô xem xét tỉ mỉ, lúc này mới thấy trên cổ cô có hai dấu răng, ửng lên màu tím bầm.

Nó cúi thẳng xuống cổ cô, bắt đầu mút vào vết thương kia. Máu và độc thi là mùi vị nó yêu thích, nhưng bây giờ sự chú ý của nó không có ở chỗ này.

Dưới ánh trăng Xảo Nhi đã xám ngắt đến kì dị, chỉ cần nó hơi cố sức là đã hút cô thành một cái xác khô. Nên nó chỉ hút máu độc ra một chút, rồi từ từ dừng lại.

Con cương thi mất đồ kia núp trong bụi cỏ. Những thứ này cũng rất thù dai. Ban ngày bị người khác chiếm hang động, nó xem là sự nhục nhã vô cùng. Vốn tính trở lại đánh lén, nhưng giờ phút này thấy cương thi mất xanh ôm Xảo Nhi ngây ra, sát khí quanh thân rất nặng. Nó cảm thấy không ổn, nhanh chóng lặng lẽ bỏ đi.

Không ngờ vừa đi được mấy bước, cương thi mắt xanh đã lao đến, hai cương thi lại đánh nhau. Cương thi mắt đỏ vốn là cương thi thường, nhưng cương thi mắt xanh đã là đại cương thi, nó tuyệt đối không phải là đối thủ của cương thi mắt xanh.

Cương thi mắt xanh nhấn nó chặt dưới đất, móng tay dài ra, cào vài đường trên lưng của nó, sâu đến tận xương.

Nói chung cương thi giống như dã thú, chỉ phục tùng kẻ mạnh. Cơ thể cương thi mắt đỏ vết thương cũ chưa lành, vết thương mới đã tới, trong thoáng chốc thương tích đầy mình.

Nó đi theo Xung Linh lão đạo đã lâu, thường xuyên đi quấy rối trong thôn. Đường nhiên hiểu được thói quen của loài người nhiều hơn cương thi mắt xanh. Nó lập tức đầu hàng cương thi mắt xanh. Hai cương thi bàn luận xôn xao. Một lúc lâu, cương thi mắt xanh thả nó ra, khiêng Xảo Nhi đi thẳng xuống núi.

Đêm đó, đại phu ở Hồi Xuân Đường đang ngủ say bị một tên lỗ mãng đánh thức. Tên lỗ mãng kia thật vô lí đập ngã cửa Hồi Xuân Đường của ông ta.

Ông ta vốn giận dữ, lại thấy trên vai hằn ta khiêng một người con gái, tánh mạng đang bị đe dọa.

Theo thiên tính của thầy thuốc, trực giác của ông ta nhanh chóng đi cứu cô gái kia, lại thấy rõ ràng thấy cô trúng độc thi. Ông vội vàng tìm chút gạo nếp, mỡ trăn, cố gắng rút độc ra ngoài.

Hiển nhiên người đàn ông kia hơi nôn nóng. Ông ta không rảnh để ý đến, chỉ lấy dao nhỏ hơ qua ánh lửa nền rọc lên da thịt trên cổ cô. Người đàn ông bên cạnh đột nhiên nóng giận, nhe răng nanh lộ ra. Hồi lâu đại phu kia mới phản ứng kịp, khàn giọng kêu thảm thiết: “Cương thi, có cương thi.”

Cương thi mắt xanh vẫn khiêng Xảo Nhi lên. Lúc gần đi, nó cảm thấy mỡ trăn kia hữu dụng, trộm chút ít mang theo.

Ngày hôm sau, Xung Linh lão đạo lại có thêm một mối làm ăn.

Lúc Xảo Nhi mở mắt, đã là ban ngày. Chỉ có điều trong động quá tối, không thấy rõ được sự vật xung quanh. Trên cô hơi ngứa, cô đưa tay lên gãi, phát hiện cương thi kia lại nằm bên cạnh cô, nhẹ nhàng liếm vết thương trên cổ cô.

Cô quay đầu nhìn thấy đôi mắt xanh thẳm của nó. Cương thi kia thấy cô tỉnh dậy, vô cùng vui mừng, lại duỗi tay đưa đồ đến bên cạnh cô. Cô yếu ớt đưa tay lên sờ thử, lại phát hiện rõ ràng đây là một quả táo...

Xảo Nhi nghiêng đầu, hôn mê lần nữa.

Trời vừa hửng sáng, Xung Linh lão đạo lại đến. Tên đạo sĩ Tiểu Tứ đi theo sau ông. Hai người nhanh chóng mở nắp quan tài ra, Tiểu Tứ đưa tay vào muốn kéo Xảo Nhi, không ngờ bị cương thi kia găm thét giống như dã thú bảo vệ thức ăn.

Tay của Tiểu Tứ vừa chạm vào cánh tay của Xảo Nhi, bất thành linh bị tay nó quào vào, phản ứng của Tiểu Tứ không nhanh bằng cương thi, lập tức trên tay máu chảy ròng ròng.

Hắn thét lên, Xung Linh lão đạo nhanh chóng kéo hắn ra. Xảo Nhi cũng mở mắt, cây đuốc bọn họ đốt trong hang động soi sáng mọi vật rõ ràng. Cương thi bên cạnh vẫn găm thét, nanh mọc dài ra hơn tấc. Rõ ràng Xung Linh lão đạo hơi kiêng kị: “Được rồi, được rồi.”

Ông ta dịu giọng trấn an, sau đó đóng nắp quan tài lại, xoay người lùi đệ tử của ông đi ra ngoài. Cây đuốc bị dập tắt, hang động lại chìm vào bóng tối lần nữa.

Cương thi mắt xanh vẫn nằm bên cạnh cô, nhẹ nhàng liếm vết thương trên cổ cô.

Lúc này, cô mới cảm thấy đau, đưa tay đẩy nó, nó lại đưa một quả táo cho cô. Xảo Nhi sờ quả táo tròn trịa kia đau khổ: “Tôi đã ăn rất nhiều táo rồi đây!”

Buổi tối, tinh thần Xảo Nhi không tốt, cương thi mắt xanh để cô nằm trong quan tài. Nó trực tiếp ở cửa hang thu nạp ánh trăng.

Dưới sự nỗ lực không mệt mỏi của nó, cô lại gặm hai trái táo. Lúc này cô đã tê rãng no bụng, không có nó đè ép, cô vô cùng thoải mái, tiếp tục ngủ bù.

Nó đến xem cô mấy lần, thấy cô ngủ, lại nghĩ cách chọc cho cô tỉnh. Xảo Nhi mơ mơ màng màng mở mắt, trong cơn buồn ngủ hỏi nó: “Sao vậy?” Nó lại an tâm, tiếp tục trở về cửa hang hấp thụ ánh trăng.

Cả đêm bị hành hạ như thế, đến khi sắc trời mờ sáng, nó mới trở về quan tài ngủ. Xảo Nhi nhích người qua một bên cho nó nằm vào. Tựa như nó cũng biết tình trạng của cô không tốt, cũng rón rén. Nằm xong lại trở người cô lên, mặc cho cô gục trên người nó. Chỉ có điều, nó cảm thấy ôm lấy thân thể mềm mại của cô, rất ấm áp, rất thoải mái, tư thế này cũng không làm trở ngại nó ôm cô.

Như thế, cuối cùng Xảo Nhi cũng được miễn trừ nỗi khổ bánh rán.

Có một ngày, Xảo Nhi rất lúng túng, cô tới kì kinh nguyệt. Cương thi kia rất nhạy cảm với mùi máu, cả ngày ngửi tới ngửi lui trên thân thể cô.

Bất đắc dĩ cô phải xé một bộ y phục lót vào, nhưng vẫn không ngăn được lòng hiếu kì của nó. Mỗi lần nó đều cố gắng xem xét, làm cô đỏ mặt tía tai đề phòng. Cả ngày nó rống lên rất nhiều lần, nhưng hiển nhiên thông minh của nó cũng đề cao không ít.

Từ sau sự kiện lần trước Xảo Nhi chạy trốn, nó cũng học được dời đi sự chú ý đến nơi khác. Nó thường xuyên giả vờ chơi đùa tay cô, vành tai, cũng thừa dịp cô không chú ý, lập tức tò mò sờ vào chỗ khác.

Phản ứng của Xảo Nhi vốn chậm, bị nó đắc thủ nhiều lần, lại càng giận quát lên ầm ĩ. Nó cũng không để ý cô đánh nó, ra vẻ vô cùng vui mừng tự đắc.

Cơ thể Xảo Nhi từ từ khôi phục như cũ, buổi tối cũng thường xuyên theo nó đi ra ngoài. Nó hấp thụ ánh trăng, cô lại ở bên cạnh giặt quần áo hoặc là vọc nước.

Sống chung với nhau mười mấy ngày, sợ hãi của cô đối với nó cũng tiêu tan chút ít, bình thường cũng không sợ nó nữa. Chỉ có điều cương thi kia đã trải qua một lần, cũng thông minh lên rất nhiều. Lúc nào nó cũng phòng bị, không cho cô có cơ hội chạy trốn.

Mà chuyện Xảo Nhi mâu thuẫn nhất không phải là chuyện bị trông coi quá chặt chẽ, cô mâu thuẫn nhất chính là... quả táo.

Nên mấy ngày tiếp theo cô cũng không chịu ăn táo nữa. Cương thi kia cũng hơi nghi ngờ, sau đó lại mạnh mẽ ép buộc cô, cô lại khóc. Nó cũng ít nhiều hiểu được cô không thích cái này nữa rồi. Nó cũng nghi ngờ gặm hai đầu răng cương thi lên quả táo, nhưng nó không có vị giác, cũng thử chẳng ra nguyên do, chỉ đành phải bỏ qua.

Mà con cương thi mất đỏ kia cũng đáng ghét, mỗi lần cương thi mất xanh đi nơi khác quấy rối, nó lại đến hù dọa Xảo Nhi. Mở nắp quan tài ra, trợn to mắt, nhe hai răng nanh dài, kéo mặt cô lại cách chớp mũi gần một tấc, thỉnh thoảng còn lồng tiếng gầm gừ vào.

Xảo Nhi phản ứng chậm, đợi đến lúc nó đóng nắp quan tài lại mới có cảm giác sợ, một mình ngồi trong quan tài gào khóc.

Con cương thi này rất xấu xa, nó không đánh lại cương thi mất xanh, lại thấy cương thi mất xanh rất thích Xảo Nhi. Nó không dám đụng đến cô, nên chỉ mượn cơ hội hù dọa cô, hơi có chút ý liên đới.

Cứ bị mấy lần như vậy, Xảo Nhi cũng không muốn một mình ở trong quan tài nữa. Mỗi lần cương thi mất xanh đi ra ngoài cô lại quần lấy nó.

Nó cũng hơi khó xử, có một lần rốt cuộc nó hạ quyết tâm, xách cô đang giãy nẩy trong quan tài đi ra ngoài, ném cô ra sau cổ. Xảo Nhi bị xóc lên bất thành hình, chưa kịp thét ầm ĩ, đã cười lên lưng nó, tay quàng vào cổ nó. Từ trong hang động đi ra ngoài, ánh trăng sáng tỏ vô cùng.

Thân hình nó cao lớn, Xảo Nhi hơi sợ, ôm thật chặt đầu nó. Nó trấn an sờ sờ bắp chân của cô, sau đó ý bảo cô vịn cho thật chặt.

Khi đó không có phương tiện giao thông mau lẹ, Xảo Nhi cũng chưa từng cưỡi ngựa. Cô không biết hình dung cảm giác này như thế nào. Thế nhưng khi nó bay lên ngọn cây, đi lại như gió trên không trung. Cô cảm thấy nếu nói thần tiên đi mây về gió thì cũng chỉ là như thế.

Khi cương thi mắt xanh bay trong không trung xuống núi, đảo mắt đã đi hơn mấy trăm dặm, đáp xuống một cái đình trong trấn nhỏ, xem xét xung quanh, rồi vào nhà một phú hộ.

Nó quen đường quen lối đập phá chút ít đồ dùng trong nhà, rút cuộc mấy người trong nhà và hộ viện cũng chạy đến. Sau đó nó níu lấy một người, trợn to hai mắt, nhe hai nanh dài, kéo mặt hắn ta đến gần, cũng lồng tiếng gầm gừ.

Xảo Nhi cảm thấy cương thi đúng là cương thi, ngay cả dọa người cũng không có trò gì mới...

Sau khi làm cho quần chúng khủng hoảng, nó nhanh chóng bay ra khỏi tường viện, công Xảo Nhi rời đi.

Ngày thứ ba, Xung Linh lão đạo lại có một mối làm ăn. Lần này là nữ yêu quái phá, cũng nói rõ là nữ yêu này hết sức lợi hại, bởi vì lúc cô gây án còn cưới một con cương thi có thể bay!

6. Cương thi cắn hạch đào

Sau này, Xảo Nhi cũng ít khi một mình ở lại trong quan tài. Cô thích cảm giác đi mây về gió này. Cho nên sau khi cương thi mắt xanh hấp thụ ánh trăng, thường xuyên công cô đi vòng quanh trong núi.

Thỉnh thoảng thấy trái cây chín, cô lại vui vẻ hái chút ít. Trải qua thời gian lâu, nó cũng biết, thì ra loài người ăn uống thường xuyên thay đổi khẩu vị, không thể luôn luôn chỉ ăn một thứ.

Nghĩ đến loài người thật hay thay lòng đổi dạ, lảng nhãng không chung thủy. Nếu nói đến thức ăn, làm sao con người có thể dễ nuôi như cương thi. Hấp thụ ánh trăng thì quanh năm hấp thụ ánh trăng, hút máu thì cả đời cũng hút máu. Cương thi mắt xanh nuôi Xảo Nhi rất tốn công sức, thường xuyên công cô đi khắp núi tìm trái cây.

Giờ đây Xảo Nhi chẳng còn sợ nó bao nhiêu. Ngay cả khi nó gầm gừ nhe răng, cô cũng không sợ. Thậm chí còn thường xuyên chơi đùa với nó. Cuộc sống trong quan tài thật sự quá khô khan. Ban ngày Xảo Nhi thích nhét quả táo vào miệng nó, chẳng qua muốn xem thử răng của cương thi gặm táo như thế nào.

Cương thi mắt xanh hù dọa cô mấy lần cũng chẳng có hiệu quả, chỉ đành phải bỏ qua. Cho nên cô cứ nhét lần lượt hết trái này đến trái khác, nó cũng há miệng để lại dấu răng cắn cho cô xem. Mỗi lần cô sờ lên dấu răng kia, cũng sẽ cười đến mức toàn thân run rẩy.

Hôm đó, cương thi mắt xanh công cô đi ra ngoài quấy rối như cũ. Dọc đường đến bãi tha ma, có một cương thi nhảy ra, phía sau có rất nhiều thôn dân đuổi theo. Tiếng người, tiếng chó sủa, những cây đuốc cháy sáng soi rọi cả đêm tối.

Cương thi này di chuyển vô cùng chậm chạp. Bên tay trái của nó đã bị đứt, vết thương không có máu. Đương nhiên nó cũng không cảm thấy đau. Chỉ liệu mạng di chuyển thân thể, cố gắng bỏ rơi bảy người đang đuổi theo phía sau.

Xảo Nhi không hiểu, cái đang công cô cũng là cương thi. Nhưng nó di chuyển rõ ràng nhanh hơn con cương thi trước mắt rất nhiều. Đừng nói là bị đuổi theo, nó không đuổi theo người ta đã là may lắm rồi.

Cương thi mắt xanh quan sát tất cả trong bóng tối. Nó hiểu hơn Xảo Nhi. Đây rõ ràng là cương thi mới thành hình. Không phải cương thi nào cũng có may mắn có thể chôn cất tại vùng đất có phong thủy tốt.

Đại đa số sau khi bọn chúng tỉnh lại đều thiếu thốn linh khí. Cả ngày khó khăn đói khát. Nhưng bởi vì sức lực yếu ớt, chỉ có thể len lén hút máu những con vật gia cầm bé nhỏ. Còn loài người thật sự không phải là loại thức ăn dễ săn bắt. Tuy không có sức mạnh cường đại gấp trăm gấp mười lần, nhưng yêu ma cũng không dám gây chú ý với bọn họ.

Tất nhiên họ là thức ăn ngon, nhưng cũng mang đến rất nhiều tình cảnh vô cùng nghiêm trọng. So sánh ra, số cương thi bị chết cháy lớn hơn rất nhiều với số người bị cương thi cắn chết.

Một người một cương thi đứng nhìn rất lâu, tiếng người đến gần, đuổi theo cương thi đang bị thương nặng. Cây đuốc bốc cháy ném vào người nó, nó phát ra tiếng kêu rên hoảng sợ.

Những người vây nó nhanh chóng phát hiện nó không có đạo hạnh gì, lập tức bao vây bắt nó lại. Cương thi mắt xanh vẫn đứng trong bóng tối, Xảo Nhi cũng hơi sợ, cô ôm chặt cổ nó, hồi lâu mới khẽ hỏi: “Anh không cứu nó sao?”

Cương thi mắt xanh quay đầu nhìn cô, đôi mắt xanh thăm. Xảo Nhi không biết nó nghe có hiểu hay không. Nhưng nó vẫn không đi cứu, cho đến khi cương thi kia bị trần thi phù trần trụ, đốt thành tro bụi.

Xử lí nó xong đám người tản đi, lửa vẫn còn hơi nóng, chỉ có điều tiếng huyền não xôn xao vừa đi khỏi, bãi tha ma lại khôi phục sự yên lặng u ám thường ngày.

Nó đứng bên cạnh đồng lửa hồi lâu, rồi công Xảo Nhi đi về phía trước, lại đi đến một nhà giàu có ở thôn khác quấy rối. Lúc này Xảo Nhi cảm thấy, nó không phải là người, nó chỉ là tà vật, trong mắt của nó chỉ có thức ăn.

Đồng loại là cái gì?

Trên đường trở về, một người một cương thi không tiếp tục trao đổi. Chỉ có điều khi đi ngang qua mảnh rừng, nó phát hiện quả mận trên cây đã chín. Nó dừng lại dưới tán cây, ý bảo Xảo Nhi đi hái. Xảo Nhi lại lao đảo đứng trên vai nó, hái được khá nhiều, sau đó gói kĩ vào áo.

Trở về núi, Xảo Nhi mang mận ra suối rửa sạch, rồi gói lại mang về sơn động. Cho nên, nó hấp thu ánh trăng, cô lại ngồi bên cạnh nó ăn mận.

Thật sự nhầm chán, lúc này Xảo Nhi mới bỏ quả mận ra, mở miệng nói chuyện. Lời nói vẫn là những câu canh cánh trong lòng về cương thi lúc nãy: “Tôi cảm thấy, anh nên cứu nó. Dù sao các người là đồng loại. Nếu như những cương thi khác cũng bị chết cháy hết. Đến lượt anh cũng là chuyện sớm muộn.”

Nhất định cương thi mắt xanh nghe không hiểu, nó nhận quả mận từ tay Xảo Nhi, thành thạo cắn lên quả mận, để lại dấu răng cương thi.

Mấy ngày nay, Xung Linh lão đạo cũng không có lên núi, chắc là do bận rộn chuyên làm ăn. Xảo Nhi ở bên cạnh cương thi mắt xanh cả ngày, con cương thi mắt đỏ kia cũng không dám đến hù dọa cô.

Ngày tháng trong núi nhanh chóng trôi đi, đảo mắt đã vào thu. Chỗ tốt là trên núi trái cây rất nhiều, chỗ xấu là không khí dần lạnh.

Cuối cùng Xung Linh lão đạo cũng tỉ mỉ, mang ít chăn bông, áo bông để trong sơn động. Xảo Nhi cũng lột chăn êm vào quan tài rất dày. Buổi tối, cô cũng mặc nhiều lớp áo. Thật ra thì phần lớn trong hang núi là đông ẩm hè mát. Nhưng cương thi này lại không như thế, cho nên cô rất thích quần mình thành một miếng bông.

Cương thi mắt xanh kia không hài lòng, lúc ngủ lại mở áo bông của cô ra. Một người một cương thi cứ trong quan tài tranh chấp vì chuyện mặc áo bông.

Cho đến sau này, cương thi mắt xanh phát hiện cây hạch đào, cuối cùng chuyện này đã được giải quyết. Cô chỉ mặc một cái áo bông, nó sẽ giúp cô cắn mở hạch đào. Mặc nhiều áo, nó nhất định không cắn.

Mấy ngày tiếp theo, tài nghệ cắn hạch đào của cương thi mắt xanh cũng cao hơn, thường thường chỉ cần cắn một cái là cả trái hạch đào đã được mở ra, vô cùng chuyên nghiệp.

Bởi vậy có thể thấy được, bốn chữ “quen tay hay việc” quả thật chính xác.

Đêm hôm sau, đã vào cuối thu.

Cương thi mắt xanh công Xảo Nhi đi ra ngoài, tìm rất nhiều trái cây chín mọng trong núi. Hiển nhiên cương thi mắt xanh hoàn toàn không hiểu. Trong sơn động đã có nhiều trái cây thế kia mà.

Nhưng ý nghĩ của người và cương thi rõ ràng không giống nhau. Con người từ nhỏ đã nhìn xa trông rộng. Xảo Nhi thích dự trữ thức ăn. Bởi vì qua mùa thu, mùa đông sẽ kéo dài, rồi mới đến mùa xuân, trái cây sẽ không còn nhiều nữa.

Mà hang động kia, dĩ nhiên là một cái hầm thiên nhiên, rất dễ dàng bảo quản trái cây trong đó.

Cương thi mắt xanh nhanh chóng phát hiện được nguyên nhân Xảo Nhi làm như vậy. Nó cũng công Xảo Nhi đi khắp núi tìm trái cây.

Thời gian cứ vậy trôi qua, lá rụng hoa tàn, cảnh mùa thu trong núi thê lương hơn ở nơi khác rất nhiều, duy chỉ có từng bách là vẫn vươn thẳng to lớn.

Ban đêm sương bắt đầu xuống, nhiệt độ cũng xuống thấp, Xảo Nhi lại không muốn đi ra ngoài. Đêm cuối thu đã như đầu đông, ngay cả ánh trăng sáng cũng lười nhác, trở nên vô cùng hiếm thấy.

Đêm không trăng, cương thi mắt xanh vẫn đi ra ngoài hoạt động. Mặc dù linh lực ăn gió uống sương không bằng ánh trăng, nhưng cũng có còn hơn không.

Đương nhiên Xảo Nhi không hiểu được loại cổ chấp tu hành khổ hạnh này. Dù tu hành khô khan, nhưng mỗi đêm cương thi mắt xanh vẫn khiêng Xảo Nhi đi ra ngoài. Mới đầu Xảo Nhi chơi xấu nằm trong quan tài không chịu đi. Trong núi rét lạnh, cô dễ ngã bệnh, một ngày bệnh ít, ba ngày thì bệnh nặng.

Nhưng cương thi này không muốn đi một mình, cứ mỗi lần vẫn kéo theo cô, cô đành phải đi theo nó ra ngoài.

Cuối cùng, tựa như là thói quen dần dần, đơn giản là mặc nhiều thêm vài lớp áo đi ra ngoài là được.

Mà cương thi mắt xanh kia đối với cô cũng không tệ. Mấy trăm năm thanh tu, ban ngày trốn tránh ánh mặt trời, hằng đêm hút tinh hoa ánh trăng. Thời gian cứ trôi qua lẳng lặng, dường như năm tháng thiên địa đều dừng lại đây. Có một món đồ chơi ở bên cạnh, hôm nay cũng đã khác hẳn hôm qua, cho nên thời gian mới có ý nghĩa, cho nên mới có quá khứ, có hiện tại, có tương lai.

Ngay cả bản thân nó cũng không cảm thấy cô phiền phức. Bởi vì chăm sóc cô, gần như là tất cả chuyện cần làm, ngoài chuyện tu luyện của nó.

Nhiều kinh văn nhà phật muốn giáo huấn người tu luyện khám phá hồng trần, hiểu rõ được cuộc đời huyền ảo, lòng bình thản như nước. Mà rất nhiều thần linh yêu ma thần thông quảng đại hô mưa gọi gió, thuở ban sơ bắt đầu có linh tính, đầu tiên ném được, dĩ nhiên cũng là sự tịch mịch.

4. Chương 07 - 08

7. Đồ chơi học viết chữ

Ngày hôm đó, lão đạo Xung Linh lại tới, vẫn là viết phù văn cho cương thi mắt xanh.

Bỗng nhiên Xảo Nhi xuất hiện ý tưởng, nếu như mình cũng học được điển văn này, không phải có thể nói chuyện với nó sao?

Cô nghiêng đầu suy nghĩ hồi lâu, đưa tay muốn đánh thức cương thi mắt xanh đang lim dim trong quan tài. Cương thi mắt xanh đã quá quen với những ý tưởng đột phát của cô, nó giữ vững tư thế, không hề nhúc nhích.

Xảo Nhi đẩy hồi lâu không thấy nó có phản ứng, hơi ngờ vực, kê sát mặt vào cẩn thận xem xét, phát hiện nó lại đang giả bộ ngủ.

Cô gục trên người nó, lại lấy tay sờ sờ chà chà lỗ tai nó: “Anh dạy tôi viết điển văn kia có được hay không?”

Cương thi mắt xanh nhắm mắt lại, nghiêm nhiên giả chết, không thèm nhúc nhích.

Xảo Nhi kéo lỗ tai nó: “Có nghe thấy không vậy!” Một hồi lâu, nó không nghe động tĩnh gì nữa, lặng lẽ mở mắt, nhìn thấy hai mắt Xảo Nhi đang mở to trợn lên nhìn nó.

Nó đưa tay hất bàn tay cô đang nắm lỗ tai mình, Xảo Nhi lại kê sát vào nó: “Dạy tôi đi.”

Nó nghe chẳng hiểu gì. Xảo Nhi xóc nắp quan tài ra, leo ra bên ngoài, đốt đuốc trong hang động lên. Cầm lá bùa ở trước quan tài của lão đạo Xung Linh khoa tay múa chân với nó. Nó cũng nhận lấy lá bùa, ngó Xảo Nhi đang ra dấu trước mặt.

Xảo Nhi đổ mồ hôi: “Tôi không giỡn đâu, anh dạy tôi viết cái này đi.”

Cương thi mắt xanh nhìn cô hồi lâu, vẫn không giải thích được ý nghĩa. Xảo Nhi vẽ những chữ viết cong cong queo queo quái dị của lá bùa lên mặt đất: “Viết chữ, biết không? Anh dạy tôi đi.”

Lần này, cương thi kia như hiểu được, nó nhận lấy lá bùa, nghiêng đầu, híp mắt suy nghĩ khá lâu. Rót cuộc dùng ngón tay viết chữ lên mặt đất. Viết xong, Xảo Nhi bắt chước viết lại hai lần, bộ dạng nó rất vui sướng. Nhưng Xảo Nhi lại hỏi: “Chữ này có ý nghĩa gì?”

Cương thi mắt xanh tựa như cũng biết cô không hiểu. Nó đi tới đi lui hai vòng ở cửa động, đột nhiên nó “a” lên, té trên mặt đất, giả chết.

Xảo Nhi vui mừng: “Đó là chữ chết?”

Cô cũng bắt chước theo cương thi mắt xanh, “a” lên rồi ngã ra đất, giả chết. Cương thi mắt xanh nghi ngờ đưa tay chọc chọc cô, một người một thi cứ thế chơi đùa không ngừng nghỉ trong hang động.

Từ đó, Xảo Nhi có việc làm để giết thời gian qua mùa đông. Đó là tập viết.

Trên vách, trên đất trong hang tràn ngập chữ viết của cô. Ban đầu hết sức vụng về, nhưng cô luyện tập vô cùng chăm chỉ. Những ý nghĩ của các chữ này, thường là do nó ra dấu, cô đoán. Có lẽ cũng không chính xác, nhưng ý cơ bản cô cũng đoán được tám chín phần.

Ban ngày trong quan tài rất nhàm chán, nó cũng vui vẻ dạy cô để giải sầu. Diễn văn cũng không có truyền lưu nhiều, phần lớn chỉ là những từ ngữ ngắn gọn. Dù sao đó cũng là tiếng mẹ đẻ của tà vật, bằng sự thông minh của người đời, cao lắm chỉ lưu truyền được năm sáu ngàn chữ, làm sao có thể diễn giải được hết chứ?

Thầy giáo này của Xảo Nhi thật sự không tệ.

Mà Xảo Nhi từ nhỏ đã sinh ra trong gia đình nghèo khó, quen làm việc nặng trong phủ Liễu viên ngoại. Đây cũng là lần đầu tiên cô tập viết, nên lúc đầu cũng không nhớ được. Khi đó cương thi mắt xanh bực mình nhắm mắt giả chết, không nhúc nhích.

Nó coi như đang chơi đùa với cô, chỉ có khi tâm tình rất vui mới có thể kiên nhẫn dạy cô. Xảo Nhi chỉ đành phải dùng mọi cách lấy lòng nó. Mỗi lần cũng ôm cổ nó khen ngợi: “Đứng lên đi, tôi biết anh là người đàn ông tốt nhất, đừng tức giận nữa, tôi sẽ chăm chỉ hơn. Anh đứng lên đi mà...”

Nó thích cô dán lên lỗ tai nhẹ giọng nói chuyện với nó như thế. Cho nên mỗi lần cô chọc nó tức giận, lại rủ rỉ bên tai nó, nó sẽ đứng dậy dạy cô.

Một lúc sau, Xảo Nhi cũng biết, nó thích mềm không thích cứng. Cho nên thường xuyên lần lượt mang trái cây gì đó lấy lòng nó. Đương nhiên nó không ăn trái cây, nhưng đối với bất kì thức ăn gì đưa nó ném trước, nó rõ ràng vô cùng vui vẻ, cho nên sau đó cũng sẽ dốc lòng dạy cô viết chữ.

Những trái cây kia đưa cho nó, cuối cùng vẫn là rơi vào miệng của Xảo Nhi không thiếu một trái. Xảo Nhi nghĩ đây có lẽ là đạo lí mà mọi người thích cúng bái thần linh. Đồ này dâng lên, nhiều lắm thần linh chỉ xem qua chút, tìm chút cảm giác ưu việt, mà cuối cùng mình lại là người ăn.

Cho nên nói ra, cõi đời này thật sự là không có chuyện gì có lời bằng đi cúng bái thần linh.

Vào một đêm, cương thi mắt xanh vẫn công Xảo Nhi đến thành Tương Dương cách núi bốn mươi dặm để quấy rối. Khi trở về, cương thi mắt xanh phát hiện ra một nơi có linh khí dồi dào, vì thế dừng lại đây hút linh khí đất trời. Xảo Nhi lại ở bên cạnh chơi đùa.

Đột nhiên phía sâu trong rừng cây vang lên tiếng người, mơ hồ còn xen lẫn tiếng dã thú tru thấp. Xảo Nhi tò mò định đi xem, nhưng hành động của cương thi mắt xanh nhanh hơn cô rất nhiều. Đầu cô còn chưa lộ ra, đã lần nữa nằm trên vai nó.

Đến một nơi khá cao, cô nhanh chóng nhìn thấy nguyên là hai đạo sĩ đánh một con cương thi. Cương thi kia tránh né bùa hỏa, hành động nhanh lẹ, nhìn ra cũng có chút đạo hạnh.

Đương nhiên cương thi mắt xanh cũng đã nhìn thấy, đứng phía sau quan sát khá lâu. Thấy cương thi sắp không địch lại, Xảo Nhi lại hơi không đành lòng.

Cô từng nghe những truyền thuyết về tà vật này. Trong truyền thuyết kia, cương thi ma quỷ luôn ăn tươi nuốt sống, giết người không chớp mắt. Nhưng ngoài đời thật, bọn chúng cũng rất đáng thương. Loài người, cũng không có bé nhỏ yếu ớt như trong truyền thuyết miêu tả. Những việc trong truyền thuyết hử chút là làm phúc thiên hạ, cứu vớt thương sinh thật ra lại rất buồn cười. Một đứa bé loài người mười tuổi đã thông minh, nhưng những thần linh yêu ma kia dốc lòng tu luyện bao nhiêu năm mới được như thế?

Tuổi thọ loài người tuy ngắn, nhưng tốc độ sinh sôi nảy nở còn nhanh chóng vượt xa so với thần linh yêu ma. Cho nên nếu bàn về kéo dài chủng tộc, nhiều năm sau, có lẽ thần linh cũng suy sụp, yêu ma cũng bị diệt sạch. Nhưng loài người, tất nhiên có thể truyền thừa đời đời, không ngừng sinh sôi.

Xảo Nhi nhìn thấy con cương thi sắp bị loài người giết này, trong lòng mang tâm tình của một kẻ mạnh thương hại ột kẻ yếu. Hãy nhìn xem, thật ra loài người chưa bao giờ cần ai cứu rồi. Dã thú ăn thịt người, cho nên có thợ săn. Cương thi hút máu người, cho nên có đạo sĩ.

Vô số thiện nam tín nữ nức cười cầu xin thần linh che chở. Họ không biết lực lượng mạnh nhất, thật ra là loài người mình. Có lẽ câu Nhân Định Thắng Thiên sẽ không đúng hoàn toàn, nhưng trời muốn thắng người, chẳng lẽ không khó hơn hay sao?

Cương thi mắt xanh vẫn còn đang ở chỗ tối. Hai đạo sĩ kia nhanh chóng xử lí con cương thi kia. Đột nhiên cương thi mắt xanh nhe nanh nhảy ra, hai đạo sĩ cũng sợ mất hồn, đợi đến lúc thấy rõ thì sắc mặt đại biến. Con cương thi này có mắt màu xanh lá, hiển nhiên đã là đại cương thi biết bay, đáng sợ hơn là nó lại còn công một cô gái.

Hai đạo sĩ liếc mắt nhìn nhau, đều kinh hãi vô cùng. Mặc dù trong sách cổ cũng có ghi lại, có một số yêu ma có thể thu phục làm tọa kỵ, nhưng có thể cưỡi đại cương thi biết bay thì phải là thần thánh phương nào chứ?

Hai người đó cũng không dám trì hoãn, khó khăn bỏ trốn.

Cương thi mắt xanh nhìn con cương thi nằm trên mặt đất hồi lâu. Cương thi kia vẫn chưa chết, còn đang khê run run. Xảo Nhi cho rằng nó muốn cứu con kia, không ngờ nó đưa tay chụp lên đầu của con kia, luồng sáng xanh lục từ đỉnh đầu của cương thi kia xông ra, chảy vào thân thể nó.

Một hồi lâu Xảo Nhi mới hiểu được. Nó đang hút linh lực của cương thi kia,

Cuối cùng cương thi kia cũng không còn sức phản kháng, khi cương thi mắt xanh thu tay lại, nó đã không còn nhúc nhích. Xảo Nhi không biết có phải cương thi đó đã chết hay không, nhưng trái tim cô lạnh lẽo: “Anh... Sao anh có thể làm vậy?”

Cô mở miệng, cũng không để ý nó không nghe hiểu: “Đây là anh thừa dịp cương thi gặp nguy có hiểu không? Huống chi nó vẫn là đồng loại của anh. Anh không giúp nó cũng không sao, sao lại có thể bỏ đá xuống giếng như vậy? Anh thật là quá đáng.”

Đương nhiên cương thi mắt xanh nghe không hiểu cô nói gì, vẫn công cô về núi. Nhưng Xảo Nhi vẫn canh cánh trong lòng. “Không ngờ tới anh lại là người như thế! Không đúng, phải là không nghĩ đến anh lại là cương thi như thế.”

Tựa như cương thi mắt xanh kia cũng cảm thấy cô om sòm, nên khê rống cô. Xảo Nhi lại nổi nóng: “Anh còn dám rống tôi, tôi nói không đúng sao? Anh là tiểu nhân hèn hạ! Không đúng, là tiểu cương thi hèn hạ.”

Nó coi như không hiểu cô nói gì, nhưng nghe ra cũng chẳng phải lời lẽ tốt đẹp. Cho nên nó cũng rất tức giận, lại cúi đầu găm thét.

Một người một thi cứ gây lộn như gà với vịt suốt trên đường trở về, ai cũng vô cùng tức giận. Lúc trở lại hang động, Xảo Nhi vẫn còn đang giận dỗi, mặc bốn lớp áo bông. Cương thi mắt xanh đưa tay mở ra, Xảo Nhi lại giữ chặt không thềm để ý đến nó.

Nó biết đồ chơi này rất dễ bị thương, nên lúc chơi đùa cùng cô cũng không bao giờ duỗi ra móng tay, cũng không quá mạnh, cho nên giật hồi lâu cũng không giật xuống được.

Nó vô cùng khó hiểu, tròn tròn mắt quan sát Xảo Nhi. Xảo Nhi quay mặt giả bộ ngủ, nó lại giật giật không xong, rốt cuộc sờ soạng tay cô, viết chữ vào lòng bàn tay, là diễn văn. Xảo Nhi có thể phiên dịch được. Sao vậy?

Xảo Nhi viết lại lên ngực nó: “Tôi đang giận!”

Nó đưa tay định viết lên ngực Xảo Nhi, Xảo Nhi xấu hổ tức tối, vỗ lên tay nó.

Hôm đó, nó học được từ Xảo Nhi một loại tâm tình gọi là giận dữ. Thì ra sau khi chuyện chấm dứt, còn có thể tiếp tục tức giận.

Xảo Nhi học diễn văn không được nhiều, nó chỉ có thể giải thích đơn giản với cô. Tất cả cương thi, chỉ cần có thể, cũng sẽ làm như vậy.

Đây chính là khác biệt chủng tộc. Thật ra sự chênh lệch của động vật bậc cao và động vật cấp thấp, cũng không phải chỉ có năng lực thông minh. Nếu nói về lĩnh vực tâm hồn, chẳng qua là bởi vì loài người bị ràng buộc đạo đức, hiểu lễ nghi liêm sỉ, nhưng bọn chúng thì không.

Xảo Nhi cảm thấy việc này thật khó khơi thông. Cô cũng không tìm được từ ngữ để diễn tả, chỉ đành phải vậy thôi. Cương thi mắt xanh thấy cô không có viết gì nữa, lại vươn tay mở áo bông của cô.

Xảo Nhi không để ý đến nó, nó nhanh chóng mở ra mấy lớp áo, ngay cả lớp áo trong cùng cũng muốn giật đi. Xảo Nhi cả giận, lúc này mới nắm chặt lấy cổ áo, đọ sức với nó.

Nó thấy cô phản ứng lại, cũng vô cùng vui sướng, nên càng hăng hái kéo tới kéo lui với cô.

Sáng sớm ngày kế, Xung Linh lão đạo đi vào hang động, ông ta đốt sáng đuốc nhìn thấy mấy chữ cong vẹo trên vách hang và mặt đất, chỉ nhìn trong giây lát, sắc mặt đã thay đổi lớn.

Tên đạo sĩ Tiểu Tứ cũng nhìn: “Sư phụ, trên đây viết cái gì vậy?”

Xung Linh lão đạo mang tâm sự nặng nề đổi thức ăn và nước uống cho Xảo Nhi. Tuy có một số chữ trên kia, ngay cả ông ta cũng khó phân biệt được. Nhưng ông ta có thể nhìn ra đây là cái gì.

Trong quan tài, Xảo Nhi vẫn gục trên người cương thi mắt xanh. Cô hơi sợ lão đạo Xung Linh, vẫn nằm sát vào cương thi mắt xanh không lên tiếng. Cây đuốc đốt sáng tỏa ra mùi tùng hương trong hang động mờ tối.

Trong lúc vô tình, Xảo Nhi thấy ánh mắt của ông ta, thế nhưng trong đôi mắt kia lại có vài ý định giết chóc. Xảo Nhi rùng mình hoảng sợ, vội vàng nhắm mắt lại giả bộ ngủ.

8. Cương thi học lắp hồ

Giờ Ngọ (12h trưa), Xảo Nhi vẫn tập viết. Tâm tình của cương thi mắt xanh không tệ, dạy cô rất nhiều chữ. Cô luyện tập trong hang động hồi lâu. Cương thi mắt xanh ngồi trong quan tài nhìn ra ngoài trong chốc lát, cuối cùng không nhịn được, vỗ vỗ vào bên cạnh quan tài, ý bảo cô: đến đây ngủ.

Xảo Nhi còn chưa tập xong, nên không vui. “Tôi còn chưa viết xong mà. Nào có thầy giáo nào như anh, đặc biệt dạy học sinh lười biếng.”

Cương thi mắt xanh càng không vui, cứ đến ôm Xảo Nhi nằm vào trong quan tài. Xảo Nhi tránh không được, chỉ đành phải nằm lên người nó. Cô thật sự là một đứa bé vô cùng chăm chỉ, lập tức viết chữ lên ngực cương thi mắt xanh nói chuyện cùng nó.

Thỉnh thoảng cương thi mắt xanh cũng trả lời cô. Cô nhận được không nhiều, nó trả lời cực kì ngắn gọn. Chỉ là một người một thi trao đổi miễn cưỡng, nhưng cương thi mắt xanh vẫn vui mừng. Nó thường xuyên viết chữ trong lòng bàn tay Xảo Nhi. Xảo Nhi lại viết lên ngực nó.

Thời gian trôi qua lâu, cô và nó càng có sự ăn ý. Thậm chí nó có thể nghe hiểu những từ đơn giản cô nói, ví như “chán”.

Cuối cùng mùa đông cũng chính thức bắt đầu, Xảo Nhi cũng đã có thể dùng những chữ viết quái dị để nói chuyện phiếm với cương thi mắt xanh. Chẳng ai biết được loại chữ viết của ma quỷ này lưu truyền thế nào. Thế nhưng khi bọn chúng hơi có chút đạo hạnh, liền có thể hiểu được, như sinh ra đã như vậy.

Cương thi mắt xanh cũng không có bạn đồng tu. Trầm mặc suốt gần cả ngàn năm, khó khăn lắm mới có người trò chuyện với mình. Nói là trò chuyện, nhưng thật ra cũng chỉ là viết mấy câu vu vơ mà thôi.

Xảo Nhi viết được câu dài nhất chỉ là: “Không cho đá chân!”

Mùa đông trong núi rét khá dài, lúc trận tuyết đầu mùa đổ xuống, Xảo Nhi vẫn còn ngủ trong quan tài.

Cương thi mắt đỏ đến hù dọa cô bị cương thi mắt xanh bắt gặp. Hai con đánh nhau một trận. Cương thi mắt đỏ vẫn là kẻ thua bỏ chạy. Cương thi mắt xanh vừa đi ra ngoài quay về, không biết trộm đậu hũ chiên giòn của nhà ai cho cô. Cô nhìn thấy đầu vai của nó dính đầy bông tuyết, mới biết thì ra tuyết đã rơi.

Bông tuyết dính trên bả vai nó cũng không tan. Cô lại cầm quần áo lau giúp cho nó theo thói quen: “Xem nào, quần áo cũng đã ướt, anh không lạnh à...”

Cương thi mắt xanh không hiểu lời thì thầm của cô. Nhưng thật sự nó không lạnh. Nó đưa đậu hũ qua, Xảo Nhi nhận lấy cũng không quên giáo dục nó: “Anh không thể trộm đồ nữa, lấy đồ của người khác là phải trả tiền. Tiền, anh hiểu không?”

Đương nhiên cương thi mắt xanh không hiểu. Yêu ma quỷ quái không xài tiền, bọn chúng chỉ biết thích thì lấy, không lấy được thì bị người khác lấy thôi.

Xảo Nhi ngồi trong quan tài ăn đậu hũ. Nó lại vội vã đi ra ngoài, lần này trở về mang theo một khay trứng gà. Xảo Nhi không hiểu, nó làm động tác hù cô, lại nhặt một quả trứng, làm động tác đập.

Xảo Nhi ngu ngơ cầm lấy một quả trứng, đập lên mặt nó. Nó rống lớn lên, nhảy loạn xạ như bị phỏng.

Xảo Nhi cũng vội vàng, giặt y phục lau cho nó. Nó vừa tức giận, khế gầm gừ với cô. Nhưng lại bị Xảo Nhi nạt lại: “Làm sao tôi biết anh sợ cái này... À, anh kêu tôi dùng cái này đập tên kia hả?”

Đột nhiên cô vui vẻ lên: “Thật tốt quá, tối mai tôi sẽ không đi ra ngoài với anh, tôi sẽ đập chết nó. Hừ, ai bảo nó cứ hay chạy đến đây hù dọa tôi.” Vui vẻ xong, cô lại nghĩ đến một chuyện: “Tôi cũng nói với anh rồi, đồ của con người là phải trả tiền... Anh không thể cứ đi trộm miết như vậy...”

Có lẽ là do hút linh lực của cương thi kia, cương thi mắt xanh cũng bớt sợ ban ngày hơn. Nhưng nó vẫn như cũ đi hấp thụ linh khí xung quanh. Nếu ban ngày lão đạo Xung Linh không có đưa nhiệm vụ, buổi tối nó sẽ dẫn Xảo Nhi đi xung quanh tìm linh khí dồi dào.

Có đôi khi, chỗ đó đã bị cương thi khác chiếm trước, Xảo Nhi lại có thể tận mắt chứng kiến một cuộc đấu võ đặc sắc.

Cô không biết cương thi mắt xanh lợi hại thế nào. Nhưng mỗi lần đánh nhau nó chưa bao giờ thua, đều là đối phương bị thương bỏ chạy.

Bọn chúng chưa bao giờ biết điểm dừng là thế nào, đừng nói đến việc đạo đức đấu võ. Nên luôn luôn có việc đánh lén, những thủ đoạn đê tiện kia khiến người khác giận sôi. Mà nó cũng học được kinh nghiệm từ sự kiện Xảo Nhi chạy trốn. Nên thường đánh lừa sự chú ý của đối phương. Ví như ra tay tấn công đầu đối phương, thừa dịp đối phương ngửa đầu ra sau, lại nhanh chóng đá thẳng vào hạ bộ của họ.

Càng làm cho Xảo Nhi xấu hổ chính là, nó thường xuyên thừa dịp người ta còn đang tru lên thị uy, nó lại ra tay đánh lén trước.

Ban đầu cô luôn lo lắng cho nó, cũng không biết là vì sợ nó bị thương, hay là sợ sau khi nó thua mình sẽ trở thành con mồi của đối phương. Sau đó, cô dần dần có chút lòng tin với nó, cũng chỉ còn trạng thái xem cuộc vui thôi. Thường đi ven sông sao có thể không ướt giày. Đương nhiên cương thi mắt xanh cũng bị thương chút ít, nhưng nó thường lành lại rất nhanh. Xảo Nhi chưa từng làm cương thi nên cũng không biết nó có đau hay không. Nó cũng không màng đến dáng vẻ bên ngoài, vẫn cống Xảo Nhi, đi lại như gió.

Đêm hôm nay, trời đổ bão tuyết.

Cương thi mắt đỏ vẫn như cũ thừa dịp cương thi mắt xanh đi ra ngoài, lại chạy đến hù dọa Xảo Nhi. Không ngờ bị Xảo Nhi lấp trứng gà đập đến bỏ chạy.

Xảo Nhi đập sáu quả. Bởi vì phản ứng chậm chạp, nên chỉ trúng một. Nhưng chỉ nhiều đây thôi nó đã chịu không nổi rồi.

Xảo Nhi đang cười trộm, đột nhiên nắp quan tài lại bị mở ra. Xảo Nhi ngẩng đầu, tên đạo sĩ Tiểu Tứ đang đứng bên cạnh quan tài. Xảo Nhi đang nắm quả trứng gà, chuẩn bị sẵn sàng đợi cương thi mắt đỏ quay lại sẽ đập nó. Đợi đến khi thấy rõ là Tiểu Tứ, cô đã không thu tay lại kịp, đập một quả trứng gà lên mặt hắn.

Hắn lấy ống tay áo lau mặt, cười vô cùng thâm tà: “Bé cưng, hơn nửa đêm tôi tới thăm em, vậy mà em đối xử với tôi thế sao?”

Vừa nói vừa lôi Xảo Nhi ra khỏi quan tài. Xảo Nhi vẫn sợ bọn họ, nhưng lúc này lại không tránh hẳn được. Cô vừa mở miệng chưa kịp hô ra tiếng, hắn đã che miệng cô lại, lôi thẳng cô ra rừng sâu.

Đương nhiên đây là ý của Xung Linh lão đạo. Lúc đầu, ông ta không cho rằng một người một thi này chẳng thể ở chung được bao lâu. Không ngờ con cương thi này đối xử với cô rất tốt. Thậm chí hai người đã bắt đầu thử trao đổi. Cứ như vậy, sớm muộn gì nó cũng thoát khỏi sự khống chế của ông.

Xảo Nhi không biết ở nơi rừng sâu này bao giờ lại đào một cái hố. Tên đạo sĩ Tiểu Tứ kéo cô đến bên cạnh hố, nhưng không lập tức chôn cô, mà đề lên người cô, muốn làm chuyện xấu xa.

Xảo Nhi cố gắng vùng vẫy, nhưng nói về sức mạnh, cô lại không phải đối thủ của hắn. Hắn vùi đầu hôn cô, cô quay mặt lại nhìn thấy đôi mắt sáng lạnh của cương thi mắt đỏ.

Cương thi mắt đỏ kia âm thầm theo cô đến đây. Nó cũng không biết tiểu đạo sĩ này đang làm cái gì. Chẳng qua là nó nhầm lẫn chẳng có gì chơi, nên tò mò đi quấy rối mà thôi.

Xảo Nhi bối rối viết chữ lên mặt đất. Ban đêm, thị lực nó tốt, đương nhiên nhìn thấy cô muốn cầu cứu. Nhưng nó vẫn hơi do dự. Nó nhận ra tên đạo sĩ này. Mỗi lần hắn đều đi theo bên cạnh lão đạo Xung Linh. Tên này như con chó Đại Hoàng được trưởng thôn nuôi để canh cáo bắt gà trong thôn. Ngay cả nó nhìn thôi cũng hiểu được không nên làm gì với hắn.

Tên đạo sĩ Tiểu Tứ xé mở quần áo của Xảo Nhi, sờ loạn xạ trên người cô. Cương thi mắt đỏ tò mò đi đến. Một hồi lâu, nó đưa tay sờ người Tiểu Tứ. Hắn cực kì không kiên nhẫn, quát lạnh lên với nó: “Cút đi xa chút.”

Đương nhiên nó nghe không hiểu, bắt đắc dĩ hơn chính là ngay cả kiểu nói tức tối nó cũng không nghe ra. Nó lập tức bắt chước theo hành động của Tiểu Tứ xé quần áo của Xảo Nhi, tay nó tìm tòi quần áo của Tiểu Tứ, đáng sợ hơn là nó còn cố gắng đè hắn xuống.

Nó cũng không hiểu đây là gì, chỉ có điều cảm thấy rất vui. Tiểu Tứ không dám hành động nữa. Năng lực bắt chước của những con cương thi này đặc biệt mạnh. Có thể nhìn ra từ việc cương thi mắt xanh học được cách đánh lừa sự chú ý của người khác. Nếu hôm nay hắn thật làm gì với Xảo Nhi, chắc chắn con cương thi này cũng sẽ làm y như vậy với hắn...

Chẳng những vậy, hôm nay hắn cũng chẳng mang theo pháp khí hay bất cứ gì khác. Hơn nữa, hắn đi theo lão đạo Xung Linh học cũng chẳng được bao nhiêu phép, thật sự không nắm chắc có thể đối phó nó.

Hắn nghĩ thế liền ném Xảo Nhi vào hố, rồi nhanh chóng xúc đất lấp lại. Xảo Nhi cố gắng bò lên, hắn lại giẫm tay cô, bắt đầu lấp đất.

Cương thi mắt đỏ kia ngồi bên cạnh hứng thú nhìn xem, con người của nó vốn là màu đỏ, trong đêm khuya như thế thật ghê người. Tên Tiểu Tứ nhút nhát, cả gan quát nó: “Nhìn cái gì? Cút mau!”

Nó lại đứng dậy, hết sức phấn khởi ném Tiểu Tứ xuống hố, học theo bộ dạng của hắn, chuẩn bị lấp đất lại.

Cái hố này vốn chỉ chuẩn bị ột mình Xảo Nhi, nên đào cũng không sâu. Đạo sĩ Tiểu Tứ chuẩn bị bò lên, không ngờ cương thi mắt đỏ giẫm lên tay hắn, tiếp tục lấp đất. Đây cũng là học của hắn.

Đợi đất lấp được càng ngày càng nhiều, rốt cuộc hắn cũng luống cuống: “Cứu mạng, cứu mạng đi Sư Phụ.”

Tiếng kêu kia rất thê lương, đã hù dọa vô số chim rừng hoảng sợ.

5. Chương 09 - 10

9. Cương thi trộm tiền

Thừa dịp cương thi mất đồ giấu lên đạo sĩ Tiểu Tứ, Xảo Nhi bò lên khỏi hố. Trong núi đã bắt đầu đóng tuyết, quần áo của cô cũng bị tuyết làm ướt đầm, vô cùng nhếch nhác chạy về hang động.

Cương thi mất xanh vẫn chưa về, cô sợ Xung Linh lão đạo và Tiểu Tứ đuổi theo, vội vàng thu dọn đồ đạc định chạy trốn. Nhưng đường núi trong đêm tuyết trơn trượt khó đi, cô bước cao bước thấp, đi rất lâu cũng chẳng được bao xa. Xung Linh lão đạo không đuổi theo, ngược lại bị cương thi mất xanh bắt được.

Nó nhe răng gào to với cô, vô cùng tức giận. Xảo Nhi thấy nó lại càng tủi thân, không màng đến nó đang tức tối, ôm lấy cổ nó, nước mắt cứ rơi giọt ngắn giọt dài.

Ban đầu nó còn gào với cô, sau đó lại hơi ngừng vực, viết chữ trong lòng bàn tay cô hỏi. Xảo Nhi đáp được không hoàn chỉnh, cô vừa khóc vừa viết hai chữ “đạo sĩ”. Nó không hiểu hết ý nghĩa, nhưng cũng không còn dọa cô nữa, thu nanh lại, cõng cô lên, về hang động.

Quả thật cô hơi kinh sợ. Đêm đã khuya như vậy, nếu lúc trước, cô thà rằng ngủ trong quan tài, cũng không muốn ra ngoài. Nhưng đêm nay cô vẫn đi theo cạnh nó, nó chỉ cho rằng cương thi mất đồ kia hù dọa cô, vừa ra dấu với cô dùng trứng gà đập cương thi mất đồ.

Xảo Nhi không nói gì, cứ theo sát nó không rời một tấc.

Mà tên đạo sĩ Tiểu Tứ kia cũng hơi thê thảm. Bị cương thi mất đồ chôn xuống hố, chỉ lộ ra cái đầu, dưới gió tuyết, tiếng la của hắn căn bản không truyền đến được đạo quán. Nếu không phải vì Xung Linh lão đạo thấy đã lâu mà hắn vẫn chưa về, sợ rằng phát sinh biến cố nên vào núi tìm hắn, không thôi giờ đây hắn đã chết rét trong hố này rồi.

Cương thi mất đồ này vốn là đứa ham chơi chóng chán. Sau khi nó chôn đạo sĩ Tiểu Tứ xong, còn hăng hái bưng bưng đi xung quanh nhìn kiệt tác của mình. Nhưng nhanh chóng cảm thấy mất hứng thú, nên bỏ lại hắn đi thẳng.

Đạo sĩ Tiểu Tứ chỉ lộ ra cái đầu, không thể giãy giụa, lo sợ dã thú ma quái trong núi, hoảng đến mức hồn phi phách tán.

Lão đạo Xung Linh đào được hắn ra, mang về đạo quán, giận đến mức râu mép cũng vểnh cong lên.

Khoảng thời gian này Xảo Nhi cũng không vui vẻ. Mỗi ngày đều lo lắng hãi hùng, không dám rời khỏi cương thi mất xanh nửa bước. Vì thế, cương thi mất xanh đánh cương thi mất đồ vài trận, khiến cương thi mất đồ vừa thấy cô là né tránh từ xa, không dám lại hù dọa cô.

Đêm hôm nay, cương thi mất xanh vẫn cõng Xảo Nhi ra ngoài. Lại gặp trận mưa to, nó cũng biết món đồ chơi này gầy yếu, không thể gặp mưa, nên tìm nghĩa trang gần đó trú đỡ.

Nghĩa trang kia cũng không biết đã có bao nhiêu năm, từ trong ra ngoài đều cũ kỹ không chịu được. Xảo Nhi chỉ cảm thấy hoảng sợ u ám từ trên xuống dưới, nhưng lại không nhìn ra có gì khác thường. Nó cũng ôm Xảo Nhi thật chặt. Mái ngói vách tường cũng như thi thể đặt trong đây đã lâu, như tản ra hơi thở thối rữa. Mưa càng rơi càng nặng hạt, sấm chớp không ngừng, Xảo Nhi mặc ba lớp áo nhưng vẫn cảm thấy lạnh.

Dưới mái hiên không thể che hết được nước mưa, nó chỉ đành phải ôm Xảo Nhi vào bên trong. Đại sảnh bày mấy chục cỗ quan tài, lần đầu tiên Xảo Nhi đến nơi như thế, nhưng cũng biết đó là những người chết tha hương đang đợi người ta đưa về quê cũ.

Lúc này, cô mới cảm thấy sợ, nhưng nghĩ kĩ lại cảm thấy không có gì. Vì bên cạnh mình cũng chính là cương thi mà!

Hai người trú mưa trong đại sảnh, phía ngoài đột nhiên vang lên tiếng sấm, lóe lên ánh sáng chói mắt, cả nghĩa trang đều hơi chấn động.

Cương thi mắt xanh ôm Xảo Nhi thật chặt, vẫn bất động không nói. Lại đột nhiên, có ánh đèn yếu ớt nhấp nháy bên vách kia. Có người cầm đèn đến đây, thỉnh thoảng còn có người nói: “Sư phụ, con đi là được, người ngủ đi.”

Cương thi mắt xanh chăm chú nhìn ánh sáng kia tiến đến gần. Xảo Nhi cũng hơi bối rối, lại thêm một tia chớp. Trong ánh sáng, cô nhìn thấy có một hàng thi thể đứng xung quanh vách tường, trên trán đều dán lá bùa màu vàng. Thì ra người dẫn thi đang nghỉ chân tại đây. Có thể họ biết tối nay có mưa, nên dừng chân ở đây từ sớm.

Hiển nhiên tiếng người ngày càng gần, cương thi mắt xanh lại đột nhiên đứng thẳng ở góc tường, che Xảo Nhi lại phía sau, đứng vững thẳng tắp như hàng thi kia.

Thân hình nó vốn cao lớn, tất nhiên che kín Xảo Nhi không thành vấn đề. Tim Xảo Nhi vừa thả lỏng, nó lại nhìn lên xung quanh, thấy vẫn không đúng: trên trán không có bùa.

Người đã đến gần, tiếng mở cửa vang lên. Nói thì chậm, nhưng làm thì nhanh. Nó đưa tay gạt lá bùa của một thi thể bên cạnh, dán lên trán mình, nhanh chóng nghiêm trang đứng thẳng.

Lá bùa trên thi thể kia nhằm phòng ngừa thi biến, đương nhiên trên không được cương thi như nó rồi. Xảo Nhi xấu hổ.

Thật ra muốn giấu giếm thì cũng rất khó. Dù sao quần áo nó rất lam lũ, mà những thi thể khác đều có người trang điểm, nào là áo liệm vân vân đều mặc chỉnh tề, làm gì có ai hóa trang ăn mày như nó?

Chỉ có điều, đạo sĩ kia chỉ mở cửa nhìn từ xa, không thấy có gì khác thường lại đóng cửa đi ngủ lần nữa.

Dưới cơn giông tố, người dẫn thi vô cùng tỉnh ngủ. Một khi thi biến, thì không cách nào đưa về nơi bình yên, người nhà của chúng sẽ bắt đền giá tiền rất cao.

Hình như cương thi mắt xanh cũng kiêng kỵ đạo sĩ đang ở phòng kế bên. Nó chỉ cẩn thận ôm Xảo Nhi không làm ra tiếng động gì khác.

Mưa giông điên cuồng, không khí quá mức u tối, Xảo Nhi rất sợ, cứ dính sát vào nó. Nó trấn an viết chữ trong tay cô, nói cho cô biết: “Mưa tạnh sẽ đi ngay.”

Cho đến hơn nửa đêm, mưa đã ngừng rơi, nó công Xảo Nhi ra khỏi nghĩa trang, đi về núi. Xảo Nhi cũng không biết vì tránh cơn mưa này, nó sẽ gánh chịu bao nhiêu nguy hiểm. Nghe thấy hai người đã rời đi, lúc này phòng kế bên mới vang lên tiếng nói khe: “Sư phụ, tại sao không thu nó?”

“Bởi vì cương thi không cần trú mưa.” Trong bóng tối, có người đáp thản nhiên, tiếng nói rõ ràng, cũng không buồn ngủ.

Thời gian tiếp theo, Xảo Nhi cứ dính sát lấy cương thi mắt xanh, lão đạo Xung Linh cũng không thể tìm được thời cơ ra tay.

Trong núi tuyết đóng nhiều hơn trước, bên Xung Linh lão đạo kia cũng xảy ra chuyện.

Người ta thường nói đi đêm nhiều có ngày gặp ma, chuyện đạo quán nuôi cương thi làm loạn cuối cùng vẫn bị truyền ra ngoài.

Trước kia xảy ra chuyện như vậy, người của Thúc Vĩ Sơn sẽ ra tay can thiệp, lần này đến chính là đại đệ tử Phàn Thiệu Cảnh của Thúc Vĩ Sơn.

Trở lại núi đã là nửa đêm, Xảo Nhi uống chén nước bên cạnh quan tài. Cương thi mắt xanh đứng bên cạnh nhìn hồi lâu. Cô vừa húp chút cháo, thật ra chén cháo đó đã nguội, nếu không phải trong hang núi đông ẩm hề mát thì sợ rằng đã đóng băng từ lâu. Nhưng Xảo Nhi không quan tâm nhiều như thế. Cô không được đốt lửa, nếu như không ăn vài thứ, sợ rằng sẽ lạnh hơn.

Lúc này, cương thi mắt xanh tựa như bông lỏng dề phòng, bò vào ngồi trong quan tài. Đợi Xảo Nhi ăn xong lại leo vào, nó cũng ôm cô nằm xuống, còn đưa tay sờ miệng của cô, đôi mắt xanh lưu chuyển, giống như có điều suy nghĩ.

Xảo Nhi cũng không biết nguyên nhân là gì. Có lẽ vật yêu tà luôn cảm giác nhạy bén hơn loài người, bọn chúng luôn phát hiện ra khi nguy hiểm đến gần.

Mấy ngày nay, nó bắt đầu không cho Xảo Nhi ăn thức ăn của lão đạo Xung Linh mang tới nữa. Ban đầu, Xảo Nhi còn không rõ. Sau khi tranh chấp mấy lần, cô đã nghĩ ra. Có lẽ trong thức ăn kia có độc. Thử nghĩ đến lần trước chuyện Tiểu Tứ muốn chôn sống cô. Cô cảm thấy vô cùng có khả năng này. Nên cũng không dám động đến thức ăn của lão đạo Xung Linh đưa đến nữa.

Mà buổi tối, cương thi mắt xanh cũng chuyên cần đi ra ngoài hơn. Không biết nó thấy được thói quen ăn uống của loài người ở đâu, thức ăn mang về ngày càng phong phú. Có một lần lại trộm được cả khay bánh bao thịt.

Cứ như thế trôi qua mấy ngày, Xảo Nhi sợ lão đạo Xung Linh nghi ngờ. Mỗi lần cô đều đem thức ăn Xung Linh lão đạo đưa đến đổ ở ngoài hang, dẫn tới việc mấy con chim tranh giành thức ăn. Chim chóc cũng có linh tính, phát hiện nơi này có thức ăn, nên ngày nào cũng đến, lúc tranh giành cũng không thấy khác thường.

Lại qua thật lâu cô mới hiểu được. Chẳng lẽ nó muốn độc lập nuôi cô?

Muốn nuôi một người thật tốt không phải là chuyện đơn giản. Cũng may cương thi mắt xanh biết được thôn dưới chân núi có nhiều người giống như cô. Mỗi ngày nó đi quấy rối cũng len lén đứng ở chỗ tối, nhìn xem bình thường loài người có thói quen ra sao.

Nó biết loài người trong thôn không ở trong hang núi thiên nhiên. Tự bọn họ sẽ xây một huyệt động trên đất bằng. Xây xong thì cũng không ngủ trên mặt đất, lại dùng gỗ làm một quan tài. Không, Bọn họ kêu là giường. Làm giường xong lại lót nhiều miếng đệm. Thói quen này giống với Xảo Nhi. Xảo Nhi cũng lót rất nhiều đệm trong quan tài của nó.

Cái bọn họ ăn không phải là ánh trăng, mà là một số động thực vật. Hơn nữa, đều cần phải dùng một thứ đun nóng, cái này bọn họ kêu là lửa. Điều này khác hẳn với thói quen của cương thi: cương thi không thích lửa.

Phiền phức hơn chính là bọn họ phân loại đồ cần thiết, lúc cần sẽ mang đi trao đổi lẫn nhau. Hoặc là cầm một thứ duy nhất đi đổi, cái này bọn họ kêu là tiền. Nếu một mình đi lấy đồ của người ta là sẽ bị đánh.

Khi nhận biết được việc này, nó cũng không còn tùy tiện trộm đồ nữa. Nó biết một nơi có rất nhiều tiền có tên là tiền trang(*), nó trực tiếp đi đến đó trộm tiền. Sau đó nghiêm trang đi đổi thức ăn cho Xảo Nhi.

(*) Tiền trang: ngân hàng.

Đạo hạnh của nó đã không còn sợ lửa từ lâu, nhưng vẫn sợ nắng. Mỗi lần đều thừa lúc ban đêm đi ra phổ đổi chút bánh bao, bánh mì, mì hoành thánh vân vân... Nó không biết nói tiếng người, nhưng cũng biết dùng ngón tay chỉ. Bình thường những người đó sẽ thối lại chút tiền cho nó, nhưng là bao nhiêu thì nó không biết, cũng không cần biết.

Quan sát mấy ngày, ngoại trừ những thứ này, nó còn phát hiện nhiều chuyện thú vị. Ví như đại đa số loài người đều là một nam ở chung với một nữ. Ví như rất nhiều đàn ông ban đêm trước khi ngủ cũng sẽ nằm trên người phụ nữ. Ví như tên thợ rèn đầu thôn mặc dù cũng ở chung với một người phụ nữ, nhưng có rất nhiều buổi tối hắn sẽ đi đến tây thôn, ngủ trên người phụ nữ của một người đàn ông khác.

Buổi tối về lại hang động, nó cố ý ngủ trên người Xảo Nhi, ngoại trừ ẩm áp mềm mại ra thì không có gì khác. Cho nên nó âm thầm nhất định cho rằng loài người không đủ ẩm áp, không đủ mềm mại. Nếu không làm sao các ông cứ thích ngủ trên người phụ nữ chứ?

Cuối cùng nó phát hiện, có người phụ nữ bụng sẽ từ từ phồng lên. Sau khi nó về, cũng cẩn thận sờ sờ bụng Xảo Nhi, phát hiện không có gì thay đổi lớn, nó mới yên lòng.

10. Anh đứng ra Hòm đó, bão tuyết đã bớt, ánh mặt trời chiếu giữa núi rừng, tuyết sáng óng ánh vô cùng chói mắt. Cương thi mắt xanh phá lệ không nằm trong quan tài. Sống chung đã lâu, dù gì cũng biết ít nhiều về nhau, Xảo Nhi cảm thấy nó giống như hơi bất an, lại lấy toàn bộ áo bông trong hang trùm hết lên người cô.

Xảo Nhi không biết nó làm gì, đang ngu ngơ thì bị trùm vào vài cái áo bông, xem ra lúc này, cô còn giống bánh tét hơn cả nó.

Cương thi mắt xanh lại nhìn xung quanh, cuộn mấy chiếc áo cô không mặc lại. Xảo Nhi vô cùng khó hiểu. Đến khi trời vừa sụp tối, cô lại thấy cương thi mắt đỏ kia đã đứng ở cửa hang từ sớm.

Đến khi hoàng hôn phủ xuống, cương thi mắt xanh nhanh chóng nhét mấy chiếc áo kia vào lòng cô, dĩ nhiên là ý bảo cô ôm lấy, sau đó lại công cô chạy xuống núi.p>

Tốc độ nó cực nhanh, đảo mắt đã cách hang động gần trăm dặm, vọt vào không trung. Xảo Nhi quay đầu lại nhìn về hướng hang động, mơ hồ thấy ánh lửa ngất trời.

Nhất định không thể quay về hang động được nữa, nó công xảo nhi đáp xuống mặt đất. Lúc này, cô mới thấy rõ thôn xóm nhỏ trước mắt. Giờ trời đã tối, trên đường còn vài vũng nước đọng do tuyết tan.

Hai bên đường có những ngôi nhà nhỏ xập xệ, cũng có nhà ngói hàng hoàng. Nó công Xảo Nhi đi khắp thôn, nhảy lên một nóc nhà, hơn nữa còn quen thuộc nhảy vào một căn phòng qua cửa sổ, bên trong bày biện rất nhiều ngân phiếu và nén bạc.

Cả đời Xảo Nhi chưa bao giờ thấy qua nhiều tiền như vậy, chỉ nhìn thôi cũng đủ hoa mắt. Nhưng nó nhanh chóng ôm một hộp, rồi lại nhảy ra ngoài cửa sổ.

Xảo Nhi ngu ngơ không hiểu tại sao nó không đi ra bằng cửa thông thường. Nó lại công Xảo Nhi đến quán trọ của trấn trên. Nói là quán trọ nhưng cũng chẳng phải là nơi gì to lớn gì. Ở nơi hoang vu hẻo lánh này, có thể nghĩ chân, ăn no đã là không tệ, đâu có sự lựa chọn nào khác.

Khi nó bước vào khiến tiểu nhị sợ hết hồn, đập vào mắt là bộ quần áo rách rưới của nó, thái độ của tiểu nhị khinh bỉ: “Đi chỗ khác đi, tên ăn mày, xin ăn cũng phải nhìn chỗ chứ.”

Nó không thèm để ý (bởi vì nghe không hiểu). Xảo Nhi lại nổi giận: “Tại sao anh lại nói chuyện như vậy?” Không đợi hai bên tranh chấp, nó đã công Xảo Nhi vào trong quán. Tiểu nhị cuống quýt cản nó lại, nó hất đôi tay của hắn đang nắm chặt lấy nó, khiến hắn ta lão đảo. Rồi công Xảo Nhi vững vàng bước lên lầu.

Tiểu nhị cũng không dám cản nó nữa. Cương thi mắt xanh thường thấy loài người vào đây. Nó biết ở trong có thể qua đêm, nó còn từng len lén ở trong một gian phòng trống. Lúc này nó cũng không đi thẳng vào trong, đặt Xảo Nhi xuống trước quầy. Nó lấy chiếc hộp trong ngực mình mở ra. Những lời nói còn sót lại của tiểu nhị cũng bị nghẹn trở về, gương mặt đỏ bừng. Làm sao hắn có thể nghĩ một người giàu có lại mặc quần áo lam lũ như vậy, lập tức đỏ khóc đỏ cười.

Xảo Nhi hơi chột dạ. Từ nhỏ đến lớn, cô chưa từng ăn cắp bao giờ, càng không lừa gạt ai. Chỉ có điều, cương thi mắt xanh cũng không có ý xấu xa, nó cầm hộp bạc kia đưa tới trước mặt chưởng quỹ. Tên chưởng quỹ nhìn thấy cũng hoa mắt, vội vàng cầm một vài nén, vẻ mặt tươi cười nhanh chóng: “Còn đứng đây làm gì, mau lên, chọn một căn phòng hảo hạng cho hai vị khách nghỉ ngơi.”

Lúc này, tên tiểu nhị mới tỉnh hồn lại, dẫn hai người vào phòng, cũng nhiệt tình hơn: “Khách quan, anh đừng trách, đây là nơi nhỏ bé, cũng thường có ăn xin đến đây quấy rầy khách. Tiểu nhân có mắt không trông, nhận lầm anh. Anh là người lớn đừng trách kẻ tiểu nhân như tôi. Hơn nữa, trong mùa đông giá rét thế này mà anh lại ăn mặc... Ấc... mát mẻ như vậy. Chẳng lẽ anh gặp đồ bày bợ giữa đường sao...”

Hắn cứ nói luyên thuyên không ngừng. Cương thi mắt xanh cũng chẳng đáp một lời. Cuối cùng Xảo Nhi không nhìn được nữa, khoát tay với hắn: “Ấc... xin lỗi, anh ấy nghe không hiểu.”

“Hả?” Tiểu nhị vắt khăn lông lên vai, bàng hoàng tỉnh ra: “Đây là người ở vùng khác ư?” Hắn thầm nghĩ, hèn chi ngay cả màu sắc của đôi mắt cũng khác mình. Lập tức trong bụng cũng thâm kêu may mắn. Những lời bất kính vừa rồi anh ta nghe không hiểu.

Dẫn hai vị khách vào phòng xong, lần này hẳn hết sức ân cần: “Tiểu nhân ở lầu dưới, hai vị cần gì cứ sai bảo tiểu nhân, đừng khách sáo.”

Cương thi mắt xanh đặt Xảo Nhi xuống, nhìn xung quanh chút. Nó không hài lòng, khoa tay múa chân làm hành động nhét nhét đồ vào miệng. Lần này tiểu nhị rất thông minh, trong thoáng chốc đã hiểu rõ: “Khách quan muốn ăn ư? Không thành vấn đề! Mặc dù quán trọ của chúng tôi không phải là nơi sang trọng gì, nhưng gà vịt thịt cá đều có. Đúng rồi, còn có rượu Hoa Điều lâu năm, anh cần mang đến một vò không?”

Hắn nói hồi lâu mới nhớ tới vị khách này nghe không hiểu. Vội vàng giới thiệu với Xảo Nhi. Xảo Nhi hơi sợ sệt, cho đến bây giờ, Xảo Nhi chưa từng đến những chỗ này. Trước kia làm việc trong phủ Liễu viên ngoại cũng chỉ là giặt quần áo, quét nhà lau nhà, trong nhất thời thật không biết nên chọn món gì.

Cương thi mắt xanh đợi hồi lâu, thấy cô vẫn không có phản ứng, tiểu nhị cũng không có phản ứng. Nó đoán đây là ý không được, lập tức đưa bạc qua. Nó quan sát loài người lâu như vậy, nên cho ra được kết luận, chỉ cần có tiền, chuyện gì cũng làm được.

Quả nhiên, chỉ cần đưa tiền, tiểu nhị lập tức khom lưng nói: “Ôi khách quan, tiệc rượu đắt tiền nhất trong tiệm chỉ có hai lượng bạc, cho thêm rượu Hoa Điều lâu năm cũng chỉ có thêm hai lượng bốn quan tiền, anh lại cho nhiều như vậy...”

Nói là nói thế, hắn vẫn chạy xuống lầu nhanh như chớp, đi chuẩn bị rượu thịt.

Xảo Nhi cởi áo bông trên người ra, vẫn không quên khẽ hạ giọng giáo dục nó: “Đã nói là không được trộm đồ nữa mà...” Nhưng trong tình cảnh này, cô cũng không biết có thể làm gì, nên dừng lại dờ dang.

Cương thi mắt xanh tò mò đánh giá bày biện trong phòng, thỉnh thoảng còn dí sát mặt vào góc.

Không lâu sau, quán trọ mang nước nóng lên, đổ vào bồn tắm. Xảo Nhi cũng cảm thấy hợp ý. Trong hang động không có nước nóng, từ lúc vô mùa đông đến nay, cô rất ít khi tắm rửa, chỉ lau mình thôi.

Bồn tắm đặt sau bình phong sơn thủy, cô đứng bên cạnh cởi quần áo. Cương thi mắt xanh cũng nhanh chóng chạy đến. Ở chung lâu ngày, Xảo Nhi cũng bắt chước xấu hổ, cứ thế nhảy vào bồn tắm.

Nó tò mò thử nước, phát giác nước rất ấm, nên cũng muốn đi vào. Xảo Nhi hơi luống cuống, bồn tắm rất nhỏ, không chứa đủ hai người. Cô cản nó lại: “Anh đợi tôi tắm xong rồi vào.”

Cương thi mắt xanh cứ khư khư không chịu đi ra ngoài, cũng là loại không bao giờ chịu lùi bước. Càng không cho nó vào, nó càng muốn đi vào. Cuối cùng nó cũng cố gắng chui vào bồn tắm, nước tràn ra khắp mặt đất. Xảo Nhi mau mau đứng dậy: “Nói rồi, anh đừng có vào, giờ nước tràn ra rồi...”

Cô cũng không màng tắm rửa nữa, vội vàng lau khô thân thể, thay quần áo. Rồi lấy quần áo bẩn lau khô sàn nhà. Cương thi mắt xanh nghịch nước trong bồn tắm, lại cảm thấy không thú vị, cũng chuẩn bị ra ngoài. Xảo Nhi luống cuống: “Đợi chút, anh đừng động nữa.”

Cô cầm khăn lông của quán trọ lau thân thể cho nó. Thân hình nó cao lớn, mà bồn tắm thì quá nhỏ so với nó, cho nên nó rất bất mãn, quyết định leo ra. Xảo Nhi chỉ đành phải cố hết sức nắm lấy nó: “Anh khoan ra đã.”

Nước văng tung tóe, bồn tắm cũng di chuyển vị trí. Lúc đó, tiểu nhị bưng một cái khay lớn đầy thức ăn đứng ngoài cửa, nghe một hồi lâu, hẳn ra quyết định thức thời. Theo cái đà này, sau nửa canh giờ mình hẳn đến! Không nghĩ ra cô bé kia nhìn nhả nhận bèn lên thế mà...

Tắm rửa cho nó thật không phải là chuyện dễ dàng, nó ngồi không yên, cứ chốc lát lại rục rịch. Bộ quần áo rách rưới cũng chẳng mặc được nữa, nên Xảo Nhi quyết định xé đi. Nó cũng học theo Xảo Nhi, đưa tay lên xé phụ, nhưng tốc độ của nó nhanh hơn Xảo Nhi rất nhiều, nhanh chóng đã xé sạch sẽ.

Tuy là đã chung sống sớm chiều một khoảng thời gian, nhưng Xảo Nhi vẫn xấu hổ đỏ bừng cả mặt. Cũng may nó không cảm thấy, vẫn cố gắng muốn leo ra ngoài. Xảo Nhi không nắm nó lại được, cuối cùng nó cũng leo ra khỏi bồn tắm. Xảo Nhi càng không ngừng viết chữ lên ngực nó. Rốt cuộc nó cũng đứng lại cúi đầu nhìn cô. Cô vất vả dùng khăn lông lau sạch sẽ cho nó. Nó cũng vô cùng không nhẫn nại được nữa, quay một vòng trong phòng lại muốn đi ra ngoài.

Xảo Nhi nhìn lên, cứ trần truồng thế không được. Cô cuống quýt kéo nó lại, cầm quần áo trong hang trước kia muốn mặc vào cho nó. Nó thấy cô mở quần áo run run, nên cũng run rẩy nhận lấy.

Xảo Nhi căng thẳng đổ mồ hôi đầy đầu, cuối cùng cô cũng nghĩ ra một biện pháp tốt. Cô tìm quần áo của mình, mặc vào người vô cùng chậm. Quả nhiên nó cũng học theo cô, đưa tay vào tay áo, cuối cùng đã thành công mặc được áo. Xảo Nhi lau mồ hôi, cài nút áo lại cho nó. Kế tiếp chính là quần.

Việc này cũng đơn giản, cô đưa cho nó cái quần, rồi tự mình lấy một cái. Quả nhiên cô vừa mặc vào, nó cũng mặc vào theo y hệt. Cô cột dây lưng lại cho nó, sau đó lau khô tóc nó. Tóc nó đã dừng sinh trưởng, nhưng cũng không thấy rụng, mái tóc thật dài choàng qua đầu vai vô cùng bóng mượt.

Tuy cương thi mất xanh thiếu kiên nhẫn, nhưng lại thấy cô như đang chơi cùng nó. Cho nên cũng nhẫn nại chơi đùa với cô. Sau khi tắm rửa sạch sẽ, mặc quần áo vào, thoát nhìn nó cũng chẳng còn quái dị nữa. Xảo Nhi thở phào nhẹ nhõm, lại chuẩn bị lau khô nước trên sàn.

Không ngờ cô vừa mới xoay người, cương thi mất xanh kia đã muốn đi ra ngoài. Đường như nó cũng không yên tâm để Xảo Nhi ở đây một mình. Đi lòng vòng trong phòng xong, nó quyết định leo lên nóc phòng hấp thu chút gió sương là được.

Cho nên tiếp theo, nó xuống lầu, nhưng cách nó xuống lầu rất đặc biệt. Nó từ trên lầu nhảy thẳng xuống. Sau đó, dưới ánh mắt tròn trĩnh vô cùng kinh hãi của mọi người, nó đi ra cửa quán trọ. Tiểu nhị đang dự định đến chào hỏi nó, nó ngửa đầu nhìn lên nóc phòng mình. Xảo Nhi chưa kịp kêu ra tiếng nào, nó đã vào một cái bay thẳng lên đó.

Dĩ nhiên, nóc phòng hảo hạng thì có gì coi là bản lĩnh. Nhưng quán trọ này hai tầng lầu, hơn nữa nó còn trực tiếp bay lên.

Mọi người chết lặng, Xảo Nhi hóa đá tại chỗ. Đang dự định làm sao giải thích chuyện này với những người bên dưới, thì mọi người đã tuôn ra khỏi quán trọ như ong vỡ tổ, ngược cổ nhìn lên nóc phòng, cả khách sạn tựa như bị bao vây.

Cương thi mất xanh đứng trên nóc phòng. Rõ ràng nó cũng cảm thấy kì quái, cho nên nó cũng nhanh chóng nhảy xuống, cũng nhìn lên nóc phòng theo mọi người. Thế nhưng mọi người cũng không nhìn lên nóc phòng nữa – mà quay sang nhìn nó.

Xảo Nhi vội vàng chạy đến nắm tay nó, không ngờ bên cạnh đã có người lên tiếng

Người A: “Vị đại hiệp này khinh công thật giỏi.”

Người B: “Ngay cả Yến Tử Lý Tam cũng theo không kịp đó.”

Người C: “Thân thủ này luyện bao nhiêu vậy...”

Xảo Nhi xấu hổ.

Cho nên nói ra, loài người lại là động vật có ý thức nguy hiểm rất thấp, vì an nhàn quá lâu, bản năng bị thoái hóa. Nếu là dã thú, bất luận đã cải biến hình dáng ra sao, nó cũng có thể phân biệt được ông trời là kẻ địch của mình.

6. Chương 11 - 12

11. Cương thi say rượu

Xảo Nhi kéo nó từ cửa quán trọ về lại trong phòng. Nó rất bất mãn. Dù sao đối với bọn họ mà nói, việc hấp thụ ánh trăng giống như việc đánh quái thăng cấp vậy, là chuyện đe dọa tính mạng.

Nếu như bạn không cố gắng, không chừng lúc nào đó sẽ bị quái vật nuốt vào bụng rồi. Nhưng nó vẫn theo Xảo Nhi về phòng, dù sao vui chơi một chút có ý nghĩa nhiều hơn việc đánh quái thăng cấp.

Một người một thi bước vào phòng, tiểu nhị đã bưng rượu và thức ăn đi vào. Quán trọ nhỏ này thật ra cũng không có thức ăn gì ngon, nhưng Xảo Nhi vẫn thấy hoa mắt. Đợi tiểu nhị đi khỏi, nhanh chóng oán giận cương thi mất xanh: “Một mình tôi làm sao ăn được nhiều như thế chứ...”

Cương thi mất xanh cũng hơi tò mò, thọc ngón tay vào chén canh ngân nghĩ một hồi, tựa như cũng cảm thấy hứng thú. Xảo Nhi nhanh chóng gấp thức ăn đưa đến miệng nó: “Anh ăn không?”

Cô và cương thi mất xanh sống chung đã lâu, chưa từng thấy nó ăn thức ăn, điều này cũng chỉ là một cử chỉ “bái thần dâng lễ” mà thôi.

Không ngờ nó lại ăn thật. Bất chước bộ dạng bình thường của Xảo Nhi, há miệng ra nhai nhai một miếng sườn. Chỉ có điều nó chẳng thưởng thức được mùi vị gì, chỉ có quai hàm nhai nhai, nhìn trông cực kì buồn cười.

Xảo Nhi đưa khăn cho nó lau miệng, nó nhả hết tất cả thịt trong miệng ra khăn, làm ra vẻ khó hiểu. Tại sao loại người lại có thể nuốt thứ này vào bụng, còn ăn rất nhiều nữa, thật sự là quá đau khổ!

Thậm chí nó âm thầm quyết định, sau này sẽ dẫn Xảo Nhi cùng nhau đi hấp thụ ánh trăng, thứ này thật chẳng phải cho cương thi ăn mà!

Xảo Nhi cảm thấy vô cùng thơm ngon. Lúc ở trên núi thức ăn của cô đều là do lão đạo Xung Linh cung cấp. Bình thường cũng chỉ có cháo loãng và bánh bao. Thỉnh thoảng có vài món ăn thì cũng là đồ chay. Đã rất lâu rồi cô chưa có ăn được thịt mỡ.

Cương thi mất xanh nghiên cứu tất cả các món ăn. Sau đó nó ánh mắt nó nhắm ngay bình rượu Hoa Điều lâu năm. Xảo Nhi nhìn theo tầm mắt nó, cũng biết được nó tò mò với vỏ rượu này.

Cô ôm bình rượu đến, mở nắp ra. Tên tiểu nhị này cũng không có nói láo, vừa mới mở nắp bình ra, mùi rượu thơm phức đã lan tỏa đầy phòng.

Xảo Nhi không biết nó không ngửi được mùi vị này. Bởi vì trong truyền thuyết, quỷ thần ăn cái gì cũng chỉ cần ngửi là no rồi.

Mà nó đúng là có chút hứng thú với bình rượu này, lập tức ôm lấy, ngửi không ngừng.

Đợi Xảo Nhi ăn xong, đột nhiên nó đứng dậy, ôm bình rượu ngã xuống đất, mùi rượu càng nồng hơn. Xảo Nhi vội vàng lom còm thu dọn. Nó đứng trong phòng hồi lâu, đột nhiên kéo Xảo Nhi, nhìn chăm chú vô cùng cẩn thận. Ánh sáng trong đôi mắt xanh lá nhạt nhợt chuyển động. Xảo Nhi bị nó nhìn đến mức rụt rè, đang khó hiểu thì nó lại thả cô ra. Nó cào cào đầu tóc, đánh giá xung quanh vô cùng mê mẩn, một hồi lâu lại quay đầu ngắm Xảo Nhi. Xảo Nhi chẳng quan tâm, lo thu dọn những mảnh vỡ của vỏ rượu trên mặt đất, lôi tay nó: “Anh thế nào rồi?”

Hỏi xong mới nhớ nó nghe không hiểu, cô vội vàng viết chữ lên ngực nó. Hồi lâu nó mới trả lời cô, cũng chỉ là một câu chẳng đâu ra đâu. Sao đột nhiên lại biến thành 3 cái vậy?

Xảo Nhi cũng không hiểu ra sao. Nó lại cất bước đi dạo trong phòng, bước đi cũng không vững, cứ nghiêng nghiêng xéo xéo, đụng ngã chậu nước rửa mặt.

Xảo Nhi còn chưa kịp suy nghĩ xem chuyện gì xảy ra, nó lại đụng gãy cánh cửa ở hành lang.

Xảo Nhi lo lắng nó lại làm chuyện kinh hãi thế tục nữa, vội vàng kéo nó lại. Mới vừa bước đi hai bước, đột nhiên toàn thân nó bay khỏi mặt đất. Sau đó nó bay xung quanh quán trọ, một chốc bay thành chữ Z, một chốc lại bay thành chữ S.

Những khách trọ ngủ trẻ đều được xem phim miễn phí. Tiểu nhị trong quán kéo Xảo Nhi hỏi xem, Xảo Nhi chỉ đành phải làm mặt như đưa đám: “Tôi nghĩ... Đại khái... có thể anh ấy uống say rồi...” Nó bay trong quán trọ hồi lâu, chỉ vì cửa vẫn đóng kín, nên không có bay ra ngoài. Sau đó nó lại tức giận, quyết định công Xảo Nhi về phòng ngủ, hôm nay không thể đánh quái thăng cấp rồi.

Nghĩ như vậy, nó dừng lại, sau đó xiêu vẹo đi về phía Xảo Nhi, trực tiếp ném tiểu nhị đứng bên cạnh Xảo Nhi lên lưng, không để ý đến tiểu nhị kia la như heo bị thọc tiết, xiên xiên vẹo vẹo công hấn đi về phòng.

Xảo Nhi hóa đá tại chỗ.

Đi vào phòng, tựa như nó cũng cảm thấy không đúng. Nó không thích dương khí trên người tiểu nhị, trợn to mắt đánh giá hần từ trên xuống dưới. Ánh sáng xanh trong mắt càng lúc càng hùng hực, tiểu nhị cũng không biết tại sao, chân cũng bủn rủn ra.

Đó là một sự sợ hãi từ tận đáy lòng, giống như là bị ngộp dưới nước. Hần cố hết sức muốn chạy đến cửa, nhưng hai chân lại yếu ớt không còn sức lực. May là lúc này Xảo Nhi đã chạy vội vào, cô vội vàng nói xin lỗi, tiểu nhị run run rất lâu mới nói được câu không sao, nhanh chóng chạy mất như một làn khói.

Mà cương thi mắt xanh vẫn còn rất vui vẻ, nó nhắc Xảo Nhi lên, xoay quanh trong phòng. Xảo Nhi phát hoảng, cuống quýt viết chữ kêu nó để cô xuống. Quả nhiên nó để cô xuống. Xảo Nhi nghĩ xem mình có nên gọi một chén canh cho nó uống tỉnh rượu hay không?

Suy nghĩ hồi lâu định kêu tiểu nhị thì lại phát hiện nó vẫn đứng trong phòng, vẫn duy trì tư thế đặt cô xuống không nhúc nhích. Cô cẩn thận quan sát tỉ mỉ. Nó nhắm mắt lại, thật giống như... là đã ngủ thiếp đi rồi.

*** Nó đứng ngủ, Xảo Nhi muốn chuyển nó đến chỗ tối hơn, tránh để buổi sáng nó bị mặt trời chiếu vào. Nhưng nó quá nặng, cô chỉ hơi cố sức, nó đã ngã bịch nằm thẳng trên sàn nhà rồi.

Xảo Nhi hoảng sợ đến mức tim cũng đập bình bịch mạnh mẽ, sàn nhà cứng như thế, cô cúi người nhìn xem. Sàn nhà bị nứt mấy rãnh to, mảnh gỗ vụn văng tung tóe đi rất xa, đầu của nó vẫn bình yên vô sự.

Bây giờ không phải là lúc suy nghĩ đến sàn nhà. Cô dốc hết sức lực kéo nó giấu dưới gầm giường. Phía ngoài có người gõ cửa, cũng là khách của phòng dưới lầu. Xảo Nhi nói xin lỗi cách cánh cửa, hần ta chửi đã đời rồi đi xuống dưới lầu lại.

Cương thi mắt xanh ngủ một giấc, thẳng cho đến trời sáng, mở mắt ra một cái: Mẹ kiếp, trời cũng sáng rồi! Cho nên nó vừa định nhắm mắt lại ngủ tiếp, lại mở ra, cảm thấy không đúng: Đồ chơi đi đâu rồi?

Xảo Nhi ngủ trên giường, nó tựa như cũng cảm giác được cô. Đưa tay ra khỏi mép giường, kéo Xảo Nhi xuống, đặt vào ngực mình, mới hài lòng ngủ tiếp.

Mà ở đây không phải là hang động, Xảo Nhi cũng không có năng lực thích ứng mạnh như nó: Nơi nào cũng có thể ngủ. Cô nằm trong ngực nó vùng vẫy. Nó hết sức không kiên nhẫn, vươn tay ấn chặt đầu cô lại, không cho phép cô lộn xộn nữa.

Mà việc bắt buộc một con cương thi có ý thức gian nan khổ cực, thật sự là chuyện không tưởng. Xảo Nhi chỉ đành phải viết chữ lên ngực nó, viết viết vạch vạch đầy cả ngực, bảo rằng mình muốn ra ngoài tìm việc. Một người một thi không thể cứ đi trộm tiền sống qua ngày. Hơn nữa quán trọ này tuy nhỏ, nhưng chi phí đối với người không việc làm như chúng ta đây mà nói, cũng là rất cao.

Cương thi mắt xanh rất khó hiểu, đối với tập tính loài người, nó đã rình coi một khoảng thời gian khá dài. Nhưng cũng là ở trong bóng tối, cái gì là việc làm, nó thật không hiểu được.

Xảo Nhi chỉ đành phải nhẫn nại giải thích cho nó hiểu, ví như tiền của loài người là dựa vào làm việc để kiếm ra, mà không phải để ở một chỗ muốn là “cầm” đi.

Mà công việc chính là, người chủ thuê mình làm gì, làm xong hần sẽ trả tiền ỉn. Nhưng là giao kèo bao nhiêu thì phải xem mình cụ thể làm được nghề gì.

Cương thi mắt xanh cái hiểu cái không, việc nói chuyện với Xảo Nhi là mệt nhất. Cũng may mà hai người tính tình đều tốt, cho nên nó cũng không ngại học hỏi kẻ dưới, cô biết nhưng không nói nhiều được, còn nó thì hiểu biết cũng dần dần tăng lên.

Nhưng hiển nhiên cương thi mắt xanh không đồng ý việc Xảo Nhi muốn đi làm kiếm tiền. Một cương thi tốt tại sao lại không thể nuôi nổi đồ chơi của mình chứ?

Cho nên nó suy nghĩ hồi lâu, nói với Xảo Nhi: “Tôi đi!”

Sự thật chứng minh, chữ Hán quả nhiên bát đại tinh thâm, Xảo Nhi còn tưởng đâu nó đang mắng người...

Ban ngày, tất nhiên nó không ra khỏi cửa, nhưng nó cũng không để Xảo Nhi ra ngoài, chết cũng ôm cô vào trong ngực. Xảo Nhi vùng vẫy không ra, tiểu nhị gõ cửa hai ba lần thúc giục bọn họ ăn cơm, cô cũng đành

phải cự tuyệt. Đến tối, nó đi ra ngoài hoạt động, Xảo Nhi mới ăn được một bữa cơm. Ăn cơm xong, nó vẫn tính công Xảo Nhi đi ra ngoài. Xảo Nhi nhất quyết không đồng ý. Bên ngoài nhiều người như vậy, rất mất mặt!

Một người một thi độ sức hồi lâu, rốt cuộc cũng đạt thành nhận thức chung. Cô nắm tay nó đi ra ngoài. Khi đi ngang qua đường lớn, còn có người nhớ được nó, nên dẫn đến việc to nhỏ vậy xem.

Mà lần này, mục đích của nó không giống như trước đây. Bình thường nó hẳn đi tìm một chỗ có linh khí dồi dào hấp thụ gió sương ánh trăng mới đúng. Lúc này nó lại dắt cô đi thẳng vào trong đám người chỉ trở. Hai người đi dạo rất nhiều nơi, bây giờ Xảo Nhi mới hiểu được ý của nó. Nó đang muốn tìm việc làm.

Nhưng mà một con cương thi có thể làm được gì đây?

Xảo Nhi cũng rơi vào tình thế khó khăn.

Đầu tiên, Xảo Nhi định kêu nó đi xin làm chạy bàn, ông chủ nhìn thấy dáng vẻ nó cũng hài lòng. Mặc dù đôi mắt nhìn hơi kinh người, nhưng tướng mạo vẫn nghiêm chỉnh. Vốn đã định mướn rồi, nhưng đáng tiếc vừa nghe nó không hiểu tiếng bản xứ, đối phương lập tức đánh trống lui quân.

Một người không hiểu được khách nói cái gì thì sao làm được đây?

Cho nên phần việc chạy bàn này coi như nhờ nhàn rồi.

Nó một mạch đi theo Xảo Nhi, còn đang vô cùng chưa rõ: tại sao lại đi đến đây?

Xảo Nhi cũng hơi chần chừ. Quả thật chương ngại ngôn ngữ là một vấn đề lớn. Hơn nữa tính tình của nó... Đường như cũng không tốt lắm...

Cho nên cô thử nhắc lại với nó việc mình ra ngoài tìm việc làm, dù sao cô cũng coi như có chút sức khỏe, có thể tìm được rất nhiều việc.

Nhưng nó tức giận, không thêm trả lời cô nữa.

Một người một thi cứ đi về phía trước, dần dần nghe thấy tiếng nước chảy, phía trước lại là một bến tàu. Có rất nhiều công nhân bận rộn tới lui dỡ hàng trên thuyền.

Xảo Nhi vừa nhìn thấy đã suy nghĩ ra!

Cô tìm đốc công thương lượng. Đốc công kia vừa nhìn thấy mặt mũi, thân thể nó cũng hết sức hài lòng. Nhưng hẳn ta là một kẻ gian trá vô cùng, vừa nghe Xảo Nhi nói nó không hiểu tiếng bản xứ, lập tức đã ép giá, một đêm chỉ trả mười đồng. Xảo Nhi suy nghĩ trong giây lát, cũng đồng ý. Thật ra thì cô cũng cho rằng cương thi mắt xanh chẳng có thể kiếm được nhiều tiền. Chỉ hi vọng khiến nó cảm thấy vui vẻ, tư vị luôn bị người khác cự tuyệt không dễ chịu gì.

Bộ dạng cương thi mắt xanh vô cùng vui mừng, bắt đầu làm việc ngay tức khắc. Xảo Nhi vẫn rất lo lắng, đương nhiên cũng ở bên cạnh không đi về. Bốc vác hàng cho thuyền là dựa vào sức mạnh, nghe không hiểu cũng không sao, nhìn người khác bốc hàng đến đâu, mình cứ làm y vậy là được.

Năng lực bắt chước của cương thi mắt xanh vốn mạnh, việc này không làm khó nó được. Bắt đầu làm việc là vận chuyển muối lậu, một túi muối gần hai trăm cân. Có người chịu trách nhiệm thả bao muối lên lưng công nhân bốc vác. Sau đó vận chuyển đến một kho hàng cách nơi này một dặm.

Nó học theo nhưng công nhân khác, đứng trên miếng ván bắt lên thuyền. Người ta thả một bao muối lên vai nó, nó thử một chút, lại ngửa đầu nhìn người ta. Cuối cùng người ta không nhịn được: “Đi đi!”

Nó đợi hồi lâu, rốt cuộc chân móc lên, một bao muối lại rớt lên vai, giỏi thật, lần này là bốn trăm cân. Công nhân bốc xếp không ai dám lên tiếng. Ai ngờ nó thử thêm một lần nữa, lại thêm một bao muối ném lên vai, cứ như nó vẫn chưa hài lòng, nhưng lưng nó chỉ có bao lớn.

Nó vui vẻ xoay người, đi theo công nhân phía trước, chuyển hàng đến kho.

Đốc công vừa nhìn thấy thế, tâm trạng vui mừng không thôi. Tên này quả là báu vật, một mình làm việc ba người!

Nhưng lòng dạ hắc vồn đen tối, cũng không định cho thêm tiền.

Cương thi mắt xanh đến kho hàng một lần đã nhớ đường. Sau đó nó cũng không dùng tốc độ đi lại của loài người, vì nó nhìn như thế mà gọi là đi ư? Đó chỉ là đi động thôi.

Cho nên lần này, nó khiêng ba bao muối, dưới cây đuốc mờ tối của bến tàu, mọi người chỉ thấy một dãy khói nhẹ. Không thấy nó. Sau đó nhanh như chớp. Nó trở lại, không thấy muối.

Một thuyền ba vạn cân muối, kế hoạch là sẽ bốc vác đến nửa đêm, kết quả chỉ dùng có nửa canh giờ. Vừa vận chuyển xong, đốc công liền tức ói máu.

Hắn đi qua cẩn thận đánh giá cương thi mắt xanh, sau đó hỏi Xảo Nhi: “Hắc, hắc, hắc...”

Xảo Nhi chưa từng nói dối, cho nên cô chỉ đỏ mặt thêu dệt: “Anh ấy... Từ nhỏ anh ấy đã có sức mạnh vô địch, ặc, chạy đi cũng rất nhanh, rất nhanh...”

Đốc công chẳng biết phải làm sao: “Sau này, mỗi đêm cậu hãy đến đây, đến chỗ tôi làm việc. Tôi sẽ không bạc đãi cậu.” Nói xong, hắn lại nghĩ đến nó nghe không hiểu, lại hất hàm với Xảo Nhi: “Mỗi đêm, bắt đầu làm việc vào giờ Tuất (19h - 21h).”

Xảo Nhi miễn cưỡng đồng ý, lãnh tiền xong lại kéo cương thi mắt xanh về quán trọ. Cô suy nghĩ vài vấn đề. Việc vận chuyển này rất cực khổ, thời gian làm lại dài, buổi tối nó sẽ không có thời gian đi hấp thụ ánh trăng, hút lấy linh khí. Hơn nữa tiền công vận chuyển cũng rất thấp, như thế hai người không thể ở quán trọ nữa.

Cô đem ý nghĩ này viết ra nói với cương thi mắt xanh. Việc này cương thi mắt xanh cũng hiểu. Phải xây hang ổ, phải có nắm mồi như mấy cương thi khác.

12. Cương thi bị lừa bán

Nhà, nếu là rất rất nhiều năm về sau, Xảo Nhi sẽ không bao giờ dám nghĩ đến. May mà khi đó còn không có công ti kinh doanh nhà cửa, cho nên vấn đề nhà cũng không có gì là không thực tế.

Cương thi mắt xanh và Xảo Nhi vẫn ở quán trọ vài ngày. Buổi tối nó đến bến tàu bốc hàng, khi trở về thường mang cho Xảo Nhi một ít thức ăn. Xảo Nhi cũng ngăn cản nhiều lần, dù sao buổi tối nó phải đi hấp thụ linh khí, nếu làm trễ nải thì nó làm sao đây?

Đối với chuyện này, nó cũng rất cố chấp, vẫn ngày ngày đến bến tàu làm công. Dần dần, nó cũng cảm thấy không đúng. Tại sao người khác làm ít hơn nó, nhưng tiền lại nhiều hơn?! Rốt cuộc nó không biết mình bị lãnh ít hơn bao nhiêu tiền (nó không biết đếm), nhưng cảm trong tay có thể nhìn ra sự khác biệt.

Dù sao không thể giao tiếp, nó cũng không lên tiếng. Mỗi lần cứ thừa dịp lúc đốc công phát tiền, nó sẽ trộm mấy cái. Vì động tác của nó quá nhanh, đương nhiên tên đốc công kia không phát hiện ra được. Đối với “siêu năng lực” của nó, chuyện này quá dễ dàng. Như thế, cứ mỗi đêm, nó liên tiếp trộm của đốc công, cho nên tiền của nó cũng nhiều hơn người khác rất nhiều.

Chỉ có điều, tên đốc công kia thì khổ rồi. Sao gần đây mình lại phát sai tiền chứ?

Đó là công việc đầu tiên mà cương thi mắt xanh làm ở nơi phố phường này. Nó đã học được làm những việc mờ ám, hiểu biết được con người thật sự rất gian xảo, những người đàn ông, khư khư giữ bốn phận đều bị thiệt thòi.

Lúc lên đèn rực rỡ, cương thi mắt xanh đi dạo trên đường cái. Nó đi xem người ta xây nhà xung quanh, không ngừng nghiên cứu xem hang được xây lên thế nào.

Nó cảm thấy quán trọ rất an toàn, nên không dẫn theo Xảo Nhi. Mỗi ngày vào lúc lên đèn, nó cũng đi thật sớm. Buổi tối khi trở về sẽ mang cho cô một ít thức ăn, tiền còn dư lại thì cho cô hết. Nó không ăn những thức ăn được nấu chín, cũng không quan tâm Xảo Nhi xài số tiền này như thế nào.

Mà bến tàu không phải là nơi thanh tịnh. Đốc công hai bên thường xuyên ẩu đả nhau vì việc giành mồi làm ăn. Ban đầu hai bên tách ra. Một bên mặc áo xanh, chủ yếu là dỡ hàng tại cửa sổ một và sổ hai. Bên kia mặc áo đen, chủ yếu là dỡ hàng cửa sổ ba và sổ bốn.

Thế nhưng thời gian cứ trôi qua như thế lại xuất hiện bất đồng. Bên áo đen cảm thấy cửa sổ ba và số bốn ít thuyền hơn với số một và số hai. Nên yêu cầu người có trách nhiệm đổi từ cửa sổ một sang cửa sổ ba, để công bằng.

Đương nhiên bên áo xanh không chịu như vậy. “Mày nói đổi là đổi ư? Vậy chúng tao còn mặt mũi gì nữa?”

Càng về sau chuyện này cũng được giải quyết theo kiểu... đánh nhau. Người trẻ tuổi, khỏe mạnh cường tráng, đánh nhau dũng mãnh thì chiếm cửa một và hai. Người già yếu, thực lực kém hơn thì số ba và số bốn.

Mà song phương vẫn không ngừng nghỉ thường xuyên tranh chấp chuyện làm ăn như cũ. Sau khi cương thi mất xanh gia nhập, càng tranh chấp kịch liệt hơn. Nó có sức mạnh hơn người, động tác lại nhanh, đa số chủ hàng ai cũng chỉ định kêu nó. Nó không có tên, nhưng lại giống như con người, trăm ngàn năm qua cũng thích ứng được rất nhiều, bọn họ đặt thẳng một biệt danh cho nó, kêu là Mất Xanh.

Hình tượng vừa sinh động vừa rõ ràng.

Qua mấy buổi tối, cương thi mất xanh cũng biết. Vừa kêu hai chữ Mất Xanh, là nó biết kêu nó. Nó muốn làm ra tiền nuôi đồ chơi, hưởng chi nó cảm thấy hứng thú đối với thế giới loài người này. Cho nên bất kể ai kêu nó làm gì, nó cũng lập tức đến chỗ người đó.

Cứ như vậy, tên đốc công đầu tiên của nó không hài lòng. Hắn ta cảm thấy mình phải có một nửa số tiền chủ hàng trả cho nó. Thứ hai, công nhân bốc xếp của cửa sổ một và số hai ở bến tàu không vui. Động tác nó quá nhanh, sức lực quá mạnh, chỉ cần có mình nó, thì vô số người khác phải về nhà thất nghiệp rồi.

Một đám người túm tụm lại thương lượng với nhau. Dự định trùm tui đánh nó một trận, nhưng lại sợ đánh không lại nó.

Cũng may trí tuệ của loài người là vô hạn. Bọn họ lại nghĩ ra một kế sách quan trọng giảm tổn hại ít nhất. Dụ dỗ nó, ném ngoài biển.

Cho nên đêm hôm đó, có một chiếc thuyền kêu nó đi dỡ hàng. Nhưng phải ra biển, đến chỗ của họ. Nó cũng nghe không hiểu, người ta kéo nó lên thuyền, nó liền lên.

Cương thi mất xanh chưa từng thấy biển khơi. Nên nó cũng rất tò mò, một mực ở boong thuyền nhìn khắp nơi. Dù sao bọn người kia ở trong khoang thuyền, nó nghe cũng chẳng hiểu họ nói gì. Bọn họ cũng không tránh né nó, tiếp tục ba hoa khoác lác.

Ước chừng bốn canh giờ sau, trời dần dần sáng, cương thi mất xanh ra dấu bảo nó phải về nhà. Mấy tên kia cũng nhìn không hiểu, còn cùng nhau dụ dỗ nó: “Tới ngay đây, đừng nóng vội, đừng nóng vội.”

Thuyền dần dần dừng lại tại một hòn đảo cô đơn. Mấy tên kia ra dấu cho nó, ý bảo nó khiêng cái cây to. Cho nên nó xuống thuyền. Gần như cùng lúc đó, thuyền càng xa bờ, bắt đầu quay trở về.

Cương thi mất xanh đợi trên bờ rất lâu, hiển nhiên sắc trời dần sáng, nó không thể chờ thêm được nữa. Nó vốn có thể chìm xuống đáy biển né tránh trời sáng, chẳng qua là bây giờ rõ ràng nó định trở về quán trọ.

Trước khi trở về, nó muốn thử xem mình có thể bơi lội hay không? Nhưng thân nó quá nặng, mới vừa nhảy xuống nước, đã ùm một cái chìm ngấm xuống biển.

Nó thử mấy lần, đập nước rất lâu cũng không có hiệu quả. Nó mới biết, cương thi trên đất liền thật không thể bơi lội. Chẳng lẽ đây chính là nguồn gốc của Hạn Bạt(*)?

(*) Hạn Bạt: quái vật gây hạn hán.

Mấy lần tiếp theo nó bị chìm hẳn xuống đáy biển. Nó phát hiện ra, đáy biển là nơi rất dư thừa âm khí, linh khí giao hội không ngừng, tốt hơn nhiều so với núi rừng.

Sắc trời còn sớm, nó bay ra khỏi hòn đảo cô đơn. Tìm xung quanh hồi lâu mới thấy ông lão bán sữa đậu nành và bánh bao. Nó mua một ít mang về cho Xảo Nhi.

Khi ánh sáng đầu tiên lộ dạng, nó đã trở về khách sạn. Lúc đó, Xảo Nhi đã rất lo lắng, thấy nó về cô mới yên lòng. Toàn bộ quần áo của nó ướt đầm. Xảo Nhi bận rộn tìm bộ đồ sạch sẽ, định thay giup nó.

Trí nhớ của nó cực tốt, vẫn nhớ được động tác mặc quần áo, lập tức nhận lấy mặc vào người.

Nó nằm chết dí dưới sàn. Xảo Nhi ăn xong cũng chạy tới dưới giường, nằm trên người nó. Trước khi ngủ, nó trò chuyện chút ít với Xảo Nhi, nói là trò chuyện, thật ra cũng chỉ là viết chữ. Xảo Nhi rất cố gắng nhớ kĩ từng chữ nó dạy mình, để hai người dễ dàng trao đổi hơn chút.

Dần dần nó cũng giống như Xảo Nhi, hay hỏi chút ít vấn đề ngu ngốc. Như là hôm nay ăn gì, hôm nay ở trong phòng làm gì vân vân...

Mỗi lần Xảo Nhi đều nghiêm túc trả lời nó. Cho nên chỉ là chút việc vặt cũng đủ để một người một thi hàn huyên với nhau.

Đêm hôm sau, nó lại đến bến tàu làm công, mấy tên làm hại nó cũng sợ ngáy người. Cũng may nó không phát hiện người ta hại nó, vẫn tiếp tục làm việc, bộ dạng đàng hoàng hiền lành.

Dần dần, nó cũng có chút tiếng tăm ở bến cảng. Phàm là hàng đến, chủ hàng rất vui vẻ la lên trong đám người: “Mất Xanh đâu, Mất Xanh đến đây dỡ hàng đi.”

Nó cũng tập thành thói quen, vừa nghe có người gọi nó, liền biết có công việc.

Nó lại làm tiếp, những công nhân khác trên bến tàu cũng không nhịn được nữa. Phải biết việc dỡ hàng này vốn cần sự rề rà từ từ. Đại đa số ai cũng làm việc tính giờ, cả đêm là mười tám đồng. Nếu bắt đầu làm việc từ ban ngày, và làm thêm buổi tối thì được khoảng bốn mươi đồng.

Loài người thuần túy muốn kéo dài công việc, tốn thời gian, có thể kì kèo đến một ngày một đêm, quyết không chịu làm xong trong ngày.

Tốc độ nó như vậy, đương nhiên người khác không hài lòng rồi. Cản con đường làm ra tiền của người ta mà. Cứ như vậy, người mang oán hận trong lòng cũng không ít. Rốt cuộc, tối hôm đó, đốc công của số một của bến tàu không nhịn được nữa, cùng với mười mấy công nhân bốc xếp thương lượng với nhau. Quyết định dạy dỗ tên nhóc không biết trời cao đất dày này!

Cương thi mất xanh vẫn như ngày thường. Sau khi kết thúc công việc lại đi đến đầu phố, mua một ít thức ăn mang về cho Xảo Nhi. Từ sau khi lần trước phát hiện ra biển có linh khí dư thừa dị thường, nó lại có lòng muốn xây dựng hang tại nơi làng chài ven biển. Đáy biển chẳng phân biệt ngày đêm, cũng có thể hấp thụ được linh khí trời đất. Nhưng nếu ban ngày, đồ chơi của nó không thể sống dưới đáy biển được.

Cho nên đặt cô ở nơi này để có thể trông chừng bất cứ lúc nào, miễn cho việc bị trộm đi mất.

Xây dựng hang của loài người cần kĩ thuật rất cao. Nó phức tạp hơn mồ của cương thi nhiều. Cho nên dù là năng lực học tập của nó cực mạnh, cũng không thể lập tức bắt đầu.

Nửa đêm hôm đó, nó đi tham quan học hỏi hang loài người xây dựng. Trong bóng tối, có người đi theo sau nó, hành động nhẹ hơn rất nhiều so với bình thường. Nhưng thính lực của nó nhạy bén, ngay cả tiếng hít thở của người đó cũng nghe được rõ ràng.

Có rất nhiều người, hơi thở cũng rất quen thuộc. Nó chỉ khê nghĩ đã biết đó là mấy công nhân bốc xếp trên bến tàu. Thật ra nghiêm túc mà nói, loài người cũng là một loại thức ăn của cương thi, cho nên nó đối với hơi thở loài người hết sức nhạy cảm.

Mấy người đó vẫn núp trong bóng tối. Cương thi mất xanh chỉ nghĩ bọn họ cũng chuẩn bị xây hang nên đến đây học tập, nên cũng không để ý. Vẫn tiếp tục tò mò sờ sờ những vật liệu xây hang của loài người.

Lúc dạo hạnh nó còn yếu, cũng từng đào tổ yến và hang chuột chơi. Nhưng hang của con người có cấu tạo rõ ràng to lớn hơn tổ yến và hang chuột nhiều. Thậm chí còn lớn hơn rất nhiều so với bản thân họ. Buổi tối có ít vật liệu đã được chủ nhân mang vào nhà. Nó tò mò đi tới đi lui trên mặt đất, ước lượng độ cao độ rộng, vô cùng chú tâm.

Mấy kẻ ngu ngốc ở trong chỗ tối, thương lượng với nhau xong xuôi. Được, đi ra đánh nó một trận trước!

Không phải cương thi mất xanh không kịp phản ứng. Chẳng qua nó không biết mấy người này muốn làm gì. Bọn họ trùm một túi vải đen lên đầu nó, nó còn tưởng rằng họ đang chơi đùa với mình.

Phía sau có người cầm gậy gỗ giáng lên người của nó tới tấp. Cho nên nghề đánh phủ đầu này, thật sự có lịch sử đã lâu. Khúc gậy to đánh lên người, nhưng cương thi mắt xanh không thấy đau. Nó bị đánh mấy cái đã cảm thấy thú vị.

Xảo Nhi cũng thường xuyên giận dữ đánh nó, chỉ có điều là không cầm gậy thôi. Nó nhanh chóng kéo chiếc túi trên đầu ra, thuận tay túm lấy một cây gậy gỗ của một người. Nghiên cứu hoàn hảo xong, cuối cùng giờ gậy gỗ lên, thử dò xét gỗ lên trán mình một cái, gậy gỗ vang lên một tiếng rồi gãy đôi.

Mấy người kia kinh sợ ngây người. Đáng sợ hơn là nó lại gõ một cái lên kẻ đang ngây ra vì bị nó đoạt gậy gỗ. Lần này nó cũng dùng sức rất nhẹ, nó nuôi Xảo Nhi, nên biết được loài người rất yếu ớt. Cho nên chỉ dùng lực đùa giỡn gỗ lên trán hấn ta.

Sau đó tên hung đồ chỉ cảm thấy hình ảnh chợt lóe lên, đã bể đầu chảy máu.

Một khoảng yên tĩnh kéo dài, khi nó lại lấy một cây gậy gỗ khác thì mọi người mới tỉnh hồn lại, bỏ chạy trốn chết, vút lại dưới đất mười mấy cây gậy.

Sự thật chứng minh cương thi mắt xanh vô cùng hiền lành. Nó cho rằng mình làm hư cây gậy, cho nên bọn họ không cùng chơi với nó nữa. Nó nhặt mấy cây gậy trên mặt đất lên, tính tới hôm sau lúc bắt đầu làm việc sẽ trả lại cho bọn họ.

Sau khi Xảo Nhi biết chuyện xảy ra, đã lặp đi lặp lại với nó rất nhiều lần. Cái đó kêu là đánh, là hành động khi loài người tấn công lẫn nhau, không phải là chơi!

Cương thi mắt xanh liền tức giận: Bọn người to gan, ngay cả cương thi cũng dám đánh!

7. Chương 13 - 14

13. Cương thi xây hang

Đêm hôm sau, cương thi mắt xanh bắt đầu làm việc tiếp. Đại đa số chủ thuyền trên bến tàu đều chờ nó. Nó còn chưa đến gần, đã có người cất giọng chào hỏi: “Mắt Xanh, cậu mới đến à, sang đây làm đi.”

Nó nhanh chóng sải bước đi qua đó, giúp đỡ hàng. Bên cạnh cũng có chủ hàng đang đợi không hài lòng: “Tại sao anh lại như vậy, rõ ràng là tôi đứng đây đợi hấn trước. Mắt Xanh, đỡ hàng cho tôi trước đi.”

Cương thi mắt xanh cũng đã làm việc ở đây vài ngày. Nó cũng hiểu được mấy từ “đến đây”, “qua bên này”, “bắt đầu”, “làm việc” đơn giản hay nghe này. Lúc này nó hơi do dự. Nó biết chủ thuyền gọi nó, nhưng nó không phải đang làm bên này ư?

Nó do dự khiến chủ thuyền bên cạnh không vui: “Đến đây, tôi trả cậu gấp đôi tiền công được không?”

Lời vừa nói ra, mấy chủ thuyền chờ đỡ hàng bên cạnh cũng không vui: “Một người làm công việc của mười người. Anh nghĩ trả người ta gấp đôi là hào phóng rồi hả? Mắt Xanh, qua chỗ của tôi, tôi trả cho cậu gấp năm lần.”

Cương thi mắt xanh nhìn trái rồi lại nhìn phải. Xung quanh lại bắt đầu đấu giá, giá tiền ngày một cao. Cuối cùng tiền bạc cũng không giải quyết được vấn đề. Mấy chủ thuyền càng lúc càng tức tối, lại bắt đầu đánh nhau.

Bến tàu ẩu đã lộn xộn. Cương thi mắt xanh chỉ nghe hiểu được một phần nhỏ của câu chuyện. Miễn cưỡng hiểu được là vì bọn họ tranh giành thứ tự trước sau. Nhưng nó vẫn không giải thích được. Có thời gian như vậy, cứ đứng xếp hàng đợi đến lượt không phải là xong rồi sao? Có gì đâu mà phải tranh giành chứ?

Nó cảm thấy vẫn là cương thi đơn giản. Chuyện có thể khiến chúng tranh chấp tất nhiên là liên quan đến chuyện tính mạng. Bọn chúng không giống loài người. Vì chuyện chán ngắt như thế cũng có thể tranh giành đến mức sút đầu mẻ trán. Cuối cùng, nó vẫn bốc hàng cho tám con thuyền, giá tiền cũng hơn bình thường

rất nhiều. Lúc rời đi, tên đốc công trợn mắt trừng nó. Bởi vì nó vẫn còn tức giận vì chuyện mấy tên kia trùm túi đánh nó đêm qua. Cho nên lúc này nó cũng hung hăng trợn mắt trừng lại tên đốc công.

Đột nhiên gã đốc công yếu đi ba phần khí thế, nhanh chóng quay đầu đi, không dám nhìn nó nữa.

Đêm nay, nó kết thúc công việc rất sớm. Lúc đi cũng có chủ thuyền gọi nó, nó chỉ khoát tay với chủ thuyền. Bây giờ nó đã biết, nghĩa của việc khoát tay chính là: “Không”.

Rõ ràng nó rất thích thế giới loài người. Cũng giống như Xảo Nhi, nó cố gắng học tập động tác của bọn họ, thậm chí tập quen với tiếng nói loài người.

Thật ra, phố chợ cũng không phải nơi thích hợp để tu hành. Ở đó quá hỗn loạn, phức tạp. Những việc vặt vãnh thôi cũng làm tốn nhiều thời gian của bọn họ. Mà hằng ngày cứ trong dòng người xô đẩy, rất có thể sẽ chịu không nổi sự thê lương tịch mịch sau này. Khó hơn nữa là không thể khôi phục lại sự thanh tu tâm tính như nước lúc ban đầu.

Nhưng việc nhập thế cũng là mơ ước cấp thiết nhất của tất cả thần linh yêu ma. Cho nên chuyện đầu tiên mà vô số yêu ma sau khi đắc đạo chính là biến thành người.

Cương thi mắt xanh cũng chỉ là một kẻ đương lúc tu hành. Đối với tương lai vẫn còn u mê vô cùng, không biết là sẽ thành tiên hay là thành ma. Nhưng rõ ràng nó cũng rất thích ở chung với con người. Mặc dù thật ra chỉ là một làng chài vắng vẻ, đối với nó mà nói, cũng đã là quá náo nhiệt.

Nó cố gắng để thích ứng với nơi này, sống giống như con người. Nhưng rõ ràng, còn phải cần nhiều thời gian nữa, ít nhất nó vẫn không thể đi lại dưới ánh mặt trời. Mà điều nó có thể, chỉ là thường ra ngoài vào ban đêm, lúc đó đại đa số loài người đều đã đi ngủ.

Nó rời khỏi bến tàu, trên đường phố đã rất yên tĩnh. Nhà nhà đều tắt đèn đóng cửa, thỉnh thoảng vang lên tiếng chó sủa. Có con chó hoang gặp nó trên đường, nhưng cũng không dám lên tiếng, cúp đuôi chạy mất.

Đến khi người gõ mở bảy cái, trên đường có người lớn tiếng mượn đường dẫn thi, người sống tránh xa. Cho nên mấy quán nhỏ linh tinh cũng vội vàng thu dọn đồ đạc, con phố dài trở nên u tối thăm thẳm.

Không lâu lắm, có tiếng bước chân nặng nề chinh tề đi đến, tiếng động như động cù. Tựa như cương thi mắt xanh cũng biết người này. Nó nghiêng người trốn dưới mái hiên, nín hơi nép sát vào.

Người đó rõ ràng là đại đệ tử Phần Thiếu Cảnh của Thúy Vi Sơn, cùng với tên đệ tử nhỏ của mình, dẫn một đội hành thi đi qua. Đương nhiên hắn cũng cảm giác được hơi thở của cương thi mắt xanh. Nhưng bởi vì trên người nó không có tỏa ra hơi thở ác nghiệt của cương thi hút máu, nên hắn không ra tay.

Đương nhiên, cương thi mắt xanh cũng không muốn ra tay đánh nhau với hắn. Mặc dù Thúy Vi Sơn phá hủy đạo quán của lão đạo Xung Linh. Nhưng nó cho rằng việc đó không liên quan đến nó. Trong bóng đêm đặc quánh, một người một thi liếc nhìn nhau trên phố. Đệ tử nhỏ của Phần Thiếu Cảnh cảm lồng đèn đi phía trước cũng không phát giác ra.

Cương thi mắt xanh đi vòng quanh thôn nhỏ cả buổi tối. Rốt cuộc, nó tìm được một nơi thích hợp để xây hang theo kiểu loài người. Nơi này cách gần bờ biển, nhưng sẽ không bị ảnh hưởng bởi thủy triều. Xây nhà tốt là phải tọa bắc hướng nam, loài người luôn thích ánh mặt trời. Mặc dù nó chẳng thích chút nào.

Ban đêm, nó dẫn Xảo Nhi đến xem nơi này, Xảo Nhi lòng vòng hồi lâu không biết đang nhìn cái gì. Nó đành phải viết chữ trong lòng bàn tay cô. Xây một ngôi mộ ở đây.

Thời đó, có một nơi tốt, mật độ nhân khẩu thấp, người ở thưa thớt. Làng chài này lại là vùng sâu vùng xa, cho nên không có kẻ đất. Nó đã chọn xong, lại nhanh chóng bắt đầu học người ta đào móng.

Xảo Nhi phát hiện nó dùng tay dựng nền, đau lòng vô cùng. Cô vội vàng viết chữ lên ngực nó, nói cho nó biết, những cái này có thể dùng cuốc làm. Ngày hôm sau, cô cũng mua hai cây cuốc cho nó.

Mới đầu, nó không quen dùng cuốc, cảm thấy nó dùng cuốc, chẳng khác gì nói là cây cuốc dùng nó để đào đất đi. Càng về sau, nó dùng cũng quen tay, cảm thấy dễ dàng hơn rất nhiều, thế là đã học được dùng cuốc đào đất rồi.

Nền rãnh là khi nó kết thúc công việc mới tới đây đào. Ban ngày Xảo Nhi muốn đến, nó chỉ ôm cô ngủ, không cho phép cô rời đi.

Đến lúc tối, Xảo Nhi liền chuẩn bị hai cây cuốc, cùng đào đất với nó. Nó cảm thấy chắc là cô muốn chơi đùa cùng nó, nên không ngăn cản cô.

Khi đó, vật liệu kiến trúc có hạn. Đại đa số đất đá xây dựng và gỗ đều vô cùng cao quý, chỉ có kẻ giàu có mới có thể mua được số lượng lớn.

Nhưng việc xây hang bằng đất đá đối với cương thi mất xanh mà nói chính là khó khăn. Tầng đá lớn nhỏ không hợp quy tắc, xây chồng lên nhau vô cùng khó khăn. Bùn thì cần phải hơ lửa cho cứng rắn, nhưng nó lại không thích lửa, cũng hoàn toàn không thể cầm đuốc cháy sáng.

So ra, xây bằng gỗ thì đơn giản hơn nhiều. Cho nên, nó dành chút thời gian đi vào núi sâu khiêng về rất nhiều cây to. Việc này Xảo Nhi có hiểu biết nhiều hơn nó, gỗ ướt rất dễ bị biến dạng. Cô kêu nó cắt thân gỗ thành những tấm ván, phơi nắng xung quanh.

Lần này, cương thi mất xanh phải len lén đi vào nhà thợ mộc học xem cắt ván gỗ như thế nào. Nhìn thấy ống mực của thợ mộc nó hơi sợ hãi, cũng không dám đụng vào. Nhưng búa rìu, cái bào, dùi, thước cuộn vân vân... nó cảm thấy rất tò mò. Thừa dịp người ta ngủ say, lén mang về xài. Sợ Xảo Nhi thấy lại trách mắng, nên nó xài xong lại mang đi trả lại.

Sau khi hi sinh vài thân cây, nó đã cắt xén được mấy tấm ván giống người ta. Sau đó nó lại dùng cái bào gỗ của thợ mộc bào phẳng tấm ván.

Đầu tiên, nó không sử dụng thành thạo, bào tấm ván vô cùng gồ ghề tựa như mặt rỗ. Sau đó từ từ có thể miễn cưỡng nhìn được. Xảo Nhi vừa thán phục vừa buồn cười hành động của nó. Có đôi khi, cũng ôm cổ nó khen ngợi, lúc đó nó sẽ đắc ý vênh mặt lên trời, làm ra vẻ như kéo được mấy quân bài hai năm tám vạn(*) vậy.

(*) Bài mạt chược: 3 quân bài này là quan trọng nhất trong bài.

Sau khi đào xong nền móng, vài tấm ván cũng đã làm xong. Mặc dù đây là mùa đông, gió ven biển vẫn chưa hề giảm. Cương thi mất xanh không biết phải chêm miếng gỗ đóng vào khe hở của tấm ván, nên chỉ dùng đinh sắt liên tiếp gia cố lên nó.

Xảo Nhi đi theo sau nó, mỗi đêm nó chỉ làm hai tiếng ở bên tàu, thời gian còn lại sẽ đến chỗ này xây “hang người”.

Có đôi khi, khe hở của mấy tấm ván quá to, Xảo Nhi dùng hồ làm từ gạo nếp hòa với bùn đất và rơm rạ dán lên đó. Thời đó, phần lớn nhà của loài người thường được xây dựng như vậy. Mặc dù không phải nhìn sang trọng xinh đẹp, nhưng cũng có thể che chắn gió mưa.

Không biết có phải nó thật sự hi vọng có thể thu xếp ổn thỏa ổn đồ chơi của mình hay không? Dù sao năng lực làm việc của nó mạnh hơn loài người rất nhiều. Một tháng sau, căn nhà gỗ nhỏ bé đã bắt đầu hiện ra nguyên mẫu. Nhưng Xảo Nhi cảm thấy hoang mang. Thoạt nhìn căn nhà rất kì quái, ở dưới thì tròn trịa, ở trên thì vung lên, giống như... giống như một ngôi mộ vậy...

Mất xanh không biết làm mái nhà thế nào. May mà Xảo Nhi yêu cầu không cao, có một chỗ nghỉ chân như vậy cô đã rất vui vẻ. Mất xanh xây mái nhà hình nón, Xảo Nhi lại cùng đi vào núi với nó, mang về cỏ tranh khô héo trải trên nóc nhà, khiến cho nhìn từ xa căn nhà nhỏ này rất giống người bù nhìn khổng lồ.

Hang coi như miễn cưỡng xây xong, muốn ở được thì vẫn còn làm rất nhiều thứ. Đầu tiên là giường, mất xanh chọn một gian trong nhà, đào xuống một cái hố sâu hình chữ nhật, vừa vặn với chiều rộng của hai người. Nó vốn muốn dùng ván gỗ trực tiếp làm đáy, rồi làm vách. Nhưng Xảo Nhi lo lắng ẩm ướt, nó chỉ đành phải tìm chút bùn đá xanh, tạc đều rồi lót vào ba mặt.

Như vậy, một chiếc quan tài mới dành cho hai người đã xuất hiện. Nó cực kì vui sướng, lập tức nằm nằm vào trong, đáng vẻ rất thỏa mãn.

Mà loài người từ bé đã là giống loài không biết thỏa mãn. Chỗ nghỉ chân có rồi, Xảo Nhi lại muốn trang trí cho nhà đẹp hơn, thoải mái hơn.

Những điều này nếu như dùng tiền, rất đơn giản có thể đạt được. Nhưng đối với Xảo Nhi mà nói điều này rõ ràng không thực tế. Cô giữ rất kĩ những đồng tiền trên tay. Mất Xanh kiếm tiền cũng không dễ dàng gì.

Chỉ có điều, lần đầu tiên cô có nhà thuộc về mình, khó tránh khỏi chút hưng phấn. Mặc dù Mất Xanh cũng không có nói đặc biệt xây cho cô, nhưng cô đã trực tiếp coi như là tất cả của cô rồi.

Cô muốn dùng mấy mảnh gỗ còn lại làm cái tủ có ngăn, nhưng thử vài lần mới phát hiện ra việc này không dễ dàng gì. Rốt cuộc có lần tay bị vụn gỗ đâm vào, chảy máu rất nhiều. Mất Xanh không cho phép cô đụng đến búa nữa.

Cô khoa tay múa chân nói cho nó biết ý nghĩ của mình. Nó lại làm một chiếc tủ âm tường thật to trong nhà cho cô. Mặc dù cửa tủ kia rất nặng, Xảo Nhi phải cố sức mới kéo ra được, nhưng cô rất vui vẻ.

Sau khi xây nhà thì phải đặt một cái cửa. Nếu như theo thói quen của Mất Xanh, nó có thể trực tiếp đánh kẻ cướp hang. Hơn nữa còn có thể ở một cái hang rất xa tránh để người khác chú ý.

Cũng may là hang này không phải cho nó ở, nó cũng đành phải theo thói quen của loài người, làm một cái cửa thật ra cũng chưa được xem là an toàn lắm.

Cửa theo kiểu kéo đẩy, thoát nhìn cũng rất đẹp mắt. Trong nhà Xảo Nhi ở đằng trước, đằng sau, chính giữa đều có mỗi cái cửa có chốt, phía ngoài cũng có hai cái khóa.

Cô nhặt được rất nhiều cỏ khô lót vào trong quan tài, trên đó trải thêm chiếc chiếu đan, làm cho quan tài ấm áp mềm mại hơn chút.

Khoảng thời gian đó, Mất Xanh cũng gần như biến thành thợ mộc. Hằng ngày cũng sẽ suy nghĩ làm thứ gì cho cuộc sống Xảo Nhi tiện lợi hơn chút.

Đến khu thu xếp xong những đồ vật quan trọng hết rồi, Mất Xanh mới cực kì kích động dẫn Xảo Nhi từ khách sạn đến căn nhà gỗ nhỏ.

Sau khi đến đây mới phát hiện ra mình chuẩn bị chưa đầy đủ. Thức ăn thì có thể là cá tôm trong biển, việc này Mất Xanh am hiểu. Nhưng nước ngọt mới chính là một vấn đề lớn.

Ban đầu, nó không biết loài người không thể uống nước biển. Đến khi Xảo Nhi lặp đi lặp lại nhiều lần ý bảo nước này không thể uống. Nó vẫn còn rất nghi ngờ ném thử nước biển mặn chát này nhiều lần. Nhưng nó không có vị giác, tất nhiên thưởng thức không ra.

Cũng may là tác phong nó nhanh nhẹn. Mỗi đêm đều đi đến một chỗ rất xa lấy một thùng nước ngọt khổng lồ cho cô. Nước Xảo Nhi tắm rửa, giặt giũ, rửa rau thì dùng nước biển. Nước ngọt dùng cho việc ăn uống.

Kể từ đó, mỗi đêm, Mất Xanh có hai việc phải làm. Một là đi lấy nước ngọt giúp cô, hai là dự trữ thức ăn ngày mai dùng cô.

Nó ở chung với Xảo Nhi trong ngôi nhà nhỏ hai ngày. Ban ngày ôm Xảo Nhi ngủ trong quan tài. Buổi tối đến bến tàu làm công. Nó cũng không yên tâm cho lắm về nơi ở mới. Nên mỗi lần đi làm đều dắt Xảo Nhi theo. Nó bốc xếp hàng hóa còn Xảo Nhi thì ngồi chơi bên cạnh. Sau khi kết thúc công việc thì dẫn cô đi ngắm cảnh xung quanh ngôi nhà nhỏ. Nơi này gần sát biển, phong cảnh xinh đẹp tuyệt trần, cũng không có mấy con thú lớn, nó tương đối yên tâm.

Nhưng cuộc sống như vậy cũng không phải là kế hoạch lâu dài. Rốt cuộc, một đêm sau khi kết thúc công việc, nó dẫn Xảo Nhi về ngôi nhà nhỏ, nhưng không có nằm vào quan tài ngủ.

Xảo Nhi nhìn nó hồi lâu. Nó vuốt ve tóc cô, hành động đó rất dịu dàng. Xảo Nhi không giải thích được ý nghĩa. Rốt cuộc nó đứng dậy đi ra bên ngoài. Xảo Nhi cũng đuổi theo nó ra ngoài, nó kéo cô trở về nhà.

Xảo Nhi đứng ở cửa nhìn nó. Nó đi vài bước lại quay đầu nhìn cô, ý bảo cô đóng cửa đi ngủ. Xảo Nhi không biết nó muốn đi đâu. Nó cứ nhìn lại hồi lâu, thấy cô cũng không có ý định đóng cửa, lại quay người công cô lên, đi về phía trước.

Vào đông, gió biển càng lạnh hơn bao giờ hết. Cơn rét lạnh buổi tối thấm thấu qua từng khớp xương. Nó công Xảo Nhi giẫm lên bãi cát, từ từ đi vào vùng nước cạn.

Khi nước đến thắt lưng nó, Xảo Nhi hơi co rúm lại chút. Rốt cuộc nó cũng dừng lại, công cô trở lại bờ cát. Xảo Nhi liền hiểu nó muốn đi xuống nước. Cô cũng không hiểu tại sao nó lại muốn xuống nước. Nhưng nó muốn đi, tất nhiên là có nguyên nhân của nó.

Xảo Nhi viết chữ lên ngực nó, nói cho nó biết cô sẽ ngoan ngoãn ở đây. Nó lại công cô về căn nhà gỗ nhỏ lần nữa.

Lần này, Xảo Nhi tương đối ngoan ngoãn, nhanh chóng giữ nguyên quần áo nằm vào quan tài. Nó đứng bên cạnh cô một lúc, rốt cuộc đi ra cửa. Đứng thật lâu ngoài cửa, nghe trong nhà quả thật không có động tĩnh gì. Lúc này, nó mới lẳng lặng rời đi.

Nhưng Xảo Nhi làm sao ngủ được? Nghe thấy nó rời đi, cô liền lục đục bò dậy. Cửa cũng đã khóa kĩ. Trong phòng không có ánh đèn, may mà trước đây cũng ở trong hang động khá lâu, cô cũng đã thích ứng được bóng tối như nó.

Cho đến khi phương đông có vài tia sáng ửng lên, bầu trời cũng bắt đầu tờ mờ.

Đây thật ra chính là lần chia xa chân chính đầu tiên của một người một thi. Loài người thường ví von bên nhau sớm sớm chiều chiều, bạc đầu giai lão. Thật ra chỉ là văn chương tô đẹp thêm cho cuộc sống. Ban ngày thì đàn ông đi làm, phụ nữ dệt vải. Ban đêm thì phải ngủ say mộng đẹp. Loài người, cho dù đến trăm năm đầu bạc, cũng luôn là xa cách nhiều hơn đoàn tụ.

14. Thật ra tôi chỉ đi trộm nước tương

Khi sắc trời dần sáng, cả vùng đất vẫn chưa tỉnh giấc từ trong bóng tối, Xảo Nhi cũng không thể đi vào giấc mộng. Cô mở cửa nhà. Địa thế nơi này tương đối cao. Nhà gỗ không có cửa sổ, may là tọa bắc hướng nam, nên ánh sáng vừa đủ, quanh năm mát mẻ. Thật ra thì nghĩ cũng đúng, có ai thấy cương thi mở cửa sổ ở mồ của mình sao?

Xảo Nhi không nhớ mình bị bắt đến ở chung với Mất Xanh đã bao lâu. Nhưng từ đó đến nay, đây là lần đầu tiên, vào ban ngày cô không cần ở bên cạnh nó.

Đêm qua, nó dẫn cô đến bờ biển, đã nói cho cô biết nó đi chỗ nào. Xảo Nhi đi ra khỏi nhà gỗ, xuống bãi cát, ngồi trên bờ biển run run, lan man nghĩ xem giờ phút này nó hẳn là chìm ở dưới đáy biển.

Vào mùa đông, mặt trời mọc chậm mùa hè một chút, ánh sáng ảm áp chiếu trên mặt biển, từng lớp sóng xanh ánh vàng, mênh mông xa xăm hùng vĩ.

Xảo Nhi ôm đầu gối ngồi ngơ ngẩn trên bờ cát rất lâu. Rốt cuộc, cô ôm một bình nước biển về nhà gỗ. Quét dọn vụn gỗ và bùn nhão ra ngoài. Lại lau hết nhà từ trong ra ngoài một lần.

Ở vò nước trước nhà, Mất Xanh bắt cá tôm để đó cho cô. Cô mang mấy đuôi cá to béo đi chợ ở làng chài. Vì không có mất xanh, chỉ một khoảng ngắn thôi mà cô phải đi đến cả canh giờ.

Cô đi loanh quanh chợ hồi lâu, bán một cái đuôi cá 18 đồng bằng giá tiền mua hai con cá. Mua chút ít đá đánh lửa, hột quẹt, đèn dầu. Dùng số cá còn dư lại đổi nồi niêu, xoong chảo để nấu ăn.

Nghĩ đến cương thi mất xanh chỉ có hai bộ quần áo để thay đổi. Cô lại mua chút kim chỉ, vải sợi, định khi rảnh rỗi sẽ may đồ cho nó.

Làm xong mấy việc vặt vãnh rắc rối, đi vòng quanh cũng đã đến gần giữa trưa. Cô đi men theo con đường nhỏ về nhà gỗ. Một canh giờ nói quả thật rất xa, may mà trước đây cô cũng đã quen làm việc nặng, sức lực dẻo dai, cũng không có cảm giác cực khổ.

Trở về ngôi nhà nhỏ, cô lấy ba hòn đá xanh xếp thành cái bếp lò nhỏ, rửa nồi sạch sẽ, bắt đầu nấu cơm.

Ngày hôm nay, thời gian trôi qua rất chậm. Nhưng cuối cùng màn đêm cũng buông xuống. Đến giờ Mất Xanh bắt đầu làm việc, nó đi ra khỏi biển sâu.

Lần đầu tiên qua đêm dưới đáy biển, thật ra nó cũng không quen cho lắm. Nhất là không biết lặn, lúc chìm xuống vô cùng dễ dàng, nhưng bò lên thì phải tốn ít công sức.

Thật vất vả mới lên bờ được, trên người nó còn quần đầy rong biển xanh biếc. Nó chậm rãi nổi lên trên mặt nước, như Ma Da bò từ nước ra.

Lúc nó đi vào nhà gỗ cũng làm Xảo Nhi giật mình. Đợi đến lúc Xảo Nhi thấy rõ nó cũng cười đến gập cả lưng. Nó cố gắng gỡ rong xanh biếc dính trên người xuống, về mặt vô tội đáng yêu.

Xảo Nhi cởi quần áo giúp nó, dùng xơ mướp khô tắm rửa cho nó trước. Cô chà hơi mạnh, cũng may nó không biết đau, cũng không thèm để ý.

Rong biển nhanh chóng bị chà đi. Xảo Nhi thay quần áo sạch cho nó. Nó lại vội vàng đi đến bến tàu làm việc. Lúc gần đi đưa cho Xảo Nhi một vỏ sò ánh màu xà cừ bóng loáng. Hình dáng khéo léo tinh xảo làm Xảo Nhi rất vui mừng. Nó hết sức thỏa mãn, vuốt vuốt tóc cô rồi chuẩn bị đi làm.

Mấy ngày trước, khi nó bắt đầu đi làm cũng dẫn Xảo Nhi theo. Bây giờ, có lẽ nó cho rằng Xảo Nhi đã thích ứng được hoàn cảnh, nên không hề dẫn cô theo nữa. Xảo Nhi cũng không quản nó, chỉ viết chữ lên ngực dặn dò. Đừng quên mua nước tương.

Lúc xế chiều cô đã quên mất mua gia vị.

Cương thi mắt xanh cũng không hiểu cái gì là nước tương. Xảo Nhi diễn tả rất lâu nó mới lờ mờ hiểu ra, là một loại nước trộn vào trong thức ăn.

Điều này làm cho nó rất xem thường. Dù sao lúc cương thi thu nạp ánh trăng hay là hút máu cũng không cần thêm nước tương. Nhưng nó vẫn quyết định nhớ thật kỹ việc này. Suy cho cùng là đồ chơi của nó muốn ăn, việc này không hề liên quan đến việc nó có ăn hay không.

Buổi tối, bên tàu vẫn bận rộn như cũ, có khách đi thuyền sai giờ, cũng có mấy chuyến hàng chưa ngã giá xong, nhân viên bốc xếp đêm đi đi lại lại.

Mắt Xanh vẫn ở trong tầng lớp công nhân kiêu ngạo, nó chỉ đỡ hàng cho sáu con thuyền xong lại trở về nhà. Dù sao lúc này trong nhà vẫn còn nhiều chỗ cần cải tiến. Hơn nữa, buổi sáng nó vẫn chưa chơi đùa với mấy đồ dùng đó.

Lúc kết thúc công việc, nó nhớ đến nước tương Xảo Nhi dặn, nên đi khắp nơi tìm tiệm tạp hóa cô nói. Nhưng khi đó, trời cũng đã trễ, nó đi theo con đường cái mà Xảo Nhi chỉ rất lâu cũng không thấy có tiệm nào còn mở cửa.

Nó cũng biết, đêm đã khuya, tiệm cũng đã đóng cửa hết rồi.

Nó chung sống lâu ngày với loài người, đương nhiên cũng biết chút lợi lộc. Lập tức quyết định tìm một cửa hàng bán nước tương... len lén đi trộm.

Cứ thế, sau khi tìm quanh quần hai con đường, khi nó đang chuẩn bị lên vào tiệm tạp hóa, thì thấy hai tên đạo sĩ đang ác chiến với một con cương thi. Đúng là vô cùng hiểm ác, cương thi kia đã hoàn toàn không có sức chống đỡ.

Cương thi mắt xanh vô tư đi đến trước mặt hai người một thi. Hai tên đạo sĩ nhìn thấy cũng không hề khách sáo. Thì ra là còn có trợ thủ!

Khi cương thi mắt xanh bị kiếm gỗ đào chém đứt một lọn tóc, nó cảm giác mình rất vô tội. Nó không biết phải giải thích với hai tên đạo sĩ thế nào. Thật ra thì... nó chỉ đến trộm nước tương thôi mà...

Hai đạo sĩ tấn công ngày càng mãnh liệt. Cũng may Mắt Xanh cũng không sợ bọn họ, nó bực bội vươn vuốt ra đánh hai kẻ kia chạy cong đuôi. Đến khi hai kẻ kia chạy biến đi, nó mới nhìn thấy hóa ra con cương thi bị đánh chính là cương thi mắt đỏ lúc trước lão đạo Xung Linh nuôi.

Hai cương thi vẫn không hợp nhau. Đối với việc nó ra tay cứu giúp, mắt đỏ cũng hơi nghi ngờ. Mắt Xanh cũng không muốn để ý đến nó, đi thẳng vào tiệm tạp hóa bên cạnh, len lén giả bộ lấy một bình nghi là nước tương, rồi bỏ đi.

Từ sau khi đạo sĩ Thúy Vi Sơn tiêu diệt lão đạo Xung Linh, cương thi mất đồ trở thành cương thi vô chủ lưu lạc. Nhưng cũng may nó không phải loại hút máu. Đối với cương thi mà nói, hấp thụ linh khí khác biệt rất lớn với hút máu.

Phép thuật của cương thi hút máu tăng lên rất nhanh trong giai đoạn đầu. Cứ theo thời gian xoay vần, sinh linh oán khí tích tụ càng ngày càng nặng. Cuối cùng, thường là lưu lạc thành ma, khó được đại thừa.

Mà cương thi hấp thụ linh khí, tốn thời gian dài hơn cương thi hút máu nhiều, linh lực tăng lên cũng chậm. Nhưng bởi vì căn cơ vững chắc, nên sau này lớn mạnh dễ dàng hơn cương thi hút máu nhiều.

Đạo sĩ hơi có chút ít tu vi cũng có thể phân biệt cương thi bằng oán khí. Loại cương thi hấp thụ linh khí sẽ không bị đạo sĩ đuổi giết, đến thời kì sau cũng không dễ dàng gì bị thiên lôi đánh. Cho nên tuyệt đại đa số cương thi vào buổi ban đầu tu hành cũng muốn dựa vào việc hấp thụ linh khí để sống. Chỉ có điều không phải cương thi nào cũng có thể nhẫn nại từ ngày này qua ngày nọ. Trong khoảng thời gian tịch mịch dài đằng đẵng khôn xiết, cuối cùng nhiều kẻ lại lựa chọn đi đường tắt.

Cương thi mất đồ vẫn chịu đựng không hút máu. Nhưng trí thông minh của nó còn rất thấp, phép thuật tương đương với con số 0, thật sự không phải là con cương thi có sức mạnh. Mỗi ngày nó đều chơi bời lêu lổng, ban ngày thì ngủ trong hang, buổi tối thì đi dạo từ đông sang tây.

Mỗi lần bị mấy đạo sĩ vây bắt, nó cũng hối hận vì mình không cố gắng tu hành, nên phép thuật quá thấp, không chống lại kẻ địch. Mà mỗi khi nó tránh xong cuộc truy bắt, thì vẫn trở lại lưỡi biếng ham chơi như cũ.

Giống như sau khi lành sẹo đã quên đau.

Đây chính là chỗ khác biệt tay làm hàm nhai của động vật được nuôi trong công viên và động vật được thả nơi hoang dã. Mặc dù cương thi mất xanh cũng bị bao nuôi một thời gian. Nhưng lúc đó tu vi của nó đã cao, nên kiên trì đã trở thành thói quen.

Lêu lổng bên ngoài đã lâu, nên mất đồ cũng cảm giác được bên ngoài rất nguy hiểm. Lúc gặp cương thi mất xanh, nó đã nghĩ theo sát Mất Xanh chắc chắn sẽ an toàn.

Mất Xanh biết cương thi mất đồ đi theo phía sau. Nó rất phiền chán con cương thi này. Nhưng khi đuổi mất đồ bỏ chạy, quay lưng đi, mất đồ lại cũng theo đằng sau.

Cương thi mất xanh hoàn toàn chẳng có cách nào với cái kiểu mặt dày mày dạn của mất đồ, đành để mặc cho nó đi theo.

Cương thi mất đồ cứ như thế bám theo Mất Xanh về đến căn nhà gỗ nhỏ của Xảo Nhi. Xảo Nhi phát hiện ra nó bởi vì đôi mất đồ nguy hiểm kia. Có lẽ vì nó đã cứu Xảo Nhi một lần, nên Xảo Nhi cũng không có bài xích nó như trước. Chỉ có điều là không đến gần nó thôi.

Nó nhìn thấy Xảo Nhi vô cùng vui mừng, không ngừng muốn đến gần sát cô, nhưng lại bị cương thi mất xanh cưỡng chế tránh xa.

Cương thi mất xanh về nhà cũng không có nhân rồi. Lập tức công Xảo Nhi đến bờ biển bắt chút cá tôm. Đây là thức ăn ngày mai của cô. Sau đó, chính là đi lấy nước ngọt.

Nó đến vùng núi sâu cách đây hơn trăm dặm, ôm một thùng nước lớn về nhà. Cương thi mất đồ luôn luôn dạo quanh gần đó, bị cương thi mất xanh nhẹ nhàng dọa chạy mấy lần, nó vẫn mặt dày không chịu đi.

Cả đêm hai cương thi cứ trừng mắt với nhau. Xảo Nhi tựa vào trong ngực cương thi mất xanh, viết chữ trên bộ ngực nó như ngày thường, nói một số việc lí thú ban ngày. Thỉnh thoảng nó cũng đáp trả cô mấy câu. Nhưng nhiều hơn là nó bực bội gặm thét con cương thi mất đồ kia.

Xảo Nhi nghe không hiểu ngôn ngữ của cương thi. Đại khái hẳn là... bị con người tấn công còn không biết xấu hổ. Đương nhiên, nếu như bọn cương thi cũng phổ biến việc sĩ diện.

Đợi khi sắc trời hửng sáng, cương thi mất đồ không kiên trì được nữa, nó cần tìm một nơi để né tránh ánh mặt trời. Hiển nhiên là cương thi mất xanh phải chờ nó đi trước, nó chỉ đành ảo não rời đi.

Cương thi mắt xanh lại ôm Xảo Nhi thêm chút nữa, xác định sắc trời đã sáng dần. Trước khi màn đêm lại tới, nó không thể nào đi ra ngoài. Nó mới để Xảo Nhi xuống, định quay về đáy biển tiếp tục tu luyện.

Xảo Nhi đứng trên bờ cát nhìn nó bước đi xuống biển sâu. Cương thi mắt xanh dần dần chìm xuống nước biển xanh lam. Cô ngồi trên một khối đá lớn nơi nó đi xuống biển, dường như chỉ như thế mới có thể cô mới có thể gần nó hơn một chút. Ý nghĩ này nếu ngẫm thật kĩ, thì hơi có chút khờ khạo như vớt trăng trong nước.

Đến khi cô cười tủm tỉm chuẩn bị trở về ngôi nhà nhỏ, cô lại giẫm phải cương thi mắt đỏ đang chôn mình trong cát.p>

Sự thật chứng minh, con cương thi này rất lười. Ngay cả tìm một huyết động, nó cũng lười bỏ công. Cứ trực tiếp lại chôn mình xuống cát ngay tại chỗ để né tránh ánh sáng ban ngày.

Có lẽ ở chung với cương thi mắt xanh đã lâu, nên cô cũng hơi sợ hãi với đồng loại của nó. Xảo Nhi bậm môi, hùng hục bới cát đào nó ra.

Nó hơi luống cuống, vội vàng chôn mình xuống lần nữa. Xảo Nhi chỉ về mặt biển mênh mông cho nó, ý bảo nó có thể đi vào trong biển giống như cương thi mắt xanh.

Nó do dự hồi lâu, nhìn thấy phương đông bắt đầu sáng tỏ, rốt cuộc quay người nhảy vào trong biển.

Trong nháy mắt, nó bị sóng biển bao phủ. Xảo Nhi vẫn đi về nhà gỗ, không có cương thi mắt xanh, cuộc sống ban ngày liền có vẻ khô khan. Cô ngủ bù xong, lại cầm kim chỉ đi ra ngoài, chuẩn bị may quần áo cho cương thi mắt xanh.

Rốt cuộc cương thi mắt đỏ kia cũng đi xuống đáy biển. Đây là thánh địa tu luyện cả ngày cũng không hết linh khí. Mà điều tiếc nuối chính là, con cương thi này vừa lười vừa ham chơi. Vừa vào đáy biển đã bị các loại động thực vật xinh đẹp hấp dẫn, không hề màng đến việc tu luyện.

Nó giống như một đứa bé không chịu nghiêm túc nghe giảng bài. Cho dù có cột nó vào ghế, mời giáo viên đặc biệt đến phụ đạo, vẫn không thể ngăn nó lại chơi điện thoại di động.

8. Chương 15 - 16

15. Bệnh lười biếng chữa hoài không hết

Lúc đêm xuống, cương thi mắt xanh lại trèo ra khỏi biển. Lần này Xảo Nhi đã không còn ngạc nhiên, nhanh chóng giúp nó lau rong biển trên người, thay quần áo sạch sẽ.

Nó định đến bến tàu làm công, lại thấy con cương thi mắt đỏ kia cũng bò lên, hấp tấp muốn đi theo cương thi mắt xanh.

Xảo Nhi vội vàng cản mắt đỏ lại. Có lẽ bởi vì tu vi nó không cao, các đốt xương toàn thân mặc dù có thể cử động, nhưng động tác vẫn hơi quái dị. Ban ngày không biết nó đã đi dạo chơi bao nhiêu chỗ ở đáy biển, trên người nó xù xì đầy rong rêu, còn khoa trương nhiều hơn cả cương thi mắt xanh. Cả người nó nhìn như người thực vật, đáng sợ vô cùng.

Xảo Nhi bắt nó lại, lau hết từ đầu đến chân cho nó. Không ngờ, kể từ lúc đó, cương thi mắt xanh không đi làm, bước đến đầm đá nó làm nó bỏ chạy.

Ban đầu, Mắt Xanh không có ý muốn dẫn theo Xảo Nhi đi làm. Nhưng với tình huống trước mắt, con mắt đỏ ở đây nó cũng không yên lòng, nên lại công Xảo Nhi đi theo.

Cương thi mắt đỏ đi theo phía xa xa, bến tàu nhiều người, nó cũng không dám lộ diện, núp trong bóng tối theo dõi.

Lại vì nó từng hút qua máu của Xảo Nhi, khí chất trên người không tinh khiết như mắt xanh. Hơn nữa, dễ dàng thu hút sự chú ý của đám đạo sĩ. Mà tu vi nó còn thấp, không thể thu hơi thở tự nhiên lại. May là ban đêm cũng không thường xuyên bị đạo sĩ phát hiện.

Trước đây nó thường xuyên chạy trốn tứ phía. Bây giờ đi theo cương thi mắt xanh, nó đã học được mỗi lần có nguy hiểm lại nhanh chóng bám sát mắt xanh.

Linh lực của cương thi mắt xanh cao hơn nó rất nhiều. Cho dù đạo sĩ nghi ngờ là đồng lõa của nó, cũng ngàn lần khần trương, không dám khinh thường. Đương nhiên cũng chuyển hướng tấn công sang mắt xanh.

Vô số lần Xảo Nhi thấy Mắt Xanh nói chuyện với Mắt Đỏ, lỗ mũi gầm gừ với Mắt Đỏ. Cô không hiểu được nó nói gì, nhưng nhìn theo cách thức của nó có thể đoán ra. Mẹ kiếp, không muốn chết thì tu luyện cho tốt đi! Muốn chết thì cũng đừng liên lụy tới ông đây! Sáng nay lại đi chơi nữa, có không, có không? Sáng hôm qua cũng đi chơi, có không, có không? Ông đây hôm qua bị thương, hôm nay vẫn chưa lành đó! Mẹ kiếp, một ngày không đi chơi sẽ chết à, sẽ chết à?! Cho nên, câu chuyện này nói cho chúng ta biết. Cái bệnh lười biếng ham chơi của cương thi chữa hoài không hết!

Vào một đêm, hai thi một người lại bị vây giết nữa. Ban đầu, đối phương lấy mục đích là săn giết cương thi mắt đỏ. Sau đó phát hiện cương thi mắt xanh, hai cương thi liền thủ lại đánh thắng rất thuận lợi.

Nên đạo sĩ bị thương phải chạy trốn.

Cương thi mắt xanh vẫn vui vẻ công Xảo Nhi về nhà. Xảo Nhi cũng rất sầu lo. Lần này đối phương thua, lần sau e rằng sẽ có chuẩn bị, muốn thắng nữa, càng khó khăn hơn.

Nhưng cô không biết phải nói thế nào cho cương thi mắt xanh hiểu. Cũng không thể dạy nó giết người diệt khẩu được.

Cô không nói được tâm trạng mình lúc này thế nào. Có lẽ làm người, cô thật sự không nên lo ột con cương thi. Lúc nào thì chuột lại lo cho rắn chứ?

Nhưng cô lại vô cùng không muốn thấy ngày nào cương thi mắt xanh cũng bị đạo sĩ đuổi giết. Có lẽ con người vốn là loại động vật có tình cảm cao, bao giờ cũng đầy mâu thuẫn.

Cô suy tính hồi lâu. Rốt cuộc viết chữ lên tay của cương thi mắt xanh. Nói cho nó biết, lần sau họ sẽ chuẩn bị đầy đủ, kêu nó nên cẩn thận.

Nó suy tư hồi lâu, sờ sờ lên bắp chân của cô, ý như trấn an.

Trong căn nhà nhỏ, cương thi mắt xanh vẫn nấu nước, chế củi, đi bắt cá tôm béo núc bỏ vào chum nước theo thói quen. Cái chum này cũng do nó khiêng về, để cho Xảo Nhi chứa nước ngọt.

Xong việc, Xảo Nhi lấy quần áo mới may đưa ra cho nó thử, ghi lại những chỗ cần sửa. Nó cũng cố gắng đứng yên bất động, phối hợp thử quần áo với cô.

Thật ra nó cũng chẳng thích mấy thứ vải vóc này. Mỗi khi nó đi xuyên qua rừng cây trên núi, những thứ này sẽ bị móc vào cành cây, gây ra chướng ngại cho nó.

Nhưng nó vẫn mặc. Thời gian nó đến bến tàu làm công cũng không ngắn, biết được mấy thứ này là tấm màn che của loài người. Nếu như không mặc sẽ bị khinh bỉ. Thế nhưng là tấm màn che này rất cuộc che được chỗ nào đây?

Nó không chấp nhận việc loài người thông minh hơn yêu vật. Bọn họ chỉ là dối trá hơn yêu vật mà thôi.

Sau khi thử xong quần áo, nó ôm Xảo Nhi ngủ trong quan tài một lát. Đợi đến khi Xảo Nhi ngủ say, sắc trời dần sáng, nó lại từ từ đứng dậy, rón ra rón rén rời khỏi nhà, đóng cửa kĩ lại.

Lúc nó ở trong nhà cũng không cho phép cương thi mắt đỏ vào. Nó xem nhà gỗ là ngôi mộ của bản thân, đó là lãnh địa tuyệt đối của cương thi, không cho phép đồng loại khác tiến vào.

Cương thi mắt đỏ cũng không có tính tự giác, thỉnh thoảng luôn lấp ló ngó dáo dác, muốn nhìn xem trong “ngôi mộ” quái dị này rốt cuộc có huyền cơ gì?

Vì thế nó thường xuyên bị đánh, nhưng không có nhớ lâu.

Mấy ngày tiếp theo trời đã dần ấm, không biết từ lúc nào mùa xuân đã khoan thai đến gần.

Thường là Xảo Nhi ngủ đến gần trưa mới dậy. Cô nghĩ đến ban ngày mình vốn rảnh rỗi, nên chuẩn bị đi mua gia cầm về chăn nuôi, để kiếm ít tiền lẻ. Khi cô viết ý nghĩ này cho cương thi mất xanh biết, nó cũng không tỏ vẻ gì. Chỉ có điều tối hôm sau nó lại kết thúc công việc thật sớm. Sau đó trở về nhà, dựng ván đóng một chuồng gia súc bên cạnh ngôi nhà.

Nó bận rộn liền ba buổi tối. Xảo Nhi rất băn khoăn, ý định của cô chỉ để kiếm chút đỉnh tiền thôi. Nó không cần phải ngày ngày làm việc như thế, có dư thời gian cứ chăm chỉ tu luyện là hơn. Trừ việc này ra, cô không biết mình có thể làm gì cho nó. Nhưng trên thực tế, tựa như nó cũng không thèm để ý đến cô làm việc gì. Chỉ dốc hết sức mình làm theo ý tưởng của cô.

Cho nên ngoài nhà gỗ thường xuyên nhìn thấy một đoàn gà vịt. Thời đó nhân khẩu còn thưa thớt, ngay cả trộm cướp cũng rất ít.

Không phải lúc nào Xảo Nhi cũng đi theo chúng. Cô để chúng tự kiếm ăn ngoài ghềnh bãi, thỉnh thoảng cũng cho bọn chúng chút ngô hay khoai.

Đối với cương thi mất xanh, nuôi gà là chuyện rất dễ. Nhiều khi nó ôm Xảo Nhi nghỉ ngơi trong quan tài, lúc nào cũng phải luôn luôn để ý sắc trời bên ngoài. Giờ có gà gáy cũng quá tốt.

Mấy ngày tiếp theo, Xảo Nhi để ý phần lớn dân ở đây đều trồng dưa hấu. Nên cô cũng khai khẩn một khoảng đất trên sườn núi cạnh nhà, đợi mưa xuân đến thì gieo mầm.

Khi trận mưa xuân đầu tiên đến, chuyện Xảo Nhi vẫn luôn lo lắng rốt cuộc đã xảy ra. Sau khi biết được tin tức thường xuyên có cương thi biết bay lui đến nơi này. Thụy Vi Sơn rất xem trọng, lập tức phái một đội đệ tử đến đây hàng yêu phục ma. Dẫn đầu là đại đệ tử Phàn Thiếu Cảnh của trưởng môn Thụy Vi Sơn.

Song phương giao chiến kịch liệt bên rừng cây cạnh làng chài. Xảo Nhi đi theo cương thi mất xanh đã lâu, rất nhiều lần thấy nó tranh đấu với những vật khác, nhưng chưa bao giờ gặp cảnh thảm thiết như vậy.

Xảo Nhi không biết được thanh kiếm trên tay Phàn Thiếu Cảnh là gì, nhưng cương thi mất xanh rất kiêng kị nó. Hiện nay thân thể của Mất Xanh vốn đã là kim cương bất hoại, thế nhưng lưỡi kiếm này lướt qua, lại để lại dấu vết cháy sém.

Ánh sáng trong rừng rất u tối, vàng trắng khuyết lúc ẩn lúc hiện trong tầng mây, sương đêm dày đặc phủ cả cánh rừng.

Xảo Nhi chỉ có thể nhìn thấy dây mực và một ít bùa phát ra ánh sáng màu vàng kim trên người nó, sau đó tan rã ngay lập tức. Trong lòng cô hơi hoảng sợ, muốn viết chữ, lại sợ làm phân tán tinh lực của nó.

Đến cuối cùng, cương thi mất đỏ đã gào khóc loạn xạ. Cuối cùng cô không nhịn được nữa, kêu nó quay về trong đáy biển.

Thậm chí nó chẳng quan tâm đến việc trả lời cô, vẫn công cô chạy trong đám sương mù, né tránh bùa chú. Gần đến cửa bắc của trận, phù chú bắt đầu hiện ra ánh sáng vàng kim mãnh liệt. Xảo Nhi đột ngột đưa tay, kéo lá bùa kia xuống, phù chú lớn nhỏ nằm trong tay cô, thu lại chỉ còn phân nửa hình dáng khi nãy.

Cô vò lá bùa, ném đi rất xa. Hành động của cương thi mất xanh vô cùng nhanh chóng, lập tức thừa dịp này, xông ra ngoài trận, đập lên không trung, bỏ chạy mất.

Phàn Thiếu Cảnh không thể đuổi theo nó. Tốc độ chạy trời chết của cương thi mất đỏ cũng rất nhanh nên họ cũng không đuổi kịp. Cũng không biết chạy được bao lâu, ngay cả cương thi mất đỏ cũng bị bỏ rơi phía sau, rốt cuộc thì cương thi mất xanh cũng đã mệt mỏi.

Nó nằm chổng vó núp dưới đáy thung lũng. Xảo Nhi ngồi bên cạnh nó, sắc trời quá mờ, cô nhìn không ra thương tích của nó, cũng không biết phải chăm sóc nó ra sao.

Cô cảm thấy rất đau lòng, vào những lúc quan trọng cô chẳng làm được gì cho nó.

Cô áp mặt sát lên ngực nó, nó đưa tay vuốt mái tóc cô thật chậm. Trong thung lũng yên tĩnh, thỉnh thoảng gió đêm thổi mơn trớn qua cỏ dại, vang lên tiếng xào xạc.

Vàng trắng sáng như chiếc móc câu treo trên bầu trời xanh thẳm xa xăm. Thế giới này yên lặng giống như không có sinh mạng.

Lần này bị thương nặng, cương thi mất xanh phải nghỉ làm việc tại bến tàu năm ngày. Phần lớn thời gian nó cũng sống dưới đáy biển, đợi đến lúc đêm khuya mới đi ra ngoài ngủ với Xảo Nhi. Đợi đến khi Xảo Nhi ngủ say thì lập tức rời đi.

Những vết thương kia lành lặn lại như kị tích, không hề để lại sẹo trên người nó. Nhưng trong mỗi giấc mơ của Xảo Nhi, luôn tái hiện tình cảnh đêm đó trong rừng cây. Phần cuối giấc mơ thấy nó bị kiếm đâm xuyên tim. Khi cô tỉnh lại tim vẫn còn đập nhanh không dứt.

Mà cương thi mất đỏ cũng rất ngoan ngoãn. Tựa như nó cũng bị hiểm cảnh dọa sợ, muốn thay đổi triệt để, làm cương thi một lần nữa. Cho nên ngày đầu tiên, nó nhịn xuống tính ham chơi lêu lổng. Ngoan ngoãn hút linh khí dưới đáy biển mười mấy canh giờ. Ngày thứ hai nó hút linh khí mười canh giờ, sau đó chơi một chút. Ngày thứ ba nó hút linh khí năm canh giờ, ngày thứ tư nó hút linh khí hai canh giờ, ngày thứ năm... Tất cả đều trở lại như cũ, nó tiếp tục chơi bởi lêu lổng.

16. Nhấn nhện vì đại cuộc

Chuyện bị Phàn Thiếu Cảnh vây bắt ảnh hưởng rất lớn đối với cương thi mất xanh. Có lẽ nó cũng không cho rằng với tu vi của mình lại bị người ta làm bị thương đến cỡ đó. Nhưng đối phương là mười mấy tên đạo sĩ, nếu không phải cương thi mất đỏ ở cạnh mình phân tán sức tấn công của đối phương. Chỉ bằng với sức của một mình nó, e là sớm đã mất mạng trong trận chiến rồi.

Xảo Nhi cũng không biết nó đang suy nghĩ gì. Nhưng có một hôm, nó khiêng rất nhiều cương thi về đây. Mấy con hút máu, không nghe lời, tu luyện không nỗ lực, nó hút hết linh lực. Mấy con ngoan ngoãn, chịu khó tu luyện, thì nó vứt xuống đáy biển.

Nó chỉ giữ lại cương thi mất đỏ: cương thi biết nhảy cũng cực kì khó tu luyện được.

Đợi đến khi giàn dưa hấu của Xảo Nhi bắt đầu leo dây, thì trong biển sâu cạnh nhà gỗ càng ngày càng nhiều cương thi. Buổi tối, bọn chúng leo ra khỏi biển giống cương thi mất xanh, phơi dưới ánh trăng, đi xung quanh nhà gỗ.

Nhưng dường như chúng biết đây là lãnh địa của ai, cũng không dám đi vào, lại càng không dám đụng đến Xảo Nhi. Có mấy con có trí khôn cao chút còn nịnh nọt vỗ vỗ Xảo Nhi. Khi cương thi mất xanh đi ra ngoài làm việc, chúng nó còn nấu nước, chẻ củi cho cô.

Bọn chúng cũng không khác nhau bao nhiêu, động tác rất nhanh nhạy. Xảo Nhi thường xuyên không biết được ai với ai. Nhưng hiển nhiên chúng rất thích xuất hiện hỗn độn trước mặt cô. Chỉ cần cô vừa lên tiếng, lập tức có mấy đứa đến nhà gỗ ngó dáo dác xem cô có việc gì cần làm không.

Có một hôm, cương thi mất xanh lại khiêng về một nữ cương thi mặc đồ đỏ. Xảo Nhi rất vui mừng, tưởng rằng nó dẫn nữ cương thi này về chơi với cô. Nhưng Mất Xanh vẫn bất mãn như cũ, thỉnh thoảng vẫn đuổi mấy con cương thi ra ngoài.

Sau đó, Xảo Nhi mới biết được. Thật ra cương thi không có giới tính. Chủ nhân thân thể bọn chúng đã chết đi từ lâu, ở lại chỉ là một tính mạng khác, sống nhờ trong thể xác này, không phân biệt nam nữ. Mà phương thức sinh sôi nảy nở của bọn họ không phải là sinh sản, cho nên giới tính cũng không quan trọng.

Ở bến tàu bị đám đạo sĩ cứ rình rập, đương nhiên cương thi mất xanh không thể đi đến đó làm việc nữa. Có đôi khi nó đến đường vận chuyển ở sông làm chút việc, bạc cũng ít, nhưng nuôi cơm. Mà sức của nó mạnh, lại không ăn cơm, đồc công cực kì thích nó.

Một đêm, Xảo Nhi đang nhặt trứng vịt trong chuồng gia cầm. Đột nhiên phát hiện có một người phía ngoài. Cô hoài nghi quay đầu lại nhìn. Kẻ đó mặc áo đạo màu xanh da trời, phía sau đeo một cây kiếm dài, vải vàng quấn quanh kiếm, cánh tay phải quấn một sợi xích sắt. Hắn ta đứng lẳng lẳng bên cạnh nhà gỗ nhỏ. Mái tóc dài bay phất phơ trước trán. Chẳng có hành động gì khác, trên người hắn tỏa ra khí thế âm u lạnh lạnh hoàn toàn không hợp với lớp áo đạo kia.

Xảo Nhi nhận được đây là trang phục của phái Thúy Vi Sơn. Trong lòng cô rất bất an, chỉ là đối phương cứ đứng yên như thế, không nói lời nào.

Xảo Nhi cố gắng muốn rời xa nhà gỗ, dẫn hấn đi khỏi đây. Hấn chỉ cách xa cô năm bước, cũng không vội vàng, từ từ đi theo cô.

Xảo Nhi không biết mình đi được bao lâu. Đêm mùa xuân đến sớm vô cùng, sắc trời dần tối xuống. Cô cũng không có bao nhiêu sức lực, càng đi về phía trước, con đường nhỏ trước mặt đã bị cỏ dại che lấp, đã đến một vùng hoang vu.

Người đàn ông xa lạ cứ đi theo phía sau, đương nhiên cô cũng sợ. Nhưng càng trong lòng lo lắng cương thi mắt xanh sẽ đến tìm cô hơn. Thật sự cô đi cũng không đáng, chỉ đành phải dừng lại, cả gan nhìn hấn: “Anh là ai? Tại sao lại đi theo tôi?”

Đạo nhân kia cũng im lặng. Trong ánh sáng dần tối, mái tóc dài của hấn được vắn lên cao, vài sợi tóc lòa xòa trước trán. Hình như trên cằm còn có râu mọc lún phún. Ánh mắt của hấn cũng không nhìn đến cô. Khi cô dừng lại, hấn lại lấy bầu rượu bên hông lên, tu một hớp. Đợi bóng đêm càng đặc, hấn rút kiếm sau lưng ra, dùng khăn vàng lau nhẹ nhẹ. Đường như coi cô không hề tồn tại. Gió núi thổi qua tóc hấn, Xảo Nhi nghĩ được trong cơn gió mang theo mùi rượu.

Xảo Nhi cho rằng mình đã đi rất xa. Nhưng trên thực tế, khi ánh sáng cuối cùng đã tắt phía chân trời, trăng non mới nhú lên, cương thi mắt xanh đã tìm đến.

Khi Xảo Nhi nhìn thấy đôi mắt xanh biếc của nó gần như khóc lên. Nó dừng lại cách đạo nhân mặc áo xanh da trời năm bước. Đạo nhân kia vẫn còn đang lau kiếm của mình, dưới ánh trăng yếu ớt, khó nén được ánh sáng lạnh lẽo.

Đối với hấn, cương thi mắt xanh cũng biết ít nhiều. Đại danh nhị đệ tử Thúy Vi Sơn - Phàn Thiệu Hoàng, ngày trước nó cũng có nghe lão đạo Xung Linh thường xuyên nhắc đến, nhiều yêu vật nghe đến như sét nổ bên tai.

Hấn ta xếp hạng dưới Phàn Thiệu Cảnh. Nhưng bàn về tu vi thì cao hơn Phàn Thiệu Cảnh nhiều. Có nhiều người xì xào nhảm nhí bảo rằng có lẽ vì hấn là con trai ruột của chương môn đương nhiệm Phàn Phục Thanh, cho nên lão chương môn mới đối xử đặc biệt. Cũng có người cho rằng từ nhỏ hấn đã đi theo Phàn Phục Thanh luyện công, lại có năng khiếu cao hơn Phàn Thiệu Cảnh, lợi hại hơn cũng là chuyện đương nhiên.

Không màng đến người ngoài nghị luận ra sao. Cuối cùng, Phàn Phục Thanh lại chọn đứa con nuôi Phàn Thiệu Cảnh làm đệ tử đích truyền, có ý kế tục chức vụ trưởng môn tương lai.

Đây là lần đầu tiên cương thi mắt xanh gặp được Phàn Thiệu Hoàng. Theo lời đồn đãi, người này ra tay độc ác, phạm là yêu vật rơi vào tay hấn, tất nhiên sẽ hồn bay phách tán, vĩnh viễn không siêu sinh.

Nó biết người này không đơn giản. Lần trước Phàn Thiệu Cảnh dẫn mười mấy tên đạo sĩ phục kích nó, nhưng hấn ta lại chỉ đến đây một mình. Một người một thi đối mắt nhìn nhau. Xảo Nhi lại hơi bồn chồn, không để ý nó nghe có hiểu hay không, la lên với nó: “Anh đi đi, tôi là người, hấn sẽ không đối phó tôi đâu.”

Thật ra thì ý của cô, cương thi mắt xanh có thể hiểu được bao nhiêu. Lúc đó nó ra đời chưa lâu, còn có thể coi là trẻ tuổi hăng máu, không hiểu được việc phải ứng biến, lại càng không hiểu được đạo lý giữ được rừng xanh sợ gì không có củi đốt.

Hiển nhiên Phàn Thiệu Hoàng biết mục đích của nó. Hấn không đuổi theo nó, nhưng từ đầu đến cuối lại đứng cách Xảo Nhi năm bước. Như thế đã hoàn toàn ngăn cản nó đến gần Xảo Nhi.

Xảo Nhi quyết tâm chuẩn bị muốn bỏ chạy. Ngón giữa hấn khê nhúc nhích, một sợi dây mực vốn để đối phó yêu vật quấn quanh mắt cá chân của cô.

Đột nhiên cương thi mắt xanh rống lên, đôi mắt xanh sáng rực, móng tay dài ra, nanh lộ ra ngoài môi, tướng mạo dữ tợn đáng sợ. Theo sự thay đổi của nó, một làn khói xám đen mang theo mùi tanh của thi sắt bay lên cao, che khuất cả bầu trời.

Tay phải Phàn Thiếu Hoàng cầm kiếm, tay trái niệm kiếm quyết, màn trời màu xanh thay đổi, gió mây tụ lại. Mặt trăng cũng giảm đi màu sắc sống động, nằm tái nhợt trên bầu trời.

Cây cỏ xung quanh mình khô héo theo tốc độ mắt thường có thể thấy, chim trong núi rơi xuống đất, dã thú chạy trốn. Kiếm trong tay Phàn Thiếu Hoàng hiện lên tia sáng màu vàng nhạt, vẻ mặt hắn nghiêm túc dị thường.

Cương thi mắt xanh gầm gừ trong cổ họng, nó giơ vuốt lên, sát khí màu đen vờn quanh thân. Chiếc móng nhọn màu xám trắng trực tiếp chống lại kiếm màu vàng nhạt. Những phù chú vàng thẫm mang theo tia lửa tuôn ra trong đêm đen, vang vọng giữa núi rừng như sấm vang chớp giật, tạo ra một cuộc đấu phép oanh oanh liệt liệt.

Thân Phàn Thiếu Hoàng dẻo dai nhanh nhẹn như rắn, nhưng từ đầu đến cuối vẫn không rời xa Xảo Nhi. Cho nên từ đầu đến cuối cương thi mắt xanh cũng ra tay có phần cố kỵ. Tính mạng của cô thật sự yếu ớt, chỉ cần một chiêu thi sát là có thể đã thương cô.

Chỉ có điều chiêu thi sát chỉ hơi chuyển động, khí thi cũng khiến mặt đất bắt đầu chuyển màu xám ngắt. Mà Phàn Thiếu Hoàng chính là đợt thời khắc này, tất cả phép thuật, cho dù là tấn công hay thủ vệ, một khi tung ra đều có phản phệ. Cho nên đây là việc vô cùng bất đắc dĩ, từ đầu đến cuối cương thi mắt xanh chỉ lấy móng vuốt làm vũ khí, chỉ so sức mạnh với đối phương, chưa hề đánh phép.

Khí thi kéo đến mù trời mịt đất, che hết trăng sao. Phàn Thiếu Hoàng lại không kinh hoàng, lúc khí thi phủ đến thì hắn lại tung ra dây mực, quấn lấy Xảo Nhi. Động tác quá nhanh, khiến Xảo Nhi chỉ kịp la lên một tiếng.

Đương nhiên phản ứng của cương thi mắt xanh nhanh hơn cô nhiều. Khi nó thu về phép thuật, phản phệ cũng khiến nó lơ lửng trong chớp mắt. Kiếm của Phàn Thiếu Hoàng vung lên, tia sáng xé rách bóng đêm.

Cương thi mắt xanh thét lên, một cánh tay đã rơi vào đám cỏ xanh, máu đen dính đầy vai nó. Nó chưa từng đau đớn kiểu này, nhưng bàn về kinh nghiệm thực chiến, thật sự nó sai quá nhiều.

Xảo Nhi kinh hoàng nhào tới trước mặt nó. Nhưng trong mắt nó không hiện lên vẻ hoảng loạn, nó giơ tay trái lên, dùng mu bàn tay nhẹ nhàng lau đi nước mắt trên mặt cô, khẽ trấn an cô.

Phàn Thiếu Hoàng từ từ đến gần, nghiêng người ngồi chồm hổm trước mặt nó. Cương thi mắt xanh cũng không có ý định trốn nữa. Nó tổn hao nguyên khí quá nhiều, lúc này hắn muốn giết nó, thật dễ như trở bàn tay.

Nhưng Phàn Thiếu Hoàng không có ra tay, hắn viết chữ trên mặt đất. Xảo Nhi xem có thể hiểu được, hắn muốn cương thi mắt xanh làm Thi Sát của mình.

Việc này khác với được bao nuôi. Thi Sát cũng tương tự như nuôi cương thi, hai bên lập thành khế ước, từ đó coi hắn là chủ. Lúc cương thi mắt xanh đang do dự, Xảo Nhi đã nhặt được cánh tay của nó ôm vào ngực. Cô từng thấy cánh tay của cương thi mắt đỏ bị chém xuống, sau đó lại thấy được nối lại. Khi cô quát hỏi Phàn Thiếu Hoàng cũng chẳng có sợ hãi: “Nếu như nó làm Thi Sát của anh, anh có thể giúp nó nối lại cánh tay không?”

Lúc này Phàn Thiếu Hoàng mới mở mắt đánh giá Xảo Nhi. Hắn không nghĩ ra cô gái này lại có thể xem hiểu diễn văn. Lập tức hắn khẽ mỉm cười, hắn vốn cao ngạo, trong nụ cười lãng tử có vài phần khinh miệt: “Đó là điều đương nhiên, tôi không cần thứ vứt đi.”

Một lần nữa, Xảo Nhi đứng trước mặt cương thi mắt xanh. Nó không hiểu câu chuyện của Xảo Nhi và Phàn Thiếu Hoàng. Xảo Nhi chỉ đành viết chữ lên lòng bàn tay nó, kêu nó chấp nhận.

Phàn Thiếu Hoàng rút kiếm, trong mắt có vài phần đùa cợt, con cương thi này đã là của hắn dễ như chơi, cần gì phải vội.

Xảo Nhi không ngừng viết chữ lên lòng bàn tay của cương thi mắt xanh. Mặc dù nó vừa hiểu biết chút ít, nhưng lòng tự ái cũng rất cao. Cho dù bị lão đạo Xung Linh bao nuôi, nhưng cũng chỉ là hợp tác. Hôm nay muốn nó ăn nhờ ở đậu, tất nhiên nó không cam lòng.

Nhưng tình thế ép người, Xảo Nhi dỗ nó như dỗ trẻ con rất lâu. Một lúc sau, rốt cuộc nó đứng dậy, mặc nhiên để Phàn Thiếu Hoàng gieo xuống cấm chế trong cơ thể nó.

Lần này, nó đã học được nhẫn nhịn vì đại cuộc.

9. Chương 17 - 18

17. Làm thi sát rất nhức đầu

Việc làm Thi Sát nói trắng ra là nuôi cương thi. Không những có thuật sĩ, ngay cả đại phu, thương nhân, chủ sông bạc cũng có thờ cúng tiểu quỷ linh thi, lúc làm ăn thừa thớt, thì thả tiểu quỷ ra tạo sự cố.

Chỉ có điều Thi Sát khó hơn nuôi âm hồn nhiều, tính kĩ thuật cũng mạnh hơn, thuật sĩ không đủ pháp thuật sẽ không thể khống chế nó được. Mà tu vi để luyện được đại cương thi thành Thi Sát, không phải thuật sĩ nào cũng dám có tư tưởng này.

Phàn Thiếu Hoàng không phải người bình thường. Hắn luôn có tâm tư cao ngất, muốn luyện ra một Thi Sát cao cấp, có thể tự do tới lui hai giới âm dương. Đây là một trợ lực rất lớn đối với thuật sĩ. Thi Sát không chỉ trợ lực cho thuật sĩ, lại càng là sự tượng trưng cho thân phận. Tất cả thuật sĩ có ánh mắt, chỉ cần nhìn thấy Thi Sát của đối phương cũng biết là có thể đụng đến hay phải tránh né người này.

Mà đôi khi kẻ tu đạo cũng có rất nhiều việc không tiện ra tay, lại không thể trực tiếp để cho người khác làm. Ví như Phàn Phục Thanh của Thúy Vi Sơn, nếu như có tên đầu trâu tầm thường nào mắng ông ta. Với thân phận chương môn cao quý của Thúy Vi Sơn, cũng không thể dụng tay dụng chân chửi nhau với người ta đúng không?

Nếu như lúc này ông ta hùng hồn lên tiếng kêu đệ tử mình: “Đánh hắn cho ta!” Vậy cũng rất mất giá trị của bản thân rồi.

Nhưng nếu có Thi Sát thì sẽ khác. Thi Sát và ông ta tâm ý tương thông. Ông ta âm thầm thúc giục, kêu nó đến vỗ vào cái miệng rộng của đối phương, thế là xong.

Cấm chế gieo xuống cơ thể của cương thi mất xanh, từ đó sẽ ảnh hưởng đến tính mạng của Phàn Thiếu Hoàng. Nếu như Thi Sát bị giết chế, pháp thuật phản phệ, hẳn chắc chắn sẽ bị thương nặng. Nhưng nếu hắn chết, Thi Sát của hắn mất đi linh khí chỉ dẫn, cũng chỉ có thể tiêu vong. Mà từ đó đến nay, Thi Sát luôn rất trung thành đối với chủ nhân, sẽ không bao giờ phản bội.

Phàn Thiếu Hoàng luyện con Thi Sát này cũng mất chút ít tâm tư. Cương thi có linh trí cực kì hiếm thấy, hắn cũng không muốn xóa đi linh trí của nó. Dù sao đã thú hung hãn cuối cùng cũng khó thành châu báu. Bạn đã thấy có người mang bao tay da hổ, chứ có thấy hổ mang bao tay da người bao giờ?

Phàn Thiếu Hoàng vẫn có lòng tin với mình, hơn nữa với thực lực của con cương thi mất xanh này, sẽ cho ra đời một Thi Sát cao cấp chưa hề có từ đó đến nay.

Chỉ là hắn có hơi buồn bực. Thi Sát này, hình như hơi... không làm việc nghiêm chỉnh.

Làm Thi Sát của hắn đương nhiên phải ở bên cạnh hắn. Để bồi dưỡng ấn ý giữa chủ nhân và Thi Sát, nên Thi Sát phải như hình với bóng cùng mình. Không có chủ nhân ra lệnh, bình thường Thi Sát cũng đi theo chủ nhân, tuyệt đối không tự ý cách rời.

Mà hắn thì ngược lại. Vào lúc lên đèn mỗi ngày, Thi Sát của hắn sẽ len lén rời đi. Phàn Thiếu Hoàng lần theo hơi thở của nó, theo dõi được hai lần. Mỗi đêm nó đều trở về ngôi nhà gỗ bên biển, nấu nước, chế củi, bắt cá tôm.

Phàm là thuật phép cao thâm trên thế gian, luôn luôn có một chỗ đặc biệt. Phàn Thiếu Hoàng nghiên cứu con Thi Sát này một thời gian dài, vẫn không thể tìm ra nó chỗ đặc biệt của nó là gì? Rốt cuộc hắn phát hiện ra, Thi Sát cao cấp của hắn... nó rất giỏi chế củi.

Cho dù cây củi có nhỏ đến thế nào, nó dùng tay làm dao, chỉ một phát, cây củi được chẻ ra ngay ngắn chỉnh tề, chiều dài chiều ngang đều nhau vô cùng.

Nhìn đồng củi kia, Phàn Thiệu Hoàng càng thêm phiền muộn. Nhưng hắn cũng không ngăn cản nó. Hai chết Xảo Nhi chẳng có gì tốt cho hắn, ngược lại giữ cô lại có hữu dụng. Nếu như ngày nào đó Thi Sát của hắn bỏ trốn, ít nhất hắn biết được đi đâu để bắt nó về.

Từ đó về sau, Mất Xanh từ một con cương thi lưu lạc biến thành cương thi được nuôi trong nhà. Mỗi ngày Xảo Nhi chỉ gặp được nó một lần, mà mỗi lần nó về lại vội vàng vàng bên ngoài. Thời gian duy nhất hai người ở chung với nhau chính là trước khi cô ngủ. Nó nằm trong quan tài với cô, đến khi cô ngủ say lại lặng lẽ rời đi.

Lúc không có việc gì thì Mất Xanh ở Thúy Vi Sơn. Thúy Vi Sơn nổi tiếng trong thiên hạ, đương nhiên linh khí cũng dồi dào. Chỉ có điều cương thi mất xanh rất phiền muộn. Nơi này kêu là núi, nhưng thực tế cũng chỉ là một cái vực lớn.

Trong vực có hồ, nước màu xanh nhạt, quanh năm yên lặng như gương, lâu lâu chỉ có sóng gợn lăn tăn, không dậy nổi sóng lớn.

Phần lớn đệ tử của Thúy Vi Sơn đều nuôi Thi Sát. Đêm đầu tiên nó đến, không quen đất đai hơn nữa lại lạ quan tài, hấp thụ ánh trăng xong lại thét thật to về phía ánh trăng. Gào thét xong, tất cả Thi Sát ở Thúy Vi Sơn đều hoảng sợ chạy lung tung. Nó cảm giác vô cùng hài lòng. Chỉ có điều đêm đó, phần lớn đệ tử ở Thúy Vi Sơn đều không ngủ được mang một cặp mắt gấu mèo. Cả đêm phải chạy đi tìm Thi Sát của mình về.

Đối với cương thi mất xanh mà nói, Thúy Vi Sơn lại là một thế giới khác. Lúc trước nó hấp thụ linh khí cũng chỉ theo bản năng. Nó không hiểu tại sao phải tu luyện, tu luyện ra sao, sau khi tu luyện lại làm gì...

Mà đối với phương diện này, rõ ràng Phàn Thiệu Hoàng là một tay lão luyện. Sau khi luyện thành công Thi Sát, hắn và nó liền tâm ý tương thông. Hắn nói cho nó biết bí pháp tu hành. Chẳng qua người như hắn luôn luôn chỉ vì lợi trước mắt. Bởi vì cái gọi có chủ giới tất phải có Thi Sát giới. Cho nên hắn truyền cách học nhanh chóng hiệu quả tâm pháp cho cương thi mất xanh.

Điểm này cũng hơi thú vị. Cả Thúy Vi Sơn, chỉ có Thi Sát là ở chung với chủ nhân lâu nhất, cho nên Thi Sát cũng sẽ ảnh hưởng tính cách ít nhiều của chủ nhân. Ví như Thi Sát của chương môn Phàn Phục Thanh, luôn luôn làm ra vẻ đạo mạo, thích liếc mắt ngạo nghễ nhìn Thi Sát khác, bộ dáng cao cao tại thượng.

Thi Sát của đại sư huynh Phàn Thiệu Cảnh thì đáng hoàng thật thà. Nếu cùng nhau đi ra ngoài, người khiêng đồ nhất định là nó. Thi Sát của tam sư đệ Phàn Tử Quân thì lười biếng chảy nhớt. Ngày thường nếu có thể nằm nó sẽ không ngồi, có thể ngồi thì sẽ không đứng. Nói theo thông thường, cho dù bạn treo bánh lên cổ nó, nó cũng lười xoay qua ăn.

Còn nhị sư huynh Phàn Thiệu Hoàng cũng có thực lực mạnh nhất như nó, về những tính tình khác thì mới ở chung với nhau chưa lâu, nó chưa học được.

Nếu thành Thi Sát của mình, dù sao cũng phải có cái tên. Trong cách đặt tên có nói, mặc dù tên chỉ là một danh hiệu. Nhưng bình thường đều gây cho ấn tượng đầu tiên cho người khác. Ví như con giải trãi(*), nếu như dứt khoát đổi tên thành con trâu, thì còn ai cảm thấy nó là thần thú nữa đúng không?

(*)Theo truyền thuyết Trung Quốc, giải trãi là con vật đứng đầu trong 5 loại linh thú thuộc bộ kì lân. Hình tượng con giải trãi được thể hiện trên các cổ vật đồng thời Chiến Quốc. Theo sách Dư phục chí (Yufuzhi) thời Hán, giống thú này có bản tính rất hung hăng, khi nổi cơn thịnh nộ chúng ăn cả lửa.

Một nhà vô thần luận thời Đông Hán (25 - 220), Vương Sung (27 - 97), trong bộ Luận hành có kể rằng: Cao Giao, một vị hiền thần đời vua Thuấn, có một con dê một sừng gọi là con giải trãi. Tính con thú này rất ngay thẳng, nó có thể phân biệt người lành và kẻ ác. Gặp bọn gian thì nó dùng sừng đâm nhưng không bao giờ chạm đến người hiền.

Đương nhiên đạo lí này Phàn Thiệu Hoàng hiểu rõ. Hắn suy nghĩ rất lâu, cuối cùng đặt cho Thi Sát của mình một cái tên: “Sau này, mi sẽ tên là Hồng.”

Từ nay về sau, cương thi mắt xanh đã có tên của mình.

Sức mạnh của thuật sĩ, thông thường chia ra ba loại. Đầu tiên là Khai Sơn Tổ Sư, loại này dù tổ tiên chết đi, nhưng thần thông của bọn họ sẽ không bị mất. Ngược lại ngày càng lớn mạnh theo đệ tử đời sau thành kính cúng bái. Điều này giống như một kho báu, chờ đợi đệ tử trong phái vay mượn.

Thứ nhì là sư tôn. Đệ tử có thể mượn phép của sư tôn của mình. Nhưng nếu sư tôn còn sống, một khi mượn phép, ông ta sẽ có thể cảm ứng được.

Thứ ba mới là tu luyện của mình, mà loại thần thông này, cũng là loại cực kì khó khăn.

Thi Sát cũng có thể mượn phép của chủ nhân mình. Mỗi lần mượn phép, dù nó bị thương hay chết, chủ nhân cũng sẽ cảm ứng được.

Cương thi mắt xanh, còn được kêu là Hồng, chỉ là gà mờ với mấy việc đạo môn này. Tất cả mọi việc Phàn Thiếu Hoàng đều phải giảng giải cặn kẽ cho nó. Thật ra hẳn không cần phải phí công như vậy, những kiến thức nhập môn này đã sớm được các bậc hiền triết của Thuyết Vi Sơn làm thành sách xưa rồi.

Thế nhưng Thi Sát này của hẳn chẳng hiểu gì cả. Nó còn chưa biết chữ mà!

Cũng may hẳn có thể dùng tâm để trao đổi với nó. Nếu không bắt hẳn phải dịch ra thành điển văn, chắc hẳn sẽ nổi điên lên mất.

Xảo Nhi sống một mình bên nhà gỗ cạnh bờ biển. Mỗi ngày cương thi mắt xanh cũng cố định sẽ trở về vào lúc ban đêm. Cũng may mấy con cương thi nhỏ lúc trước nó ném vào trong biển thường xuyên lòng vòng bên ngoài. Vẫn trông chừng trước nhà, giúp cô làm chút việc, thuận tiện cũng có tác dụng bảo vệ cho cô.

Mỗi lần cương thi mắt xanh về đều bận bịu nhiều việc. Trước tiên nó hút hết linh khí mấy cương thi trong biển không biết nghe lời, tu luyện không có tiền đồ. Sau đó lại bắt về một hai con khác để bổ sung vào.

Phàn Thiếu Hoàng cũng không ngăn cản nó. Cương thi cũng phải có giao tiếp để hiểu biết nhiều việc vật vãn. Lúc thăm dò các loại tin tức cũng sẽ dễ dàng hơn nhiều. Hơn nữa, nếu những con cương thi này có thể hữu dụng cho Hồng, thì hẳn cũng như hổ mọc thêm cánh mà thôi.

Không có vật tham chiếu, Phàn Thiếu Hoàng cũng không biết Thi Sát của hẳn lợi hại đến cỡ nào rồi. Rốt cuộc, có một ngày hẳn tìm được vật để thí nghiệm. Lúc cha hẳn đi bế môn tu luyện, sẽ để Thi Sát bảo vệ trước cửa.

Khi hoàng hôn buông xuống, hẳn dẫn Hồng đến hậu đường, ý bảo: Tấn công!

Hồng nhảy lên. Con Thi Sát vốn chỉ gục trước cửa động im lìm chợt mở mắt, ánh sáng trong mắt tóe lên. Lúc này cương thi mắt xanh mới thấy rõ mặt mũi của nó. Ôi chao, nhìn nó thôi cũng cảm thấy tự hào. Đôi mắt nó là màu xám trắng, bởi vì không có máu, vành mắt và môi cũng đều hiện lên màu tím, da trắng đến dị thường. Ngay cả Tu La Dạ Xoa nhìn thấy nó cũng thấy không có đất dung thân.

Đương nhiên tu vi Thi Sát của Phàn Phục Thanh cũng không thấp. Nó không đợi cương thi mắt xanh rơi xuống đất đã vọt lên vỗ như chim ưng. Mắt nhìn thấy hai cương thi sắp chạm trán nhau, Hồng gào lên, trong thoáng chốc, không thấy thân hình đâu nữa. Phàn Thiếu Hoàng vẫn còn đứng nguyên tại chỗ. Hẳn vô cùng tự tin với nó, với tốc độ của nó đối phó với con Thi Sát của ông già mình là không thành vấn đề.

Hẳn đứng trước cửa, nhìn trân trân với Thi Sát của ông già mình thật lâu. Cuối cùng xác định được một chuyện. Mẹ kiếp, Thi Sát của hẳn bỏ chạy!

Cho nên, một con Thi Sát có linh trí cũng không tốt. Có linh thức sẽ có tâm tình vui buồn vân vân... Nếu như Thi Sát không có linh trí, mặc dù dần một chút, nhưng nó thật sự không biết sợ nha. Mình chỉ cần chỉ huy nó xông lên trước là được. Nhưng nếu một con Thi Sát đã có linh trí, nó sẽ không ngu ngốc. Đến ngày nào đó, mình gặp nguy hiểm, còn chưa kịp chỉ huy nó, vừa quay đầu nhìn lại, khốn kiếp, nó đã chạy rồi, tốc độ còn nhanh hơn cả mình.

Mặc dù Phàn Phục Thanh đang bế quan, lại cảm giác được Thi Sát mình nổi lên sát ý trong nháy mắt. Thuyết Vi Sơn không có mấy ai to gan lớn mật dám khiêu chiến với uy nghiêm chương môn của ông ta, đánh chó cũng phải nhìn mặt chủ chứ. Lần này sau khi xuất quan, ông ta cũng sầm mặt với con ruột của mình.

Về mặt nghiêm nghị, cứng rắn hung dữ giáo huấn Phàn Thiếu Hoàng một buổi. Phàn Thiếu Hoàng vẫn như cũ, nghe tai trái ra tai phải, ngoáy ngoáy lỗ tai, ra vẻ như rảy tai ấy lời giáo huấn đó bay ra ngoài.

Ngược lại, ông đột nhiên giận dữ, phát hấn quỳ trước bài vị tổ sư. Phàn Thiếu Hoàng chọc Thi Sát ông già mình đã bị giáo huấn đến chóng mặt, lại còn xui xẻo bị phạt quỳ trước bài vị tổ sư. So ra hấn còn phiền muộn hơn cả cha của mình.

Ví thế, sau này cương thi mất xanh ở Thúy Vi Sơn cũng rất có cảm giác ưu việt. Nó cảm thấy trong tất cả Thi Sát, mình là đẹp trai nhất. Mà từ đó về sau Thi Sát của Phàn Phục Thanh mỗi lần gặp nó đều giơ tay muốn cố gắng ôm lấy nó.

Càng về sau, cương thi mất xanh vừa thấy nó giang hai cánh tay ra, liền gào lên rồi quay đầu bỏ chạy. 18. Đưa thi

Thúy Vi Sơn tập trung một đội hành thi, Phàn Thiếu Hoàng bị ông già bắt đi lưu vong. Hấn dẫn theo Thi Sát của mình, thu dọn xong hành trang, vội vàng lên đường dẫn đội thi thể tha hương này về quê an táng.

Muốn ra khỏi Thúy Vi Sơn phải bay qua khỏi triền núi. Đương nhiên đưa thi phải lên đường vào buổi tối. Đây cũng là lần đầu tiên cương thi mất xanh làm việc với hấn, nhìn gì cũng cảm thấy mới mẻ. Phàn Thiếu Hoàng trông chừng nó rất chặt, sợ nó gặm hư mấy cái xác tươi mới ngon miệng này.

Nếu như thi thể bị tổn hại trên đường, tiền bồi thường sẽ rất cao.

Hiển nhiên Phàn Thiếu Hoàng có biện pháp đối phó với nó. Lúc lên đường, hấn kêu nó đi đầu bảo vệ, mấy thi thể phía sau gác tay lên vai nó, xếp hàng thứ tự ngay ngắn, nhảy về phía trước.

Đối với việc này, cương thi mất xanh vô cùng không quen. Tốc độ của đội hành thi quả thật hoàn toàn khác xa với nó. Mà mấy vị anh em phía sau rõ ràng không hiểu được bất mãn và kiềm nén của nó, cứ nhảy như rùa bò.

Con đường dẫn thi vô cùng vắng vẻ, xưa nay người dẫn thi cũng cố ý đi đường núi, tránh né người sống. Đương nhiên bọn họ cũng không ngoại lệ. Từ nhỏ Phàn Thiếu Hoàng đã ra đời ở Thúy Vi Sơn, những con đường mòn này không biết hấn đã đi qua biết bao lần, đã không còn cảm giác mới mẻ từ lâu.

Cương thi mất xanh treo đèn lồng trên cổ, dẫn đầu đội hành thi, thỉnh thoảng nhìn trái ngắm phải. Hành lí của Phàn Thiếu Hoàng treo trên người của con cuối cùng trong đội, còn hấn đi cuối hàng.

Trong núi u tối, khi Phàn Thiếu Cảnh dẫn thi thường có yêu ma quỷ quái đến trộm xác. Ma mới sinh, trước thành tinh, thành tinh xong rồi mới đến tủy não. Tủy não của những hành thi mới chết này là thứ bổ dưỡng rất lớn cho bọn chúng. Có Phàn Thiếu Hoàng ở đây, chẳng có quỷ yêu nào dám chú ý đến đội hành thi của hấn. Rơi vào tay Phàn Thiếu Cảnh cao lắm là tu luyện lại, rơi vào tay Phàn Thiếu Hoàng thì mạng cũng chẳng còn.

Mặc dù trong bóng đêm này vẫn có yêu khí lượn lờ, đội hành thi vẫn bị vây trong sự thèm thuồng của ma quái, nhưng chẳng có con nào dám ra tay.

Phàn Thiếu Hoàng vẫn lên đường như chẳng có việc gì. Nhưng cương thi mất xanh lại thiếu kiên nhẫn. Những tà linh yêu quái kia cũng xem như là thứ đại bổ cho nó...

Rốt cuộc là do thức ăn kém dở nên kích động nhất thời. Mất Xanh tấn công khiến bảy yêu vô đến, làm cho Phàn Thiếu Hoàng bắt yêu quái trong núi cả đêm...

Mà yêu quái cũng là linh vật, vừa thấy đạo sĩ bắt yêu, lại len lén nhập vào thi thể. May là bùa trấn yêu của Phàn Thiếu Hoàng coi như tốt, nếu không ông già sẽ phạt hấn quỳ trước bài vị tổ sư gia đến chết rồi...

Cuối cùng đến lúc hừng đông chạy đến nghĩa trang dưới chân núi, Phàn Thiếu Hoàng mệt mỏi nằm vật ra. Nghĩa trang đã được xây dựng rất lâu, coi nghĩa trang là một ông lão chân chất. Phàn Thiếu Hoàng dẫn đội hành thi vào trong đàn hoàng, cũng không dám để cương thi mất xanh trông hộ. Việc này bạn có thể tưởng tượng ra. Nếu quả thật để cho con cương thi tham ăn trông hộ, không chừng đến tối, vào nhà đã thấy cả phòng trống rỗng. Hỏi nó: “Thi thể đâu?” Nó có thể ợ lên một cái, liếm miệng trả lời hấn: “Ồ, mùi vị không tệ.”

... Hắn sẽ được tiếp tục về quỳ trước mặt bài vị tổ sư gia đến chết mất thôi...

Sau khi Phàn Thiếu Hoàng nằm ngủ, cương thi mắt xanh lại không có gì làm. Nó trở về căn nhà gỗ nhỏ. Lúc đó trời vừa tảng sáng, Xảo Nhi còn chưa rời giường. Nó len lén chui vào quan tài, ôm cô đặt lên người mình. Nhà gỗ không có cửa sổ, ánh mặt trời cũng khó lọt vào. Đây là lần đầu tiên nó ngủ ở đây. Khi tỉnh lại Xảo Nhi rất vui mừng, ôm chặt lấy cổ nó.

Nó mặc cô quần lầy, vui vẻ nói lảm nhảm, nhưng ngay sau đó nó đưa tay gãi gãi bụng cô (do bắt chước Phàn Tử Quân gãi bụng mèo). Xảo Nhi cười khanh khách vuốt ve tay nó, gục lên ngực nói chuyện phiếm cùng nó. Bây giờ cô cũng đã biết nhiều diễn văn, đề tài nói chuyện của một người một thi cũng rộng ra hơn.

Cô hỏi nó hôm nay ăn gì. Nó lại nói cho cho cô biết, thụ yêu ăn ngon hơn mèo yêu. Nó còn nói cho cô biết Thi Sát ở Thủy Vi Sơn toàn lũ quái dị. Trong đó nó miêu tả dáng vẻ Thi Sát của chương môn Thủy Vi Sơn cận kề nhất.

Trời sáng choang, Xảo Nhi rời khỏi quan tài. Đương nhiên cương thi mắt xanh không đứng lên. Xảo Nhi thay bộ quần áo sạch sẽ cho nó, để nó nằm lại trong quan tài, lại dùng ván gỗ đóng quan tài lại, lúc này mới mở cửa đi ra khỏi nhà.

Cô giặt sạch sẽ quần áo của cương thi mắt xanh, sau đó vá lại bộ quần áo đã bị rách của nó. Quần áo nó luôn luôn nhanh hỏng, thỉnh thoảng phải vá đắp lại một lần.

Hiếm khi nó trở về nhà, đợi lúc ăn cơm xong, cô đóng cửa lại, chui vào quan tài nằm với nó. Nó cũng rất vui sướng trêu chọc chơi đùa với cô.

Khi Phàn Thiếu Hoàng tỉnh lại sắc trời vẫn còn sớm. Theo thói quen sẽ đi đến phòng chứa thi để kiểm tra. Ông lão trong nghĩa trang run lấy bầy mang cơm lên. Phàn Thiếu Hoàng có tính ưa ăn uống sạch sẽ, nên lúc nào cũng mang theo bát đĩa vân vân... Nhiều năm qua, ông lão cũng đã quen với việc như thế.

Lúc hắn ngồi ở trong sảnh ăn cơm, Thi Sát của hắn cũng đã trở về, bước chân nhẹ nhàng, nhìn qua tâm trạng rất vui vẻ, chỉ thiếu chút là vừa đi vừa hát thôi.

Phàn Thiếu Hoàng sa sầm mặt lửa hết cơm. Khi hoàng hôn buông xuống, hắn đã thu dọn xong hành trang, chỉnh sửa lại đội hành thi, chuẩn bị lên đường.

Cương thi mắt xanh vẫn đi đầu, vô cùng buồn bực dẫn đội thi nhảy phía sau. Trước mặt là một dòng sông chảy xiết, bọn họ phải đi dọc theo bờ sông. Hai bên bờ sông lau sậy mọc um tùm, cương thi mắt xanh không chịu yên ổn, thỉnh thoảng bứt cỏ lau ngâm chơi.

Suốt quãng đường đi yên ắng dị thường, chỉ nghe thấy tiếng nước chảy réo rắt. Đột nhiên, Phàn Thiếu Hoàng dừng bước, kiểm sau lưng hắn mơ hồ reo lên, chính là biểu hiện có yêu quái dữ đến gần.

Cương thi mắt xanh đi đầu cũng cảm thấy khác thường, dừng bước lại, cảnh giác nhìn xung quanh.

Phàn Thiếu Hoàng nhanh chóng dẫn đội hành thi qua một bên, để cương thi mắt xanh chống đỡ. Mùi máu tanh nồng nặc từ từ đến gần, những ngôi sao lấp lánh trên màn trời màu xanh thẫm cũng trở nên u tối. Trong không khí có âm thanh kì quái, giống như có con chim khổng lồ cất cánh.

Phàn Thiếu Hoàng tâm ý tương thông với nó, hiển nhiên khi bóng đen ào tới, vẫn còn có thời gian giải thích cùng nó: “Quý Xa.”

Mà đến khi cương thi hỏi lại hắn một câu khiến hắn tức nghẹn cổ họng. Nó hỏi vô cùng ngây thơ: “Quý Xa? Quý xe ngựa hả?”

Phàn Thiếu Hoàng phải cố nén vài lần, mới không rút kiếm giết chết cái tên ngốc này trước kẻ địch. Thân hình chim khổng lồ dần dần thấy rõ. Nó bay trong không trung một vòng. Vài giọt nước rơi xuống, may mắn là cương thi mắt xanh nhạy cảm với máu. Nếu không nó sẽ khẳng định đó là bài tiết của con chim kia.

Nó ngẩng đầu tò mò nhìn lên. Con chim đó có rất nhiều đầu, nhưng lại dư ra một cái cổ, nơi đang rỉ máu chính là cái cổ không có đầu đó.

Sắc mặt Phàn Thiếu Hoàng hơi nghiêm trọng. Hắn không sợ đối phó với con thú dữ nhiều đầu này, nhưng vấn đề là nó có thể bay. Đương lúc hắn trầm tư, đột nhiên phía sau lưng trống trải, bóng dáng Thi Sát của hắn thoáng cái đã biến mất mất tăm.

Lần này Phàn Thiếu Hoàng không nhẹ nhàng, trong lòng còn hoài nghi: Nghiệt chương này lại bỏ chạy nữa sao?

Cũng may lần này cương thi mất xanh không chịu thua thiệt. Chỉ trong chớp mắt con chim khổng lồ xuất hiện, trên không trung vẫn còn hình bóng chưa tan hết.

Phàn Thiếu Hoàng vẫn bảo vệ đội thi thể của mình... Ặc, là bảo vệ thi thể trong đội hành thi. Hắn hướng dẫn đội thi thể tránh xa phạm vi chiến đấu của cương thi mất xanh và chim khổng lồ. Con chim khổng lồ kia nhiều đầu lắm miệng, thừa dịp hắn hướng dẫn đội hành thi di chuyển, dùng ba đầu đối phó với cương thi mất xanh, còn sáu cái miệng dư lại thì mổ vào đội hành thi của Phàn Thiếu Hoàng.

Hiển nhiên là nó đã cực đói. Nếu như không phải vì thức ăn, nó sẽ không liều mạng với cương thi mất xanh có tu vi đến cỡ này. Cương thi mất xanh túm lấy ba cái cổ của nó, Phàn Thiếu Hoàng dán bùa trấn yêu xong lại móc bật lửa trong người ra, tiếng đánh lửa vang lên, bật lửa cháy sáng, ánh sáng dần rõ.

Không phải cương thi mất xanh sợ ánh sáng, nó chỉ sợ ánh mắt trời. Nhưng con chim quái kia hét lớn lên, vùng vẫy khỏi tay nó, khê vỡ cánh, bỏ trốn mất dạng.

Cương thi mất xanh muốn đuổi theo, lại cảm thấy con chim đó thịt ít lông nhiều, phí công phí sức. Trong lúc do dự, Phàn Thiếu Hoàng đã sửa chữa lại đội hành thi. Nó tự giác đứng trước đội, nhìn mấy vị anh em mới mẻ phía sau. Nó biết đây không thể ăn, nên chỉ đưa tay sờ sờ đầu bọn chúng.

Phàn Thiếu Hoàng ho khan cảnh cáo nó, nó lập tức rút tay về, nghiêm trang xoay người, dẫn đội hành thi chậm rãi bước đi.

Phàn Thiếu Hoàng cũng không còn rảnh rỗi, vừa đi vừa nói cho nó biết con chim quái chín đầu mười cổ này: “Nó chính là Quỷ Xa, trong truyền thuyết nó làm hại nhân gian, bị hao thiên khuyến cản một cái đầu, từ đó chỉ còn lại chín đầu thôi...”

Truyền thuyết luôn là trừng phạt ác tôn vinh thiện, vô cùng tốt đẹp. Mà người cũng không biết rõ việc trong thần giới và yêu giới, rất nhiều chuyện chỉ là ai nói sao mình nghe vậy mà thôi.

Cương thi mất xanh cũng tin vào truyền thuyết này một khoảng thời gian rất dài. Cho đến sau này được một tiểu cương thi nói lại sự thật. Xa quỷ vốn là chim thằn lằn, có một hôm ngủ gật ở Nam Thiên Môn, lúc đó Nhị Lang Thần đi tuần. Hắn đã uống hai chung rượu, cho nên có chủ tài ắt có chó tài, hao thiên khuyến cũng uống hai chung.

Nhưng con chó này không có tửu lượng cao như chủ nhân, chỉ uống có chút rượu đã say. Bọn cũng biết, lúc uống rượu mà có cổ vịt làm mồi, mùi vị sẽ tốt hơn nhiều đúng không? Nhưng mà đáng tiếc nó chạy khắp nơi không tìm được cổ vịt, lại phát hiện xa quỷ đang lim dim, cho nên...

Từ đó về sau, tình tình xa quỷ thay đổi rất lớn, từ chim thần rơi xuống thành chim quái. Nghĩ cho kĩ, thật ra nó xui tám kiếp rồi...

10. Chương 19 - 20

19. Sao lại thiếu lỗ tai

Trần gia thôn là một trấn nhỏ, đây là một nơi dẫn thi phải đi qua. Khi Phàn Thiếu Hoàng đến nghĩa trang, đã có vài người địa chủ đứng chờ. Tựa như bọn họ cũng chẳng kiêng cử gì cương thi mất xanh và đội hành thi đi với Phàn Thiếu Hoàng. Bọn họ lập tức vây quanh hắn mời đến quý phủ của mình, nói có mồi làm ăn lớn. Đường như Phàn Thiếu Hoàng cũng hay qua lại với bọn họ, lập tức cho đội hành thi dừng lại, xong rồi ra khỏi cửa.

Thúy Vi Sơn là một nơi rất nặng nề nếp đạo gia từ già đến trẻ, quản thúc rất nghiêm khắc các môn đồ của mình. Nhưng Phàn Thiếu Hoàng lại được xem như một trường hợp đặc biệt tại Thúy Vi Sơn. Tính tình hắn hoàn toàn trái ngược với Phàn Thiếu Cảnh, hơn nữa là ham thích tiền tài. Thường xuyên có kẻ phạm pháp lên lút tìm hắn.

Không phạm tội bức tử phụ nữ đảng hoàng, thì cũng phạm nợ oan nghiệt để hắn hốt. Hoặc là nghịch thiên cải mệnh, mưu tính kéo dài thêm số phúc lộc thọ. Những việc này đều là chuyện giảm phúc giảm thọ trong đạo gia, chỉ cần tiền bạc thích hợp, hắn đều làm hết.

Bình thường có nhiều người tìm đến hắn, lại thêm phần bản lĩnh của hắn đúng là bỏ xa Phàn Thiếu Cảnh. Đương nhiên tiếng tăm hắn nổi thần kì ở trong dân chúng.

Mới làm ăn lần này, khẳng định là bảo bối nhà ai rồi.

Cương thi mắt xanh cũng không đi theo hắn. Phàn Thiếu Hoàng căn dặn nó ở đây trông chừng đội thi thể. Lúc gần đi còn đặc biệt nghiêm mặt trừng mắt với nó, ý bảo không cho phép biến thủ.

Nó ngồi trước đội hành thi hồi lâu. Thế mà Phàn Thiếu Hoàng vừa đi, ngoại trừ ông lão giữ nghĩa trang ra, thì cả khu đều yên tĩnh đến mức nghe rõ được tiếng kim rơi. Mấy vị anh em trước mặt lại càng lộ ra vẻ tươi mới ngon miệng.

Nó sờ sờ đầu các thi thể, gõ gõ lên đó như gõ trái dưa hấu. Cuối cùng miễn cưỡng nhớ đến việc chính, mới chịu đi dời sự chú ý.

Con Quỷ Xa xui xẻo kia đang kiếm ăn xung quanh. Nó thích ăn thịt người hoặc tử não động vật, hồn phách, có đôi khi ăn cả xác chết thối rữa. Con này cũng coi như là động vật ăn tạp. Theo lí mà nói, nó cũng không trở thành đối kém như vậy. Nhưng nó cực kì sợ ánh sáng, chỉ cần chút ánh sáng nó sẽ nhanh chóng chạy trốn chết.

Cho nên việc kiếm ăn lại trở nên vô cùng khó khăn. Lúc này sắc trời vẫn chưa sáng, nó đang lẩn quẩn quanh vùng, tìm ra nơi có thức ăn. Bỗng nhiên có một bóng đen đi đến bên cạnh nó gần như trong nháy mắt.

Bấy giờ, con chim quái thất kinh, lập tức xù lông, quát lên the thé: “Ai?” Lần này xem như nó cũng đã có kinh nghiệm. Dù sao cũng đã làm thần thú mà, hiểu được tiếng người. Sau đó lại biến thành yêu quái, cũng nhập gia tùy tục, học chút diễn văn của tà yêu. Lúc này vừa thấy con cương thi đến, lập tức hỏi bằng diễn văn: “Ai?”

Bởi vậy có thể thấy được, học nhiều thêm một ngoại ngữ, cho dù là người hay thần, hay yêu quái cũng đều có lợi chứ không có hại.

Cương thi mắt xanh đã suy nghĩ kĩ. Nó thường không ở nhà được lâu, con chim này lại thông thạo tiếng người. Bắt về làm bạn với Xảo Nhi cũng không tệ lắm. Quỷ Xa có chín cái đầu, chín cái miệng, nói gì cũng có thể giải buồn. Nhà gỗ cách xa thị trấn, Xảo Nhi chỉ đi một mình, có một tọa kỵ cũng không tệ. Con chim này xem như cũng đa dụng rồi...

Cho nên nó cũng không thềm trả lời, đi lên đánh nhau với Quỷ Xa.

Quỷ Xa tuy là chim quái, dù sao cũng đã từng là thần thú. Bình thường cũng coi như có phong độ. Lúc này thấy cương thi mắt xanh không biết xấu hổ, không nói tiếng nào đã ra tay đánh người, giận đến chín cái đầu cùng nhau chửi ầm cả lên.

Quỷ Xa làm sao là đối thủ của Mắt Xanh. Đánh một trận trên không trung, cuối cùng bị Mắt Xanh nắm cổ, vật xuống mạnh xuống đất. Vừa rơi xuống mặt đất đã bị cương thi mắt xanh lập tức ấn chặt. Móng vuốt của Quỷ Xa cắm vào bùn không sử dụng được, cánh vỗ lên người Mắt Xanh như gãi ngứa. Chín cái đầu liều mạng mổ lên thân thể của Mắt Xanh.

Da thịt của cương thi mắt xanh đã cứng như sắt từ lâu, nên không sợ cái mổ chim này. Mổ hồi lâu rốt cuộc Quỷ Xa cũng mệt mỏi: “Con mẹ nó, cuối cùng mi muốn làm gì?”

Cương thi mắt xanh không hiểu, tám cái miệng của nó chửi ầm lên, cái miệng dư lại dùng diễn văn hỏi lại Mắt Xanh lần nữa. Cuối cùng Mắt Xanh cũng nói ra ý định của mình. Quỷ Xa vừa nghe đã xù lông, liều mạng vùng vẫy. Lần này, chín đầu chín miệng đồng tâm hiệp lực cũng nhau mổ Mắt Xanh.

Sức của Quỷ Xa cũng không nhỏ. Nếu là người bình thường, bị chín đầu của nó mổ như cho xem. Nhưng nó xui là gặp phải cương thi mắt xanh cứng như sắt đá. Mắt Xanh cũng không vội, trước tiên nắm một chùm lông trên thân Quỷ Xa. Cảm giác lông của nó cũng rất mềm mượt ấm áp, tay nắm cũng dễ chặt hơn, lúc này mới nói điều kiện với nó.

Điều kiện của Mắt Xanh nói trắng ra là: Không đồng ý thì vặt lông!

Nó nắm chặt mớ lông trên lưng Quỷ Xa, hung hãn bứt ra một ít. Quỷ Xa hét lớn lên, chín đầu, mười tám mắt sáng quắc trừng trừng nhìn nó, lại chửi ầm lên lần nữa...

Đối với chim mà nói, lông tương đương với cái gì đây? Nói một cách khác, nếu như loài người không thể chấp nhận được việc trần truồng chạy nhông, thì chim cũng không thể chấp nhận được việc không có lông.

Cho nên, đối với Quỷ Xa, lông chính là tánh mạng, lông chính là tôn nghiêm. Tất cả đều là phù vân, chỉ có lông là nặng tựa thái sơn.

Mắt thấy lông mình khó giữ được, Quỷ Xa thét chói tai vài tiếng, cuối cùng đồng ý với đề nghị của Mắt Xanh. Mà điều làm nó tức giận chính là... con cương thi này lại không bắt nó làm tọa kỵ ỉnh. Chủ nhân tương lai của nó lại là một người phạm ngốc ngếch chẳng biết gì...

Khi đó, Xảo Nhi đã ngủ. Cương thi mắt xanh cười Quỷ Xa về nhà. Thân Quỷ Xa to hơn ba thước, đủ để ba bốn con cương thi cỡ Mắt Xanh nằm sấp trên lưng. Lúc này nó lại biến thành một con chim béo, lông chim màu đỏ lung linh, lại có vài phần khí thế của chim thần.

Làm cho Xảo Nhi hoảng sợ hơn, chính là cô vừa tỉnh lại đã nhìn thấy một con quái vật ngay trước mắt. Cả người đỏ bừng, chín đầu, mười tám con mắt đang nheo lại đánh giá cô từ trước ra sau, đông tây nam bắc, tám phương tám hướng. Còn có một đầu người có hai con mắt tròn to nhìn cô.

Cũng may là cô phản ứng chậm, nếu không việc tề trong quan tài là điều khó tránh khỏi.

Cương thi mắt xanh vui mừng đỡ cô dậy. Cô vừa nhìn thấy đôi mắt xanh biếc của nó lại yên lòng. Ngay cả sợ hãi cũng đã biến mất. Cương thi mắt xanh trấn khế ước ký kết của Quỷ Xa và Xảo Nhi lên người Quỷ Xa. Trước đó, Quỷ Xa còn thầm kêu may mắn trong lòng. Khế ước của yêu thú, nếu chủ nhân không mạnh hơn nó, thì bất cứ lúc nào cũng có thể bị phản phệ.

Nhưng lúc này nó lại bắt đầu chửi ầm lên. Con cương thi này căn bản không gieo khế ước của tà yêu, mà là cấm chế đạo môn chính tông. Sau khi chủ nhân tử vong, yêu vật cũng tiêu vong theo chủ.

Nếu như Phàn Thiệu Hoàng ở đây, tất nhiên cũng sẽ thất kinh. Đây cũng là thuật cấm chế của Thụy Vi Sơn sử dụng để luyện Thi Sát.

Quỷ Xa giậm chân chửi bới um sùm. Cái này rất giống người Nhật Bản ký hợp đồng, sau khi ký xong mới phát hiện ra hợp đồng tiếng Trung này là khế ước bán thân.

Đưa tọa kỵ đến nơi xong, trời cũng đã gần sáng. Trước khi cương thi mắt xanh chạy về nghĩa trang, vẫn không quên chỉ Xảo Nhi đối đãi với Quỷ Xa: Không nghe lời thì nhổ lông nó!

Quỷ Xa tròn mười tám con mắt, lại chửi ầm ĩ lần nữa...

Trở về nghĩa trang, Phàn Thiệu Hoàng vẫn chưa về. Phòng chứa thi thể quanh năm không thấy ánh mặt trời. Bên trong ngập tràn thi khí, nó len lén đi vào, ngồi xuống trước đội thi thể.

Cho đến chiều Phàn Thiệu Hoàng mới trở về, vẫn là vẻ mặt u ám, trong dây xích nặng cũng không biết đang mang vật gì.

Cương thi mắt xanh dẫn đội hành thi ra khỏi nghĩa trang. Đột nhiên nó choáng váng. Vị anh em vốn đi ở vị trí đầu tiên lại bị thiếu mất lỗ tai bên phải.

Cương thi mắt xanh coi như không có việc gì, kéo cái mũ của vị anh em này xuống thấp một chút. Nó cũng trấn trở trăm điều: Sao lại thiếu đi một lỗ tai vậy...

Nhưng nó không biết, trận pháp có thể phòng yêu phòng quỷ trên thế gian. Nhưng lại không có loại trận pháp nào có thể phòng ngừa được chuột, nghĩa trang lại không thể nuôi mèo, cho nên...

May là có bầy bắt chuột, nếu không thì chắc chẳng phải mất một lỗ tai không đâu. Phàn Thiếu Hoàng cẩn thận đến bậc nào, không lâu sau đã phát hiện ra. Sau đó hấn tức đến muốn ngất: “Mẹ kiếp, sao lại thiếu mất một lỗ tai?”

Kết quả của nó, là phải quỳ trước bài vị tổ sư cả một đêm.

Nhị đệ tử Phàn Thiếu Hoàng của Thúy Vi Sơn dẫn Thi Sát đi hành thi, trên đường đi bị chuột gặm mất một lỗ tai của thi thể... Thể diện Phàn Thiếu Hoàng mất sạch, trong giới dẫn thi nhất thời lan truyền ra câu chuyện cười.

20. Bắt cá

Khi màn đêm buông xuống, Mất Xanh đã trở về địa phận của Thúy Vi Sơn. Nhưng Phàn Thiếu Hoàng không về thẳng môn phái. Dưới núi Thúy Vi Sơn có không ít người tu đạo. Đường nhiên cũng có vô số cửa hàng rong buôn bán pháp khí và mấy tiệm tạp nham.

Phàn Thiếu Hoàng đi vào một tiệm đồ cổ quen thuộc. Hấn lấy đôi chim non toàn thân vàng óng trong xích sắt ra, cũng chẳng nói những lời thừa thãi, đưa thẳng cho chủ tiệm.

Hiển nhiên tên chủ tiệm quen biết hấn, từ lúc hấn vào cửa đã cười không ngừng, rất giống như gặp được thần tài. Quả nhiên vật này vừa được hấn trao ra, đôi mắt đục ngầu của tên chủ tiệm lại sáng rõ, nhanh chóng nhận lấy. Ra hiệu với Phàn Thiếu Hoàng, ý bảo chờ hấn, xong rồi nhanh chóng đi vào trong.

Cương thi mất xanh cũng nhận ra được vật quý báu kia. Đó là con chim vàng báo tin mừng trong truyền thuyết, cũng được gọi là Phúc Điều. Vật trong truyền thuyết, có bỏ ngàn vàng cũng khó tìm được.

Thậm chí Phàn Thiếu Hoàng cũng không buồn mở miệng. Chủ tiệm kia bước ra mặt mày hớn hở, giơ thẳng hai ngón tay, ra giá tiền. Cương thi mất xanh không biết đó là bao nhiêu, chỉ có Phàn Thiếu Hoàng khế gật đầu, coi như đồng ý với chuyện mua bán này.

Lên Thúy Vi Sơn, nhị sư huynh Phàn Thiếu Hoàng phẫn nộ quỳ trước tổ sư gia. Trên dưới Thúy Vi Sơn đều đã quen với chuyện chửi môn Phàn Phục Thanh tức giận gầm thét như sấm nổ. Chiếc đệm hương dưới bài vị tổ sư gia, từ lúc bọn họ nhập môn đến nay chính là nơi nhị sư huynh chuyên ngồi...

Buổi tối, Phàn Thiếu Cảnh len lén lệnh cho Thi Sát của mình mang cơm đến. Phàn Thiếu Hoàng then quá thành giận, một tay hất cả khay cơm và Thi Sát văng ra đất.

Thi Sát này quả là thật thà hiền lành, đứng lên không hề tức giận, tỉ mỉ thu dọn chén bát, lau khô sàn nhà sạch sẽ, không lâu sau lại bưng thức ăn đến.

Gân xanh trên trán Phàn Thiếu Hoàng bùng lên. Lần nữa lại ném nó trên mặt đất, nó vẫn thu dọn chén, lau sàn nhà. Không lâu sau, lại bưng thức ăn đến để ném ra đất nữa...

Cứ như thế lặp đi lặp lại năm lần, Phàn Thiếu Hoàng cũng chẳng giận dữ được nữa, run rẩy nhận lấy chén cơm, cuối cùng bắt đầu ăn. Bây giờ cương thi mất xanh mới hiểu, tại sao Phàn Thiếu Cảnh lại sai Thi Sát của mình đến. Nhìn từ trên xuống dưới Thúy Vi Sơn, cũng chỉ có nó mới có thể đối phó với cái tính xấu của Phàn Thiếu Hoàng thôi.

Khi cương thi mất xanh về nhà gỗ nhỏ, Xảo Nhi vẫn chưa ngủ. Quỷ Xa đi ra ngoài kiếm ăn rồi. Bên ngoài nhà gỗ chỉ có cương thi mất đỏ dẫn theo rất nhiều cương thi khác đi tới đi lui.

Mất Xanh vừa vào nhà đã nổi giận. Trong chum nước của Xảo Nhi có rất nhiều cá lạ. Nó hoài nghi thò tay vào chum nước, vớt tất cả cá lên, lần lượt nhìn từng con một.

Rốt cuộc Xảo Nhi bị tiếng động của chum nước bên ngoài làm giật mình. Cô bước ra thấy nó quay về, đầu mắt cuối mày đều cười rất tươi: “Sao lại vớt cá vậy?”

Cương thi mất xanh nghe không hiểu. Nhưng có ngốc cũng hiểu được ý của lời nói này, nó mang cá “không rõ lai lịch” đưa cho Xảo Nhi. Xảo Nhi hoài nghi đưa tay nhận lấy, nó lại đánh vào tay cô.

Xảo Nhi rút tay lại kêu rên đau đớn. Nó xuống tay rất nhẹ, nhưng rơi vào tay Xảo Nhi lại rất đau. Xảo Nhi thối tay: “Anh làm gì vậy?”

Nó cũng không để ý, lại đưa cá sang. Xảo Nhi lại nhận, nó lại đánh. Sau mấy lần, Xảo Nhi tức giận, nó lại đưa cá đến, cô hừ khinh bỉ, bỏ về nhà gỗ nhỏ.

Cương thi mắt xanh mừng rỡ, chộp mười mấy con cá không rõ lai lịch ném xuống biển rất xa. Giờ Xảo Nhi mới hiểu được. Hóa ra nó dạy cô không được nhận đồ của người lạ. Lại nói chuyện liên quan đến Quỷ Xa. Con chim này ngoài trừ cái miệng ra thì chẳng có sức chiến đấu gì, nhưng được cái cơ thể rất nhanh nhẹn. Chỉ vì nó xui xẻo đói bụng kiếm ăn gặp phải cương thi mắt xanh biết bay có phép thuật và tốc độ rất nhanh. Nếu như đám lão đạo của Thúy Vi Sơn, đuổi nó xong thì thôi, tu vi cao đến đâu cũng đừng mơ tưởng bắt được nó.

Cho nên dù sao cũng phải nói, con chim này thật ra không tệ... chỉ là quá xui xẻo mà thôi. Ví dụ như lần này, nó đi ra ngoài kiếm ăn, sớm không về muộn không về. Lại về ngay lúc cương thi mắt xanh ném mấy con cá không rõ lai lịch đi, cảm giác đồ chơi của mình có thể không có đủ đủ thức ăn cho đến khi mình quay lại.

Mắt Xanh lập tức nắm một cái cổ của nó (đúng vào cái cổ không có đầu). Kéo thẳng nó ra đến bờ biển, sau đó ý bảo nó học theo mình.

Mười tám con mắt của Quỷ Xa nhìn chăm chăm Mắt Xanh hồi lâu. Còn tưởng rằng Mắt Xanh muốn dạy nó thứ gì. Kết quả là, qua một lúc lâu sau, Mắt Xanh ngoi lên khỏi biển, trong tay nắm hai con cá...

Đồng chí Quỷ Xa kinh ngạc rất lâu, mới hiểu được con cương thi này muốn dạy nó bắt cá.

"Mẹ kiếp!" Nó đứng trên mặt đất, chín đầu đồng loạt tức sùi bọt mép: "Mi mới bắt cá, cả nhà mi cũng bắt cá. Mẹ kiếp, cả tổ tông nhà mi cũng bắt cá..."

Sự thật chứng minh, có chín đầu cũng không tệ. Trong nháy mắt tổ tiên của cương thi mắt xanh đều bị mắng sạch sẽ. Nhưng Mắt Xanh lại không có phản ứng. Quỷ Xa quên phiên dịch, nó nghe không hiểu...

Một thi một chim đánh nhau hỗn loạn trên bờ cát một trận. Quỷ Xa đứng giữa việc lựa chọn mắt phong độ và trần chuồng chạy không. Cuối cùng nó chọn mắt phong độ, xuống biển bắt cá.

Nó bắt cá chuyên nghiệp hơn cương thi mắt xanh. Dù sao chín cái đầu cũng không phải vô ích, mỗi đầu ngậm một con cá cũng đủ cho Xảo Nhi ăn mấy ngày liền.

Cương thi mắt xanh rất hài lòng. Xảo Nhi cũng rất vui vẻ, luôn khen nó giống như chim cốc. Lúc đầu Quỷ Xa rất dắc ý, cho đến một ngày nó chân chính thấy được con chim cốc kia...

Từ đó về sau, Quỷ Xa lại có thêm chức năng mới. Đó là bắt cá.

Cương thi mắt xanh đi ngủ với Xảo Nhi. Xảo Nhi vẫn còn đang giận dữ vì nó ra tay đánh cô. Nó cũng không cảm nhận được, khom người nằm vào quan tài, vẫn ôm cô đặt lên ngực mình. Xảo Nhi nghiêng mặt đi không để ý đến nó. Nó dùng ngón tay vo ve trên chọc trước mặt cô.

Cuối cùng Xảo Nhi vẫn không nhin được, viết chữ lên ngực nó. Giữa bọn họ cũng chẳng có chuyện gì lớn, cũng chỉ là những chuyện vặt vãnh. Ví như nóc nhà bị đột. Ví như loại cá nào ít xương nhiều thịt, cái nào ăn ngon. Ví như cô mới thêu cho nó một chiếc túi nhỏ để mang theo bên người, không cho nó ném mất nữa vân vân...

Nó đợi cô viết xong mới trả lời, cũng chẳng có chú tâm gì. Nhưng đêm hôm sau có rất nhiều cỏ tranh lợp lên mái nhà. Trong chum nước của Xảo Nhi cũng dần có nhiều cá cô thích ăn hơn. Chiếc túi thêu cho nó cũng không bị ném mất nữa.

Cương thi mắt xanh trở về Thúy Vi Sơn không lâu, Phàn Thiệu Hoàng lại né tránh đồng môn, lén lén lút lút dẫn nó đi ra ngoài. Nó cảm thấy thú vị, cũng học theo hẩn rón ra rón rén đi ra khỏi Thúy Vi Sơn.

Khi đó chỉ mới qua canh hai (22h - 24h), mặc dù bước chân của Phàn Thiệu Hoàng cũng rất mau, nhưng vẫn chậm hơn nó. Lần này hẩn cũng không khách sáo, lập tức nhìn nó ý bảo: Chỗ đó xa, chờ tôi đi!

Cương thi mắt xanh nhìn nhau với hẩn, nó không có ý kiến về việc làm công cụ giao thông. Nhưng nếu muốn cưỡi lên cổ nó thì tuyệt đối không được. Ngồi lên lưng thì có thể. Phàn Thiệu Hoàng không đồng ý.

Như vậy chẳng khác gì kẻ bị thương, làm mất mặt hình tượng đạo gia của hắn. Hơn nữa, việc càng không chịu được chính là. Cống trên lưng, thì tay của đối phương khẳng định sẽ nâng cái mông mình...

Một người một thi khó có thể đạt được hiệp nghị. Cuối cùng cương thi mắt xanh đề nghị: “Hay là ôm anh đi.”

Phàn Thiếu Hoàng lại muốn rút kiếm. Nhưng nghĩ đến chánh sự vẫn quan trọng hơn, nên chấp nhận để cương thi mắt xanh ôm. Cười mây đáp gió bay về nơi cần đến.

Lần đầu tiên hắn được bay trên không, một tay nắm kiếm, đồng thời cánh tay kia quàng qua cổ cương thi mắt xanh. Mặc dù thường ngày cương thi mắt xanh cũng không ưa sạch sẽ. Nhưng Xảo Nhi ngày nào cũng bắt nó tắm rửa thay quần áo. Lúc này trên người nó vẫn còn mùi thơm thoang thoảng. Nếu như bàn đến việc vệ sinh, nó không nghi ngờ chút nào tuyệt đối có thể là con Thi Sát vệ sinh gương mẫu nhất.

Điều này làm cho áp lực tâm lí của Phàn Thiếu Hoàng ít hơn một chút. Nếu như là con cương thi của cha mình, hắn tình nguyện bỏ đi cũng tuyệt đối không để nó chạm vào mình.

Cương thi mắt xanh dùng cái ôm công chúa để ôm Phàn Thiếu Hoàng. Cười mây đáp gió đi đến nơi cực nhanh. Ánh mắt Phàn Thiếu Hoàng tập trung nghiêm chỉnh, mang theo sự hưng phấn nói không ra lời: “Đến rồi.”

Nghe vậy, cương thi mắt xanh lại để hắn xuống. Xong rồi mới chợt nhớ ra, nó vẫn còn chưa chạm đất, cho nên đây chẳng phải là nhảy dù trên không ư?

Phàn Thiếu Hoàng được ném cảm giác nhảy cầu, trước khi chứng kiến mình rơi xuống đất, cương thi mắt xanh đã tiếp được. Cho nên màn chạm đất thành công kì không hề có nguy hiểm gì.

Mặt Phàn Thiếu Hoàng đã đen như đất nồi.

11. Chương 21 - 22

21. Cổng Hề chân nhân Cương thi mắt xanh ảo não đi theo phía sau Phàn Thiếu Hoàng. Trước mặt là một đền thờ, cánh cổng khép chặt, dưới mái vòm có vài đèn lồng lắc lư trong gió, ngọn đèn lu mờ, giảm đi vài phần u ám.

Đương nhiên bản lĩnh của Phàn Thiếu Hoàng cũng không tệ. Mặc dù hắn không thể chơi trò nhảy cầu, nhưng vượt tường cũng không thành vấn đề. Mắt xanh cũng bay qua theo sau hắn, lúc này người canh giữ đền thờ đã ngủ, xung quanh tĩnh thoảng có tiếng côn trùng kêu vang, cực kì yên tĩnh.

Một người một thi càng đi vào bên trong, âm khí càng nặng hơn. Thậm chí xung quanh cũng bày vài trận pháp, ngăn cản người lạ đi vào.

Những pháp trận này đương nhiên không thể ngăn được Phàn Thiếu Hoàng, rất nhanh đã bị hắn phá vỡ. Cương thi mắt xanh mang vẻ mặt tò mò đi theo phía sau hắn.

Đi thẳng đến chỗ sâu nhất trong đền thờ, hai mắt phát sáng, hiện ra một cái đỉnh lớn. Cương thi mắt xanh vô cùng bất đắc dĩ quay đầu lại nhìn Phàn Thiếu Hoàng, biểu hiện rõ ý: Không phải là anh muốn khiêng nó về đây chứ?

Phàn Thiếu Hoàng nghiêm mặt không để ý đến nó. Nơi này hắn đã đến không biết bao nhiêu lần, vô cùng quen thuộc hoàn cảnh xung quanh. Hắn chậm rãi đi đến hàng linh vị thứ ba, di chuyển bài vị thứ tư. Cái đỉnh đồng kia lại lặng yên không một tiếng động xoay chuyển, lộ ra một cái động lớn u tối.

Cương thi mắt xanh trời sinh lòng hiếu kì rất lớn, động vừa hiện ra nó liền đưa cổ vào bên trong xem xét. Bỗng nhiên bên trong chợt vọt ra một bàn tay, cương thi mắt xanh cũng kinh hãi nhảy dựng lên, lập tức gào lên nhảy ra ngoài.

Đường như động đến cảm chế, lúc này trong động mới bộc phát mùi hôi thối của xác chết. Phàn Thiếu Hoàng cũng không dè chừng, cắn ngón trỏ vẽ trên không trung xung quanh mình, từng đạo bùa chú tự nhiên hiện lên. Trước kia cương thi mắt xanh cũng sợ những thứ này, nhưng lúc này nó đã cùng chung sinh mạng với Phàn Thiếu Hoàng, phù chú từ trong tay Phàn Thiếu Hoàng cũng không ảnh hưởng đến nó nữa.

Nó nghiêng đầu nhìn hấn vẽ bùa, kì thực những kí hiệu này đều là tên của vài thượng thần hoặc tổ sư của bản môn. Chẳng qua là khi các đạo phái vẽ ra thì thường sẽ thêm vài cạnh góc, thứ nhất là để phòng bị người khác ăn trộm, thứ hai là cũng xem như thêm chút đặc sắc ôn phái.

Phàn Thiếu Hoàng thấy nó cảm thấy hứng thú, miễn cưỡng áp chế tính tình giảo giả nguyên lí cơ bản cho nó nghe. Thật ra phù chú chính là một loạt tín ngưỡng, vì thần linh được loài người tôn sùng nên càng thêm lớn mạnh, cũng giống như họ sẵn lòng dùng thần lực bảo vệ cho tín đồ của họ. Sau một lúc lâu, trận pháp thành hình, Phàn Thiếu Hoàng lệnh cho cương thi mắt xanh nhảy xuống động ngăn cản con đại cương thi kia. Cương thi mắt xanh không ngốc, nó biết trong động này khẳng định là có châu báu hiếm thấy, bằng không thì với tính khí của Phàn Thiếu Hoàng, quyết sẽ không chú ý như vậy. Nó nhảy vào trong động cố gắng nắm lấy cổ cương thi kia, nhưng nó lại vô cùng tức giận. Ban nãy Phàn Thiếu Hoàng biết rõ rành rành trong động có cương thi cũng không nói cho nó biết, dọa nó nhảy dựng lên. Vì thế giờ nó cũng hừ lạnh khinh bỉ: anh không nói cho tôi, tôi cũng không nói cho anh biết trong động còn có một cương thi nữa...

Đi theo Phàn Thiếu Hoàng không lâu, dường như nó lại học được tính nham hiểm nhỏ mọn của hấn... Phàn Thiếu Hoàng nào biết suy nghĩ đó của nó, vừa nhảy xuống liền tức đến cái lỗ mũi cũng méo lệch đi: Cái gì, bên trong còn một con nữa!

Hai cương thi này cũng không biết đã ở trong động bao nhiêu lâu, đều đã trở thành cương thi biết bay. Những kẻ thường xuyên đến trộm đồ ở trong động, đều trở thành đồ tẩm bổ cho chúng nó. Cương thi mắt xanh quần lấy một con, nhưng muốn đồng thời đối phó với hai con cũng không phải chuyện dễ dàng. Phàn Thiếu Hoàng đã đến nơi này vài lần, đều vì âm khí nơi này quá nặng, rất có lợi cho cương thi, nên bị cản trở ở cửa động.

Lúc này rốt cuộc cũng vào được bên trong, lại bị một con khác ngăn cản, bảo hấn làm sao không hấn.

Hấn vốn vô cùng cực đoan, giờ đây cũng cắn đầu lưỡi một cái, cứ thế máu chứa dương khí tạm thời đẩy lui tà vật trước mặt. Ngón trỏ dính máu vẽ một tán hồn phù trong lòng bàn tay, chuống về phía trước, khẽ quát lên: “Nguyên phả!”

Thuật nguyên phả vốn là thuật đả thương địch thủ cuối cùng của người trong môn đạo. Bởi vì đả thương địch một ngàn, lại tự tổn hại mình tám trăm công lực. Cương thi mắt xanh vừa thấy không ổn, đi đến kéo hấn nhảy ra cửa động.

Phàn Thiếu Hoàng mắt thấy sắp đánh trúng tà vật trước mặt, bỗng nhiên bị nó kéo đi, bực bội trong lòng, chiêu này không thương tổn đến địch, lại tổn hại mình.

Cương thi mắt xanh lại không cảm thấy gì, khoa tay múa chân nói với hấn: “Kết thù rồi sẽ không vào dễ dàng được.”

Phàn Thiếu Hoàng trừng nó từ trên xuống dưới vài lần, tức giận nói: “Mi có cách vào trong?”

Cương thi mắt xanh liền bày ra một bộ dáng hết sức cao hứng, ra hiệu cho hấn đợi một chút. Sau đó loáng cái đã không thấy bóng dáng đâu nữa.

Không bao lâu, Phàn Thiếu Cảnh cũng đến đây. Lúc Phàn Thiếu Hoàng đi ra đã kinh động đến hấn. Hấn đã quen với tính tình đột phá của vị sư đệ này, chỉ có đi theo hấn mới không để hấn gây ra họa lớn gì. Không ngờ phương tiện giao thông của Phàn Thiếu Hoàng thật quá mức tân tiến, hấn chạy cả nửa ngày vẫn không tìm được, may mà Thi Sát của mình tìm được hơi thở của Phàn Thiếu Hoàng nên đuổi theo đến đây. Phàn Thiếu Hoàng thấy hấn càng tức giận. Phàn Thiếu Cảnh nhìn sắc mặt Phàn Thiếu Hoàng nhiều năm như vậy, đã sớm thành thói quen, vẫn tận tình khuyên nhủ: “Sư đệ, Vô chủ chí bảo vốn là linh khí của trời đất, liên quan đến số tuổi thọ của nhân gian. Đệ cần gì phải nhất định lấy làm của riêng chứ? Hơn nữa vật bảo vệ trong động này rất hung hãn. Cho dù đệ lấy được bảo vật, bản thân nhất định cũng bị trọng thương. Làm sao chống chọi được với những người cướp đoạt bảo vật này...”

Sắc mặt Phan Thiếu Hoàng ngày càng đen, cuối cùng cũng giận dữ lên: “Im miệng! Từ đâu đến thì từ đó trở về đi! Dài dòng!”

Phan Thiếu Cảnh than nhẹ một tiếng, lẳng lặng canh giữ trước mặt hắn, lại không có ý định rời đi. Thi Sát của Phan Thiếu Cảnh lại mang theo vẻ mặt mỉm cười thật thà phúc hậu đưa thuốc Bổ Nguyên đến. Phan Thiếu Hoàng phát tay hất đổ. Nó cúi người nhặt bình nhỏ lên, vẫn cười ngây ngô đưa tới, Phan Thiếu Hoàng lại hất đổ tiếp. Bình sứ bị ném vỡ, vì vậy nó lấy một bình khác từ trong xích sắt ra, lại đưa tới...

Phan Thiếu Hoàng cảm thấy nếu như mình bị thương không chịu trị, nhất định là sẽ bị một người một thi này làm tức giận chết mất.

Cương thi mắt xanh ra ngoài không bao lâu đã trở về, trên vai lại vác hai con heo rừng đang gào rú hỗn loạn.

Phan Thiếu Hoàng không hiểu, Phan Thiếu Cảnh càng ngây người: “Sư đệ, đệ đây là...”

Lời còn chưa nói ra miệng là: Không phải sư đệ nhàn hạ đến vậy chứ, định nướng thịt ở cửa động này sao?

Cương thi mắt xanh cũng không để ý đến hai người, lập tức mang hai con heo đến cửa động. Thi Sát của Phan Thiếu Cảnh đi đến hỗ trợ. Trời sinh nó đúng là mệnh khổ, không thể nào nhìn người ta bận rộn mà mình lại nhàn rỗi.

Cương thi mắt xanh lại không muốn nó giúp đỡ, khiêng hai con heo vào động. Trong động vang lên một trận gào rú của heo, nửa khắc sao, nó thò đầu ra, ý bảo hai người một thi: Có thể vào rồi.

Đợi đến khi hai người vào trong động, ba cương thi đã kê vai sát cánh, giống như bạn chí cốt lâu năm. Phan Thiếu Hoàng ôm ngực muốn học máu: Mẹ kiếp, ai biết cương thi cũng thịnh hành ăn hối lộ. Mấy kẻ trộm bảo vật chết ở đây biết được cách phá trận này, thế nào cũng hận không thể sống lại cho xem...

Thế nhưng hắn lại không biết. Hai con cương thi này từ sau khi thành hình đã sống ở trong động cho đến nay. Mặc dù tu vi đã cao, cũng đã có linh trí, nhưng lại thiếu thầy tốt hướng dẫn, nên thông minh cũng chẳng hơn con chó nhỏ bao nhiêu. Tất cả kẻ trộm bảo vật vào đây vừa nhìn thấy chúng đều phản xạ theo bản năng là đối phó với bọn nó trước. Mà trong ý thức của bọn chúng, dù sao người nào cho thức ăn thì người đó chính là người tốt rồi. Bảo vật là cái chi?...p>

Phan Thiếu Hoàng cũng không cần tốn nhiều công sức đi vào trong động. Lấy thanh ảnh kiếm nghe nói có thể chém hết tất cả yêu ma. Đó là chí bảo mà người trong đạo môn ai cũng ước mơ tha thiết. Hắn rất hài lòng về bảo vật, lại nhìn thấy ba con cương thi đang kê vai sát cánh vô cùng thân mật. Hắn nghĩ đến mấy lần hắn bị thương vì đến đây thăm dò, lại xuất hiện sự kích động muốn cầm kiếm cắt cổ chúng nó...

Buổi tối, cương thi mắt xanh trở về nhà gỗ nhỏ bên bờ biển. Nó còn dẫn theo hai người bạn mới. Xảo Nhi hơi choáng váng. Bây giờ cô không phân biệt được trong đám cương thi này là con nào với con nào. Hai người bạn mới này tuy là cao tuổi, nhưng tính tình vẫn trẻ con như cũ, nhìn gì cũng hiểu kì.

Đồng chí Quỷ Xa cũng ở đây được một thời gian, nên cũng đã quen mặt với đám cương thi hỗn độn. Lúc này nó đứng bên cạnh Xảo Nhi, nheo mười tám con mắt đánh giá hai con “cương thi mới” rõ ràng có đạo hạnh không ít này.

Cương thi mắt xanh kêu bọn cương thi quay quần lại, long trọng giới thiệu hai con này. Sau đó hai con này cũng chào hỏi bằng ngôn từ kì quái, sau đó coi như đã nhập bọn. Từ nay về sau, nhánh quân ô hợp này lại càng có quy mô. Hai con cương thi mới tới đạo hạnh cao, chịu trách nhiệm chỉ đạo cả nhóm tu luyện hằng ngày. Cương thi mắt đỏ hành động nhanh nhẹn, thỉnh thoảng bắt heo rừng về làm bữa ngon cho hai con cương thi mới, nghiêm nhiên vào ban nấu nướng. Vì tiết kiệm tài nguyên, xác động vật ăn còn dư lại thuận tiện ném cho Quỷ Xa giải quyết.

Nhiệm vụ chính của đám quân ô hợp này chính là bảo vệ ngôi nhà nhỏ, bảo vệ Xảo Nhi.

Không lâu sau, Phan Thiếu Hoàng cũng biết đến sự tồn tại của nhánh quân ô hợp này. Hắn luôn luôn giỏi về việc “lợi dụng thứ vứt đi”, lập tức đã nghĩ ra biện pháp.

Người quen của hắn sửa chữa căn nhà nhỏ bên biển lại thật to, trồng hoa và cây cảnh xung quanh. Xây một căn nhà gạch phía trước nhà, dựng lên Quan Thiên Uyển.

Để cho cung điện vô danh này càng giống như thật, hắc phái mười tên đệ tử tâm phúc từ Thúy Vi Sơn đến đây. Căn nhà gỗ cô đơn tại vách núi gần bờ biển, trong thoáng chốc trở thành đạo quan hương khói lượn lờ. Chủ nhân trên danh nghĩa của đạo quan đương nhiên là Xảo Nhi, xét thấy cái tên Xảo Nhi thật sự khó để cho vạn dân tín ngưỡng. Hắc nói lạnh lùng: “Sau này, cô tên là Cống Hề, biệt hiệu là Cống Hề Chân Nhân.”

Tất nhiên cương thi mắt xanh biết ý đồ của Phàn Thiếu Hoàng. Hắc để cho Xảo Nhi ở đây thay hắc tập hợp niệm lực của thiện nam tín nữ, bất cứ lúc nào cũng có thể cung cấp hương khói vô chủ cho hắc sử dụng.

Nhưng nó cảm thấy như vậy cũng tốt, thiện nam tín nữ đến nơi đây dâng hương cầu phúc cũng đồng thời sẽ để lại tiền cúng vườn...

Lúc đầu, Quan Thiên Uyển cũng không có hương khói nhiều lắm. Nhưng Phàn Thiếu Hoàng có rất nhiều biện pháp. Đầu tiên dùng Quỷ Xa đánh bóng bằng hiệu. Quỷ Xa có thể nói được gì, nó chính là con chim mù, chỉ cần có chút ít ánh sáng thì chẳng còn thấy gì nữa. Nhưng việc này không ảnh hưởng đến vẻ ngoài của nó. Hình ảnh Cống Hề Chân Nhân cười chim thần, đã khiến cho vô số người thành kính đến lễ bái.

Tiếp theo là trình độ linh nghiệm. Hắc đã tu hành nhiều năm, chỉ có chút Thuật Thiên Thỉnh vốn chỉ là trò chơi. Những lời cầu nguyện của thiện nam tín nữ đều rơi vào tai hắc. Hắc thuật lại cho cương thi mắt xanh nghe, một người một thi nghĩ cách đạt thành mong nguyện của bọn họ.

Trên căn bản, ngoại trừ những nguyện vọng quá khó của người đi cầu khẩn, hầu hết những điều khác đều linh nghiệm.

Chỉ trong một thời gian ngắn, Quan Thiên Uyển đã nổi tiếng trong chốn dân gian. Danh tiếng của Cống Hề Chân Nhân bắt đầu lưu truyền rộng rãi trong giới thiện nam tín nữ. Hương khói trong Uyển ngày càng thịnh vượng, có người bắt đầu thỉnh tượng của Xảo Nhi, mang về nhà thờ cúng mỗi ngày. Mặc dù vô số người không hề biết những bóng lộc cống nạp của họ đến bộ thần cuối cùng là ai hưởng.

22. Lão đạo sĩ lợi hại

Ban đêm, toàn bộ mười vị đạo sĩ đều lui vào hậu viện phía bắc của Quan Thiên Uyển, cũng không biết làm cái gì, cả đêm không thấy một bóng người.

Từ khi Quan Thiên Uyển khánh thành, Phàn Thiếu Hoàng cũng siêng năng hơn. Nhưng hắc vẫn cứ đi quá giang, mỗi lần cương thi mắt xanh trở về đều nhân tiện mang luôn hắc tới đây.

Một đám cương thi đều không hiểu vì sao mấy vị đạo sĩ này lại ở cùng chúng nó? Đạo sĩ kết thù với cương thi đã lâu, cả hai đều không vừa mắt lẫn nhau. Chỉ là chúng nó sợ Phàn Thiếu Hoàng, lại vướng phải cương thi mắt xanh không nói gì, nên không đụng chạm nhau ra mặt mà thôi.

Duy chỉ có cương thi mắt đỏ lúc trước thường bị đạo sĩ truy bắt, khó tránh khỏi ghi hận trong lòng, thường âm thầm trộn cát vào trong cháo của bọn họ, thỉnh thoảng vứt sâu vào trong quần áo của mấy tên đạo sĩ...

Tháng năm là lúc thi cuối kì của Thúy Vi Sơn, vẫn do chương môn Phàn Phục Thanh đích thân chủ trì. Theo quy tắc trước kia của Thúy Vi Sơn, nếu ai đứng đầu kì thi sẽ là người kế nhiệm chức chương môn đời sau. Nhưng hiện tại đệ tử của Thúy Vi Sơn đều im thin thít. Lúc này chính là lúc Nhị sư huynh đánh Đại sư huynh.

Bọn họ rất bình tĩnh nhìn Đại sư huynh bị Nhị sư huynh đánh ột trận tơi bời.

Cương thi mắt xanh theo phía sau Phàn Thiếu Hoàng. Bọn họ đợi đến khi các đệ tử thí xong xuôi mới ra tay, thường thường người cuối cùng có thể giao thủ với Phàn Thiếu Hoàng cũng chỉ có Phàn Thiếu Cảnh. Đương nhiên, Phàn Thiếu Cảnh vẫn không thoát khỏi số phận bị đánh tơi bời.

Đến khi Phàn Phục Thanh ra tay ngăn cản, Phàn Thiếu Cảnh đã xúng với bốn chữ rằng rơi đầy đất. Gân xanh trên trán Phàn Phục Thanh nổi lên, biểu tình này giống hệt Phàn Thiếu Hoàng: “Đi quỳ trước mặt Tổ Sư gia, không nghĩ ra mình sai ở chỗ nào, không được đứng lên!”

Phàn Thiếu Hoàng quỳ gối trước bài vị Tổ Sư. Hắc cũng không hề có ý nghĩ biết lỗi: “Con có điểm nào thua kém Phàn Thiếu Cảnh? Lúc so chiêu, hắc đâu phải là đối thủ của con? Con mới là con trai ruột của cha, vì sao cha luôn thiên vị hắc?”

“Đó là bởi vì nó xuống tay nhân từ, mà con, con ra nhiều chiêu ác độc! Chúng ta là người tu đạo, lấy nhân từ làm gốc. Đạo pháp con ngộ ra nhiều như vậy, tại sao lại không hiểu đạo lý này! Con... thật sự là muốn chọc tức chết ta!” Sắc mặt Phàn Phục Thanh xanh mét, toàn thân run rẩy. Phàn Thiếu Cảnh đứng bên cạnh vội vàng đưa trà đến, giúp ông hạ hỏa. Sau một lúc lâu, rốt cuộc ông lại mở miệng: “Thiếu Cảnh, con là đại sư huynh cũng không nên quá dung túng nó, canh giữ nó cho ta!”

Phàn Phục Thanh thờ ơ nhìn đứa con quỳ gối trước bài vị: “Ngày thường không ngộ ra đạo lý này, hôm nay ở trước mặt Tổ Sư gia, hãy cẩn thận suy nghĩ đi!”

Dứt lời, ông phẩy tay áo bỏ đi. Phàn Thiếu Cảnh không dám nghịch ý ông, thấp giọng nói: “Dạ, sư tôn.”

Lão đầu vừa đi, vẻ mặt Phàn Thiếu Hoàng càng thối hơn. Các đệ tử Thúc Vi Sơn đều tinh ranh như khỉ. Ai cũng biết Nhị Sư Huynh xấu tính, nên chẳng ai muốn dính vào chuyện xúi quẩy này, lập tức đều lén lút chuồn mất. Phàn Thiếu Cảnh không đi. Đã nhiều năm trôi qua, mỗi lần đến kì thi cuối năm đều kết thúc bằng việc Sư đệ quỳ trước Tổ Sư gia. Hắn cũng quỳ xuống đệt cội, nói thành khẩn: “Thiếu Hoàng, huynh cũng không có ý muốn so đo với đệ, vì sao đã nhiều năm như vậy, đệ vẫn coi huynh là kẻ thù? Tốt xấu gì chúng ta cũng là huynh đệ một phái...”

Cuộc trò chuyện lần này cũng bị ngắt lời như vô số lần trước: “Ai là huynh đệ với mi? Cút!”

Tất cả đạo quán mới mở đều có đồng đạo đến đây luận đạo đấu pháp. Nói trắng ra thì, chính là Đá Quán.

Khi đó người tu hành có tinh thần chính nghĩa mãnh liệt, vừa nói đến Cửu Đầu Thần Đỉnh, liền nghi ngờ có thể là Quỷ Xa. Nhưng Quỷ Xa hút hồn phách với xác thối rữa mà sống, từ lâu đã không còn là Thần Đỉnh. Nên cũng có khá nhiều cao nhân đến đây nhìn xem thật ra là gì.

Trước kia vài lần có người đến đây đều bị Phàn Thiếu Hoàng đánh chạy mất dép. Đạo pháp hắn dùng vốn là chính tông, hơn nữa một người bình thường trong đạo môn cũng không tiếp được quá mấy chiêu của hắn. Tài nghệ không bằng người, kẻ bị thua đương nhiên không còn lời nào để nói.

Mà lần này thì nguy rồi. Có người đến Đá Quán, nhưng Phàn Thiếu Hoàng vẫn còn quỳ trước bài vị ở Thúc Vi Sơn!

Tuy rằng mấy tên đạo sĩ trong đạo quán là tâm phúc của Phàn Thiếu Hoàng. Nhưng cùng lắm là đồ đệ lớp sau. Nhưng người chân chính có thực lực như hắn cũng không thể nào trốn cha mình đi ra ngoài để thần không biết quỷ không hay được.

Vì vậy khi cường địch khiêu khích, tất cả mọi người đều tròn tròn mắt.

Tiểu đạo sĩ nhanh chóng bị đánh tan nát. Kẻ gây hấn nói không kiên nhẫn: “Gọi Cống Hề Chân Nhân của các ngươi ra gặp ta. Tại sao đánh cả buổi vẫn chỉ có vài con chó nhỏ thế này...”

Vốn Đá Quán có quy định bất thành văn thế này. Quán chủ luôn ý vào thân phận, không chịu dễ dàng động thủ với người tới đây. Vì thế, xuất hiện trước tiên đều là chó nhỏ chưa mọc răng sữa, từ từ thả chó dữ, sau cùng mới là chủ nhân của chó.

Hắn lại không biết hiện tại ở Quan Thiên Uyển này đều là chó nhỏ...

Một đường đánh thẳng vào điện, răng của tiểu đạo sĩ đã rơi đầy đất, bọn cường thi cũng mặc kệ. Tiếp đến sẽ đánh tới Xảo Nhi. Nhưng mà cử ai ra tay đây?

Thân là cường thi, nội tâm vẫn có chút e sợ đạo sĩ. Chuyện này không liên quan gì đến năng lực, giống như con mèo nhỏ vừa sinh ra không thể cắn chết con chuột, nhưng con chuột vẫn cứ sợ con mèo.

Một đám cường thi thương lượng một lát, cuối cùng quyết định: Quỷ Xa ra tay! Vì Quỷ Xa là vật sống, không sợ bọn đạo sĩ. Đương nhiên nguyên nhân chủ yếu vẫn là bởi vì chúng nó cảm thấy Quỷ Xa có chín cái đầu nhưng cũng chỉ coi là một, đánh nhau rất có lợi.

Nói về đạo sĩ kia sau khi thúc giục tiến vào điện, toàn bộ ánh sáng đều tối sầm lại, bên trong yên tĩnh giống như không có vật gì. Lúc này hắn mới cảm thấy bình thường hơn nhiều, xem ra cao nhân của Quan Thiên Uyển ở trong này rồi? Cứ nghĩ như vậy, hai tay hắn ôm quyền tràn đầy khí khái nói với bên trong: “Bản đạo Phát Hiếu Chân Nhân...”

Không ngờ vừa mới mở lời, đột nhiên một trận gió mạnh táp thẳng vào mặt. Thân thủ hần hần cũng nhanh, lập tức che mặt lại. Lúc này Quỷ Xa chiếm ưu thế bay đến, chín cái mỏ như mưa rơi xuống. Trong nháy mắt chín cái đầu từ bốn phương tám hướng mổ hần thành trăm hoa đua nở.

“Mẹ kiếp!” Dù là vị Phát Hiểu Chân Nhân này kiếm chế rất tốt, cũng không nhịn được chửi ầm lên. Hần cũng biết Quỷ Xa này sợ ánh sáng, lập tức nhóm lên hộp diêm, Quỷ Xa hét lên, bỏ trốn mất dạng.

Bọn cương thi trong chỗ tối thấy Quỷ Xa bỏ chạy, vậy mà cũng được sao?

Nhìn một lát, được, chúng ta lên đi!

Bị đạo sĩ ứp hiếp ngàn ấy năm, nếu nói không có oán hận cũng sẽ không ai tin. Lần này rốt cuộc cũng có cơ hội để trút giận, một đám cương thi đều rất hưng phấn, lập tức xắn tay áo đồng loạt xông lên.

Phát Hiểu Chân Nhân khó khăn lắm mới châm được quẹt diêm dọa Quỷ Xa chạy mất, làm sao ngờ tới nơi này lại còn ẩn náu nhiều cương thi như vậy. Mượn ánh sáng còn chưa thấy rõ hình dáng này, một cái nồi đất bằng nắm tay xuyên qua ánh sáng của quẹt diêm yếu ớt, dần dần khuếch đại trước mắt hần, cuối cùng đập thẳng vào mặt hần.

Có kẻ dẫn đầu, toàn bộ cương thi đều vô cùng thoải mái. Sau đó lại tuôn ra một trận quyền cước. Phát Hiểu Chân Nhân đáng thương chưa hề nhìn thấy khuôn mặt của cương thi, trước mắt lại bị cho thêm một đám...

Cứ bị đánh như vậy đến nửa canh giờ, cuối cùng Phát Hiểu Chân Nhân đã không còn nhúc nhích. Xảo Nhi nghe được tiếng động, từ nhà gỗ nhỏ chạy đến. Cô quát lên một tiếng, tất cả cương thi đều dừng tay. Chúng nhìn nhau, sau đó lại bắt đầu chỉ trỏ, líu ríu. Nếu như có người phiên dịch tới đây, cũng chỉ có thể nói một câu: “Hmm, mày xong rồi, mày đánh chết lão đạo sĩ rồi.”

Tranh cãi ầm ĩ một hồi, cuối cùng đám cương thi cũng có một nhận định chung. Lão đạo sĩ lợi hại như vậy, làm sao có thể bị chúng ta đánh chết chứ? Ừ, nhất định là Quỷ Xa mổ chết, nó có chín cái đầu mà! Đúng đúng, chính là như vậy!

Chúng nó càng nghĩ càng cảm thấy có đạo lý, liền đặt lão đạo sĩ xuống, gào rú lên xong bỏ chạy mất. Động tác đó cực nhanh, Xảo Nhi chẳng bắt được tên nào, tức giận đến mức giậm chân.

Sau việc này, cương thi mắt xanh cảm thấy Quan Thiên Uyển không an toàn, bất cứ lúc nào đồ chơi của nó cũng có thể bị trộm đi. Nó muốn giấu Xảo Nhi, khổ nỗi không tìm được nơi thích hợp.

Nó sống chung với Phàn Thiệu Hoàng một thời gian, cũng thông minh hơn một chút. Mặc dù lần này người của Phàn Thiệu Hoàng ở lại Quan Thiên Uyển để giúp việc, trên thực tế hần mang theo mười người bọn họ là để khống chế cương thi.

Cho nên mặc dù đồ đệ Thúy Vi Sơn ở Quan Thiên Uyển có hơn chục người, bất ngờ gặp phải Phát Hiểu chân nhân đánh vào cửa cũng không thể đánh trả.

Cứ như vậy, nó cũng có thể đoán được chút ít suy nghĩ của Phàn Thiệu Hoàng. Phàn Thiệu Hoàng mượn hương hỏa vô chủ nơi này, nhân tiện khống chế Xảo Nhi. Chỉ cần khống chế Xảo Nhi chẳng khác nào đã khống chế chính nó, vậy bất cứ lúc nào hần cũng đều có thể sử dụng đội cương thi này.

Nó biết rõ cũng không nói ra. Một ngày kia, nó theo Phàn Thiệu Hoàng học cách viết tên của chính mình, cương quyết dạy cho Xảo Nhi. Xảo Nhi còn tưởng rằng là diễn văn, cho đến khi nó khoa tay múa chân vài lần, mới biết được đó là tên của nó, nó muốn cô biết tên của nó.

Biết việc này, Phàn Thiệu Hoàng liền ở lại Quan Thiên Uyển vài ngày. Hần sợ môn phái Phát Hiểu chân nhân lại tìm tới cửa hỏi tội. Nhưng thật lâu bên Phát Hiểu chân nhân cũng chưa có động tĩnh gì, xem ra hần cũng không báo hành tung của mình cho sư môn.

Đêm hôm nay, Quỷ Xa lén lút mổ cương thi mắt xanh ở trong quan tài dạy. Cương thi mắt xanh nghi ngờ theo sát nó nhảy vào chỗ ở của Phàn Thiệu Hoàng. Việc rình coi khẳng định là Quỷ Xa vẫn thường làm. Nó dùng mỏ dài nhỏ sắc nhọn chậm rãi chọc thủng giấy cửa sổ. Động tác quen thuộc đến mức cho dù là cương thi mắt xanh cũng không hề nghe được chút tiếng động nào. Cương thi mắt xanh nhìn xuyên qua lỗ

nhỏ trên cửa sổ vào trong, chỉ thấy trong phòng bày một trận pháp xung quanh đầy đèn sen. Trong trận pháp rõ ràng là đặt thi thể của Phất hiểu chân nhân.

Phàn Thiếu Hoàng ngồi ở chỗ mất trận. Mơ hồ có thể thấy được làn khói trắng ngưng tụ trên người của Phất Hiểu Chân nhân, lại giống như bị một sức mạnh lôi kéo, chậm rãi nhập vào trong cơ thể Phàn Thiếu Hoàng.

Cương thi mắt xanh nghiêng đầu nhìn một hồi, cuối cùng Quỷ Xa mở nó, giục nó rời đi. Theo một đường trở ra Quan Thiên Uyển, tới bờ cát Quỷ Xa mới ngưng ngừng mở miệng, ý là: “Người giúp ta hỏi một chút, hân ăn xong chân nguyên của Phất Hiểu có thể đưa xác cho ta không?” Quỷ Xa không dám nói trực tiếp với Phàn Thiếu Hoàng, vì nói ra thì cũng thật là mất mặt, dù sao thi thể của người trong đạo môn cũng rất thơm ngon.

Cương thi mắt xanh lại không quan tâm đến việc này, chỉ hỏi lại nó: “Hân ăn chân nguyên của đạo sĩ kia?”

Chín cái miệng của Quỷ Xa đều đã chảy nước miếng: “Vây cũng không phải, đó là Nhiếp Nguyên Trận, toàn bộ chân nguyên của Phất Hiểu đã vào cơ thể của hân. Cái xác có thể cho ta không?”

Cương thi mắt xanh sờ sờ cái đầu tham ăn của nó: “Chuyện này không được, lần sau có nhất định cho người.”

Lúc nó trở lại quan tài thì Xảo Nhi vẫn còn chưa ngủ, kéo cần cổ ghé vào lồng ngực nó, viết chữ hỏi: “Đi đâu vậy?”

Nó sợ cô kinh hoảng, dứt khoát không trả lời. Làm mặt xấu lộ ra chiếc nanh gần một tác đùa giỡn với cô. Cảm xúc lạnh lẽo làm cô vừa cười vừa né tránh. Sau khi đùa giỡn xong cũng quên mất vấn đề ban nãy.

12. Chương 23 - 24

23. Đó chính là lão tổ của chúng ta

Phàn Thiếu Hoàng trấn thủ Quan Thiên Uyển liên tiếp mấy ngày đều không có chuyện gì. Sau đó hân phát hiện ra chuyện thú vị. Đó là xem cương thi mắt xanh vui đùa với đồ chơi của nó.

Việc này rất giống như nuôi chó và xem nó cứ quanh quẩn cắn chiếc đuôi của mình. Sau khi quan sát mấy ngày, cho dù là người nghiêm túc như hân cũng bật cười: “Mi cứ vui đùa với đồ chơi mình thế hả?”

Cương thi mắt xanh rất thuần khiết: “Cũng không phải chơi đùa như vậy sao?”

Phàn Thiếu Hoàng cũng chuyển đề tài. Mặc dù hân lòng dạ đen tối, nhưng dù gì cũng là người tu hành. Đã coi nhẹ thất tình lục dục từ lâu, cũng không muốn có gì ràng buộc mình. “Cô ấy thiếu đi một vía, cho nên phản ứng chậm hơn người bình thường.”

Cương thi mắt xanh không tin. Nó ôm Xảo Nhi, cảm giác tay chân và ngũ quan của cô đều đầy đủ, nhìn chẳng có bệnh tật gì. Nhưng về phương diện đạo thuật, Phàn Thiếu Hoàng là kì tài. Hân nói thiếu một vía, thì tuyệt không thể thiếu hai vía.

Buổi tối, hân ở trong phòng chuẩn bị hồi lâu, liền kêu cương thi mắt xanh mang Xảo Nhi qua. Cho nên ngay cả Quỷ Xa cũng kinh ngạc. Luyện Hồn Thuật. Không biết hân đã đem một vía đã được sinh sôi ở đâu đẩy vào hồn vía của Xảo Nhi. Mắt Xanh lại hơi kinh hãi, nhìn đáng vẻ Phàn Thiếu Hoàng chẳng biết đã hấp thụ biết bao nhiêu chân nguyên hồn vía của không ít thuật sĩ. Thậm chí ngay cả tà pháp như thể mà hân cũng thành thạo...

Ban đầu Xảo Nhi hơi sợ việc luyện hồn. Cương thi mắt xanh cũng không muốn. Xảo Nhi sợ, nó sẽ không muốn, dù cho có tốt cấp mấy cũng không đồng ý.

Vẫn là cuối cùng Xảo Nhi thấy một người một thi âm ỉ cả lên mới chịu đồng ý.

Phàn Thiếu Hoàng tràn đầy lòng tin với bí pháp thuật truyền đúc lại hồn vía từ lâu, nên hần chỉ xem đây giống như trò đùa.

Cho dù Phàn Thiếu Hoàng ráp tâm làm gì, nhưng một vía này có lợi rất lớn với Xảo Nhi. Trí nhớ của cô đã tốt hơn khi xưa rất nhiều. Thậm chí chỉ cần nhìn qua đã ghi nhớ. Cương thi mắt xanh ôm Xảo Nhi quan sát hai ngày, phát hiện trước mắt cũng không có tác dụng phụ gì, nên mới yên lòng.

Dường như vì nghiệm chứng thành quả của mình. Phàn Thiếu Hoàng sai tên đạo sĩ nhỏ dạy cô biết chữ, học chút ít đạo pháp nhập môn. Thế nên ngày đầu tiên Xảo Nhi đã học được tiên hạc đưa tin. Tất cả giấy trong Quan Thiên Uyển cũng bị cô xếp thành hạc giấy, mưa hạc giấy rơi đầy trời...

Phàn Thiếu Hoàng sầm mặt khiển trách không cho Xảo Nhi xếp nữa. Cũng là cương thi mắt xanh khiêng đến mười mấy cuộn giấy, còn ra tay giúp cô xếp. Phàn Thiếu Hoàng nổi gân xanh trên trán, khinh bỉ không thêm quan tâm đến hai đứa ngốc này nữa.

Cương thi ở Quan Thiên Uyển càng ngày càng nhiều, pháp lực cũng càng ngày càng mạnh. Phàn Thiếu Hoàng và Mắt Xanh không có ở đây thường xuyên, Xảo Nhi ở một mình buồn chán, cũng may mắn có bọn chúng bên cạnh, có thể viết chữ, tâm sự.

Chỉ có điều bọn cương thi này càng ngày càng tệ, lá gan thì càng lúc càng lớn. Hôm đó, không biết ai phát hiện ra Xảo Nhi ướp dưa muối sau nhà, còn dám mở một hủ ra ăn trộm một miếng. Bọn chúng không thường thức ra mùi vị gì, chỉ cảm thấy rau quả này khó ăn đến đáng sợ. Cho nên lại bày trò vui. Ghét tên đạo sĩ nào, là sẽ trói ở sau vườn, ép hần ăn dưa muối. Hơn nữa còn không cho uống nước...

Mỗi lần Xảo Nhi la hét âm ỉ, đám cương thi liền chạy trốn tứ tán, để lại tên đạo sĩ miệng đầy dưa muối, mặt mày như dưa dầm vô cùng đau khổ.

Thậm chí, bọn chúng cảm thấy đày đọa tu hành không tệ, linh khí lại dư thừa. Nên lại đem đạo sĩ ném xuống biển tu luyện, khiến cương thi mắt xanh phải chui xuống biển mò vài tên đạo sĩ về.

Như thế mấy lần, Phàn Thiếu Hoàng cũng tức giận, cứ tiếp tục như vậy thì đạo sĩ còn mặt mũi nào nữa. Hần ấy đạo sĩ đeo bùa hộ mệnh trên người, khiến tà vật không được đến gần. Khu nhà đạo sĩ ở cũng thỉnh môn thần bảo vệ, khiến cho cương thi không nhảy qua lời trì một bước.

Đạo sĩ chơi không vui nữa, bọn chúng lại đi dạo khắp nơi. Sau đó phát hiện trẻ con của loài người chơi rất vui, mềm mại ấm áp, i i a a hết sức đáng yêu. Cho nên chúng thường xuyên xuống làng chài trộm bé con. Xảo Nhi sợ bọn chúng mang bé con đi vào biển tu luyện. Ngày ngày điều tra xem trong làng ai bị trộm con, cho đạo sĩ đưa đứa bé trở về...

Sau đó, phàm là ai mất con, người ta cũng đến Quan Thiên Uyển cầu xin bói toán, nhất định có thể tìm về được.

Xảo Nhi làm bảo mẫu hai tháng, hai con mất một mỗi biến thành màu đen. Quan Thiên Uyển càng nổi tiếng cầu gì được nấy vang dội hơn...

Cương thi tụ tập tại Quan Thiên Uyển ngày càng nhiều, thi khí dần dần nặng. Cho dù bùa chú của Phàn Thiếu Hoàng cũng không thể che dấu hoàn toàn, càng khó tránh việc bị mấy đạo sĩ theo dõi. Mấy ngày nay, Xảo Nhi cũng phát hiện có vài đạo sĩ đi tới đi lui tại bờ cát trên biển. Cô không nhận ra là ai, nhưng Phàn Thiếu Hoàng lại biết: đó là người của Hách gia.

Mấy đời bọn họ đều thiên về bắt cương thi, cũng không biết vì nợ mạng cương thi quá nhiều, hay là ông trời cố tình trêu đùa. Cuối cùng vị lão tổ đức cao vọng trọng đời thứ chín của bọn họ lại biến thành cương thi.

Lão tổ tiên biến thành cương thi mới thành hình, dáng điệu thơ ngây chất phác. Cũng không có học mấy trò hung ác. Khiến đại gia đình chuyên bắt cương thi này bắt đầu không biết nên khóc hay cười. Bắt không được, thiêu không được, lại càng không nhẫn tâm nhìn kẻ khác khinh nhờn thi thể lão tổ, chỉ đành mỗi ngày phải chăm sóc chu đáo. Đời đời của họ bắt qua nhiều cương thi, nên đương nhiên hiểu rõ tập tính của cương thi vô cùng. Cho nên cũng hầu hạ lão tổ tiên nhà mình không có bất kỳ sơ suất nhỏ nào. Cuộc sống áo đưa đến tận tay, cơm dâng tận miệng đã rèn thành cá tính lười biếng của vị tổ tiên nhà họ. Mỗi khi đêm xuống sẽ có bọn tôn nhi dẫn lão tổ tiên đi hấp thụ ánh trăng, hấp thụ linh khí, cũng chọn nơi núi non đồi

đào. Đợi đến lúc gà gáy, sẽ tự có tôn nhi dẫn về, đặt sâu thẳm trong hầm tối. Từ đầu đến cuối chẳng cần động đến một đầu ngón tay.

Người Hách gia cũng gấp gáp, sợ một ngày nào đó lão tổ tiên không cẩn thận phát hiện ra cương thi có thể hút máu, nên ngày thường đều có đệ tử đặc biệt hầu hạ. Nó nằm rất thoải mái, đương nhiên ngay cả ngón tay cũng lười nhúc nhích. Từ đó Hách gia bắt đầu không hề bắt giết cương thi. Vì một vị tổ tiên, cuối cùng bọn họ bỏ đi tâm huyết bao đời, chỉ mong muốn tìm được cách ngăn cản cương thi hút máu, để nó hấp thụ linh khí tu hành, sống cho đàng hoàng.

Nhưng không đợi bọn họ nghiên cứu ra phương pháp, thì lão tổ tiên đáng vẻ ngây thơ chất phác đã không thấy tăm hơi. Hách gia tìm kiếm khắp nơi, gặp không ít cương thi, nhưng từ đầu đến cuối không tìm được tung tích của lão tổ tiên đâu.

Lần này Hách gia phát hiện Quan Thiên Uyển có thi khí mơ hồ, lập tức dẫn người đến đây điều tra, sợ tổ tiên đời thứ chín của bọn họ rơi vào tay kẻ xấu.

Phàn Thiếu Hoàng cũng chú ý nhóm người này mấy ngày. Kêu cương thi mắt xanh dẫn dò bọn cương thi kia mấy ngày nay sống ở trong biển, không cho đi lên. Mắt Xanh dẫn mấy cương thi khác chạy vào trong biển. Quỷ Xa cũng thường xuyên bay bổng bên ngoài, nó không dám đụng đến Phàn Thiếu Hoàng, ngày ngày chỉ đi báo cáo với cương thi mắt xanh, kiên quyết cho rằng bọn họ tới trộm đồ!

Cương thi mắt xanh hoài nghi chờ đợi. Quỷ Xa lại ngày ngày thêm thường đánh giá bọn đạo sĩ này, chín đầu đồng loạt giựt dây mắt xanh: “Nhất định là đến quấy rối! Đánh chết họ đi...”

Cương thi mắt xanh không tin. Ngay cả Xảo Nhi cũng nhìn ra, trong mười tám con mắt của nó cũng đã hiện ra chữ: Tôi muốn ăn thịt, muốn ăn thịt, ăn thịt, thịt...

Trông chừng đến ngày thứ tư, rốt cuộc cương thi mắt đỏ không nhịn được nữa, len lén ngoi lên khỏi biển. Một đám cương thi mò rất nhiều xác ngọc trai trong biển, bọn chúng cảm thấy cái này rất đẹp, nên muốn tặng cho Xảo Nhi.

Người Hách gia thấy đáy biển hiện lên một con quái vật người đầy rong biển cũng giật mình. Bọn họ chỉ chuyên bắt cương thi, hải yêu e rằng bắt không được. Mấy đạo sĩ chuẩn bị đón quân địch, nhưng hải yêu kia chỉ hết sức phấn khởi đi về phía Quan Thiên Uyển. Nhìn theo bóng lưng sắp biến mất, tập thể chúng đạo sĩ yên lặng hồi lâu, phát hiện ra một vấn đề: “Các người có cảm giác bóng dáng hải yêu này nhìn rất quen không?”

Tộc trưởng Hách Nhân dựng ngược lông mày: “Quen cái chó, đó chính là lão tổ nhà chúng ta!”

24. Nhỏ nanh nó

Vì thế Hách gia căm thù Quan Thiên Uyển. Bọn họ nhất trí cho rằng người của Quan Thiên Uyển lừa gạt lão tổ bọn họ đến đây. Xảo Nhi không đồng ý. Rõ ràng lão tổ nhà bọn họ cứ ở lì tại đây không chịu đi mà.

Ban đầu chỉ là lão tộc trưởng đến tranh chấp, nhưng bọn họ tranh chấp bị thiệt thòi. Quan Thiên Uyển phái Quỷ Xa đi giảng giải đạo lý với trưởng lão của bọn họ. Quỷ Xa kia mà cũng biết nói đạo lý sao? Chín cái đầu nó nói không ngừng nghỉ khiến cho lão trưởng tộc của Hách gia tức đến tận mang tai.

Hách gia cũng không phải người lịch sự. Nhưng vị trưởng lão này vừa thốt lên một câu nói tục. Quỷ Xa đã thăm hỏi hết chín đời tổ tông nhà hán. Một miệng một vị, vừa đủ chín vị...

Nói không lại, đương nhiên chỉ có đánh. Chỉ có điều bàn về đánh nhau thì Phàn Thiếu Hoàng cũng chẳng sợ. Có miếng đệm hương ở trước bài vị tổ sư gia Thụy Vi Sơn làm chứng. Từ nhỏ hán đã thích gây chuyện sinh sự, cho đến lớn cũng không để cho ông già mình bớt lo ngày nào. Bình thường tìm được người xả xui đã khó, giờ đây làm sao để cho người khác đến địa bàn mình ra oai được. Lập tức hai bên gươm súng sẵn sàng.

Cuối cùng vẫn là Hách Nhân trưởng tộc của Hách gia biết nhìn người. Hán cảm thấy cũng khó thắng được Phàn Thiếu Hoàng. Râu hùm của Thụy Vi Sơn cũng không dễ gì vuốt, lập tức dẫn người khinh bỉ rời đi.

Không ngờ rằng mấy ngày sau đại sư huynh Phàn Thiếu Cảnh đã đến Quan Thiên Uyển truyền lệnh của chương môn. Bắt Phàn Thiếu Hoàng quay về Thụy Vi Sơn. Xem ra Hách Nhân tỏ vẻ chịu thiệt bên ngoài,

đến Thúy Vi Sơn đâm thọc rồi.

Phàn Thiếu Hoàng giận đến xanh cả mặt. Nhưng mệnh lệnh của ông già làm sao hắn dám cãi. Lập tức phải thu dọn đồ đạc, trở về Thúy Vi Sơn quỳ trước tổ sư gia đi.

Việc nuôi thi làm loạn là điều tối kị trong Đạo Môn, thậm chí đó việc của tà ma ngoại đạo làm. Bên này Phiền Thiếu Cảnh dẫn Phàn Thiếu Hoàng mới vừa đi khỏi. Bên kia chuông môn Phàn Phục Thanh lại lên lút đến Quan Thiên Uyển, tự xưng là khách hành hương đến bái tế.

Lần này ông ta mặc trang phục của phiên bang, che mặt. Xảo Nhi vốn không biết ông, mấy tên đạo sĩ Phàn Thiếu Hoàng để lại cũng không nhận ra chuông môn nhà mình. Chính ông cũng thở phào nhẹ nhõm. Nơi này mặc dù nuôi rất nhiều cương thi, nhưng đại đa số đều lấy việc hấp thụ linh khí làm chủ. Có hai ba con hút máu thì oán khí trên người cũng không nặng, cho thấy chúng chỉ lấy máu tươi của súc vật làm thức ăn.

Chủ bên ngoài của Quan Thiên Uyển là Cống Hề, mặc dù có thể khống chế bọn cương thi này. Nhưng vừa nhìn cũng biết tâm tư rất giản đơn, nhất định chủ ngấm ở đây là Phàn Thiếu Hoàng. Suốt cả đoạn đường đến đây ông cũng lo lắng, sợ rằng đứa con nghịch kia thật làm chuyện gì thương thiên hại lí. Mặc dù từ nhỏ đến lớn thăng con bất hiếu này không có ngày nào yên tĩnh, nhưng dù sao nó cũng là máu thịt, là xương cốt, là tâm can của ông.

Phàn Phục Thanh là người thế nào, chuyện này vừa xem xong ông đã nhanh chóng có cách giải quyết. Mang trách nhiệm nặng nề giáo hóa cương thi tặng cho Hách gia. Thứ nhất, đời đời Hách gia đều thiện bất cương thi nổi tiếng cả giới đạo môn. Bọn cương thi này trong tay họ sẽ không làm hại thể gian, làm hại người. Thứ hai có thể dứt Phàn Thiếu Hoàng ra khỏi chuyện này. Sau này Quan Thiên Uyển và Thúy Vi Sơn cũng tốt, với Phàn Thiếu Hoàng cũng tốt, sẽ chẳng có bao nhiêu quan hệ.

Khi Phàn Phục Thanh hiệp thương chuyện này với Hách Nhân cũng vô cùng sầu lo. Tính tình Phàn Thiếu Hoàng ông rất rõ, ý vào mình có chút ít bản lĩnh, cậy tài khinh người, hờ chửi là vùng tay đánh người ta. Mà đạo lí cứng quá dễ gãy này lão chuông môn lại không hiểu được. Đối với tính tình của Phàn Thiếu Hoàng, bình thường kết thù với vô số người, kết giao toàn những bạn xấu. Giờ còn Thúy Vi Sơn nên không ai dám đụng đến nó, nhưng nếu sau khi mình trăm tuổi, còn ai có thể che chở cho nó nữa đây?

Đương nhiên, nó gian xảo, Hách gia cũng không phải tay vừa. Nhưng Quan Thiên Uyển này ngàn lần không thể tiếp nhận được. Một lực lượng cương thi đông đảo như thế, trước mắt chỉ có Cống Hề không chế, ai biết được sau này thế nào? Giáo hóa cương thi, nói thật dễ nghe. Kẻ biết thì khen bọn họ là cao sĩ bảo vệ trời. Kẻ không biết thì khăng định nói bọn họ là một lũ con hoang khốn kiếp nuôi thi làm loạn. Nếu dời đi sự chú ý của cương thi, thì ngược lại không ai tra cứu dụng ý của Phàn Thiếu Hoàng thành lập cái Uyển này. Hai bên đều biết phải cố hết sức dẹp yên chứ không thể tiếp nhận được.

Mục đích Hách gia rất đơn giản - Muốn đòi lại lão tổ nhà mình. Sau đó về nhà, tiếp tục nghiên cứu làm sao để cương thi đừng hút máu nữa. Hoàn toàn dùng phương pháp hấp thụ linh khí mà sống, tu hành đàng hoàng.

Rồi sau đó, thật vất vả mới khiến Phàn Phục Thanh nhượng bộ. Thì lại xảy ra chuyện dở khóc dở cười. Lão tổ của bọn họ không chịu đi. Vừa thấy bọn họ đã nhảy xuống biển, chết cũng không chịu ra.

Xảo Nhi vất vả lắm mới gọi được Mất Đỏ ngoi lên một lần. Nó không dám bám vào Xảo Nhi, chỉ có thể nắm chặt lấy cương thi mất xanh. Mặc cho ai nói thế nào cũng không chịu buông tay.

Còn cương thi mất xanh không đuổi nó đi là vì Xảo Nhi không nỡ, từng con ở đây, cô đều không nỡ đuổi. Cho nên thái độ của cương thi mất xanh rất đơn giản. Xảo Nhi không chịu cho dẫn đi, thì ai cũng không được dẫn.

Như thế, người của Hách gia hết cách, chỉ đành phải để lão tổ nhà mình ở lại Quan Thiên Uyển. Nhưng cỡ nào cũng không chịu ném lão tổ vào trong biển. Cho nên bọn họ liền phái người trong tộc mình đến đây thay phiên ở lại trong Quan Thiên Uyển. Cứ định kì mỗi đêm đều tụ tập các cương thi lên lớp. Dạy cho chúng nó biết thế nào là lịch sử và văn minh loài người, dạy chúng tu luyện khoa học là thế nào.

Nhưng người của Hách gia không biết nhiều về diễn văn, trao đổi hằng ngày thì được, dạy học thì phải cần đến Xảo Nhi ra tay. Cho nên Xảo Nhi cũng tiện thể làm phiên dịch viên, dịch tài liệu của Hách gia thành

điển văn. Một là Xảo Nhi tập viết muện, nhưng trí nhớ của cô rất tốt. Hai là cô rất tâm huyết, cho nên cũng biết không ít chữ Hán.

Hiện tại, những tài liệu này khiến cô cảm thấy rất lí thú. Lúc dịch ra thường nghiên cứu thêm, coi như là sở thích, có thể học thêm nhiều chữ hơn nữa.

Lần đầu tiên đi học, một trăm lẻ hai con cương thi ở Quan Thiên Uyển đều lên lớp đầy đủ. Tất cả đều rất phấn khởi, nhưng rất nhanh bọn chúng đã mất hứng. Người của Hách gia chỉ cung cấp bàn học và ghế ôi mình cương thi mất đồ.

Cách chúng biểu lộ sự không hài lòng rất trực tiếp. Cướp lấy đồ mình ngồi. Dĩ nhiên người Hách gia phải giúp lão tổ nhà mình. Kết quả là cả lớp học hỗn loạn kinh khủng. Một trăm lẻ một con cương thi quần đấu với ba đạo sĩ Hách gia và cương thi mất đồ...

Sau khi Xảo Nhi hét lên mấy tiếng bọn họ mới dừng tay. Mỗi con cương thi cũng bị cô giáo huấn đến xụ mặt. Từ đó về sau, bọn chúng học được một thứ. Không thể đánh nhau trước mặt Xảo Nhi, sẽ bị la. Nếu cô nói cho cương thi mất xanh nghe thì càng tệ hơn. Cho nên muốn đánh, phải đợi tan học, Xảo Nhi đi rồi hẵng đánh...

Buổi tối, Xảo Nhi nói chuyện này với Mất Xanh, còn rầu rĩ không biết trong khoảng thời gian ngắn như vậy đi đâu tìm ra nhiều bàn ghế học tập cho chúng. Cương thi mất xanh liền tụ tập chúng lại, sai mỗi đứa đi bứng một cây, dạy chúng cách làm bàn ghế...

Thiếu chút Xảo Nhi đã quên, cương thi mất xanh biết nghề mộc, làm cũng rất đẹp...

Quả nhiên người Hách gia lên lớp giảng dạy cũng có hiệu quả hơn. Hơn một trăm con cương thi tối nào cũng quần lấy Xảo Nhi muốn có quần áo. Bọn chúng học về phạt thì đòi áo vàng, biết được người thì phải mặc quần áo.

Vài ngày sau, Phàn Thiệu Hoàng quỳ ở trước bài vị tổ sư xong. Chương môn Phàn Phục Thanh của Thúy Vi Sơn chính thức công bố người sẽ kế nhiệm chức chương môn Thúy Vi Sơn là Phàn Thiệu Cảnh, chẳng khác gì lập ngôi Thái Tử.

Phàn Thiệu Hoàng ôm hận rời đi, đương nhiên là chạy đến Quan Thiên Uyển. Lúc hẵng đến lại gặp Hách Nhân tộc trưởng của Hách gia đến thăm lão tổ nhà mình. Vốn mang đến rất nhiều quần áo sạch sẽ cho cương thi mất đồ thay, sau khi nghe được sự kiện quần đấu ông ta cũng dám ra mang ra.

Hách gia là thế gia, tiền của cũng xem như hùng hậu. Hách Nhân sợ bọn cương thi đánh lão tổ nhà mình, chỉ đành kêu Xảo Nhi đo thân thể bọn cương thi, lệnh cho trong tộc may quần áo cho chúng.

Lúc gần đi, hẵng dặn dò rất nhiều với cương thi mất đồ, thấy nó vẫn mang dáng vẻ vui tươi không buồn không lo, cũng không biết nên vui hay nên buồn. Nói đến cuối thì mặt như đưa đám. Bảy đời Hách gia cố gắng hơn sáu trăm năm không thể nghiên cứu ra cách để cương thi không hút máu nữa, lấy việc hấp thu linh khí để sống.

Ông ta nhớ lúc cha mình sắp chết, đã nắm tay ông dặn dò rất nhiều, chết không nhắm mắt.

Kế nhiệm tộc trưởng đã mười mấy năm, ông cũng thử qua nhiều biện pháp. Thế nhưng tựa như bản năng, dê thì ăn cỏ, hổ thì ăn thịt làm sao mà cắt đứt đây?

Ông quỳ gối trước cương thi mất đồ, nghĩ đến không biết nó bị bao nhiêu đạo sĩ săn bắt đuổi giết, trong lòng đau khổ, suýt nữa rơi lệ.

Đương lúc đó thì Phàn Thiệu Hoang đứng ở ngoài điện. Không biết hẵng đã nghe được bao lâu, lập tức cười khẩy. Hách Nhân vốn không có cảm tình gì với hẵng, lập tức trừng mắt nhìn.

Thế nhưng hẵng lại không buồn để ý đến, đi qua đứng trước mặt một người một thi: “Bởi vì chuyện này mà các người nghiên cứu hơn sáu trăm năm?”

Hách Nhân giận đến đỏ rần mặt. Một lịch sử đẫm máu của gia tộc, vốn là một câu chuyện cảm động trời đất, lại bị nói ra với tư thái khinh miệt. Ông ta nhìn Phàn Thiệu Hoàng trân trân. Về khinh miệt của Phàn Thiệu Hoàng không hề thay đổi, bỏ lại một câu nói, xoay người rời đi. “Nhỏ nanh nó, một lũ ngu.”

Hách Nhân đứng tại chỗ ngơ ngác. Mẹ kiếp! Hơn sáu trăm năm, bảy đời Hách gia nghĩ ra trăm ngàn phương pháp. Vậy mà không nghĩ đến việc nhỏ nanh nó. Cho nên đáp án vừa xuất hiện, bảy đời tổ tiên Hách gia bỗng trở thành bảy đời dần độn. Ông nhớ đến di ngôn lúc cha mình lâm chung, cúi người ôm lão tổ nhà mình gào khóc, đau khổ gần chết...

13. Chương 25 - 26

25. Cơ quan sinh dục của cương thi

Mặc dù đã suy nghĩ ra cách nhỏ nanh cương thi. Nhưng cương thi bị bắt có cho nhỏ hay không mới được. Nếu như nói Quỷ Xa coi trọng nhất là bộ lông của mình. Như vậy không thể nghi ngờ, cương thi coi trọng nhất là hai chiếc nanh kia của nó.

Mọi người đều biết, cương thi làm sao xuất hiện? Đó là một diễn biến do oan hồn trong thi thể không siêu thoát. Nói ngắn gọn, cũng chính là sự tiến hóa, nó cũng giống như sự tiến hóa của con người. Nhưng rõ ràng cách thức sinh sôi nảy nở của cương thi không thể giống như con người. Con người không phải ai cũng là do khi tiến hóa thành. Nếu như nói vậy, loài người đã diệt vong từ lâu. Bởi vì tiến hóa cần một quá trình tương đối dài, là khởi nguyên của một chủng tộc và cách thức sinh sôi nảy nở của chủng tộc này.

Như vậy, cách thức sinh sôi nảy nở của cương thi là gì? Điều này mọi người đều biết rồi, bị cương thi cắn là sẽ thành cương thi. Theo cách nói này, cách thức sinh sôi nảy nở của chúng chính là dùng răng cắn.

Như thế, răng đảm nhiệm chức năng gì trong tộc cương thi? Nói trắng ra là, cơ quan sinh dục.

Có lẽ bốn chữ này trong thế giới loài người hơi khó mở miệng. Nhưng trong thời điểm sơ nguyên của loài người, cơ quan sinh dục vẫn là đại biểu cho sự đầy đặn của chủng tộc khiến loài người kính sợ, sùng bái. Loài người xem nó tượng trưng cho sự truyền thừa sinh mệnh. Cho nên, rất nhiều năm sau, những người đàn ông vẫn xem nó như là sức mạnh, là sức hấp dẫn của mình.

Người không có cơ quan sinh dục thì không phải là một người hoàn chỉnh. Vậy cương thi không có nanh thì chẳng phải sẽ là một con cương thi không hoàn chỉnh sao?

Cho nên, người Hách gia cũng không ngu ngốc. Bọn họ không bắt toàn bộ cương thi đến để nhỏ răng. Công trình này quá lớn, huống chi mình vô duyên vô cớ cắt đi cơ quan sinh dục của người ta, người ta không liệ mạng với mình mới lạ.

Nên, chỉ cần bắt mấy cương thi hút máu đến nhỏ răng nó để giết gà dọa khỉ là được rồi. Đạo lý này thật ra cũng giống như mấy chiến dịch càn quét tệ nạn. Sự kiện vẫn tái diễn liên tiếp. Nếu như nước Cộng Hòa Nhân Dân Trung Hoa đưa ra luật: “Cắt bộ phận sinh dục của khách làng chơi”, tình huống tuyệt đối sẽ chuyển biến tốt đẹp rõ rệt... Cho bọn cương thi đi học là chuyện phiền phức nhất. Phần lớn bọn chúng đều hiểu động, lại không chịu chăm chú nghe giảng, cứ đeo theo chọc phá đạo trưởng Hách gia. Người của Hách gia cũng không buồn quản lý. Những con cương thi này đều là bạn học của lão tổ mình, xét ra, tất cả đều mang thân phận là lão tổ cả...

Bọn họ chỉ đành phải nói với Xảo Nhi, sau đó ủy nhiệm cho cô. Người Hách gia chỉ cần dự giảng, chỉ ra sai lầm trong đó là được. Xảo Nhi cũng vui lòng. Hôm trước, trong lúc vô tình nói về tiên duyên, Xảo Nhi lại cảm thấy hơi có hứng thú. Thấy cô nghe rất chú tâm, vị đạo trưởng này cũng đặc ý: “Tất cả tu sĩ nếu muốn thành tiên, tất phải kết tiên duyên. Nói đến tiên duyên, thật ra đơn giản chính là việc hành thiện khắp nơi. Mặc dù đạo môn không nghiên cứu việc phổ độ chúng sanh, nhưng nếu muốn phi thăng thành tiên thì không thể không tích lũy tiên duyên.”

Xảo Nhi ghi chép lại, hần chỉ chỉ Quan Thiên Uyển: “Nếu không, cô cho rằng tại sao cái tên Phàn tiểu tử kia lại muốn xây cái Quan Thiên Uyển này. Làm việc thiện kết tiên duyên nếu như chỉ dựa vào một chút ân huệ nhỏ rơi rãi, sợ là đến chết cũng chưa tích được một sợi lông.”

Xảo Nhi hoàn toàn không hiểu: “Vậy kết tiên duyên cần phải làm bao nhiêu việc thiện?”

Lão Hách vuốt chòm râu của mình, ra vẻ như một thế ngoại cao nhân: “Nếu có công với trời đất, thì cũng không nhiều. Ví như Đại Vũ trị thủy(*), Ngu Công dời núi(**)... Xem ra làm chừng gần một trăm việc là công đức viên mãn rồi. Nhưng không phải ai cũng có cơ hội như vậy. Còn có cơ hội thì cũng không nhất định có được năng lực đến thế. Nói qua cái khác, xây cầu làm đường, đào giếng đào mương cũng là công đức lớn lao...”

(*) Đại Vũ trị thủy: Tham khảo tại www.huynhchuonghung/2012/12/dich-thuat-ai-vu-tri-thuy.html

(**) Ngu Công dời núi: Tham khảo tại vietnamese.cri.cn/chinaabc/chapter16/chapter160207.htm

Xảo Nhi ghi nhớ tỉ mỉ. Những việc này đối với việc tu tiên tương lai của cương thi rất quan trọng. Cô khẽ hỏi tiếp: “Vây trăm yêu trừ ma có được tính không ạ?”

Nhưng ngược lại Hách đạo sĩ lắc đầu: “Cho dù yêu ma cũng là thứ trời sinh đất dưỡng. Trừ phi chúng cực hung cực ác, nếu không giết chúng sẽ tổn hại đến việc đức. Chỉ có điều nó lại tạo sát nghiệt. Nếu có thể khiến chúng bỏ ác hành thiện thì cũng là một công đức...”

Cô sửa sang lại tài liệu một lần nữa dưới hiên. Đến tối một trăm lẻ hai con cương thi đi học chỉ có một trăm lẻ một con. Cương thi mất đồ không đến.

Đạo sĩ Hách gia và Xảo Nhi kêu réo ầm ĩ trên bờ biển rất lâu nó cũng không ngoi lên. Người Hách gia sốt ruột vô cùng, sợ lão tổ mình bị lừa bán rồi. Xảo Nhi kêu một con cương thi xuống đáy biển xem coi. Một hồi lâu con cương thi kia quay lại, nói với Xảo Nhi: “Cương thi mất đồ đang vô cùng hăng hái chơi oản tù tì với hai con tôm hùm, không chịu đi lên.”

Xảo Nhi biết tại sao nó lại thích chơi với tôm hùm. Tôm hùm lúc nào cũng ra cây kéo, rất dễ thắng! Thúc giục vài lần, cô cũng phát bực, sai năm con cương thi xuống, dứt khoát khiến cương thi mất đồ lên. Cương thi mất đồ vẫn đang vùng vẫy, người Hách gia chỉ đành phải khuyên ôn tồn: “Lão tổ, những việc này người nhất định phải học, người không thể cả đời làm cương thi mãi.”

Cương thi mất đồ vẫn không nghe, vùng vẫy muốn xuống biển lại. Nó muốn tiếp tục chơi oản tù tì. Cuối cùng cương thi mất xanh nói: “Sau này, định kì thanh lí của Quan Thiên Uyển, con nào trốn học, không chú tâm học hành, trốn dưới nước. Mừng năm mỗi tháng sẽ bắt đi ăn sạch.”

Cương thi mất đồ hỏi người Hách gia bên cạnh hôm nay mừng mấy. Sau đó nó sợ hãi chạy đi học.

Cương thi mất xanh cũng rất hứng thú với chương trình học này. Tu vi nó cao, thông minh hơn hẳn một trăm con cương thi kia, nên tiếp thu cũng rất nhanh. Hách gia cũng hi vọng nó đi học, vì có nó, cương thi mất đồ mới không dám đào ngũ... Mặc dù rất xấu hổ vì cương thi mất đồ. Nhưng người Hách gia vẫn chăm sóc lão tổ mình rất chu đáo. Bọn họ cũng không dám hàm hồ, mang đến hơn một trăm bộ quần áo. Cho nên mỗi con cương thi đều có quần áo mới để mặc. Nhưng phiền phức lại nhanh chóng kéo đến. Bọn chúng không nhận biết được cái nào của mình, mỗi lần mặc đều đi cướp của người khác...

Xảo Nhi không có cách nào, đành phải thêm số lên mỗi bộ y phục, để cho chúng nhớ cái đó là của mình.

Mấy ngày qua, tất cả trong Quan Thiên Uyển đều bình thường. Bọn cương thi vẫn náo loạn ầm ĩ trong lớp học. Đạo sĩ Hách gia và Xảo Nhi vẫn bận rộn chuẩn bị tài liệu. Cương thi mất xanh vẫn bận bịu chơi đùa với Xảo Nhi. Chỉ có Quỷ Xa rảnh rỗi, nó vốn là một con chim mù, ban ngày vừa lên là không thấy gì cả, cho nên ban đêm nó rất thích nhìn đông nhìn tây.

Mà thật ra buổi tối có nhiều việc đáng xem hơn ban ngày, ví như rình coi bọn tiểu đạo sĩ Thúy Vi Sơn tắm rửa...

Có lẽ bởi vì một đôi mắt thì chẳng nhìn được bao nhiêu thứ, nên Quỷ Xa bình sinh rình việc riêng tư của người ta cực tốt. Nhưng trên dưới Quan Thiên Uyển đêm tối đêm lui có vài người. Nó trăm triệu lần không dám rình Xảo Nhi, nói không chừng, ngày nào đó cương thi mất xanh sẽ đâm mù mười tám con mắt của nó. Nhưng Phần Thiếu Hoàng thì nó vẫn len lén quan sát.

Cẩn cứ đối với sự nhiệt tình với vật mình không biết, thậm chí nó bỏ cơ hội len rình coi bọn đạo sĩ tắm. Nó đứng canh ở vách tường gian phòng của Phần Thiếu Hoàng hai đêm.

Mà trong hai đêm đó nó phát hiện Phàn Thiếu Hoàng thật sự chẳng là người thú vị gì. Mỗi ngày hắn đều ở trong phòng trông coi đạo đàn, trên đạo đàn có một hình rơm nhỏ, phía trên lá bùa có ghi một chuỗi ngày sinh tháng để màu đỏ.

Hắn ta ngồi yên ở bên cạnh đạo đàn, một tay bấm niệm thần chú, cũng không biết là niệm cái gì.

Nếu như là Phàn Thiếu Cảnh, chắc chắn sẽ đoán ra hắn đang làm cái gì. Hắn đang cố gắng cưỡng ép xâm nhập thần thức của Phàn Phục Thanh. Việc này không khác gì với việc điều khiển máy tính từ xa. Hắn muốn nhìn xem trong ổ cứng của cha mình đang chứa cái gì.

Mà Phàn Phục Thanh có thể tự mình nắm giữ Thụy Vi Sơn, là kẻ cầm đầu đạo môn trong thiên hạ. Sao lại có thể là dạng người hờ hợt. Cho nên đây làm một cuộc đấu pháp vô cùng nguy hiểm. Phàn Phục Thanh không thể biết kẻ ra tay chính là đứa con bất hiếu của ông. Bị khiêu khích như thế đã khiến ông một khi ra tay sẽ dồn hết sức lực.

Mấy ngày qua Phàn Thiếu Hoàng cũng không có hành động gì nhiều. Đây chính là sự huyền ảo của đạo pháp. Song phương đều ngồi yên không hề nhúc nhích bên ngoài, nhưng bên trong đạo đàn mỗi bên thì không ngừng đấu pháp quyết. Dưới tình cảnh gió êm sóng lặng đã không biết xoay chuyển mấy vòng ở Quỷ Môn Quan. Ngày thứ ba, chương môn Thụy Vi Sơn, Phàn Phục Thanh bị thương nặng, bế quan nghỉ ngơi. Phàn Thiếu Hoàng nghỉ một ngày lại ra khỏi phòng, cũng không màng đến dáng vẻ của mình. Lúc này Quỷ Xa mới biết hắn đang làm gì, trong lòng nó thất kinh, lập tức mang chuyện này báo cho cương thi mất xanh.

Cương thi mất xanh thưởng cho nó một con cương thi nhỏ không có thành tựu. Nó vội vàng tha đi. Cương thi mất xanh đứng yên nhìn chín cái đầu lác lư biến mất trên bờ cát, vẻ mặt cũng nghiêm trọng. Trong lòng nó biết rõ tu vi của Phàn Phục Thanh, xem ra, bình thường tên Phàn Thiếu Hoàng này đã che giấu ít nhất sáu phần thực lực rồi.

Nó trầm ngâm.

Buổi tối, bọn cương thi học phép thuật, luyện tập siêu năng lực trên bờ cát. Cả bờ cát chỉ thấy hơn một trăm viên đá to bằng đầu bay lên lại rút xuống, bay tới bay lui vô cùng náo nhiệt. Cương thi mất xanh đứng bên cạnh Xảo Nhi, những việc này với nó chỉ là những trò trẻ con, nó không bỏ đi bởi vì muốn xem Xảo Nhi luyện tập.

Xảo Nhi đã có thể điều khiển rất tốt, lực khống chế cũng vừa đúng. Thịnh thoảng nó đứng bên cạnh vỗ tay. Có đôi khi Xảo Nhi ném cho nó một hòn đá, nó nhanh chóng điều khiển hòn đá vút lại cho Xảo Nhi. Hai người giống như chơi đá bóng, không ngại nhàm chán, Xảo Nhi vận động đổ mồ hôi đầm đìa.

Mà bên tình huống của Hách gia không được tốt. Bọn họ thiên vị đặc biệt phụ đạo cho cương thi mất đỏ. Nhưng hiện tại con cháu kiêm đạo sư của cương thi mất đỏ đã bị ném đá sừng cả đầu, hơn nữa bị kịch vẫn còn tiếp tục...

Nhưng cương thi khác đã vô cùng thành thạo, thế cho nên các đạo trưởng của Hách gia mặt mày ủ rũ. Tại sao lão tổ nhà người ta thì càng ngày càng tiến bộ, còn lão tổ nhà mình thì ngày nào cũng như ngày đó... 26. Trình tiết

Có một hôm, người Yến Xuân Lâu đến tìm Phàn Thiếu Hoàng. Việc cần tìm hắn đương nhiên là việc không thể lộ ra ngoài sáng. Phàn Thiếu Hoàng cũng mặc kệ là chuyện gì, chỉ cần có tiền thì làm thôi. Người ở Yến Xuân Lâu cũng hào phóng, Phàn Thiếu Hoàng vừa nhìn tiền cọc, đã giữ người, mang theo cương thi mất xanh đi xuống Quan Thiên Uyển, chạy đến Yến Xuân Lâu.

Chuyện này vốn không lớn, chỉ có một hoa khôi tên là Thanh Ca bị chết khi phá thai. Phiền phức ở chỗ là ngày cô ta chết nhằm vào tam sát, lại có mang, nên hóa thành ác quỷ.

Lần đầu tiên cương thi mất xanh đến nơi thế này. Đương nhiên bà chủ sợ lời đồn truyền đi ảnh hưởng đến việc làm ăn. Mấy ngày nay cũng khóa lại gian phòng khi Thanh Ca còn sống. Nhưng có khách thường xuyên trách móc nói tiếng động trong phòng quá lớn, khiến người ta không làm được...

Lúc Phàn Thiếu Hoàng đến cũng không chào hỏi ai. Các cô nương ở đây còn tưởng rằng là khách đêm phương nào. Mặc dù hắn đang mặc áo đạo, nhưng dáng vẻ cũng là mày kiếm mắt sáng, khí phách bất phàm. Chiếc áo đạo xanh thẫm trừu trên xuống dưới làm nổi bật vóc người cao lớn. Ba lớp áo đạo, đai lụa quấn eo,

mỗi một nơi điều chỉnh tề nghiêm chỉnh, cẩn thận tỉ mỉ. Sau lưng đeo nghiêng trường kiếm, tăng thêm vài phần khí chất anh hùng.

Các cô nương ở đây thường gặp những tên nhà giàu lỗ mãng. Đột nhiên xuất hiện một chàng trai toàn thân tản ra khí chất đạo mạo nghiêm chỉnh, đương nhiên hai mắt phải sáng rõ, liên tục không ngừng tiến đến ôm lấy hắn. Người vừa sát lại đã lên tiếng giảm giá ưu đãi.

Mùi son phấn dần dần nặng, Phàn Thiếu Hoàng khẽ cau mày, ánh mắt nghiêm túc khiến ấy người đẹp trước mắt không dám đến gần. Cũng là bà chủ có mắt nhìn, lập tức chào đón, tươi cười rạng rỡ đưa hắn đi vào trong.

Đương nhiên họ vào trong gian phòng của Thanh Ca khi còn sống. Bà là người làm ăn, Yến Xuân Lâu lại nổi tiếng, nên bị người cùng nghề ganh ghét, luôn luôn có người sinh sự. Bà sợ lúc bất ác quỷ gây ra tiếng động âm ỉ khiến người ta đồn thổi. Muốn bắt quỷ rất đơn giản, nhưng nếu không muốn ồn ào, thì chỉ có hắn mà thôi. Bà cũng vội vã mới bắt đắc dĩ phải bỏ ra số tiền lớn để mời Phàn Thiếu Hoàng.

Lấy người tiền tài, trừ tai giúp họ. Phàn Thiếu Hoàng cũng không nhiều lời, theo bà vào trong phòng.

Sau đó đến lượt Mắt Xanh trợn tròn mắt. Phàn Thiếu Hoàng bị bà chủ dẫn đi, chúng oanh yến luyện tiếc không thôi. Lúc này người đi theo lại là một chàng trai cường tráng mạnh mẽ, tất nhiên các cô nương lại sáng rõ hai mắt, nhào vào lần nữa.

Nó lại không biết nói chuyện, lập tức bị đám son phấn bao vây. Chỉ có điều sau một hiệp, đã bị người đẹp Dương Mị dẫn vào phòng mình.

Dương Mị là nhân vật lợi hại ra sao chứ! Cô ta đã lập tức quán lấy nó như rắn. Cương thì mắt xanh tò mò đưa tay sờ sờ cô ta, làn da trên tay cũng trắng mịn ấm áp. Thấy nó chủ động, Dương Mị lại càng không bị cản trở, chỉ trong chốc lát đã mò mẫm đến ngực nó, sau đó thuận lợi cởi y phục của nó ra.

Bàn tay Dương Mị cảm giác được da thịt lạnh băng cứng rắn, cũng hơi kì quái. Nhưng cô nàng đã sống lâu ở Yến Xuân Lâu, thường thấy nhiều khách đêm kì lạ, cũng không suy nghĩ gì nhiều. Đầu ngón tay lần mò xuống phía dưới, ve vuốt lên “góc rẽ tội lỗi” của loài người. Trong nội tâm cô ta có vài phần hài lòng. Kích thích và độ cứng cũng biểu hiện là đồ thượng thừa...

Dĩ nhiên, khi đó cô ta không biết thứ hùng vĩ vô cùng này thật ra chỉ là đồ trang sức...

Cương thì mắt xanh cũng không có phản ứng, cứ để cho cô nàng nắm như thế. Trong lòng nó còn kì quái, hóa ra loài người thích chơi trò này. Ừ, về nhà sẽ rủ Xảo Nhi chơi thử xem.

Khi bà chủ và Phàn Thiếu Hoàng bước vào gian phòng, còn hết sức dè dặt dận dờ: “Phản đạo trưởng, ngàn vạn lần đừng để phát ra tiếng động khiến người bên cạnh nghe thấy. Tốt nhất nhang cũng khác chút, mùi bay ra cũng sẽ khiến người khác nghi ngờ. Gần đây đã có một số kẻ trong nghề chú ý tới rồi...”

Phàn Thiếu Hoàng không quan tâm đến bà. Điều khiến bà giật mình, chính là khi hai người bước vào gian phòng kia, khung cảnh xung quanh đột nhiên thay đổi. Khi mở cửa ra vẫn là gian phòng xinh đẹp bỏ hoang, đảo mắt đã thấy núi xanh ngụy nga trước mặt. Con đường mòn chạy dọc trong núi, xung quanh cỏ dại mọc um tùm, nhìn không thấy được điểm cuối. Trước mặt là một cây hoa đào nở, cánh hoa bay lả tả vương vãi khắp nơi.

Bà chủ há hốc mồm, cảm thấy khung cảnh này sao mà quen thuộc quá? Hồi lâu mới kịp nhận ra. Đây rõ ràng là bức họa hoa đào trên bức bình phong trong phòng. Hồi lâu bà mới hoảng sợ la lên: “Phản đạo trưởng, này, này...”

Phàn Thiếu Hoàng không hé miệng, trực tiếp rút trường kiếm phía sau ra. Ngón trở tay trái vẽ vào hư không, đạo phù hiện lên, ánh sáng màu vàng sáng rọi cả bãi cỏ hoang, nhanh chóng khiến Thanh Ca hiện nguyên hình.

Thời gian chỉ trong vòng một phần ba nén hương, Phàn Thiếu Hoàng đã chém lia hồn Thanh Ca dưới kiếm. Bà chủ chỉ cảm thấy hoa mất, mắt vừa nhìn rõ, đã thấy màn lụa màu hồng, sàn giường trắng nõn, bình phong kia vẫn còn nguyên chỗ cũ, trên đó hoa đào vẫn sáng lạng. Cảnh vừa thấy kia, đã giống như ảo ảnh.

Bà đang ngạc nhiên chưa định thần, Phàn Thiệu Hoàng đã tra kiếm vào vỏ. Hấn đưa tay qua, ý rất rõ ràng. Trả luôn phần tiền công còn lại.

Giờ phút này, bà chủ đã tôn sùng hấn như thần thánh, nào dám hàm hồ, lập tức đưa ngân phiếu qua. Phàn Thiệu Hoàng cũng không nấn ná, lấy tiền xong lập tức rời đi. Bên ngoài có không ít ánh mắt dò xét. Nhưng bởi vì không có động tĩnh gì, mấy kẻ đó cũng chẳng bắt được nhược điểm.

Khi sắp bước ra khỏi cửa, rốt cuộc Phàn Thiệu Hoàng nhớ đến thi sát của mình. Hấn đập ba cánh cửa phòng, cuối cùng thấy cương thi mắt xanh quần áo xộc xệch, nhưng vẻ mặt ngây thơ ngồi trên ghế gỗ lê hoa, ngồi bên cạnh là Dương Mị.

Phàn Thiệu Hoàng cười ngất...

Tại Quan Thiên Uyển.

Lúc đi học lần nữa, cương thi mắt đỏ dẫn theo rất nhiều tôm hùm đi lên. Xảo Nhi và Hách đạo trưởng cũng nghi ngờ, duy bọn tôm hùm này rất thẳng thắn: “Oằn tù tì thua sạch sành sanh, phải lấy thân gán nợ thôi.”

Cho nên, trong đám quân ô hợp của Quan Thiên Uyển, lại gia nhập thêm một đám tiểu yêu tôm hùm. Bọn tôm hùm này nghiêm nhiên nghe theo lệnh của cương thi mắt đỏ, sai đâu đánh đó, nhất trí kêu nó là lão đại. Cuối cùng cương thi mắt đỏ cảm thấy không ổn, vội vàng bắt chúng đổi lại kêu mình là Lão Nhị. Lão Đại là cương thi mắt xanh.

Chỉ là, đám tiểu đạo sĩ mỗi lần nghe thấy trong Quan Thiên Uyển: “Lão Nhị ta như thế này như thế này”, đều có cảm giác vô cùng màu nhiệm...

Đội ngũ tôm hùm ngày càng lớn mạnh, rất nhiều tôm hùm thua nóng mắt. Nhưng trong chuyện đánh bạc, càng quynh lên thì càng muốn gỡ... Cho nên sau đó, ngay cả con của anh họ của tôm hùm cũng bắt bình, vội vàng tham gia. Thế là, trong đội quân ô hợp của Quan Thiên Uyển lại thêm bóng dáng của cua tinh.

Cho nên, đối với chuyện cờ bạc, bạn cho rằng bạn có thể gỡ vốn, nhưng trên thực tế thì đánh tiếp nữa cũng chỉ có thể táng gia bại sản, mang thân gán nợ...

Sau khi bọn tiểu yêu tôm của gia nhập, khiến Quan Thiên Uyển càng lớn mạnh hơn chút. Bọn họ thích nhất là tìm kiếm san hô, trân châu hoặc bảo vật trong những chiếc thuyền chìm ở đáy biển. Cho nên mặt ngoài Quan Thiên Uyển vẫn bình thường không có gì lạ, nhưng bên trong lại có đầy báu vật quý hiếm không đếm xuể.

Mấy ngày nay, phép thuật của Xảo Nhi tăng cực nhanh. Chỉ có điều, cô cũng đối mặt với vấn đề lớn nhất. Tu vi của cô cực mỏng, pháp lực bản thân chưa đầy. Cho nên mặc dù cô nhớ kỹ tâm pháp phép thuật, cuối cùng cũng không có cách nào phát huy.

Buổi tối, sau khi đám tiểu yêu kia học xong, Quỷ Xa đi ra ngoài kiếm ăn, đạo trưởng Hách gia cũng đã đi ngủ. Chỉ còn lại mình Xảo Nhi đến nhà gỗ đọc sách, thuận tiện chờ cương thi mắt xanh về. Trong nhà gỗ thấp một chiếc đèn, chiếc bóng của cô ngồi trên chần nệm in nghiêng lên vách nhà.

Ngay lúc này cương thi mắt xanh len lén chạm vào cô. Nó nhẹ nhàng thổi thổi lên lỗ tai Xảo Nhi. Xảo Nhi cố nén cười giả vờ không để ý đến nó. Nó lại bẻ Xảo Nhi lên, xoay một vòng trong nhà gỗ. Xảo Nhi ôm lấy cổ của nó cười vang không ngớt.

Một hồi lâu nó cúi người đặt Xảo Nhi trong quan tài, khí thể hăng hái nói cho cô biết: “Hôm nay anh học được trò chơi mới đấy.”

Xảo Nhi cũng hăng hái khí thể viết chữ lên ngực nó: “Hả, trò gì vậy?”

Một hồi lâu, trong nhà nhỏ vang lên tiếng quát tháo âm ỉ. Rất nhiều cương thi phát hiện ra Lão Đại của bọn chúng bị đuổi khỏi mộ. Quần áo không ngay ngắn, quỳ gối ở cửa nhà, dưới đầu gối là tấm băng giặt đồ của Xảo Nhi, trên đầu đội một chén nước, gương mặt đầy vẻ ngây thơ hoang mang...

Cương thi mắt đỏ cảm thấy đám lính lác tôm của mình có lẽ nên gọi mình là Lão Tam, bởi vì, Lão Nhị đang quỳ ở đây...

14. Chương 27 - 28

27. Đối trá

Hôm đó, Phàn Thiệu Hoàng mang theo cương thi mắt xanh đi dẫn thi. Bất ngờ gặp được Phàn Thiệu Cảnh đến Trần gia thôn bắt yêu. Xưa nay con người Phàn Thiệu Cảnh phúc hậu, cho nên mặc dù yêu quái kia hại mấy mạng người. Nhưng Phàn Thiệu Cảnh vẫn muốn bắt sống nó, để thử xem có thể siêu độ cho nó hay không.

Phàn Thiệu Hoàng đứng bên cạnh nhìn hồi lâu, sau đó khinh bỉ: “Đối trá!”

Nguyt xong, hắn nhặt lấy một sợi tóc của mình. Giơ tay chỉ lên không trung, sợi tóc rời khỏi đầu ngón tay. Tuy người bên cạnh không nhìn thấy, nhưng cương thi mắt xanh có thể thấy. Trên sợi tóc có màu tím rực rỡ nhanh chóng tiến vào trong cơ thể yêu quái kia.

Yêu quái kia vốn đã thể suy sức yếu, lại nhận được sợi tóc này. Lại một lần nữa khỏe mạnh như rồng như hổ, hăng hái phấn chấn khiến Phàn Thiệu Cảnh cũng chịu không ít khổ cực...

Cũng may Phàn Thiệu Cảnh vốn cẩn thận chuẩn bị đầy đủ, vẫn nắm tình huống trong lòng bàn tay. Phàn Thiệu Hoàng vừa thấy hắn có thể đối phó được, lại rút thêm một sợi tóc, làm phép, một lần nữa bắn vào yêu quái kia.

Không lâu sau, Phàn Thiệu Cảnh cũng phát hiện được sư đệ mình đang tác quái. Hắn lên tiếng hết sức bất đắc dĩ: “Thiệu Hoàng, đừng phá nữa.”

Trời sinh bản tính Phàn Thiệu Hoàng xung khắc với bản tính của hắn. Lập tức bắn thêm vài sợi tóc qua. Lần này Phàn Thiệu Cảnh bắt đầu chịu không nổi. Phàn Thiệu Hoàng nhàn nhã ung dung nhìn hắn loay hoay hết bên này đến bên kia: “Ông già chọn huynh làm chương môn Thủy Vi Sơn, hừ, quả thực đúng là ông già quá lú lẫn rồi.”

Giữa cột xong, Phàn Thiệu Hoàng dẫn cương thi mắt xanh và đội hành thi của mình thản nhiên rời đi. Thật ra phép lực không có gì khó giải, nửa canh giờ sau những sợi tóc kia sẽ tự rút ra. Thậm chí còn mang theo chân nguyên của yêu quái về tay của kẻ làm phép.

Phàn Thiệu Cảnh cứ níu lấy yêu quái không tha, chỉ là bởi vì nếu những sợi tơ pháp hút hết chân nguyên của yêu quái thì nó sẽ hồn bay phách tán, đối với Phàn Thiệu Hoàng cũng có hại chứ không có lợi.

Hồn phách của người dù mạnh thể nào cũng chỉ có một mức độ. Nhưng phần lớn yêu quái là linh vật mấy trăm ngàn năm, làm sao hai bên có thể giống nhau được. Những thứ chân nguyên này một khi đã vào trong cơ thể của Phàn Thiệu Hoàng, căn cơ thâm hậu hơn hắn, tốc độ tự bình phục cực nhanh, khiến hắn không kịp trở tay.

Đến khi Phàn Thiệu Hoàng chỉ đợi được mấy phép lực kia rút lại pháp lực của mình, hắn càng nổi giận hơn: “Đối trá, quá đối trá rồi!”

Hắn đã đánh giá đại sư huynh của mình như thế đấy.

Buổi chiều, sau khi hắn giúp một địa chủ của Trần gia thôn xem phong thủy, phát hiện nhà địa chủ có một miếng bảo ngọc tổ truyền tính chất không tệ. Lập tức hắn liền đạo mạo nghiêm trang nói rằng ngọc bội kia là yêu vật, sống lâu tích trữ âm khí. Nếu để lâu tất nhiên sẽ phát sinh ra đại họa diệt tộc.

Dù sao cũng là vật gia truyền, tên địa chủ cũng cực kì khó khăn khi ra quyết định dứt bỏ. Phàn Thiệu Hoàng lại là một trong những kẻ nổi tiếng ở đạo môn. Đối phương do dự hồi lâu, rốt cuộc vẫn phải quyết định nén đau thương bỏ đi thứ yêu thích, giao miếng bảo ngọc này cho hắn bảo quản.

Từ nhà địa chủ đi ra, cương thi mắt xanh vẫn nhìn lom lom vào miếng ngọc bội treo bên hông kia. Nó cũng chỉ muốn nói một câu: Đối trá, thật sự quá đối trá rồi...

Ban đêm, Phan Thiệu Hoàng vẫn dẫn theo mắt xanh dẫn thi. Trên đường mưa gió mãnh liệt, tiếng sấm âm ầm. Xưa nay Phan Thiệu Hoàng luôn cảm thấy hứng thú với bảo vật, lập tức liền suy đoán có thể khai quật chỉ bảo xung quanh đây. Cương thi mắt xanh đi theo hần lâu cũng trở nên yêu thích mấy vật tiền tài hơn.

Một người một thi dẫn theo đội hành thi đứng ở nghĩa trang. Cơn mưa như trút nước xuống vực sâu miền sơn cước, trời đất hoàn toàn tối đen, duy chỉ có những tia chớp thỉnh thoảng xé màn mưa mù mịt.

Phía xa xa có một chùm sáng lập lờ, nhìn sơ qua nó có kích cỡ như chậu nước rửa mặt, đợi dần dần đến gần thì lại chỉ là một cái gương. Phan Thiệu Hoàng có cương thi mắt xanh làm công cụ giao thông, đường nhiên lộ trình cũng nhanh lên không ít.

Không may là khi một người một thi đến nơi, thì đã có một đạo sĩ đứng đó từ trước. Hần ta cũng vừa tới, mặc dù cách nhau quá gần, nhưng bảo vật lại không thể tới tay. Chùm ánh sáng kia vẫn mãnh liệt chiếu lên bầu trời đêm.

Cương thi mắt xanh để Phan Thiệu Hoàng xuống trước. Đương nhiên đạo sĩ kia cũng nhìn ra tu vi của nó. Nhưng nó lui về phía sau Phan Thiệu Hoàng một bước, ý bảo rất rõ ràng: “Hần mới là chủ nhân, muốn đánh thì đánh hần trước!”

Phan Thiệu Hoàng hừ mũi khinh bỉ, rồi lại dùng tâm ngữ dặn dò nó: “Lui về phía sau năm bước.”

Nên tầm mắt tên đạo sĩ hướng tới Phan Thiệu Hoàng. Bảo vật trên đất ngày càng phát sáng. Song phương cũng hiểu được bảo vật hiện thể đúng là cơ duyên. Mà vật hơi có linh khí sẽ không ngừng đổi chỗ, bỏ qua thời khắc này, chỉ sợ muôn đời cũng khó tìm được.

Song phương nhìn nhau hồi lâu, Phan Thiệu Hoàng lên tiếng phá vỡ sự im lặng: “Từ xưa bảo vật luôn thuộc về kẻ có đức có tài. Nếu là lúc khác tôi và anh nhất định sẽ liều phân cao thấp, nhưng giờ phút này thời gian gấp rút...”

Bỗng nhiên hần nói được một nửa, quả nhiên tên đạo sĩ kia không nhịn được: “Anh định ra sao?” Phan Thiệu Hoàng cũng rất hào phóng: “Không bằng tôi và anh cùng bày ra một trận, quy định phạm vi hoạt động. Người nào phá trận pháp này trước thì bảo vật thuộc về kẻ đó.”

Điều này rất công bằng, tên đạo sĩ cũng nghĩ thâm như vậy. Nhưng hần vẫn đề phòng Phan Thiệu Hoàng, sợ Phan Thiệu Hoàng thừa cơ đánh lén. Nhưng Phan Thiệu Hoàng lại không định ra tay, chỉ bày trận quanh đạo sĩ. Tên đạo sĩ cũng bày trận xong, bắt đầu cố hết sức phá trận pháp của Phan Thiệu Hoàng. Cách làm Phan Thiệu Hoàng lại càng đơn giản. Hần hất cằm với cương thi mắt xanh, ý bảo nó: Đi lấy đi!

Phạm vi hoạt động của vòng quy định càng lớn thì càng hao tổn phép lực. Phan Thiệu Hoàng ra tay trước, đạo sĩ kia còn trong vòng cấm chế của hần, đương nhiên không cách nào đến gần cương thi mắt xanh đang cách hần năm bước.

Cương thi mắt xanh đi theo Phan Thiệu Hoàng đã lâu, lấy bảo vật chỉ là chuyện vặt vãnh. Nó trực tiếp lướt qua đạo sĩ, bấm pháp quyết lấy bảo bối kia. Nhưng chiếc gương đồng cổ bay vào tay nó chỉ sáng bóng như cũ, cũng không hiện ra chỗ nào thần kì.

Nó nhìn thoáng qua, trong lòng lại thất kinh. Hình ảnh nó trong gương đồng là mặt xanh nanh vàng, da như xác ướp, tóc trắng khô héo xòa thật dài, mặt mũi dữ tợn đáng sợ. Đó là hình dạng cương thi thật của nó.

Rốt cuộc là bảo bối gì lại có thể chiếu rõ ảo ảnh của nó?

Nó cảm thấy gương đồng này không thể nào rơi vào tay Xảo Nhi.

Còn tên đạo sĩ bị chọc tức đang gào lên trong trận pháp: “Mi là tên hèn hạ.”

Câu đó mắng là Phan Thiệu Hoàng.

Bởi vì câu nói Bình Bất Yếm Trá, Phan Thiệu Hoàng cũng chẳng buồn quan tâm. Người có thể chạy đến nơi này trước, đương nhiên sẽ không phải kẻ yếu. Trong lòng hần biết rõ, nhưng ý vào mình có thi sát, cũng không sợ hãi gì. Điều quan trọng là lấy được bảo bối trong tay, nếu không đánh thì có ích gì.

Hai đạo sĩ gần như phá được trận pháp cùng lúc, lại xông vào đấu pháp trong núi rừng. Cương thi mắt xanh cầm lấy chiếc gương đồng kia vui vẻ đi lòng vòng. Không biết cái gương cổ này là bảo vật gì, dù yêu quái có thuật ảo ảnh cao sâu đến đâu cũng bị nó soi ra.

Nó từng thấy kính chiếu yêu, nhưng kính chiếu yêu cũng không phá được thuật ảo ảnh của nó. Hai đạo sĩ đánh nhau bên cạnh, nó cũng không để ý. Phàn Thiếu Hoàng cất giấu sáu bảy phần công lực ngay từ đầu, không chết được đâu mà lo.

Sau đó nó phát hiện một chuyện còn kinh khủng hơn. Ngoại trừ có thể chiếu rõ chân thân của yêu quái. Chiếc gương này bất kể chiếu vào ai, cũng soi thấu rất hiệu quả. Vạn vật trước mặt nó, thật ra cũng là trần chuồng chạy nhông. Cho nên cương thi mắt xanh méo mồm nhìn hai vị đạo sĩ có đạo pháp cao thâm trước mặt. Mặt vô cùng nghiêm túc nhưng...

Trời ạ, cả đại địa này, rốt cuộc là ai đã phát minh ra cái pháp bảo dễ tiện thế này...

Ngay cả một con cương thi như nó thấy vậy mà còn ghen ngào sặc sụa, không biết nếu sau này Phàn Thiếu Hoàng dùng pháp bảo này thu yêu bắt quỷ có thể đau mắt hột hay không...

Không biết mưa giông đã tạnh khi nào, rừng núi đột nhiên hoàn toàn yên tĩnh. Ngay cả những cành lá trong rừng cũng không còn tiếng xào xạc. Một mùi thơm nồng nàn từ từ bay khắp núi rừng. Hai người đánh nhau cũng không hện mà cùng dừng tay lại. Sắc mặt Phàn Thiếu Hoàng nghiêm trọng, xoay người lại định kêu cương thi mắt xanh đi, nhưng rõ ràng tốc độ của hắn không đủ nhanh.

Một người chuẩn bị từ từ đi đến.

Đó là lần đầu tiên, trong đời cương thi mắt xanh hận thị lực của mình quá cao. Thật ra vốn là một cảnh tượng tươi đẹp, mưa to đã tạnh, mùi thơm tràn ngập núi rừng. Một người lẳng lặng đạp lên cành cây khô bước đến, mép váy bay phấp phới được những chiếc lá rụng mơn trớn, ngọc bội kêu leng keng, bước đi duyên dáng.

Dường như nước mưa và đất bùn cũng tránh cô ta theo bản năng. Cô ta đứng lặng hồi lâu trong đêm mưa núi hoang, lại không hề nhiễm chút phong trần.

Không may chính là thị lực cương thi mắt xanh quá tốt, tốt đến mức có thể thấy rõ vị “giai nhân” cao lớn khổng lồ kia giẫm lên mưa gió sương đêm đến đây. Đầu trọc lóc, eo to như thùng nước... À không, thật cô ta đã không có eo rồi, cho dù đai lưng có siết chặt thế nào cũng chỉ là cột vào cái thùng nước thôi...

Cô ta dừng lại cách chỗ bọn họ năm bước, ánh mắt mỉm cười quét qua. Cương thi mắt xanh cả kinh, không thể di chuyển được gì nữa. Đó chính là bản năng sợ hãi của yêu quái. Nó đang sợ cô ta. Nó không thể tin được mình lại sợ cô ta!

Mà cô ta cũng tựa như hơi có hứng thú với cương thi mắt xanh. Sóng mắt di chuyển lên xuống đánh giá nó. Chỉ liếc nhìn thôi, mà tay chân của cương thi mắt xanh đã run rẩy liên tục. Người kia như một vị thần trước mắt người phàm, từng lỗ chân lông trên người đều nói cho nó biết phải tôn sùng cúng bái cô ta.

Nhưng nó sống trên thế gian này mấy ngàn năm, cũng chưa từng kinh hãi như vậy. Đôi mắt của cô ta lại chuyển lần nữa, như gây áp lực, rốt cuộc hai đầu gối nó khuỵu xuống, quỳ rạp xuống trước mặt cô ta. Lúc này cô ta mới tươi cười bước đến, một tay nâng cằm nó lên, đánh giá nó tỉ mỉ.

Cương thi mắt xanh cảm giác mình phải phản kháng. Ít nhất là cũng phải cự tuyệt, nhưng ngay cả ngón tay nó cũng không nâng nổi, chỉ đành để yên cho cô ta đánh giá.

Có một sức mạnh vững vàng giam cầm lấy nó, thậm chí nó không hề có ý sát hại đối với đối phương.

Rất may cô ta cũng không đánh giá nó lâu, chỉ chốc lát sau đã quay đầu: “Chàng thu phục được nó rồi hả, Ứng Long?”

Cô ta nhìn Phàn Thiếu Hoàng nói. Phàn Thiếu Hoàng lại không có phản ứng gì. Hai đạo sĩ đều kinh ngạc nghi ngờ yên lặng nhìn cô ta. Cô ta vừa nghiêng đầu nhìn tên đạo sĩ bên cạnh, nhanh chóng phát hiện ra hai người lại đang đánh nhau. Cô đi về phía Phàn Thiếu Hoàng, chiếc váy dài tung bay. Tên đạo sĩ không phân được cao thấp với bốn phần công lực của Phàn Thiếu Hoàng bỗng toàn thân biến thành màu đen.

Thậm chí hần không có bất kì phản ứng gì, chỉ ngửi thấy một mùi khét. Hơi cúi xuống, thì chiếc đầu đã rơi xuống vùng bùn đất, cả người hần nhanh chóng hóa thành tro bụi bay tán lạn.

Phàn Thiếu Hoàng lui về sau một bước, nhìn cô ta cảnh giác, giọng nói vẫn lạnh lẽo: “Cô là ai?”

Tựa như bỗng nhiên nhớ đến cái gì. Cô dừng lại cách hần ba bước, cất giọng thân mật: “Thiếp là Bạt. Còn chàng, kiếp này chàng... tên là gì?”

Cô ta cũng không có ý ra tay. Phàn Thiếu Hoàng cũng không dự định dây dưa với cô. Đi vòng qua cô ta định dẫn cương thi mất xanh đi. Trong lúc gấp rút, cương thi mất xanh dùng chiếc gương đồng soi thử cô ta, nhưng trong gương chỉ trống rỗng.

Chỉ có điều, giờ khắc này cô ta đã phát hiện sự tồn tại của gương đồng. Lập tức trong mắt hiện lên sự vui mừng: “A, Ánh Thế Kính.”

Chiếc váy dài của cô ta chỉ vung lên, đã đoạt được chiếc gương trong tay cương thi mất xanh. Cô ta cười hì hì giơ gương đồng lên xem Phàn Thiếu Hoàng.

Trên mặt cô ta son phấn quá dày, má hồng quá đỏ, lại thêm cái eo thùng nước lắc qua lắc lại. Phàn Thiếu Hoàng sờ tóc gáy từ đầu đến chân. Cô ta vẫn giơ chiếc gương đồng, giọng cười duyên như sấm nổ, chiếu rọi hần từ tám phương hướng.

Phàn Thiếu Hoàng không ngừng hắt hơi. Mùi thơm trên người cô ta, đủ để hun chết một con voi.

Ý nghĩ đầu tiên trong đầu cương thi mất xanh chính là khẳng định cô ta và Quỷ Xa rất hợp nhau. Ý nghĩ thứ hai đó là... May thật, khẳng định Phàn Thiếu Hoàng không biết cô ta đang nhìn cái gì...

Nhưng trên thực tế, giấy không thể gói được lửa. Rốt cuộc Phàn Thiếu Hoàng vẫn biết được. Bởi vì “cô gái” kia vừa giơ Ánh Thế Kính loạn xạ xung quanh, vừa “cười duyên” khanh khách, lại không không ngừng khen ngợi: “Ôi, thật là trắng! Ôi, thật...”

Đợi đến khi nhìn thấy rõ hình ảnh trong kính, hần xù lông lên. Hần cắn uất, trở tay rút ra kiếm Đoạn Ảnh chỉ lên trời, ngửa mặt gào thét: “Nhất Độ Quân Hoa, chẳng lẽ ông đây xuất hiện chỉ để làm trò cười thôi sao...”

28. Growing pains(*)

(*) Growing pains: chứng đau chân của trẻ mới lớn.

Đến khi một người một thi đưa đội hành thi đến nơi còn chưa kịp quay về. Thúy Vi Sơn đã truyền đến tin tức. Đại sư huynh Phàn Thiếu Cảnh bị đánh bất ngờ trên đường, đến nay vẫn hôn mê bất tỉnh. Ông già ra lệnh cho Phàn Thiếu Hoàng lập tức chạy về Thúy Vi Sơn.

Phàn Thiếu Hoàng sa sầm mặt. Cái tên dối trá này sớm không xảy ra chuyện, muộn không xảy ra chuyện. Hết lần này đến lần khác cứ chạm mặt mình là hai ba ngày sau lại xảy ra chuyện. Muốn chết thì chết đại cho rồi, lại còn bày đặt hôn mê bất tỉnh. Thôi rồi, kì này có nhảy xuống Hoàng Hà cũng không rửa sạch.

Hần đen mặt dẫn theo cương thi mất xanh chạy về Thúy Vi Sơn. Đệm hương ở dưới bài vị tổ sư gia ơi... Ta tới đây...

Khi hần trở lại Thúy Vi Sơn mới phát hiện ra, chuyện không đơn giản như hần nghĩ. Phàn Thiếu Cảnh bị thương nặng không hề giả. Hôn mê bất tỉnh cũng không phải giả. Nhưng việc thật sự làm cho ông già tức giận chính là. Hần bị người ta rút đi phần lớn chân nguyên.

Ông già nhận định với tu vi của Phàn Thiếu Cảnh, thì cần người có bản lĩnh như Phàn Thiếu Hoàng mới có thể đánh hần bị thương. Mà Phàn Thiếu Hoàng lại không thể nói cho ông biết. Lúc hần gặp Phàn Thiếu Cảnh thì thật ra pháp lực của Phàn Thiếu Cảnh đã bị mình làm tổn hại.

Phàn Thiếu Cảnh bị thương, đương nhiên sẽ dễ dàng đối phó hơn bình thường rất nhiều...

Cách xử lí của Phàn Phục Thanh rất thẳng thắn. Trực tiếp xâm nhập vào hồn Phàn Thiếu Hoàng. Nếu trong cơ thể hần không có chân nguyên của Phàn Thiếu Cảnh. Đương nhiên sẽ không liên quan đến chuyện

này. Nhưng Phàn Thiếu Hoàng không thể nào mặc ông thăm dò. Trong hồn của hắn mặc dù không có chân nguyên của Phàn Thiếu Cảnh, nhưng lại có không ít của người khác...

Nói một cách khác. Nếu như ông già biết trong hồn hắn có chân nguyên của Phàn Thiếu Cảnh. Chắc chắn sau đó sẽ đánh gãy một chân của hắn. Nhưng nếu như phát hiện trong hồn hắn có của những người khác... Chỉ sợ là ba cái chân cũng bị bẻ gãy sạch...

Hắn không nói được nguyên do, lại không để cho ông già dò xét. Đương nhiên phải gánh lấy việc oan ức của Phàn Thiếu Cảnh. Trong lòng hắn cũng căm hận: Ai dám hãm hại ta!

Mà Phàn Phục Thánh đúng là một chưởng môn tàn nhẫn. Hắn phế bỏ tu vi đạo pháp của Phàn Thiếu Hoàng, đánh gãy một chân, trục xuất khỏi Thụy Vi Sơn. Phàn Thiếu Hoàng cũng kiên cường, cắn răng không hề kêu lên tiếng nào. Duy chỉ có lúc cương thi mắt xanh thu dọn đồ đạc đột nhiên nhớ đến miếng đệm hương trước bài vị tổ sư gia. Nó cảm thấy Phàn Thiếu Hoàng chỉ thân thiết với mỗi miếng đệm hương kia, có nên mang theo nó không...

Lúc này rời đi đương nhiên là trở về Quan Thiên Uyển. Hiện tại Quan Thiên Uyển quả thật rất náo nhiệt.

Buổi tối Xảo Nhi dẫn theo một đám cương thi, tiểu yêu luyện tập phép thuật. Đột nhiên gần như tất cả cương thi cũng bắt đầu run rẩy. Sự sợ hãi ẩn trong dòng máu kéo đến mù mịt đất trời, cuối cùng quỳ lạy thấp dưới đất.

Đạo sĩ Hách gia cũng chưa từng thấy qua cảnh tượng quái dị như vậy. Đến khi thủy triều rút đi, ánh trăng lẳng lặng soi sáng cả trời đất. Trên những con sóng vỗ vào bờ trắng xóa, có một thùng nước... nhẹ nhàng đi đến...

Đúng vậy, ánh trăng khuyếch thành, sóng biển rì rào, trong hương vị đêm tối thơm ngát, có một thùng nước lướt sóng đến đây.

Gió biển cũng không thể thổi tan mùi thơm nồng nàn. Tất cả những sinh vật có thể trốn, bao gồm cả rùa biển cũng sẽ chạy cực kì nhanh. Còn những sinh vật có khứu giác không thể trốn cũng bắt đầu hắt hơi. Cái mùi kì quái gì đây?

Dưới ánh trăng sáng soi lấp lánh, dáng vẻ thùng nước hơi vui sướng: “A, có rất nhiều con cháu ở đây. Tất cả đều đứng lên đi, ngoan quá.”

Xảo Nhi và đạo trưởng Hách gia cũng ngạc nhiên không dứt. Lúc này cùng nhau đánh giá đối phương. Chỉ cần liếc sơ qua, trên trán cũng dựng lên cả tóc gáy. Thùng nước này mặc một chiếc váy voan mỏng màu hồng phấn. Toàn thân đều đeo trang sức châu báu đầy tay. Vì đầu trọc, nên đội một cái mũ, trên mũ đó cũng đầy đồ trang sức. Vốn nhìn từ xa giống như một thùng nước, nhưng đến gần lại giống hàng chục chiếc thùng nước di động...

Một hồi lâu đạo trưởng Hách gia mới có thể mở miệng nói ra tiếng: “Cô... Cô là ai?” “Thùng nước” vô cùng vui vẻ xoay một vòng. Tiếng nói vang lên như sấm, nhưng lại làm dáng cười duyên: “Tôi là Nữ Bạt, nơi này là Quan Thiên Uyển ư?”

Cô ta quan sát bốn phía, vẫn cười duyên nói tiếp: “Tôi đến đây chờ một người.”

Tựa như một kiểu đặc xá, lúc này tất cả cương thi mới có thể nhúc nhích. Đến khi bọn chúng thấy rõ thùng nước, tất cả đều đồng loạt nhào đến trước mặt Xảo Nhi. Hiện nay, Xảo Nhi có thể nghe rõ được chút ít tiếng nói của bọn chúng. Đại để là chứng thực: “Không thể nào... Đây là không phải là lão tổ của chúng ta. Hàng này không thể nào là lão tổ nhà chúng ta, ôi...”

Xảo Nhi lần lượt vỗ về từng con, vô cùng thông cảm. Mặc dù Phàn Thiếu Hoàng bị đánh gãy chân rất đau. Nhưng cũng không sao cả. Đã đoạn tuyệt quan hệ cha con, cho nên từ nay về sau cũng không còn cần nhìn vào sắc mặt ông già. Sẽ không cần gặp gỡ Phàn Thiếu Cảnh giả nhân giả nghĩa, cũng không cần để ý đến nề nếp của Thụy Vi Sơn. Cũng không cần quỳ cái gì trước bài vị tổ sư.

Hắn cảm giác mình chẳng sao cả, chút đau đớn này xem là gì?

Vừa về đến Quan Thiên Uyển, Phàn Thiếu Hoàng lại bắt đầu đau răng, đau dạ dày, nhức trứng. Thùng nước kia đã ở đây đợi hắn lâu rồi.

Thùng nước hơi vui sướng khi thấy hấn về. Cô ta tiến lên bỏ miếng thuốc dán trên đùi Phàn Thiếu Hoàng. Phàn Thiếu Hoàng phản ứng gay gắt, cô ta chỉ mỉm cười nói như thôi miên: “Chàng mệt rồi, ngủ đi.”

Phàn Thiếu Hoàng chỉ cảm thấy mí mắt nặng dần. Một hồi lâu đã ngủ rất say. Thùng nước gọi cương thi mắt xanh vào giúp một tay. Lau chùi sạch sẽ vết máu trên người Phàn Thiếu Hoàng. Cô ta lại làm phép nối xương trị thương giúp hấn, phá bỏ tiên cơ.

Thật ra cương thi mắt xanh có rất nhiều vấn đề muốn hỏi cô ta. Nhưng nhất thời không biết hỏi từ đâu. Cô ta lại hết sức thích dáng vẻ của cương thi mắt xanh, dùng tiếng cương thi nói chuyện với nó: “Cậu muốn hỏi gì?”

Dù gì cương thi mắt xanh cũng có mấy ngàn năm đạo hạnh, nên cũng hiểu biết nhiều hơn một chút: “Cô thật sự là Bạt? Nhưng theo tôi biết từ trước. Sau khi Ứng Long đánh cô bị trọng thương lần trước, cô đã đi vào ma giới rồi.”

Bạt nhẹ nhàng tháo miếng vải trắng băng vết thương của Phàn Thiếu Hoàng. Giọng nói rất lạnh nhạt: “Đúng vậy. Nhưng trước đó vài ngày thấy sao chiếu mệnh của hấn hơi tối, có thể gặp tai kiếp, nên đi ra ngoài xem thử. Quả nhiên thật sự là vậy.”

Cô thần nhiên nói ra hai ba câu. Cương thi mắt xanh cũng thất kinh. Cẩm chế của ma giới và nhân gian sao lại có thể dễ dàng phá bỏ. “Vào ma giới vẫn có thể đi ra ngoài ư?”

Tựa như Bạt cũng không nghe thấy vấn đề của nó. Cô đổi đề tài: “Cô bé ở Quan Thiên Uyển là của cậu à?”

Lúc cô ta hỏi đến vấn đề này, đôi mắt tràn đầy ánh sáng long lanh. Chỉ thiếu điều không hỏi thẳng: Hoho, cậu thích cô ta hả? Cô ta có thích cậu không? Cậu và cô ta đã làm chưa, đã làm chưa...

Cương thi mắt xanh không chịu được thùng nước bà tám này. Đợi lúc cô ta kết lại tiên cơ cho Phàn Thiếu Hoàng, liền vái chào bước ra ngoài. Lúc nó xoay người nhìn thấy bóng lưng của cô ta, dưới lớp váy mỏng màu hồng, hiện lên một mảng tím mờ mờ bên trong.

Cô ta bị thương. Ai có bản lĩnh để đả thương thủy tổ của cương thi? Là do lúc đột phá cẩm chế sao?

Khi đó, Xảo Nhi đọc sách ở nhà gỗ. Trong nhà thì quá chán, nhưng bên ngoài thì không thấp đèn được. Cương thi mắt xanh có cách giải quyết mọi chuyện. Nó công Xảo Nhi đến nơi cao nhất bờ biển. Ngồi trên gành đá cao, để cô ngồi trong lòng mình. Sau đó hai mắt lóe sáng, ánh sáng trong mắt ngày càng lớn, đủ cho Xảo Nhi đọc sách.

Mình châu ở Quan Thiên Uyển rất nhiều, nhưng Xảo Nhi chỉ chung thủy với hai bóng đèn này. Ánh sáng nhẹ nhàng không gây tổn thương ắt. Độ sáng có thể tùy chỉnh, quan trọng hơn là có thể dễ dàng mang theo.

Bầu trời đầy sao, từng cơn gió biển mang theo vị mặn thối qua mặt. Thời tiết nóng nực của đêm hè cũng giảm xuống. Xảo Nhi hết sức vui mừng, thỉnh thoảng nhẹ nhàng từ từ dựa vào “chiếc ghế dựa” phía sau. “Chiếc ghế ngồi” nhiều chức năng sẽ bóp vai cho cô, giúp cô thư giãn gân cốt.

Xảo Nhi cũng không nhắc đến chuyện Bạt với nó. Nó cũng không muốn nhiều lời, chỉ căn dặn cô đừng gần gũi với Bạt. Đêm nay không có cương thi lui đến Quan Thiên Uyển. Thấy được mặt mũi lão tổ của mình, bọn chúng đã núp dưới đáy biển than khóc cả rồi...

Đêm ven biển tựa như vĩnh viễn đều ẩm ướt. Sóng biển hôn lấy bờ cát, tiếng sóng nhẹ rì rào. Không biết từ lúc nào Xảo Nhi đã tựa vào “chiếc ghế dựa” phía sau ngủ thật say.

Tựa như mơ thấy những điều ngọt ngào, cô cười mỉm, cọ cọ vào ngực cương thi mắt xanh. Mắt Xanh lại điều chỉnh tư thế, để cô ngủ thoải mái hơn.

Hơi thở đều đặn của cô trên chọc lồng ngực nó, ấm áp và ẩm ướt. Không cần chiếu sáng nữa, mắt nó cũng giảm sáng đi, chỉ tập trung nhìn vào gành đá ngậm lạnh lẽo. Nhưng tay lại mơn trớn vòng eo mềm mại ấm áp của cô. Sóng biển không ngừng vỗ vào gành đá. Nó nghe được khi có khi không. Chỉ có âm thanh nhịp tim và mạch đập, cùng với dòng máu đang di chuyển của cô là vẫn rõ ràng. Đó là một bản giao hưởng của sinh mệnh. Nó chẳng bao giờ có, cho nên vẫn hướng về điều đó. Sự khát vọng này càng ngày càng mãnh liệt hơn khi linh trí được mở ra. Nó lắng nghe say mê trong bản nhạc hoa lệ này.

Ánh sao trong đêm đen như trăm hoa đua nở tại biển xanh. Thỉnh thoảng lại vang lên tiếng vỗ cánh của Quỳ Xa trên mặt biển. Đây chính là điều tốt đẹp nhất trên thế giới của nó. Mắt Xanh nhẹ nhàng trở Xảo Nhi nằm lên ngực mình trên đá ngầm. Cô nói mơ trong mộng gì đó, thoảng vào trong gió biển, nó không hiểu được.

Tin tức Phàn Thiếu Hoàng bị trục xuất khỏi Thúi Vi Sơn được truyền ra rất nhanh. Xưa này hẳn toàn kết giao với mấy tên chẳng ra gì, đương nhiên là bọn họ trốn tránh không kịp. Còn người có thù vừa nghe thất, đã lên kế hoạch đánh rắn phải đánh ngay đầu.

Vết thương bên ngoài không quan trọng lắm. Bạt điều trị một đêm đã khôi phục như cũ. Nhưng muốn kết lại tiên cơ cần phải mấy ngày. Lúc xưa, Quan Thiên Uyển có phiền phức, cũng là do Phàn Thiếu Hoàng ra tay. Bây giờ tạm thời hẳn đang bị thương tật, cương thi hoặc tiểu yêu đều không dám ra mặt. Người trong đạo môn tới rất nhiều. Một khi phát hiện những thứ này, Quan Thiên Uyển sẽ trở thành thế như nước với lửa với giới đạo môn.

Đương nhiên cương thi mắt xanh không quan tâm đến Quan Thiên Uyển. Nó chỉ lo lắng đến sự an toàn của Xảo Nhi. Bạt cũng không lo lắng đến điều gì. Sáng sớm cô ta vẫn đích thân nấu thuốc cho Phàn Thiếu Hoàng. Khi Phàn Thiếu Hoàng thấy cô thì đã hoàn toàn tỉnh táo lại.

Bộ váy hồng mỏng bao lấy cơ thể thùng nước của cô ta. Cô có ý cúi thấp xuống dụ dằng dụ dỗ hẳn: “Uống thuốc đi.”

Phàn Thiếu Hoàng không chịu uống. Thuốc này đáng quá. Bạt lại dụ dỗ hẳn: “Uống xong thiếp sẽ hôn chàng một cái.”

Phàn Thiếu Hoàng cắn chặt răng, càng không chịu uống.

Hai người cứ cố chấp với chén thuốc. Cuối cùng vẫn là Bạt chịu thua, quắc mắt trừng trừng hét lớn: “Nếu không uống thiếp sẽ hôn chàng một cái ngay!”

Phàn Thiếu Hoàng sầm mặt đánh giá chén thuốc hồi lâu. Cuối cùng cắn răng trút hết chén thuốc vào bụng. Bạt nhìn thấy thế lại cười vui vẻ, đợi hẳn uống xong lại nhào đến. Trong lời nói mang theo sự vui vẻ của âm mưu đã thành công: “Uống xong thiếp hôn chàng hai cái!”

Trong phòng chỉ nghe tiếng Phàn Thiếu Hoàng gào lên thật to...

Đám đạo sĩ đến đây trả thù, Bạt chẳng hề đặt vào mắt. Đám người tài giỏi của đạo môn trong mắt cô ta còn thua cả miếng da gấu trên tóc Phàn Thiếu Hoàng.

Khách hành hương đến Quan Thiên Uyển vẫn nối liền không dứt. Đám đạo sĩ kia chính là đề tài câu chuyện trong lúc rảnh rỗi của họ không thể nghỉ ngơi.

Xảo Nhi cũng bị làm khó chút. Bọn đạo sĩ này chính là đến tìm Phàn Thiếu Hoàng báo thù. Bọn họ cũng không phân rõ phải trái. Xảo Nhi giải thích hồi lâu, nhưng bọn người này vẫn cương quyết đòi xông vào trong. Cuối cùng vẫn là Bạt dỗ Phàn Thiếu Hoàng ngủ xong, rồi thần nhiên đi ra.

Quả thật cô ta không giống những cương thi khác. Ánh mặt trời tháng tám sáng rực rỡ, cô lại ta đứng trong ánh nắng lấp lánh, hương tỏa nồng nàn. Rất nhiều đạo sĩ đã bắt đầu hắt hơi, một bộ phận khác bắt hạnh không có hắt hơi, cho nên bắt đầu ớn như điên...

Bạt cũng không thấy đáng vẻ mặt mũi mình có gì không ổn. Cô ta (tự cho là) nhu mì xoay một vòng tại chỗ: “Ồ, mọi người thật nhiệt tình đấy.”

Xảo Nhi thấy cô ta bước ra mới nhẹ nhõm, vội vàng đến gần cô ta. Có thủy tổ cương thi ở đây, có gì phải lo lắng nữa chứ.

Tựa như Bạt cũng cảm ứng được suy nghĩ của Xảo Nhi. Cô ta quay đầu tình nghịch trợn hai mắt lên với Xảo Nhi: “Hay là cô gánh việc nhỏ nhất này đi, tôi không thể ra tay.”

Cái gì... Bạt vẫn đùa giỡn, xoay vài vòng tại chỗ, lại cười duyên khê nói: “Tôi ra tay, sợ là người của tiên giới sẽ không cho tôi ở nhân gian nữa.”

Việc này khiến Xảo Nhi khổ não, cũng không biết phải làm sao bây giờ...

Dĩ nhiên là làm khó Xảo Nhi rồi. Mấy ngày nay, mặc dù cô học được chút đạo pháp, kiến thức cũng rộng hơn không ít. Nhưng lại là thân thể người phàm, một năm hay nửa năm cũng chẳng thể có thành tựu gì.

Bạt nhìn Xảo Nhi sốt ruột rất lâu, lúc này mới cười ha ha. Tựa như Bạt rất vui vẻ, cho dù thấy chuyện gì cũng cảm thấy thú vị: “Cô bé ngốc thật đáng yêu. Nếu tôi là đàn ông, cũng sẽ ôm cô về nhà, ha ha.”

Dứt lời, cô ta ném chiếc Ánh Thế Kính ra sân. Tất cả âm thanh đều dừng lại. Ánh Thế Kính xoay một vòng trên không, vầng vàng rơi xuống mặt đất. Nhưng thoáng cái nó đã lớn hơn gấp mấy lần. Xảo Nhi cả kinh chết lặng. Ánh Thế Kính vốn thay đổi hình dạng lớn nhỏ theo vật thể cần chiếu. Trong truyền thuyết, chủ nhân của nó từng dùng nó chiếu rọi cả nhật nguyệt trong cõi đất trời. Cho nên tốt cùng là nó cao bao nhiêu, cũng không ai biết được.

Thậm chí Xảo Nhi cũng chợt nhận ra một vấn đề... Không biết người phát minh ra bảo vật này, cuối cùng có bị lột sạch đi điều phố thị chúng hay không?...

Quả nhiên, khi Ánh Thế Kính rơi xuống đất. Tiếng huyền não trong sân cũng yên lặng trở lại. Đám đạo sĩ nhìn đại hội báo thù biến thành cao nhân đạo môn trần chuồng trong gương...

Một kì cảnh như thế, trăm năm khó gặp, tất cả khách hành hương đồng loạt ôm bụng trợn trắng mắt cười to.

Cuối cùng, trận đánh nhau này cũng không xảy ra. Nguyên nhân cũng không phải là bỗng nhiên lương tri sống dậy, mà là hai tay mọi người lo che các bộ phận quan trọng. Mặt không cầm được vũ khí...

Ngày đó, Xảo Nhi đã hiểu rõ, những thứ thần yêu này, đúng là lão quái vật mấy ngàn mấy ngàn năm, rất nham hiểm...

15. Chương 29 - 30

29. Bạt, cô có thể rút

Đám đạo sĩ xấu hổ bỏ trốn, Nữ Bạt cũng không có ý đuổi theo. Cô ta vốn không có hứng thú với mấy việc thù hận thế tục. Tất cả hứng thú của Bạt chỉ tập trung vào Phàn Thiệu Hoàng mà thôi. Khi mọi chuyện đã xong, Bạt lập tức đi vào trong, canh chừng bên cạnh Phàn Thiệu Hoàng.

Xảo Nhi lo lắng những tên đạo sĩ này lại xảy ra sự cố. Cô dùng phép ẩn giấu hơi thở theo dõi phía sau họ. Cho đến khi đổi phương ra khỏi Quan Thiên Uyển cô mới yên tâm. Trên đoạn đường theo dõi này Xảo Nhi phát hiện ra có điều khác lạ. Có thứ gì đó trong cơ thể mình vậy?

Giống như có một luồng khí nóng chạy khắp người cô. Lúc đầu cô chỉ cho rằng thời tiết nóng bức, cũng không chú ý. Đến lúc này khi làm phép lại cảm giác dị thường. Cô đọc qua rất nhiều sách, cảm thấy cái này như là pháp lực. Nhưng pháp lực của cô ở đâu ra?

Cô làm phép lần nữa, pháp luật đến từ bên ngoài lại tinh khiết tường hòa, từ từ di chuyển trong cơ thể cô. Trong lòng cô hoài nghi, lúc này trời sáng choang, cô cũng không tìm ra được ai để hỏi. Cô trở về Quan Thiên Uyển, mấy tiểu đạo sĩ đang bận rộn trấn an khách hành hương. Trên thực tế, mấy người khách hành hương này cũng không cần trấn an. Không có ai trong bọn họ kinh sợ, những vẻ mặt kia lại có vẻ như vui mừng...

Lúc Xảo Nhi đi vào phòng. Phàn Thiệu Hoàng vẫn còn đang ngủ. Bạt ngồi bên cạnh hắn, bàn tay cô ta cầm lấy tay hắn. Vóc người cao to của Phàn Thiệu Hoàng bên cạnh thân thể khổng lồ của Bạt cũng nổi bật lên vẻ nhỏ bé.

Xảo Nhi đọc qua nhiều sách, đối với chuyện kết tiên cơ cũng hiểu được chút ít: “Trong thời gian ngắn sợ rằng anh ta cũng sẽ không tỉnh lại. Cần gì cô phải trông chừng?”

Bạt mím môi, giọng nói mang theo tiếng cười: “Cô không hiểu đâu.”

Đúng vậy cô không hiểu được. Cô biết tôi sống bao lâu không? Cô biết tôi và chàng quen nhau bao lâu và chia xa bao lâu sao? Cô có thể đếm được mỗi một hạt cát trên bờ biển như tôi ư?

Kí ức dài đằng đẵng như sinh mệnh. Những thứ thăm hại và huy hoàng, thù hận và ân ái từng trải qua. Chàng đã quên mất, chỉ còn tôi nhớ mãi không quên.

Xảo Nhi không hiểu: “Nếu như cô thật sự thích anh ta. Sao không đổi lại hình dáng... Ặc, đổi lại gần giống hình dáng của loài người một chút? Dù sao cùng chủng tộc cũng dễ dàng khiến anh ta vui vẻ hơn.”

Lúc này Bạt mới quay đầu. Trong mắt cô ta có những đường vân kì lạ di chuyển, như biết đọc được ý nghĩ của người ta. Xảo Nhi không dám nhìn lâu vào mắt Bạt, vội vàng quay mặt đi. Bạt chỉ cười hì hì, rồi nói: “Tôi như thế không đẹp ư?”

Bạt nghiêng đầu le lưỡi, lặng lẽ làm ra vẻ mặt đáng yêu. Vẻ mặt đó vẫn thường xuyên xuất hiện trong cơn ác mộng nhiều năm sau này của Xảo Nhi.

Buổi tối, đạo trưởng Hách gia vẫn dạy học cho các cương thi và tiểu yêu. Quỷ Xa đến cửa sổ nhìn coi Phàn Thiếu Hoàng bị Bạt đâm vào mắt bị thương. Nó không dám mắng Bạt, chỉ núp trong góc tường dụi mắt mình. Đây cũng là điểm khiến Xảo Nhi bội phục. Mắt của Quỷ Xa nhiều như thế mà chỉ đâm một cái đã trúng hai cái. Thật đúng là công phu thật cao...

Tất cả cương thi đều nghe giảng bài trên bờ cát. Duy chỉ có cương thi mắt xanh mới vừa ngoi lên đã bị Xảo Nhi lôi vào nhà gỗ.

Bạt vẫn ôm Phàn Thiếu Hoàng hôn mê phơi ánh trăng trên bờ biển, thấy cảnh như thế tinh thần lập tức tỉnh táo. Trong thoáng chốc, hai mắt lóe lên ánh sáng gian tặc: “Đêm đen gió giật, trai đơn gái chiếc, khó dần lòng nổi... Mau, Quỷ Xa lên đi!”

Hai người đi vào căn nhà nhỏ. Xác định không có ai theo dõi, Xảo Nhi mới viết chữ lên ngực của cương thi mắt xanh. Cô cũng không ngu ngốc, Phàn Thiếu Cảnh bị rút đi một phần lớn chân nguyên, trong thân thể của mình lại có được tu vi bất ngờ...p>

Đôi mắt của cô long lanh như biển đêm, dịu dàng nhìn thấu triết để tất cả. Không hề ngoằn ngoèo, cô cứ hỏi thẳng nó: Là anh làm sao?

Cương thi mắt xanh nhìn cô thật lâu. Dường như đó chính là hình phạt nghiêm khắc nhất trên thế gian này. Ngay cả lời nói dối nó cũng không thể thốt ra, cho nên lẳng lặng thừa nhận trong tay cô.

“Tại sao?” Xảo Nhi không biết phải hiểu nó thế nào. Cô rất sợ. “Đạo trưởng Phàn Thiếu Cảnh là một người tốt. Tại sao anh lại làm tổn thương anh ấy chứ?”

Đôi mắt cô ngân ngấn. Trong truyền thuyết, cương thi ăn tươi nuốt sống, đại gian đại ác khó dung. Cô sợ nó lệch khỏi chánh đạo của loài người, lại không biết phải hướng nó phát triển theo hướng nào.

Cương thi mắt xanh hơi sốt ruột vò đầu mình. Đứng thẳng xoay đầu né tránh không dám nhìn Xảo Nhi. Cứ như thế một hồi lâu không có động tĩnh gì, nó lại lặng lẽ liếc mắt nhìn cô, lại thấy trong mắt cô sắp đổ lệ, dáng vẻ như sắp khóc òa.

Nó luống cuống đưa tay lau mắt cô, lại nói thì thầm liên miên bên tai cô. Tay của nó vẫn lạnh như băng. Xảo Nhi giờ tay cầm lấy, mỗi đường vân trong lòng bàn tay cô đều vô cùng quen thuộc. Cuối cùng cô không nhịn được rơi lệ. Cương thi mắt xanh lo sợ trong lòng, bế cô lên đi đi lại lại trong nhà gỗ. Trong miệng còn ngâm nga bài hát ru gì đó. Nó đã thấy rất nhiều người đỡ trẻ con khóc nỉ non như thế. Nó nhớ được mỗi khi loài người khóc, đều phải dỗ dành thế này.

Hai tay Xảo Nhi choàng qua cổ của nó. Thân thể nó vẫn sạch sẽ như cũ, tản ra mùi thơm thoang thoảng. Cô viết chữ lên ngực nó: “Anh hãy hứa với em. Sau này cho dù có như thế nào, cũng không được hút máu người, được hay không?”

Cương thi mắt xanh lại nhẹ nhàng gật đầu, giống như đồng ý với mấy việc vặt vãnh với cô như ngày xưa.

Xảo Nhi rúc vào ngực của nó. Nó ôm cô đi qua đi lại trên bờ cát. Ánh trăng chiếu khắp bãi biển, bọt sóng trắng xóa lấp lánh. Đám cương thi cũng ngừng học, ngậy ngô nhìn Lão Nhị ôm Lão Đại trên bờ cát dài. Ngoại trừ việc đi tới đi lui, còn ngâm nga bài hát dân gian không ra giai điệu gì.

Ngày kế, Phàn Thiếu Hoàng đã tỉnh lại. Vết thương cũng cũng lành. Chỉ có điều hành động vẫn không nhanh nhẹn như lúc trước. Bạt kết tiên cơ có thể sau này khiến hần tu luyện nhanh gấp rưỡi. Lần này bị trục xuất khỏi sư môn, xem kĩ cũng không có gì tổn thất.

Bạt cầm chén thuốc đưa đến. Cô ta rất thích xem dáng vẻ cau có khi hần nhìn chén thuốc. Có ai biết được, Ứng Long dám đánh nhau với Hà Bá, dám thay Đại Vũ trị thủy, dám đánh một trận với Xi Vưu. Không sợ trời không sợ đất, lại sợ uống thuốc...

Cô ta cảm thấy rất vui mừng, đã nhiều năm tháng qua đi, cô lại có thể nhìn thấy dáng vẻ ngày xưa trên người hần. Cho nên cũng không quan tâm đến việc có ích hay không. Thế là cô lấy rất nhiều thuốc cho hần uống, chỉ vì muốn xem vẻ mặt đau khổ của Phàn Thiếu Hoàng.

Dĩ nhiên, Phàn Thiếu Hoàng không hề vui mừng. Hần trợn mắt nhìn chén thuốc đối diện. Làm gì đây, sao nhiều thuốc vậy chứ?

May mà Bạt cũng không thể nán lại trên nhân thể lâu. Cô ta vốn là Hỏa Thần, hỏa nguyên trong cơ thể rất nặng. Lại thêm phần lây dích trọc khí(*) nhân gian, nơi cô ở sẽ là đất đai cần côi ngàn năm, bệnh dịch hoành hành. Cho dù Thần giới không phát hiện ra cô trốn ra được, cô cũng phải trở về ma giới.

(*) Trọc khí: những thứ dơ bẩn.

Những ngày qua, Bạt cũng khá thích Xảo Nhi. Lúc gần đi đã tặng Xảo Nhi Ánh Thế Kính. Xảo Nhi vô cùng yêu thích. Vì yêu ai yêu cả đường đi lối về, nên ngay cả Bạt, Xảo Nhi cũng cảm thấy không tệ.

Ngày Bạt đi, chỉ có Xảo Nhi tiễn cô ta. Phàn Thiếu Hoàng không hề hay biết. Dĩ nhiên nếu như hần biết chắc chắn sẽ rất vui sướng. Lúc gần đi, Bạt cố ý đi xuống biển, dứt khoát để lại dấu môi son trên mặt đám con cháu của mình. Đám cương thi hoảng sợ đến mức bỏ chạy tán loạn. Mặt biển tại Quan Thiên Uyển dậy sóng mãnh liệt, giống như biển động.p>

Lúc Bạt đi, Xảo Nhi tiễn cô ta đến tận chân núi. Bạt rất vui, thỉnh thoảng dùng mũi giày trêu đùa mấy hoa cỏ đại ven đường. Cuối cùng lấy một đóa cài lên tóc Xảo Nhi: “Trở về đi, tôi đi đây.”

Xảo Nhi nhìn Bạt càng lúc càng xa. Cuối cùng, không còn thấy bóng dáng màu hồng kia đâu nữa. Cô hơi có cảm giác buồn bã. Dù gì cũng đã sống chung với nhau rất nhiều ngày tháng. Kết quả là đừng nói bạn cũ tri giao, ngay cả người đưa tiễn cũng không có một ai.

Cô một mình âm thầm tự buồn bã một mình. Bên kia, Bạt ngỡ đã đi xa lại lặng lẽ quay lại. Cô ta nói dịu dàng bên tai Xảo Nhi: “Đừng thương tâm, mặc dù cô không quốc sắc thiên hương bằng tôi, hoho, nhưng cũng đâu có xấu.”

Bạt nói xong lại đi về phía trước. Xảo Nhi đưa mắt nhìn theo, một hồi lâu Bạt lại xuất hiện: “Đúng rồi, đừng quên dặn chàng uống thuốc đúng hạn, hi hi thật muốn ở lâu thêm một chút.”

Xảo Nhi lại đưa mắt nhìn cô ta rồi đi lần nữa. Một lúc lâu sau cô ta lại quay lại, vẻ mặt nghiêm túc, nhưng trong đôi mắt mang theo chút nghịch ngợm: “Cái đứa cháu Mắt Xanh của tôi, rất trung hậu đáng hoàng, cô không được ăn hiếp nó nhé. Đúng rồi, thật ra cương thi cũng có thể cùng con người hoan ái. Dù sao toàn thân nó cũng cứng rắn, không khác loài người các người nhiều lắm. Nhất định cô phải thử xem nhé...”

Lần này Xảo Nhi cũng ném nỗi đau buồn lên đến 9 tầng mây. Lập tức mếu máo nhìn chiếc thùng nước đại bát quái này. Bạt, cô có thể cút, thật đó...

Bạt đi thật, Xảo Nhi im lặng nhìn theo bóng dáng cô trực tiếp biến mất vào hư không. Mới hiểu ra hình ảnh cô đơn bước đi mấy lần lúc này cũng chỉ trêu chọc Xảo Nhi thôi...

30. Luyện chút can đảm

Bạt xuất hiện bất ngờ, ra đi cũng bất chợt. Nhưng sự xuất hiện của cô ta khiến cương thi mất xanh hiểu hai việc. Thứ nhất, cảm chế của ma giới có thể mở được. Thứ hai, hóa ra Hạng Bạt được gọi là Hạng Bạt bởi vì cô ta có thể mang đến đại hạn trong thiên hạ, mà không phải bởi vì cô ta không biết bơi...

Buổi chiều, Phàn Thiệu Hoàng vẫn chưa tỉnh lại. Hắn mới vừa thức cơ lại, cần phải dung hợp pháp lực và cơ thể, sợ rằng phải bế quan mấy ngày. Chương môn Thuyết Vi Sơn Phán Phục Thanh bận rộn chữa thương cho đại đệ tử của mình. Nên nhất thời cũng không có hành động gì. Chỉ có Xảo Nhi cầm chiếc Ảnh Thế Kính hằng ngày vui mừng hơn hởi rọi đây rọi đó. Cương thi mất xanh rất hoảng hốt, tránh trái tránh phải, sợ bị cô soi thấy. Cuối cùng, Xảo Nhi tò mò, cứng rắn bắt nó lại, soi rõ từ trên xuống dưới một lần. Sau đó cô nhanh chóng hiểu được tại sao đạo sĩ phải bắt cương thi. Vì cương thi ảnh hưởng đến bộ mặt thành phố mà!

“Mới đầu em cảm thấy đáng vẻ bề ngoài này của anh cũng không có đẹp để lắm. Không ngờ rằng, ngay cả đáng vẻ chẳng đẹp để này cũng là biến ra!” Xảo Nhi công khai lên án.

Cương thi mất xanh ngưng ngưng mặc cô giữ chặt, thỉnh thoảng len lén nhìn trộm vẻ mặt cô. Nó sợ cô ghét bỏ mình. Bất cứ loài vật nào cũng có lòng yêu thích cái đẹp. Ngay cả chim đực cũng biết dùng bộ lông xinh đẹp để quyến rũ chim cái đấy thôi. Xảo Nhi tỉ mỉ đánh giá nó một lần. Cũng may là sống chung với nhau đã lâu, năng lực chống lại đả kích của cô cũng mạnh. Nếu như lần đầu tiên gặp mặt, mà thấy đáng vẻ cương thi thật sự, e rằng cô có chậm phát triển mấy cũng đã đi đời nhà ma rồi.

Đánh giá xong cô vẫn chưa hiểu: “Dù sao cũng là biến đổi, sao anh không biến thành xinh đẹp chút chứ?”

Cương thi mất xanh không nói. Cuối cùng vẫn là Quỷ Xa đang núp ở ngoài vách tường không nhin cười được, mới giành nói: “Bởi vì nó sợ biến quá đẹp, có được thích cũng chỉ là vẻ bề ngoài thôi. Ngốc!”

Cương thi mất xanh không xuống tay với Xảo Nhi được, nhưng đối với Quỷ Xa thì không khách sáo. Nó nóng giận lập tức móng vuốt dài ra, vèo một tiếng đã đâm mắt của Quỷ Xa bị thương. Ngoài cửa, Quỷ Xa hét thật to. Sau đó cương thi mất xanh mới quay người lại, viết chữ trong lòng bàn tay của Xảo Nhi: “Khi đó, anh không biết đẹp là sao, mà xấu là sao.”

Sau này, Xảo Nhi lại phát hiện, hóa ra diện mạo của cương thi mất xanh là có thể tự mình DIY(*). Cô có thể kêu nó biến đổi muôn vàn khuôn mặt, đến cuối cùng mới trở về khuôn mặt thật sự. Cô buồn chán phát hiện, gương mặt này mình nhìn đã lâu nên giờ nhìn các khuôn mặt khác cũng chẳng vừa ý gì cả.

(*) DIY là viết tắt của “Do it yourself”. Có nghĩa là tự mình làm mọi việc. Đây cũng chính là một kỹ năng sống nên có của những người hiện đại, năng động. Nó sẽ giúp bạn phát huy khả năng sáng tạo, thực hiện ý tưởng của mình phục vụ cho cuộc sống.

Phàn Thiệu Hoàng lạnh lạnh hắt hủi thương tích. Dĩ nhiên đạo pháp đã mất hết. Trong cơ thể hắn vẫn giữ được những pháp lực lấy được của người khác trước kia. Điều này khiến cho thực lực của hắn bây giờ cũng mạnh mẽ hơn trước kia không ít. Đến nay, hắn vẫn không rõ tại sao Bạt lại giúp hắn. Đương nhiên, hắn cũng chẳng muốn suy nghĩ, đánh chết cũng không muốn suy nghĩ đến.

Dù sao tu đạo và tu tiên cũng là hai chuyện khác nhau. Hắn không cần phải luyện kiếm về bữa hằng ngày nữa. Nhưng lại cần hấp thụ linh khí giống như cương thi mất xanh. Dùng khí lực và nguyên hồn kiên cường dẻo dai của mình không ngừng đánh sâu vào kinh mạch.

Cứ khổ tu từ từ vô thời hạn như thế. Huống chi hai chữ “thành tiên” này có thể được hay không? Được rồi, cho dù hắn tàn nhẫn, mấy ngàn năm sau tu kỳ đã mãn, nói không chừng một thiên kiếp lôi thần cuối cùng có thể mang bảy phách của hắn... cùng với dao nĩa trực tiếp đánh chén rồi.

Chỉ có điều, nghĩ ngược lại, nếu không trải qua khảo nghiệm qua nặng nề, chỉ cần giết mèo giết chuột gì cũng có thể tu tiên thì... thiên giới đã lộn xộn từ lâu rồi.

Nhưng rõ ràng Phàn Thiệu Hoàng không muốn đi con đường này. Hắn cảm thấy chỉ có thăng giáng mới đi nghiêm cần tu tiên.

Hắn ở trong phòng nghiên cứu cả đêm, quyết định đi cướp chân nguyên của kẻ khác để bổ sung pháp lực của mình. Một ý nghĩ tốt đẹp lóe lên. Chọn mấy tà ma yêu quái, tu sĩ ác độc coi như thuận tiện tích lũy luôn tiên duyên của mình.

Cho nên hôm đó, hắn đã bố trí nhiệm vụ ấy tiểu yêu và cương thi ở Quan Thiên Uyển. Giết yêu bắt hồn. Mục tiêu là bắt hết nhưng con yêu quái làm nhiều việc ác, ví như hồ yêu, thỏ yêu, mèo yêu, chó yêu, nhân yêu(*)... Ấc, quên, nhân yêu không được... (*) Nhân yêu, yêu nhân: gay.

Cương thi mắt xanh rất vui mừng, lập tức triệu tập tiểu yêu và cương thi mở cuộc họp tại chân núi Quan Thiên Uyển. Phàn Thiếu Hoàng từ nhỏ đã sống trong danh môn đại phái Thúc Vi Sơn, đương nhiên rất coi trọng quy tắc, lập tức phân phó Xảo Nhi: “Điểm danh.”

Xảo Nhi làm sao nhớ được mấy con tôm hùm và cua tinh, nên lại để cho Quỷ Xa kiểm kê số người. Nó điểm rất nhanh. Chín đầu của Quỷ Xa điểm tới điểm lui lại thiếu một con. Cả đám người Quan Thiên Uyển lật tung cả đáy biển lẫn vùng lân cận vẫn không tìm ra.

Dưới cơn thịnh nộ, quyết định điểm danh lại lần nữa.

“Phàn Thiếu Hoàng.”

“Ừ.”

“Cổng Hề.”

“Có.”

“Hổng!”

...

“Quỷ Xa.” Không ai đáp. Một lúc lâu, Quỷ Xa giận dữ: “Tìm này giờ thì ra là cái tên nhóc này to gan, dám không đến họp...”

Đáp lại nó, chỉ là sự yên lặng của tập thể...

Khóe miệng Phàn Thiếu Hoàng co giật, trên trán như có những vạch đen rơi xuống. Hắn phân công đơn giản hành động lần này như sau: Quỷ Xa chịu trách nhiệm trinh sát, Xảo Nhi chịu trách nhiệm ghi chép, cương thi mắt đỏ và hai con cương thi trong động cổ là một đội...

Hắn trăm cay nghìn đắng phân phối khoa học theo thực lực toàn bộ tiểu yêu và cương thi. Sau đó tuyên bố tan họp, lũ tiểu yêu thu dọn đồ ăn vặt của mình (và của người khác), rác rưởi, chai lọ, rồi lập tức giải tán.

Được rồi, mặc dù phân phối không thành công lắm. Nhưng cuộc vận động tàn bạo giết yêu lấy chân nguyên của Quan Thiên Uyển đã được triển khai.

Lần này, cần đối phó là đại yêu. Khi hút yêu nguyên cũng phải chịu tổn thất không ít. Nếu như là tiểu yêu thì dễ giải quyết, chỉ bằng Phàn Thiếu Hoàng trực tiếp hút mấy chân nguyên của những tôm cua này là xong.p>

Về đến nhà gỗ, Xảo Nhi lại lôi kéo cương thi mắt xanh. Cô viết chữ lên ngực nó: Anh biến thành hình dạng cương thi đi.

Cương thi mắt xanh khó hiểu, nhưng vẫn viết lại chữ trong lòng bàn tay cô: Sao vậy, em thấy lại sợ nữa.

Xảo Nhi không nghe, vẫn quần lấy nó. Nó chỉ đành phải biến thành hình dạng cương thi. Đây chính là bản thể của nó. Mặc dù hình dáng ảo không có sơ hở gì. Giống như mặc một lớp quần áo bên ngoài xinh đẹp che giấu cơ thể mà thôi.

Xảo Nhi châm đèn đánh giá nó tỉ mỉ. Cô nhìn một hồi lâu rồi nhắm mắt lại để hòa hoãn. Cương thi mắt xanh ngoan ngoãn đứng cho cô nghiên cứu, một lúc lâu rồi cuộc không nhận được nữa: “Sao vậy?”

Xảo Nhi rất thẳng thắn: “Không phải muốn đi giết đại yêu sao. Em nhìn anh trước để luyện chút can đảm.”

“Này...”

Cương thi mắt xanh thường xuyên dẫn Xảo Nhi đi đào hang ổ yêu quái bên ngoài. Khi đi nó cũng không ra tay, bình thường chỉ để cho Xảo Nhi bày trận, dáng vẻ giống như đi xem náo nhiệt.

Lúc đầu, tự mình ra tay, Xảo Nhi cảm thấy rất vất vả. Tuy trên người cô có phần lớn chân nguyên của Phàn Thiếu Cảnh. Nhưng dù sao cũng không phải nguyên trang. May là cô tư chất hơn người, tối đa cũng có thể phát huy năm sáu phần.

Sau khi giết được mấy tên đại yêu, kinh nghiệm kháng địch của cô cũng tăng lên không ít. Biết đối phó với những loại yêu quái này nhất định phải tiến lên đánh, ngàn vạn lần đừng bao giờ nói chuyện với bọn chúng, vừa mở miệng ra nói thôi sẽ bị trúng chiêu của bọn chúng ngay.

Khi đó là giữa thu, vào mùa trái chín. Cho nên ngoài việc giết yêu, cương thi mất xanh cũng thường xuyên công Xảo Nhi đi khắp núi hái trái cây. Khi chỉ có hai người với nhau, Xảo Nhi thường quần nó bắt hiện ra nguyên hình. Lúc đầu nó hơi ngượng, sau đó làm nhiều lần cũng thành quen. Có đôi khi, không cần cô mở miệng, vừa quay đầu lại đã thấy tóc tai nó bù xù, gương nanh múa vuốt rồi.

Hái trái cây xong, một người một thi sẽ dừng chân tại hẻm núi. Cương thi mất xanh chịu trách nhiệm đi rửa trái cây, cắn hạch đào, đuối muối, làm ghế dựa và bóng đèn. Xảo Nhi chịu trách nhiệm ăn.

Thỉnh thoảng có ánh trăng soi sáng núi rừng, chiếu lên mái tóc bạc trắng khô héo của nó. Xảo Nhi gục lên bả vai nó, nắm ngón tay không nhận được chải chải tóc nó vuốt lại cho gọn gàng. Cô cảm khái: “Anh xấu quá đi.”

Cương thi mất xanh yên tĩnh không nhúc nhích, cho đến khi Xảo Nhi cúi đầu nhìn nó: “Đang làm gì vậy?”

Nó mới tủi thân: ở sau còn có chữ “nhưng mà”...

Xảo Nhi liền cười khanh khách không ngừng: “Không có nhưng nhị gì hết.”

Nó lau đi miếng trái cây đang dính bên khóe miệng Xảo Nhi rồi mới tủi thân biện luận: “Sao lại không có nhưng nhị gì hết, lẽ nào anh chẳng có tí xúu ưu điểm gì à...”

Xảo Nhi ôm bụng cười lăn lộn ra đất. Cương thi mất xanh cẩn thận gỡ những cọng cỏ khô dính trên người cô.

Nhất định các bạn đã từng xem rất nhiều truyền thuyết huyền ảo cầu huyết vang dội sấm giạt như: “Truyền Thuyết Yêu Nghiệt” hay bất cứ câu chuyện cổ xưa nào rồi. Bất kể là nam chính hay nam phụ đều cũng: “Mắt phượng hẹp dài, khí chất tôn quý, sắc đẹp có một không hai”. Hở chút là chết lên chết xuống vì nữ chính, thậm chí là làm ra những chuyện nghiêng trời lệch đất.

Nói thật ra, cho đến bây giờ phụ nữ đều không cần đàn ông chết vì cô ấy. Chỉ cần anh ta tặng một cây hoa hồng đã tước hết gai trước cho cô là đủ.

Khí chất tôn quý thì sao? Sắc đẹp có một không hai thì thế nào? Cho dù là Bạch Tố Trinh có đẹp đến mức nào, nhưng nằng nằng hiện nguyên hình trước mặt người yêu của mình không?

Quan Thiên Uyển càng ngày càng bắt được nhiều yêu quái. Xảo Nhi không cho rằng cương thi mất xanh sẽ vì một câu nói của Phàn Thiếu Hoàng lại làm đến mức độ này. Nhưng nó lại độc thúc tất cả cương thi liều mạng bắt yêu. Mà những kẻ thường xuyên đến gây hấn với Quan Thiên Uyển dần dần lại tuyệt tích. Sự thật chứng minh, biện pháp tốt nhất để đối phó với kẻ ác chính là phải ác hơn họ. Gần đây, việc Quan Thiên Uyển giết yêu trừ ác xung quanh đã tiếng dữ đồn xa. Bọn yêu quái cũng rất rít tránh né không kịp, sợ bị Quan Thiên Uyển bắt được thì khốn.

Phàn Thiếu Hoàng hấp thụ yêu lực từng ngày từng ngày, công pháp cũng tăng mạnh. Đương nhiên hồn phách con người không thể trấn được sức mạnh như thế. Nhưng hấn mượn niệm lực hương khói của Quan Thiên Uyển, nên cũng bình an vô sự chẳng sao.

Lúc đầu, hấn cũng không tin cương thi mất xanh có thể tận tâm tận lực đến mức này. Cương thi mất xanh tỏ vẻ bất đắc dĩ: “Nếu như anh thành tiên, ít nhất tôi cũng có thể sống được lâu một chút.”

Phàn Thiếu Hoàng cũng tìm không ra sơ hở nào hết.

16. Chương 31 - 32

31. Xin gì được nấy

Phàn Thiếu Hoàng bế quan mấy ngày, Quan Thiên Uyển lại gặp phải phiền phức. Có một tên địa chủ giàu có ở một thôn xa cầu con trai không được, mười hai vị thê thiếp đều sinh ra con gái. Hiện tại hắn đã hơn năm mươi tuổi vẫn không cam lòng. Hắn đi xin thần bái phật khắp nơi cũng không được như ý nguyện.

Sau đó không biết nghe ai nói Quan Thiên Uyển cầu gì được nấy, nên đã dẫn theo một đám thê thiếp đến khẩn vái. Vàng mã và đèn cầy thì khỏi nói, ngay cả tiền dầu vừng cũng có rất nhiều. Nhưng chuyện sinh con này, làm sao cầu quý tử là được quý tử chứ.

Huống chi, mấy ngày nay Phàn Thiếu Hoàng bế quan, rút lại thuật Thiên Thỉnh. Chỉ có con của tỉnh nằm dưới bộ thần đi thuật lại những lời cầu khẩn của thiện nam tín nữ không sót một chữ. Miễn là không làm việc trái với đạo đức, không thương tổn người khác thì Xảo Nhi đều cố hết sức làm thành. Chuyện khác thì dễ, nhưng chuyện sinh con... Cô có thể làm được hay sao.

Mà tên địa chủ sau khi cầu khẩn mấy lần, tiểu thiếp của hắn vẫn sinh ra con gái. Hắn liền tức giận, tuyên bố dẫn người đến Quan Thiên Uyển đập phá. Xảo Nhi cũng không có sợ hãi. Chỉ có điều, chuyện này làm ảnh hưởng đến danh tiếng của Quan Thiên Uyển cũng chẳng phải chuyện tốt.

Cô thương lượng với những đạo sĩ khác. Chúng đạo sĩ đều nhúc nhích. Dù sao, chuyện sinh con bình sinh đều liên quan đến phái nữ. Không phải chỉ trong một buổi tối là có thể quyết định được.

Trong lúc thương lượng, thành linh Quỷ Xa lộ đầu vào: “Chuyện này có gì khó khăn đâu.” Nó vô cùng tự tin.

Ánh mắt mọi người đều nhìn sang nó. Dù sao nó cũng là chim thần, nói chuyện cũng có vài phần đáng tin. Quỷ Xa trở thành tiêu điểm tập trung của mọi người, càng hưng phấn thêm: “Lần sau, khi hắn ta đến đây, thì kêu để lại đám thê thiếp. Sau đó để đạo trưởng Phàn Thiếu Hoàng chọn một ngày lành giờ tốt, len lén chạy đến phòng thê thiếp của hắn... Đạo trưởng Phàn Thiếu Hoàng thần thông như thế, ngủ hết với hơn mười người thê thiếp còn không sinh ra được một đứa con trai sao?”

Đáp lại nó, vẫn là sự yên lặng của tập thể như trước. Một hồi lâu, Xảo Nhi luống cuống tay chân vừa ngăn cản tên đạo sĩ đang cầm chiếc ghế muốn ném chết Quỷ Xa vừa than thở: “Quỷ Xa, mi sống đến bây giờ, mà mười cái đầu chỉ thiếu có một cái, thật là một sự bí ẩn khó hiểu đấy...”

Vừa nói xong, đột nhiên Phàn Thiếu Hoàng truyền âm đến: “Kêu hắn đưa tất cả thê thiếp ở lại Quan Thiên Uyển, tôi sẽ suy nghĩ biện pháp.”

Mọi người phun máu lẫn ra đất.

Sau đó Xảo Nhi trấn an xong, tên địa chủ kia phần nộ để thê thiếp ở lại Quan Thiên Uyển. Hơn nữa, còn cực kì bất mãn tuyên bố. Lần này hắn không sinh được con trai sẽ vạch trần bộ mặt giả thần giả quỷ, gạt tiền người khác của Quan Thiên Uyển.

Đêm xuống, cương thi mất xanh đến dẫn Xảo Nhi đi bắt yêu. Xảo Nhi vẫn vô cùng không yên tâm đi lòng vòng trong căn phòng của mấy thê thiếp kia. Nhìn Phàn Thiếu Hoàng mấy lần, muốn nói rồi lại thôi. Phàn Thiếu Hoàng cũng không hề chú ý đến cô. Hắn không biết trong lòng Xảo Nhi đang lo lắng việc gì.

May là hắn không biết, nếu không e là chín cái đầu còn lại của Quỷ Xa cũng giữ không được rồi...

Sau đó cũng không có xảy ra chuyện hỗn loạn gì. Tên địa chủ kia y theo canh giờ Phàn Thiếu Hoàng chỉ định, cùng giao hoan với thê thiếp của mình. Thế mà lại sinh được ba đứa con trai. Hắn mừng đến mức cười tươi hơn hở, lập tức tôn sùng Quan Thiên Uyển như thánh địa. Sau khi ổn định cuộc sống, hắn từng bừng náo nhiệt đến đây tạ lễ. Thậm chí dân chúng trong thôn trấn nhỏ bé kia cũng đến đây thắp hương quỳ lạy. Chiêng trống vang trời, trong khoảng thời gian ngắn, danh tiếng Cống Hề chân nhân càng lan xa.

Kể từ đó, Phàn Thiếu Hoàng phát hiện ra ánh mắt của người ở Quan Thiên Uyển hay là đệ tử tâm phúc của hắn đều có sự sùng bái pha lẫn chút... tế nhị...

Dĩ nhiên, đó là nói sau. Bên này cương thi mắt xanh và Xảo Nhi cười Quỷ Xa đi ra ngoài bắt yêu. Bởi vì Quỷ Xa do thám được con yêu quái này có tu vi cao thâm, lại thêm bên ngoài động lại tràn ngập yêu khí. Nên cương thi mắt xanh không dám khinh thường, để Xảo Nhi bày trận cho nó, sau đó nó đi vào trước thử xem thân thủ của con yêu quái này.

Không biết có phải xem như là chuyện xui xẻo hay không. Hầu như phần lớn tất cả yêu quái đều độc lai độc vãng, không thích ở chung. Nhưng hôm nay số lượng lớn yêu quái gặp phải cảnh bị truy quét, cũng khiến cho đám yêu quái khủng hoảng. Những con đại yêu này đều tu nhiều năm tháng, mấy người thân thiết cũng nhiều hơn, nên quyết định đoàn kết lại, nhất trí chống lại kẻ địch.

Thế nên, khi cương thi mắt xanh bước vào động phủ yêu quái, nhanh chóng phát hiện ra bảy tám con đại yêu hóa thành hình người ngồi dưới đất. Chiếc đuôi đang phe phẩy phía sau trừng mắt nhìn nó hung ác.

Cương thi mắt xanh cũng coi như có cảnh giác. Một khi do thám biết không được, nhanh chóng lui ra ngay. Tộc cương thi đều là tu luyện, không có linh hồn. Cho nên bàn về phép thuật đương nhiên nó kém hơn mấy con yêu quái lâu năm này, lập tức bị người ta phát giác ra.

Chiến thuật cương thi mắt xanh rất đơn giản. Đánh thắng được thì đánh, đánh không lại thì chạy!

Nói thì chậm, nhưng làm thì nhanh. Sau khi nó quay người chạy ra khỏi động phủ, một tay kéo lấy Xảo Nhi đang ngồi trên lưng Quỷ Xa, chạy trốn cấp tốc chỉ trong một cái chớp mắt. Quỷ Xa chỉ cảm thấy lưng chột nhẹ bỗng, chưa kịp phản ứng gì thì bảy tám con yêu quái lâu năm đã đuổi theo hướng cương thi mắt xanh chạy trốn.

Yêu khí tràn ngập ngoài động trong nháy mắt chỉ còn lại một mình Quỷ Xa cô đơn lạnh lẽo. Đương nhiên Quỷ Xa đuổi theo, nhưng tốc độ của nó làm sao sánh bằng với cương thi mắt xanh đang chạy trời chết. Cho nên ngày hôm đó, có một đạo nhân bắt gặp một con chim chín đầu mập mạp đang đầm ngực giậm chân. Tên đạo sĩ kia cũng xem như có kiến thức rộng rãi, mặc dù trong lòng sợ hãi như cào cào mò mẫm, hỏi ra nghi ngờ. Chim chín đầu bị phẫn: “Lão Nhị tôi bỏ chạy vút lại tôi...”

Người đi đường cười ngất... Từ đó, một bí ẩn khó hiểu lại ra đời.

Cương thi mắt xanh cũng không trực tiếp về Quan Thiên Uyển, nó dẫn một đám yêu quái lâu năm chạy vòng vòng. Chỗ tốt của việc tu hành, chính là tiêu hao thấp, khôi phục thì mau, hơn nữa khó có thể truy tìm được tung tích.

Nếu là pháp thuật, thế nào cũng phải để lại chút hơi thở. Còn muốn đuổi theo yêu quái thành tinh thì chỉ có thể bằng... dấu chân...

Huống chi nó lại bay, nên ngay cả dấu chân cũng chẳng hề để lại. Cho nên trước kia cho dù là Phàn Thiêu Hoàng cũng chỉ có thể đợi nó chủ động hiện thân. Hơn nữa còn phải khống chế Xảo Nhi mới có thể giữ chân nó.

Nếu bàn về chạy trốn, cương thi mắt xanh chẳng có gì phải sợ. Trừ khi nó xui xẻo gặp phải mấy yêu quái cấp cao, người khác muốn đuổi theo được nó, là chuyện không thể xảy ra. Cho nên lúc nó chạy trốn chốc chốc còn đùa giỡn này nọ.

Đám yêu vật kia hận đến nghiêng răng nghiêng lợi. Tất nhiên là đuổi tận không buông, cũng bỏ rơi Quỷ Xa lại tận phía sau. Được cương thi mắt xanh công, mặc dù tình thế nguy hiểm. Nhưng Xảo Nhi lại không cảm giác sợ hãi chút nào. Cương thi mắt xanh lại lo lắng chuyện khác. Lần này phải đi tổng cộng bốn đội, nó và Xảo Nhi, Quỷ Xa một đội, hai con cương thi trong động cổ một đội, cương thi mắt đỏ và đạo trưởng Hách gia một đội.

Hai con cương thi trong động cổ đều là cương thi biết bay, đánh không lại thì chạy cũng không thành vấn đề. Hách gia đạo trưởng thì nó cũng chẳng có gì lo lắng. Chỉ có điều về cương thi mắt đỏ... nó không thể nào không lo.

Xảo Nhi chỉ cảm thấy mọi vật trước mắt chạy qua cực nhanh. Thoáng cái đã đến một khe núi khác. Xung quanh rõ ràng còn có dấu vết đánh nhau. Cương thi mắt xanh nhặt được một vật, dĩ nhiên là đạo phù của đạo sĩ Hách gia.

Đạo sĩ Hách gia chuyên bắt cương thi. Thông thường đội của bọn họ cũng bắt mấy yêu quái tu vi không cao. Nhưng hôm nay, xem ra, trận đánh nhau cũng rất kịch liệt vô cùng.

Cương thi mắt xanh tìm theo hơi thở của thuật pháp, rốt cuộc tìm được tung tích mấy người. Con yêu quái này tục xưng là thú da người, trời sinh không có da, thích nhất việc lột da người để đắp, muốn thu thập nó vốn không khó. Nhưng đối phương cũng có bạn bè hỗ trợ. Đạo trưởng Hách gia muốn tự vệ thì được, nhưng còn muốn bảo vệ lão tổ nhà họ thì...

Đạo sĩ Hách gia đã bị thương, khi cương thi mắt xanh nhảy xuống đám yêu quái đã phát hiện bất thường. Đương muốn chạy trốn tứ tán thì Xảo Nhi đã nhanh chóng bày trận. Cương thi mắt xanh vọt vào trận kể vai sát cánh chiến đấu chung với đạo sĩ Hách gia. Còn Xảo Nhi thì canh giữ ngoài trận pháp.

Lúc ấy, đạo sĩ Hách gia cũng ngạc nhiên nghi ngờ. Tu vi của Cống Hề chân nhân này có thể nói là một ngày tăng lên gấp ngàn. Nhưng trận pháp này tương thông với người bày trận. Một khi trận pháp bị phá, người bày trận ắt sẽ bị phản phệ. Nhưng hắn cảm nhận được, chỉ bằng vào mình thì ngàn lần không thể phá được trận này.

Cương thi mắt xanh liên thủ với đạo trưởng Hách gia, nhanh chóng đánh cho sáu con yêu quái hiện nguyên hình, nhốt vào bình khóa yêu. Đạo sĩ Hách gia quyết định sau này nhất định phải nuôi Thi Sát, để tương trợ trong lúc thu phục yêu quái, như vậy sẽ dễ dàng hơn. Còn cương thi mắt đỏ nghĩ nếu như có lần sau sẽ không dẫn theo con cháu mình đi bắt yêu. Nó cảm thấy đạo sĩ Hách gia liên lụy nó quá nhiều.

Sau đó, đạo sĩ Hách gia ủ rũ giải thích. Lúc vừa đến, lão tổ nhà bọn họ liền rùm beng muốn tự mình ra tay, để chứng tỏ oai phong. Đạo sĩ Hách gia liên tục ngăn cản, khuyên bảo van nài rằng yêu khí ngoài động ngất trời, yêu quái lần này nhất định không tầm thường, phải đi dò thám trước tình huống. Cương thi mắt đỏ giấy nầy không chịu nghe, thế nên rơi vào mai phục của bọn chúng...

Xảo Nhi và cương thi mắt xanh vô cùng tin tưởng lời nói này. Người cùng cảnh ngộ...

Cả đám người ngồi trong khe núi vừa nói chuyện phiếm vừa nghỉ ngơi. Đạo sĩ Hách gia bị thương chút ít, nhưng cũng không nặng. Hai người ngồi ở khe núi hồi lâu, rốt cuộc Mắt Xanh nghiêm túc viết chữ lên tay của đạo sĩ Hách gia. Đạo sĩ Hách gia ngẩng đầu nhìn Xảo Nhi: “Cống Hề, nó hỏi có phải cô quên chuyện gì rồi không?”

Xảo Nhi mù mờ, nhìn trái phải hồi lâu: “Chuyện gì?”

Cương thi mắt xanh lại viết tiếp, đạo sĩ Hách gia vẫn nghiêm túc: “Làm ơn, giải trận đi, thả chúng tôi ra ngoài chứ!”

Xảo Nhi bưng tỉnh đại ngộ, tiếp theo cô lại mếu máo: “Việc này, tôi... tôi mới học được bày trận, chưa có học giải...”

Hai thi một người sụp đổ trong trận...

32. Cứ sống thế này thật tốt

Bị người mình vây khốn trong trận pháp thật mất mặt. Hiển nhiên khi sắc trời dần sáng thì rốt cuộc Xảo Nhi đã dẫn Phàn Thiếu Hoàng đến đây.

Phàn Thiếu Hoàng quát lên như sấm. Trong cuộc đời hắn hận nhất là đồ bỏ đi. Nhưng trời cứ trêu chọc, khiến hắn gặp phải một đám vô dụng. Hắn sa sầm mặt mắng mỏ ngu dốt hồi lâu, cuối cùng cũng giải trận pháp đó.

Lần bắt yêu này đã đem lại phiền phức cho Quan Thiên Uyển. Mặc dù cương thi mắt xanh rất cẩn thận. Nhưng đám yêu quái vẫn dựa vào manh mối nhỏ bé để tìm ra Quan Thiên Uyển. Ví như cương thi, cô gái, chim chín đầu. Khi mà một chủng tộc đứng tại bờ vực diệt chủng là lúc đoàn kết nhất không thể nghi ngờ. Những yêu quái lưu lạc khắp nhân gian đều tụ tập lại bên nhau, quyết định lật đổ Quan Thiên Uyển.

Mặc dù Xảo Nhi có phần lớn chân nguyên của Phàn Thiếu Cảnh. Nhưng ở trước mặt Phàn Thiếu Hoàng cô cũng không dám để lộ. Đạo trưởng Hách gia chỉ vì lão tổ nhà mình. Đến thời khắc mấu chốt, bọn họ có thể dẫn cương thi mắt đỏ đi, tuyệt đối không hề sống chết cùng Quan Thiên Uyển.

Dù sao cũng phải nói đến người bảo vệ Quan Thiên Uyển. Nhiệm vụ vinh quang gian khổ đối kháng yêu giới dĩ nhiên rơi vào người Phàn Thiếu Hoàng.

Mà Phàn Thiếu Hoàng cũng có nỗi khổ tâm riêng. Mặc dù hắn hấp thụ vô số yêu pháp. Nhưng những yêu pháp này phần lớn đều mang theo lệ khí hoặc là ý thức của nguyên hồn yêu quái còn sót lại. Hắn ở Quan Thiên Uyển chỉ vì muốn mượn niệm lực hương khói ở đây để tinh lọc những yêu pháp kia mà thôi.

Lúc này, mặc dù hắn cũng có thể sử dụng, nhưng mình đã bị hư tổn nguyên hồn quá lớn. Một khi hồn của mình tấn không được những yêu nguyên này, thì sẽ bị các yêu hồn xâm nhập. Khi hồn mình bị nhồi đầy tình cảm và trí nhớ của các yêu quái khác. Có thể hắn sẽ không còn phân rõ được bản thể của mình. Nói cách khác chính là. Sẽ điên mất.

Quả nhiên, đêm hôm đó, đạo sĩ Hách gia phát hiện bất thường. Đầu tiên họ dùng bùa chế trụ lão tổ mình lại rồi vác lên lưng bỏ chạy. Cương thi mất xanh lệnh cho Quỷ Xa và hai cương thi ở động cổ bảo vệ cho Xảo Nhi.

Lần này, số lượng yêu quái kéo tới khổng lồ. Hương khói lượn lờ trong Quan Thiên Uyển trong nháy mắt đã biến thành yêu khí ngất trời.

Đêm đã khuya, khách hành hương cũng không có ở đây. Trời đất đều yên tĩnh, chỉ có tiếng sóng biển vỗ vào bờ cát. Trong bóng tối, những đôi mắt của yêu quái có màu xanh thẳm hoặc đỏ tươi đang nhắm chăm chú vào Phàn Thiếu Hoàng khiến Xảo Nhi hơi khấn trương. Cương thi mất xanh đứng bên cạnh Xảo Nhi. Bình thường những con tiểu yêu này nó chẳng buồn để ý đến, nhưng khi chúng tụ tập lại với nhau lại thật không lường được. Tất cả yêu quái như hổ rình mồi. Đều chờ kẻ khác ra tay trước. Một tiếng chuông đồng vang lên. Không khí khấn trương bùng nổ. Tất cả yêu quái hóa thành hình thú, điên cuồng xông lên. Mặc dù Xảo Nhi nhìn mọi vật trong đêm rõ hơn trước nhiều, nhưng lúc này cũng chỉ thấy khắp nơi toàn là yêu thú. Phàn Thiếu Hoàng chìm ngập trong ánh kiếm bạc giết chóc.

Cương thi mất xanh không có hành động gì. Xảo Nhi ngửa cổ nhìn nó, rồi viết chữ lên ngực Mất Xanh: “Đạo trưởng Phàn Thiếu Hoàng gặp nguy hiểm, chúng ta... không giúp hắn sao?”

Cương thi mất xanh nhẹ cầm tay cô. Cuối cùng mới viết trả lời: “Để anh đi, em đừng làm gì cả.”

Máu tanh khơi dậy thú tính của yêu quái. Trước đây, trong mắt bọn chúng chưa từng có đồng loại. Thậm chí lần phản công này thật ra cũng chẳng phải vì báo thù. Tất cả đoàn kết lại chém giết chỉ là vì mục đích sống còn.

Nhưng yêu lực mãnh liệt trên người Phàn Thiếu Hoàng khiến chúng căm thù khôn nguôi. Đó là mấy trăm ngàn năm tu hành tịch mịch của biết bao nhiêu đồng loại. Hôm nay lại bị tên này cướp đi không công như thế.

Sau một hồi chiến đấu, cuối cùng Phàn Thiếu Hoàng không có cách nào bảo tồn thực lực. Yêu nguyên chứa trong cơ thể quá nhiều. Nếu như dùng hết sức đánh một trận có thể còn đường sống sót. Về phần sau này, cứ giải quyết ở đây trước rồi tính.

Mặc dù cương thi mất xanh gia nhập cuộc chiến. Nhưng nó cũng không hề có ý muốn liều mạng. Chỉ thuần túy ngắm cảnh, lúc thì sờ sờ lên đầu của tên yêu quái này, lúc thì vỗ vỗ bả vai của tên yêu quái kia. Cho đến khi nó chân chính ra tay, áp lực của Phàn Thiếu Hoàng mới bắt đầu giảm bớt. Dù sao một người một thi sống dựa vào nhau, nó không thể để hắn chết được.

Bên này cương thi mất xanh chống đỡ yêu quái. Nhưng tình huống bên Phàn Thiếu Hoàng bắt đầu không ổn. Yêu lực chợt bùng nổ không thể tinh lọc toàn bộ. Mặc dù hắn đã được Bạt trúc cơ, nhưng linh hồn vẫn là con người. Nên không chịu được sự xâm lấn mãnh liệt của yêu nguyên.

Một lúc sau, ý thức của hắn đã trống rỗng. Tất cả phép thuật đều là hành động theo thói quen. Máu tươi ở khoe môi rỉ ra. Khiến khuôn mặt hắn cũng trở nên hung ác nham hiểm. Lúc này, Xảo Nhi lại có một suy nghĩ. Nếu như Bạt ở đây, chắc sẽ đau lòng chết mất.

Gần đến canh ba, cương thi mất xanh lệnh cho tất cả tiểu yêu và cương thi cùng xông lên, chỉ để lại hai con cương thi động cổ bảo vệ Xảo Nhi.

Lúc đầu, bọn yêu quái đã đánh giá thấp Phàn Thiếu Hoàng. Hôm nay bị tổn thất nặng nề, lại thấy kẻ địch lại có tăng viện, nhất thời do dự không chắc chắn. Qua một hồi lâu, rốt cuộc đã có yêu quái len lén chạy trốn. Có người dẫn đầu, kẻ thông minh chút ít cũng nổi gót bỏ trốn theo sau. Những con thanh thật đáng hoàng còn ở lại thì ít không địch nổi đông, bị Quan Thiên Uyển đánh chạy tán loạn.

Cương thi mắt xanh đưa tay đỡ lấy Phàn Thiếu Hoàng. Nó vẫn lạnh lặn, tứ chi còn đủ, bình an vô sự. Phàn Thiếu Hoàng thì bị thương hơi nghiêm trọng, chân nguyên trong cơ thể hỗn loạn, ý thức đã mù mờ.

Cương thi mắt xanh đỡ hắn vào phòng, lại thấy một đám đạo sĩ đi lên Quan Thiên Uyển. Áo đạo hai màu xanh đen tương giao, chính là đồng phục của Thụy Vi Sơn. Tất nhiên, yêu quái thấy có người của Thụy Vi Sơn đến lại vội vàng rút lui.

Dẫn đầu đám người là Phàn Thiếu Cảnh. Dường như cơ thể của hắn khôi phục không ít. Nhưng về mặt lại không có sự vui vẻ vì được sống sót sau tai nạn. Hắn nhìn thấy Xảo Nhi cũng không khách sáo, liền hỏi thẳng: “Thiếu Hoàng đâu?”

Từ đầu đến cuối, Xảo Nhi vẫn cảm thấy có phần hổ thẹn với hắn. Mặc dù hắn không biết cương thi mắt xanh phái cương thi động cổ và yêu tinh tằm của hút chân nguyên của hắn. Nhưng cô vẫn phản xạ theo điều kiện, coi như chuyện cương thi mắt xanh làm cũng như là mình làm.

Cô dẫn Phàn Thiếu Cảnh đến gian phòng phía sau Quan Thiên Uyển. Lúc ấy cương thi mắt xanh đang nghĩ biện pháp để giữ yên Phàn Thiếu Hoàng. Thần trí của hắn đã mơ hồ, pháp lực toàn thân hỗn loạn, tổn hại đến kinh mạch nguyên hồn.

Phàn Thiếu Cảnh chỉ vừa bắt mạch cho hắn liền thay đổi sắc mặt, quay đầu nói với Xảo Nhi: “Tôi muốn dẫn sư đệ trở về Thụy Vi Sơn, cô hãy trông coi Quan Thiên Uyển cho tốt.”

Hắn đỡ Phàn Thiếu Hoàng dậy. Nhưng cương thi mắt xanh giơ tay ngăn hắn lại. Phàn Thiếu Cảnh và cương thi mắt xanh nhìn nhau trân trân. Cuối cùng vẫn là Xảo Nhi phiên dịch: “Anh ấy nói, đạo trưởng Phàn Thiếu Hoàng đã bị trục xuất khỏi Thụy Vi Sơn. Hiện tại đã không còn bất cứ quan hệ gì với Thụy Vi Sơn cũng như với ngài. Ngài không có quyền dẫn hắn đi.” Xảo Nhi cũng không biết tại sao Mắt Xanh lại ngăn cản Phàn Thiếu Cảnh mang Phàn Thiếu Hoàng đi.

Lòng Phàn Thiếu Cảnh như lửa đốt: “Cổng Hề, sư đệ bị thương nghiêm trọng. Nếu như không kịp thời cứu chữa, tánh mạng e rằng khó giữ. Tôi phải dẫn đệ ấy về Thụy Vi Sơn, tập hợp pháp lực của tất cả sư thúc và trưởng lão, bày trận để dẫn ra nhưng yêu nguyên đang hoành hành này.”

Xảo Nhi chuyển đạt ý nguyên cho cương thi mắt xanh. Mắt Xanh vẫn không đồng ý, chỉ kêu Xảo Nhi nói với Phàn Thiếu Cảnh. Theo tình hình trước mắt của Phàn Thiếu Hoàng, căn bản sẽ không thể chịu được đoạn đường bốn ba này.

Phàn Thiếu Cảnh cũng nhíu mày. Lần này hắn đến đây là do phát hiện bảy yêu quái tụ tập tại Quan Thiên Uyển, lo lắng đến an nguy của Phàn Thiếu Hoàng. Vừa đến nơi, lại thấy được cảnh sư đệ mình đã chọc vào tổ ong vò vẽ lớn như vậy.

Cương thi mắt xanh không cho phép Phàn Thiếu Cảnh mang người đi. Hắn vốn định giúp Phàn Thiếu Hoàng chữa lành thương tích trước. Nhưng khi đưa tay bắt mạch, chỉ cảm giác trong cơ thể của Phàn Thiếu Hoàng có yêu lực dồi dào. Nếu không phải Bạt kết tiên cơ lại cho Phàn Thiếu Hoàng, chỉ sợ là cơ thể hắn đã nổ tung chết mất rồi.

Phàn Thiếu Cảnh cũng bắt đầu sầu lo. Thương tích nặng thế, chỉ sợ dù có quay về Thụy Vi Sơn, mấy trưởng lão hợp sức cũng không nhất định có thể chữa trị được.

Có đôi khi, ý thức của Phàn Thiếu Hoàng thanh tỉnh. Có đôi khi lại mơ hồ. Lúc hắn tỉnh có thể nhận ra Phàn Thiếu Cảnh, nói năng cũng rõ ràng: “Thương tích của người lành hẳn rồi sao?”

Trong đôi mắt Phàn Thiếu Cảnh càng thêm sầu muộn. Hồn phách của người phạm làm sao dấu lại hồn thức của yêu quái có mấy ngàn năm đạo hạnh. Thế nhưng, hắn không thể làm được gì. Chỉ đành phải cầm tay Phàn Thiếu Hoàng, khẽ nói: “Ừ, sư tôn... đã truyền toàn bộ công lực của người cho huynh.”

Phàn Thiệu Hoàng chỉ đáp lại hần một tiếng cười lạnh lùng: “Từ nhỏ đến lớn, ông ấy vẫn yêu thương người vô cùng.”

Đôi mắt Phàn Thiệu Cảnh buồn bã: “Người làm như vậy chỉ có một yêu cầu duy nhất. Không phải người yêu cầu huynh bảo vệ Thúy Vi Sơn. Mà là yêu cầu huynh chăm sóc cho đệ. Bất kể xảy ra việc gì, ta cũng phải cố hết sức chăm sóc cho đệ.”

Phàn Thiệu Hoàng thần thờ. Sau đó lại hừ lạnh khinh bỉ: “Ta không cần người chiếu cố. Ông ấy đã trực xuất ta khỏi Thúy Vi Sơn. Giữa ta và ông ấy chẳng còn quan hệ gì cả, cần gì phải làm bộ làm tịch như thế. Hai thầy trò các người tính cách cũng giống nhau thật. Toàn là dối trá!” Phàn Thiệu Cảnh nói bất đắc dĩ: “Sư đệ...”

Phàn Thiệu Hoàng lại bộc phát tính tình: “Đừng gọi ta là sư đệ. Ông ấy đã trực xuất ta khỏi sư môn. Ta đã không còn là sư đệ của người từ lâu rồi...”

Dường như cái nhau có thể khiến hần tỉnh táo lâu một chút. Phàn Thiệu Cảnh nắm chặt tay Phàn Thiệu Hoàng, khẽ than thở: “Được rồi, sư đệ bị trực xuất khỏi sư môn...”

“Cút!” Phàn Thiệu Hoàng lại nổi giận. Chỉ trong chốc lát, thần trí của hần lại bắt đầu không rõ ràng lắm. Tiếng nói bất chước theo nữ yêu quái nũng nịu khóc lóc: “Giang lang, chàng ở đâu vậy Giang lang...”

Cứ như vậy cho đến lúc bình minh, ánh sao mai cũng dần tắt. Phàn Thiệu Cảnh không thấy mấy đại trưởng lão của Thúy Vi Sơn đến, nhưng lại trông thấy một cái thùng nước.

Đúng vậy, trông thấy một cái thùng nước xông hương chết người không đèn mạng.

Thùng nước này xuất hiện tại cửa không hề báo trước. Đáng diệu một tay vịn lên cửa vốn rất quyến rũ. Nhưng nếu cả cánh cửa cũng bị cô ta lấp kín thì sao?

Phàn Thiệu Hoàng vừa thấy cô ta lại như bị kích thích nặng. Vừa tỉnh táo lại thì tâm tình càng thêm kích động: “Khốn nạn cho tôi, cô đừng đến đây.”

Nhưng sắc mặt Phàn Thiệu Cảnh nghiêm trọng. Hần hoàn toàn không dò ra được tu vi của cô gái này. Hôm nay, hần đã có toàn bộ công lực của Phàn Phục Thanh, nhưng vẫn không biết được tu vi của cô ta. Tu vi của cô ta vô hình như ánh trăng trên trời: “Cô là ai?”

Thùng nước kia cũng không buồn để ý đến hần. Tay áo xanh nhạt phát lên đã đẩy Phàn Thiệu Cảnh sang một bên. Cô ta ngồi xuống bên cạnh Phàn Thiệu Hoàng.

Phàn Thiệu Hoàng vùng vẫy giãy chết. Nhưng hần vốn bị thương nặng, ngay cả hành động cũng khó khăn chứ đừng nói chi là đối phó với Bạt. Bạt đỡ hần ôm vào lòng, tỉ mỉ cầm tay hần bắt mạch. Cô ta chau mày rất lâu. Mặc dù trong tiếng nói có mang chút quả trách, nhưng tư thế lại giống như người tình đang hờn dỗi: “Chàng cần gì phải nóng lòng như thế? Kiên quyết thu nạp yêu nguyên như vậy làm mất đi việc tu luyện tự nhiên. Việc này không tốt cho chàng chút nào cả.”

Xảo Nhi đuổi kẻ dư thừa Phàn Thiệu Cảnh ra khỏi phòng. Bạt lại gọi cô nán lại giúp một tay. Cho nên Xảo Nhi sai một tiểu đạo sĩ bưng nước nóng đến, vắt khăn đưa cho Bạt. Vì khoảng cách quá gần, cô ngửi được mùi thơm gần như phá hủy khứu giác của Bạt. Tựa như trong mùi thơm đó có những mùi vị hỗn tạp khác.

Cô cẩn thận ngửi xem, chỉ ngửi được mùi hương quá nồng nặc không thể nào phân biệt được. Nhưng Bạt lại mỉm cười nhìn cô: “Tôi về ma giới nhằm chán quá, cho nên có viết vài thứ. Cô cứ luyện theo những gì viết trong đó. Mấy ngày nữa... có lẽ tôi cần cô giúp đỡ.”

Xảo Nhi đồng ý rồi cẩn thận nhận lấy sách. Bạt bắt đầu chữa thương cho Phàn Thiệu Hoàng, chỉnh lại những yêu nguyên tán loạn trong cơ thể hần.

Xảo Nhi không có gì làm nên cũng rời khỏi phòng. Khi đóng cửa, cô phát hiện ra cơ thể Bạt có một màu tím đậm như ẩn như hiện dưới lớp áo mỏng. Xảo Nhi hơi đau lòng. Xong khỏi cầm chế của yêu giới lần nữa khiến thương tích Bạt lại tăng thêm sao?

Cô quyết định trở về nhà gỗ để đọc sách. Cô muốn xem thử làm sao để vết thương của cương thi khôi phục nhanh hơn chút. Nhưng Bạt không không phải cương thi bình thường, mấy cách trong đây xem ra cũng vô dụng rồi.

Cô coi sách rất lâu ở nhà gỗ mới nhớ đến cuốn sách Bạt cho nên lấy ra xem. Quyển sách này có thể nói là nhật kí tu hành của Nữ Bạt. Trong đó ghi lại rất nhiều phương thuốc cổ truyền và bí quyết. Mà Bạt bảo Xảo Nhi xem phần quan trọng chính là phương pháp tu luyện để kinh mạch mạnh mẽ hơn.

Khi cô thử tu luyện, cương thi mắt xanh cẩn thận mở cửa đi vào. Xảo Nhi cũng không chú ý đến nó. Nó liền hóa thành hình dạng cương thi nằm gục bên người Xảo Nhi. Nó không biết chữ trong sách này, nên lập tức tò mò về chữ viết của loài người. Xảo Nhi đành phải vừa học vừa dịch cho nó.

Cũng may là sống chung với nó đã lâu. Gần như Xảo Nhi cũng rành diễn văn như tiếng mẹ đẻ của mình, nên dịch rất nhanh.

Mặc dù cương thi mắt xanh là chủ tu. Nhưng nhất định cũng đã sống mấy ngàn năm, cũng hiểu được nhiều phép thuật. Xảo Nhi không hiểu cũng sẽ hỏi nó. Một người một thi nói chuyện rất lâu. Sau đó nó từ từ vùi đầu vào người Xảo Nhi để cảm nhận nhiệt độ ấm áp của cô. Qua một lúc lâu, đột nhiên nó nói ra câu chẳng ăn nhằm vấn đề gì: “Cứ sống thế này thật tốt.”

17. Chương 33 - 34

33. Tôi giết nó cho cô nhé

Quả thật Bạt bị thương rất nặng. Nhưng cô lại không buồn quan tâm đến thương tích của mình. Mỗi ngày không làm gì khác ngoài việc chữa thương giúp Phan Thiệu Hoàng. Và phần lớn thời gian còn lại thì dành cho việc hướng dẫn Xảo Nhi tu luyện phép thuật. Bất tri bất giác Xảo Nhi lại thích vị thần mặc đạo này hơn, cũng thường xuyên tán gẫu với Bạt.

Cùng lúc đó, mỗi ngày nhìn Phan Thiệu Hoàng làm loạn cũng là niềm vui thú của Bạt. Phan Thiệu Hoàng thường xuyên hỗn loạn nhưng lại không giống người bị tâm thần phân liệt bình thường. Hắn biết rõ mình đang làm gì, chỉ có điều là không khống chế được mà thôi.

Cho nên tình trạng thường xuyên xảy ra chính là: Một lần đang ngồi thẳng đột nhiên nhảy bật lên, nũng nịu nói đòi cho con mình bú. Xảo Nhi thì cười ngất, còn Bạt thì sợ thiên hạ không loạn nên vội vàng tìm hai con mèo con khát sữa đến đây. Thế mà Phan Thiệu Hoàng lại mở vạt áo ra, vẻ mặt dịu dàng bắt đầu cho bú sữa... Sau khi tỉnh lại tức đến mức đập hết chén bát, quát lên như sấm.

Vài ngày sau, thương tích của Phan Thiệu Hoàng tạm ổn, tạm thời không cần lo lắng đến tính mạng. Còn Phan Phục Thanh chuyển môn Thúy Vi Sơn sau khi truyền hết nội công cho đại đệ tử của mình lại bề quan không ra, khiến cho Thúy Vi Sơn như rắn mất đầu. Mặc dù Phan Thiệu Cảnh lo lắng cho thương tích của Phan Thiệu Hoàng nhưng cũng không thể ở lại Quan Thiên Uyển lâu.

Trước khi hắn đi có để lại vài người chăm sóc cho Phan Thiệu Hoàng, còn căn dặn có biến cố gì thì phải kịp thời hồi báo.

Thương tích của Bạt ngày càng chuyển biến xấu. Ngay cả người ngu dốt như Xảo Nhi cũng có thể nhìn ra càng ngày Bạt càng suy yếu. Nhưng cô ta vẫn hồn nhiên vô tư mỗi ngày đều xem việc trêu đùa Phan Thiệu Hoàng và lừa gạt Xảo Nhi làm thú vui. Rốt cuộc có một hôm, cô vô cùng nghiêm túc kêu Xảo Nhi đến bên cạnh. Nói với Xảo Nhi những việc quan trọng cần lưu ý vô cùng chi tiết trong lúc Phan Thiệu Hoàng dưỡng thương. Xảo Nhi rất kinh hoàng: “Cô lại phải trở về ma giới sao?”

Bạt muôn vàn xót thương lắc đầu: “Tôi đã phá cấm chế ma giới hai lần. Cô bé ngốc, tôi không còn sống bao lâu nữa. Những việc này cô phải nhớ kĩ, chăm sóc chàng cho tốt nhé.”

Bạt giao lại cho Xảo Nhi xong rồi kêu lên một tiếng ngã lên người Phan Thiệu Hoàng ngay đơ như đã chết.

Xảo Nhi đưa ngón tay chọc chọc người Bạt. Thân thể cô ta vẫn còn ấm, da thịt cũng còn co giãn, hoàn toàn là thân thể của một người còn sống. Xảo Nhi đứng lên khó tin, một hồi lâu mới lau nước mắt đi tìm cương thi mất xanh. Đến khi cô lôi được cương thi mất xanh vào phòng, Bạt “quyến rũ thướt tha” đã chết nằm gục bên cạnh Phàn Thiếu Hoàng đang lấy chiếc khăn lụa se lỗ mũi của hắn.

Xảo Nhi hóa đá tại chỗ: “Cô, cô...”

Cương thi mất xanh vỗ vỗ đầu cô: “Ngốc quá! Cô ta nào dễ chết đến thế. Thật sự là chẳng cần kĩ thuật cao siêu gì cũng lừa được em...”

Mặc dù không có chín cái đầu như Quỷ Xa nhưng Xảo Nhi vẫn chửi ầm lên. Ra khỏi phòng cương thi mất xanh mới viết chữ lên tay cô: “Em không hi vọng Bạt chết sao?” Xảo Nhi gật đầu gần như chẳng cần suy nghĩ: “Đương nhiên rồi, cô gái như vậy rất hiếm thấy.”

Cương thi mất xanh sờ sờ đầu cô: “Bạt không phải người tốt. Nếu không có việc gì thì em cũng nên cách xa cô ấy một chút.” Xảo Nhi rất hoang mang: “Anh... không thích cô ấy à?”

Cương thi mất xanh hằm hừ trả lời: “Anh chỉ không có phép em thích cô ta.”

Mấy ngày nay, cương thi mất xanh vẫn ở dưới đáy biển, chỉ có buổi tối mới ngoi lên ở cùng với Xảo Nhi. Xảo Nhi cảm thấy nó không thích Bạt, thậm chí còn đề phòng Bạt nữa. Nhưng Bạt cũng không buồn để ý đến, vẫn hằng ngày trông non Phàn Thiếu Hoàng và treu đùa Xảo Nhi. Càng ngày nhìn cô ấy càng tiêu tụy.

Thậm chí Xảo Nhi cảm thấy được, nếu như lần sau cô ta nhắm mắt lại có thể sẽ không còn tỉnh dậy nữa. Xảo Nhi cũng suy nghĩ nhiều biện pháp để cố gắng điều trị vết thương cho Bạt. Ví như vẽ ra bùa Dẫn Linh, nấu canh bồi bổ cho cương thi... Nhưng trong nền văn minh của nhân loại, phương pháp tiêu diệt thì nhiều, phương pháp cứu chữa lại quá ít.

Xảo Nhi còn căn dặn bọn cương thi đi vòng quanh tìm hiểu những phương thuốc cổ truyền. Nhưng đối với Bạt mà nói, hiệu quả lại không lớn. Dù gì cô ta cũng là vị thần mắc nợ, thân thể và da thịt kia làm sao có thể dùng phạm vật để bồi bổ lại.

Mấy ngày nay Phàn Thiếu Hoàng không có nổi điên nữa nên khiến Bạt nhàm chán. Hôm đó, rốt cuộc cô ta lại kêu Xảo Nhi đến phòng mình. Vẻ mặt của Bạt trịnh trọng hiếm có: “Cô bé ngốc, cô cảm thấy đứa cháu Mất Xanh của tôi thế nào?”

Vừa nhắc đến Mất Xanh, Xảo Nhi lại không tự chủ đỏ mặt: “Sao lại đột nhiên nhắc đến anh ấy?”

Vẻ mặt Bạt vẫn lạnh nhạt như cũ, thậm chí từng lời nói còn mang theo sự vui vẻ nhẹ nhàng: “Cô bé ngốc, cô cho rằng cương thi sẽ thật sự thích một con người sao?”

Xảo Nhi ngẩn ngơ. Trên thực tế đừng nói là cô, ngay cả Hách gia đời đời bắt giết cương thi cũng chưa chắc hiểu được vấn đề này. Bạt chú ý đến vẻ mặt của cô một hồi lâu mới lên tiếng: “Từ sau cuộc thánh chiến đã để lại trần gian thứ cô gọi là cương thi. Mà một số cương thi lại bị ảnh hưởng bởi trọc khí, sống trong âm khí thịnh vượng, bị vạn vật bài xích, không được thần quan tâm.” Cô ta nhẹ nhàng êm ái nói ra câu chuyện cũ. Trong lời nói cũng không hề có vẻ bi phẫn: “Nó giữ cô lại bên cạnh chỉ bởi vì tâm tư của cô đơn thuần có thể tinh lọc được trọc khí này khiến cho việc nó tu thành chính quả cũng dễ dàng hơn.”

Xảo Nhi hơi khó hiểu: “Cô không đùa giỡn với tôi chứ?”

Bạt mỉm cười nhìn cô: “Không phải là tôi đã cho cô cuốn sách hay sao? Nếu như đến lúc đó cô cũng bị lây nhiễm trọc khí. Cô cũng sẽ giống như tôi. Không, có thể cô còn thảm hại hơn tôi. Bởi vì với tu vi của cô không thể nào vào được ma giới. Cô chỉ có thể ở lại nhân gian, trời đất không dung, vạn vật không thu nạp... Ôi, từ xưa đã có những cô gái si tình bị đàn ông phụ bạc thật sự rất thảm.”

Đột nhiên Bạt chuyển ngoặt, Xảo Nhi lại không phản ứng nhanh nhạy kịp thời. Nữ Bạt vẫn mỉm cười: “Có phải cô cảm thấy tôi rất ngu ngốc không? Thật ra thì không chỉ có cô, ngay cả bản thân tôi cũng cảm thấy như vậy. Tôi vốn không muốn nói cho cô biết, về tình về lý tôi đáng ra phải giúp đỡ cho con cháu nhà mình. Nhưng mà... Tôi không hi vọng cô lại nổi gót theo tôi phải lang bạt hàng ngàn vạn năm không khá nổi.”

Từng câu từng chữ của Bạt đều là sự thờ dài. Xảo Nhi chỉ cúi đầu suy nghĩ hồi lâu, sau đó không nói một lời xoay người ra khỏi phòng.

Buổi tối, cương thi mắt xanh ngoi lên khỏi biển, cả thân mình đều dính đầy rong. Nó làm nũng lăn lộn trước mặt Xảo Nhi, cầu xin cô tắm ỉnh. Xảo Nhi cúi gắt cầm xơ mướp lau như bố thí cho nó. Đến khi nó tắm rửa sạch sẽ và thay quần áo mới, nó mới ôm Xảo Nhi xoay một vòng trong nhà gỗ, rồi lại rất vui sướng đưa cho cô một vỏ ốc màu đỏ. Xảo Nhi để vào miệng thổi thổi như chiếc kèn.

Chơi đùa một lúc lâu Xảo Nhi mới viết chữ lên ngực nó: “Tại sao lúc trước anh không ăn thịt em?”

Cương thi mắt xanh rồi rắm một hồi mới trả lời: “Khi đó không biết em có thể dùng để ăn?”

Xảo Nhi vươn bàn tay trắng nõn dấm nó: “Sau đó biết được tại sao không ăn?”

Nó cũng không phiền lòng cứ mặc cho Xảo Nhi dấm. Hồi lâu vẫn không đáp nhưng lại hỏi ngược cô: “Tại sao phải ăn em?” Nó sờ sờ gương mặt Xảo Nhi rồi lại xoa xoa đầu cô. “Mặt của em rất mềm mại, mái tóc dài màu đen óng ả, trên người của em cũng rất ấm áp. Mỗi ngày em đều may vá và giặt quần áo cho anh, còn thêu hầu bao, nói chuyện phiếm với anh. Mỗi đêm anh ngoi lên từ đáy biển nhìn thấy em sống trong nhà đợi chờ anh, khi đó anh rất vui mừng. Vậy tại sao anh lại muốn ăn em chứ?”

Ngày hôm sau gặp lại Bạt, cô ta vẫn mỉm cười: “Loài người các cô có một câu tục ngữ, gọi là “Phi Ngã Tộc Loài, Kỳ Tâm Tất Dị(*)” là nói như thế đúng không?” Thấy Xảo Nhi gật đầu, cô ta cười càng sâu: “Tôi giúp cô giết nó nhé?”

(*) Không cùng dòng tộc với loài ta, lòng dạ của họ ắt sẽ khác.

Xảo Nhi khiếp sợ ngẩng đầu nhìn Bạt. Cô ta nửa nằm bên cạnh Phàn Thiệu Hoàng, một tay cầm lấy một lọn tóc dài của hắn, tư thế rất tự nhiên: “Cô dùng cái này vào vị trí trái tim trên người nó... khụ khụ...” Cô cầm lấy kiếm Đoạn Ảnh của Phàn Thiệu Hoàng, nói chưa dứt câu đã bắt đầu ho khan kịch liệt. Qua một lúc lâu mới nói tiếp: “Chuyện sau đó cứ giao cho tôi.”

Xảo Nhi nhận lấy chuôi kiếm Đoạn Ảnh. Một hồi lâu mới nhẹ nhàng gật đầu. Dáng vẻ cô mím môi tựa như quyết định. Nhìn nghiêng nửa gương mặt lại lộ ra vẻ cương nghị không còn khúm núm như bình thường.

Đêm hôm sau, cương thi mắt xanh vẫn công Xảo Nhi đi ra ngoài. Cô thích một loại lê có gai. Nhưng tên quả Lê Gai cũng như ý, xung quanh nó có rất nhiều chiếc gai nhọn mọc chằng chịt. Mỗi lần cương thi mắt xanh đều giúp cô hái một ít. Vì da nó dày không sợ bị dăm.

Lúc trở về thì mặt trăng đã treo giữa trời. Xảo Nhi cầm kiếm của Phàn Thiệu Hoàng múa may quay cuồng xung quanh nó. Thỉnh thoảng cũng dăm một kiếm tới nhưng dừng một tắc trước ngực nó. Nó liền hô lên một tiếng rồi té trên đất giả chết.

Chơi đùa một lúc lâu thì Bạt chậm rãi bước ra khỏi phòng. Lúc này cương thi mắt xanh che Xảo Nhi lại phía sau. Xảo Nhi cảm giác mình đoán không sai. Quả thật cương thi mắt xanh đối với Bạt có vài phần đề phòng.

Bạt vẫn mỉm cười đứng nguyên tại chỗ xoay một vòng. Gió đêm thổi nhẹ làn váy màu xanh nhạt của cô, mùi hương tỏa ra bốn phía, nồng nặc đến mức khiến người ta khó thở.

Xảo Nhi vẫn đứng phía sau Mắt Xanh. Từ từ Bạt đến gần họ. Vầng trăng khuyết cũng trốn vào tầng mây.

Hai bên ra tay không hề báo trước. Xảo Nhi chỉ cảm thấy hoa mắt. Mắt Xanh đã biến thành hình dạng cương thi. Nanh mọc dài ra khỏi khóe miệng, móng tay cũng dài ra, tóc dài đến gối. Đây chính là cương thi bị nhiễm trọc khí và bị vạn vật bài xích trong truyền thuyết.

Xảo Nhi nắm thật chặt cây kiếm. Mỗi làn gió trước mắt cũng mang theo thi đài màu xám trắng chết chóc nhanh chóng tản ra đầy bờ cát vàng. Sóng biển vỗ vào cũng tựa như kinh sợ vội văng rút đi.

Khi đó Xảo Nhi đã biết sử dụng chút phép thuật hộ thân. Mặc dù thi đài quần quanh dưới chân cô nhưng cũng không làm cô bị thương. Tay cô nắm kiếm cũng run lên, khóe môi mím chặt tiết lộ sự khẩn trương của mình.

Lần thứ ba Bạt ép cương thi đến trước mặt cô. Rốt cuộc cô cũng rút kiếm. Trong một cái chớp mắt, động tác mà cô hằng tái diễn nhiều lần trong đầu lại thật sự nhanh nhạy và lưu loát hơn cô tưởng tượng rất nhiều.

Cô dùng hết sức lực của mình, chỉ cảm thấy thấy chắc chắn kết quả sẽ long trời lở đất. Nhưng khi ánh kiếm chợt lóe lên, Đoạn Ảnh Kiếm như chiếc cầu vồng trong nháy mắt không cắm vào ngực của Bạt, chỉ vang lên một tiếng như cắt gỗ mục. Bạt hét lớn lên. Một tay Mắt Xanh ngăn Xảo Nhi lại, ném cô ra xa bốn năm mét tránh khỏi thuật pháp phản phệ của Bạt.

Bạt vào cương thi mắt xanh lại liều mạng lần nữa, đương nhiên sức mạnh của Bạt cũng đã tàn. Cương thi vốn là giống loài tu luyện, hai lần xông phá cấm chế của ma giới, thân thể của Bạt thật ra đã rữa nát. Nhưng cô ta tất phải lo lắng cho Phàn Thiếu Hoàng trước, bởi vì khẳng định hắn sẽ còn chết nhanh hơn cả cô.

Ngay cả mùi hương nồng cũng không ngăn được mùi hôi thối tỏa ra. Xảo Nhi vẫn kiên quyết như cũ. Tiếng nói của cô xuyên qua bóng đêm lạnh lẽo truyền đến tai Bạt, khe khẽ nhưng rõ ràng: “Tôi đã từng nghĩ rồi, Bạt. Tất cả mọi việc, mọi âm mưu quỷ kế trên thế gian này, chỉ cần anh ấy nói, tôi đều tin tưởng không nghi ngờ!”

Cương thi mắt xanh đã bắt được Bạt. Nó cũng đã bị thương. Nhưng lúc này, Bạt đã quá yếu ớt. Nó quay đầu ý bảo Xảo Nhi bày trận pháp. Xảo Nhi không rõ tại sao nhưng cô vẫn làm theo lời nó.

Bạt cũng làm cương thi mắt xanh bị thương nặng. Nhưng giờ cô ta chỉ có thể trơ mắt nhìn Xảo Nhi bày ra cấm chế. Một hồi lâu cô ta đau khổ lắc đầu: “Mệnh, đều là số mệnh cả.”

Cương thi mắt xanh đặt Bạt lên bờ cát. Bạt đã thối rữa không chịu nổi. Giữa năm ngón tay nó đều là da thịt mục nát. Đến khi Xảo Nhi bày trận xong, nó há mồm lộ ra chiếc răng nanh dữ tợn cắn xuống cổ của Bạt.

Chiếc nanh chậm rãi ghim vào động mạch. Bạt không giãy giụa chỉ lẳng lặng nhìn bầu trời xanh thẳm ban đêm. Thân thể của cô bắt đầu khô héo dần dần. Cô ta vẫn nắm tay áo màu trắng của Mắt Xanh. Quần áo của nó đều được Xảo Nhi giặt mỗi ngày. Cô ta có thể ngửi được mùi thơm tươi mát trên đó: “Máu tươi của cương thi thuần khiết có mùi vị thế nào?” Đương nhiên cô dùng tiếng cương thi để nói với Mắt Xanh. Mặc dù tiếng Bạt đã khản nhưng trong lời nói vẫn mang theo nụ cười. Một vị thần đã sống quá nhiều năm, nên cũng nhìn thấu triệt để với cái chết hơn ai khác. Thật lâu sau cương thi mắt xanh mới liếm môi trả lời: “Mùi vị không tệ.”

Bạt vẫn cười, ánh trắng lại nhô ra khỏi đám mây soi sáng bờ cát. Cô nhẹ giọng như than thở: “Ứng Long... Ứng Long... Có lẽ tôi phải cảm ơn cậu đã giải thoát cho tôi.” Dưới ánh trăng, cơ thể Bạt đã thành màu nâu đen, giọng của cô cũng dần yếu ớt: “Để đáp lễ, tôi cũng phải bày tỏ đôi chút mới đúng.”

Cô nhếch nhẹ khóe môi, như hồi quang phản chiếu, trong ánh mắt lộ ra nụ cười tinh nghịch: “Từ nay về sau, tộc cương thi của ta sẽ vĩnh viễn sống trong bóng tối, vĩnh viễn, không được đắm chìm dưới ánh mặt trời.” 34. Con cương thi này rất yếu ớt

Lời nguyện đến từ ngọn nguồn huyết mạch khiến cương thi mắt xanh cũng không thể ngăn cản cô ta kịp. Dòng máu thuần khiết của cương thi chạy vào trong cơ thể. Nó chỉ cảm thấy cả người đều như bị thiêu đốt, cảm giác xa lạ đầy rẫy mỗi một nơi trên thân thể nó, là đau đớn ư? Nó như bị đưa vào địa ngục, nhưng trong lòng mừng rỡ như điên. Đúng vậy, đây chính là đau, cơn đau đang từ từ thiêu đốt dọc theo huyết mạch đã khô héo từ lâu của nó. Máu cương thi chảy trong cơ thể, ý thức như bị ngọn lửa hung tàn thiêu đốt. Nó quỳ gối trên bờ biển, trước mặt là thi thể của Nữ Bạt - vị thần viễn cổ mắc họa. Ánh trăng dần dần thay đổi trở thành một màu lam quỷ quái, thân thể của nó cũng từ từ biến đổi.

Vốn là lớp da khô héo lại hiện ra màu sáng quái lạ vì dòng máu đang chảy bên trong. Có đau đớn, có nhiệt độ, có nhịp tim, có mạch đập... Nó không bao giờ còn là một bộ xương khô chết cứng nữa rồi.

Xảo Nhi xông đến bên cạnh nó. Nó đã đau đớn không chịu nổi, nhưng vẫn mạnh mẽ gắng gượng đứng dậy đón lấy cô. Mỗi bước đi của nó đều khó khăn. Xảo Nhi chạy về phía nó, chỉ cảm thấy cả người tê rần, chợt mất đi cảm giác. Một lát sau hoàn hồn lại, cô chỉ thấy nó tựa như rút đi một làn khói mờ trên người mình.

Nó nắm nhẹ làn khói đỏ trong tay, hơi dùng sức, làn khói nhẹ kia vang lên một tiếng nhỏ rồi vỡ vụn. Tựa như đã yên tâm, nó ngã đầu vào lòng Xảo Nhi.

Xảo Nhi ôm nó. Xung quanh là ánh trắng âm u lạnh lẽo bao phủ lấy nó, đẩy lên ngọn lửa xanh lam u tối, da thịt mốc meo rạn nứt từng tắc.

Đạo trưởng Hách gia không chịu được cương thi mất đồ làm ầm ĩ đành mang nó trở về Quan Thiên Uyển. Khi đó, cương thi mất xanh vẫn còn đang ngủ mê man. Xảo Nhi kêu hai con cương thi trong động cổ mang nó về nhà gỗ nhỏ. Hô hấp của nó nhẹ nhẹ, mạch đập bình ổn, nhưng vẫn chưa tỉnh lại.

Mà thi thể của Bạt, trong ánh ban mai hừng lên từ phía đông, khi ánh nắng trải đầy bờ cát đã từ từ nám đen, rồi nhanh chóng vỡ vụn như bụi phấn, bay tán theo gió.

Sóng biển dâng lên xóa đi vết tích cô ta từng tồn tại. Nếu như không phải sự khác thường của cương thi mất xanh, Xảo Nhi sẽ cảm thấy thật ra cô ta chỉ là trở về ma giới mà thôi.

Cho dù là Hách Nhân tộc trưởng Hách gia cũng chưa từng nghe nói đến kì tích cương thi sống lại. Hắn bắt mạch cho cương thi mất xanh không chỉ một lần, hận đến mức muốn khiêng nó về giải phẫu nghiên cứu.

Nhưng đương nhiên hắn không dám nói ý nghĩ này ra. Hắn sợ Xảo Nhi sẽ mang hắn đi giải phẫu nghiên cứu mất.

Mà khiến Xảo Nhi luống cuống chính là cương thi mất xanh lên cơn sốt. Thật sự sốt rất cao. Tuy ý thức không rõ ràng, nhưng nó vẫn kéo tay Xảo Nhi viết viết: “Bạt không phải người tốt” hết lần này đến lần khác. Xảo Nhi cầm khăn ướt lau lên trán nó, khẽ cất tiếng nói cho nó biết là mình biết rồi. Nó vẫn nắm tay cô thật chặt, hồi lâu mới mơ màng viết tiếp: “Anh thật sự sợ em tin tưởng cô ta.”

Nó cũng không tỉnh lại, nhưng vẫn khắc sâu trong tâm trí chuyện này như thế. Xảo Nhi từng thấy nhiều trường hợp nói mơ, nhưng chưa từng thấy viết mơ bao giờ.

Xảo Nhi kể câu chuyện này cho đạo trưởng Hách gia nghe. Cô vẫn còn nhiều chỗ không rõ. Chẳng hạn như tại sao Bạt muốn giết cương thi mất xanh? Thực sự là vì thương cho cô hay sao? Tại sao cương thi mất xanh muốn giết Bạt?

Cuối cùng, Hách Nhân là người đã trải sự đời chút ít, hắn phân tích rất đơn giản về việc này: “Nếu muốn biết tại sao người đó làm như vậy, chỉ cần phân tích khi chuyện thành công họ sẽ được cái gì. Cương thi mất xanh giết chết Bạt, nó sẽ có được dòng máu cương thi thuần khiết, có thể sống lại. Về phần Bạt muốn giết nó... Khẳng định không thể nào vì cô. Việc Bạt làm không phải vì Phàn Thiệu Hoàng thì chính là vì cô ta. Chỉ có điều, cô không cảm thấy tất cả rất trùng hợp sao. Hai lần Phàn Thiệu Hoàng gặp nạn, hai lần Bạt đều mạnh mẽ vượt cấm chế của ma giới bị trọng thương đe dọa đến tính mạng. Chúng ta giả thiết hai lần Phàn Thiệu Hoàng gặp nạn là do ai gây ra? Và vì sao kẻ đó làm như vậy?”

Lòng Xảo Nhi cũng thất kinh. Cô nhớ đến cương thi mất xanh phái hai con cương thi trong động cổ bắt ngờ tấn công Phàn Thiệu Cảnh, hấp thu phần lớn tu vi của anh ta. Mà sau này Phàn Thiệu Cảnh lên Quan Thiên Uyển cũng không nhận ra bọn họ. Chuyện như vậy tất nhiên có cao nhân âm thầm hỗ trợ. Phàn Thiệu Hoàng lại không biết chuyện này, người có thể biết duy nhất, chính là Bạt.

Rồi sau đó đến việc Bạt tặng bản viết tay của cô ta ỉnh. Cô ta kêu mình tu luyện thuật pháp kinh mạch cường nhận rồi cuộc để làm gì?

Cương thi mất xanh dần dần thức tỉnh. Đột nhiên toàn thân nó lại dị thường kinh khủng. Da thịt đàn hồi, những vết rách bắt đầu mọc da non. Cả thân thể bao gồm cả khuôn mặt cũng đều có vết rạn nứt. Vết thương không có máu, chỉ thấy bên trong có da thịt màu đỏ tươi. Trong quá trình hồi phục, nó cảm nhận được sự đau đớn như tê liệt.

Xảo Nhi mua khá nhiều thuốc trị thương, mỗi ngày đều cẩn thận bôi lên cho nó. Nó không hề đi ra ngoài gặp mấy cương thi khác, Xảo Nhi cũng không dám để nó xuống biển tu luyện. Thương tích đầy người thế, không biết bị thấm nước sẽ xảy ra chuyện biến xấu hay không?

Nó dùng Ánh Thế Kính soi mình một lần, sau đó lại không nói gì thêm nữa. Chỉ nằm yên trong quan tài không nhúc nhích, mặc cho Xảo Nhi lau người và bôi thuốc ỉnh.

Lúc Xảo Nhi nằm vào quan tài cũng không có tắt ngọn đèn mỏng manh cô lạnh. Cô nhẹ nhàng nắm tay của nó. Nó tựa như đã mất đi tri giác không nói cũng không nhúc nhích.

Nằm một lúc lâu Xảo Nhi nghiêng người chống đầu nhìn nó. Nó vẫn nằm như cũ, hai mắt nhắm lại không biết đang suy nghĩ gì. Xảo Nhi từ từ nhích đến gần nó, cánh môi mềm mại chậm rãi chạm vào khuôn mặt nó. Nó lại tránh ra như bị bỏng. Xảo Nhi mím môi giữ chặt đầu nó, nhắm mắt hôn xuống đôi môi nứt nẻ kia.

Trong khoảnh khắc hai đôi môi kề nhau, nó lại hơi kinh hoảng khước từ cô. Đời này Xảo Nhi chưa bao giờ lấy hết sự can đảm để kiên quyết làm một việc gì đó. Đầu lưỡi của cô thăm dò vào khoang miệng của nó, trong đó không hề lạnh lẽo như trong tưởng tượng. Khi đầu lưỡi hai người chạm nhau, cô cảm giác được nó khẽ run ở dưới người cô.

Cô không lo sẽ làm vết thương nó đau đớn. Dù nói thế nào, đây cũng là con cương thi mấy ngàn năm, cô không tin nó chưa từng bị thương ngoài da như thế bao giờ. Răng môi quần quýt theo đuổi lẫn nhau kiếm tìm cảm giác hạnh phúc. Hô hấp của Xảo Nhi hơi dồn dập. Một hồi lâu cương thi mắt xanh mới len lén mở mắt nhìn cô. Gương mặt cô đỏ ửng, đôi mắt sáng khép hờ. Với cự li gần gũi như vậy, nó có thể cảm giác được hơi thở của cô vô cùng tinh khiết ấm áp.

Nó cứ hôn vô cùng say mê. Xảo Nhi nắm tay nó đặt lên bả vai mình. Sau khi tắm rửa cô chỉ mặc chiếc áo ngoài rộng rãi. Cương thi mắt xanh cảm giác được da thịt mềm mại của cô giống như tơ gấm thượng thừa nhất trên thế gian này. Cho đến khi tay nó dời đi, lòng bàn tay vẫn còn cảm nhận được sự mịn màng kéo dài trong trí nhớ.

Trường bào từ từ cởi xuống thắt lưng. Xảo Nhi dẫn tay nó mơn trớn mỗi tác da thịt của mình. Anh biết không, đây chính là hôn môi của loài người. Chỉ có hai người thân mật và yêu nhau sâu đậm nhất mới làm như thế.

Cô cúi người hôn lên từng vết thương trên người nó. Ánh sáng nhá nhem của ngọn đèn rọi sáng căn nhà gỗ nhỏ bé. Ánh mắt của nó di chuyển theo đôi môi cô, trong đôi mắt đen xanh thăm đều hiện lên thân thể ngọc ngà của cô. Từng nụ hôn đều là những dấu ấn khó phai, khắc lên dấu vết của cô trên thân thể nó.

Toàn bộ áo quần đã được trút bỏ sạch sẽ, cô lại viết chữ trong lòng bàn tay nó. Bàn tay nó cũng bị nứt vài đường, Xảo Nhi viết vô cùng nhẹ nhàng cũng thật chậm: “Dáng vẻ này của anh thật đáng sợ. Nhưng mà... bây giờ mới thật là anh...” Trong chiếc quan tài đơn sơ, ánh sáng leo loét của ngọn đèn chiếu lên cơ thể trắng ngọc trắng ngà của cô càng lung linh mờ ảo. Khóe môi cô mang theo nụ cười buồn bã. “Nhưng mà em thích chính là anh, chỉ cần bên trong là anh, dù cho lớp vỏ bên ngoài có là gì cũng không quan trọng.”

Có lẽ cảm xúc chạm vào làn da thiếu nữ thật thích, cương thi mắt xanh không hề để mặc cô dẫn dắt nữa. Bàn tay nứt nẻ của nó mơn trớn mỗi một đường nét trên khắp thân thể cô. Nó học theo dáng vẻ hôn của Xảo Nhi. Dưới ánh đèn mờ ảo, Xảo Nhi chỉ lặng yên nhìn nó chăm chú, bàn tay trắng nõn khẽ vuốt ve lên những vết thương dữ tợn trên gương mặt nó.

Rốt cuộc cương thi mắt xanh hỏi cô: “Kế tiếp phải làm sao?”

Xảo Nhi rất nghiêm túc: “Kế tiếp anh đi ra ngoài xem Quỷ Xa có đứng ở góc tường hay không? Nếu như có, thì dứt khoát đâm mù mắt nó đi.”

18. Chương 35 - 36

35. Anh không thể đi

Tuy Quỷ Xa bị đuổi chạy khỏi đó. Nhưng Xảo Nhi lại gặp khó khăn. Từ lúc bắt đầu hiểu chuyện cô đã bị bán đến phủ Liễu viên ngoại. Cô biết những thứ này cũng nghe mấy bà ba, bà sáu nói. Nhưng thao tác cụ thể ra sao thì cô lại không biết.

Mặc dù cương thi mắt xanh sống mấy ngàn năm qua, nhưng những việc này nó lại càng không hiểu.

Hai người nghiên cứu rất lâu ở trong quan tài, Xảo Nhi mặt đỏ đến mang tai. Mắt Xanh cũng sợ làm cô bị thương, không dám lộn xộn. Thử một lúc lâu, rốt cuộc Mắt Xanh cũng cáu lên: “Nhìn đi, đã nói em đừng làm loạn, giờ em cũng chảy máu rồi kìa! Ngày mai anh đi xem thử mấy con người làm thế nào!” Xảo Nhi đồng ý, chuyện này dừng lại tại đây.

Ngày hôm sau, cương thi mắt xanh bắt đầu đi lại trên bờ cát. Tất cả cương thi nhìn thấy nó cũng ôm mặt khóc rống. Chẳng lẽ lão tổ của tộc cương thi chúng ta nhất định phải xấu xí thế này ư...

Cương thi mắt xanh lại không buồn chú ý đến bọn họ, nó đi đến phòng sau thăm Phàn Thiếu Hoàng. Thương tích của Phàn Thiếu Hoàng đã ổn. Nhưng không có Bạt giúp đỡ, sự khôi phục của hắn chậm lại rất nhiều, đến nay vẫn còn hôn mê bất tỉnh.

Cương thi mắt xanh trích một giọt máu cương thi từ ngón tay ra. Sau đó cong lại bắn giọt máu lên trên người Phàn Thiếu Hoàng. Giọt máu hút lấy hết tất cả yêu pháp trong cơ thể của hắn ra bên ngoài. Xa xa nhìn lại giống như một viên minh châu của biển cả, vô cùng chói mắt. Đến khi yêu pháp đã bị hút hết, một tay cương thi mắt xanh bấm niệm thần chú phá bỏ cấm chế của Phàn Thiếu Hoàng và nó. Thực lực hôm nay của nó mặc dù không thể so với thời kì hưng thịnh của Bạt, nhưng đã mạnh hơn trước kia rất nhiều.

Cấm chế bị phá, Phàn Thiếu Hoàng lại bị thương nặng, Xảo Nhi nhanh chóng tiến lên, nhưng cương thi mắt xanh đã chặn cô lại: “Lập một hồn trận, giam giữ hồn phách hắn lại.”

Xảo Nhi khó hiểu. Mặc dù Phàn Thiếu Hoàng không phải là người tốt gì. Nhưng thật ra hắn và Quan Thiên Uyển cũng không có thù hận: “Tại sao?”

Cương thi mắt xanh xoa đầu của cô, viết từng chữ một: “Hắn vốn là cổ thần Ứng Long chuyển thể hạ phạm chịu lịch kiếp. Bây giờ thì xem ra không có nguy hiểm gì, nhưng đến khi lịch kiếp thành công, quay trở về vị trí thần linh, hắn sẽ nhớ đến Bạt. Đến lúc đó sẽ khó đối phó rồi.”

Xảo Nhi từng nghe Bạt kêu hắn là Ứng Long, hóa ra hắn là Ứng Long thật. “Chúng ta giam giữ hắn, thần giới sẽ không bị thay đổi vì thế chứ?”

Cương thi mắt xanh lắc đầu: “Phạm là tất cả lịch kiếp của thần tiên, tất cả kiếp nạn phúc duyên đều là số mệnh. Thần tiên cũng không thể can thiệp vào vận mệnh, thần giới sẽ không chú ý đến.”

Hôm nay Ứng Long cũng không thể trở về vị trí cũ, muốn giam giữ hồn phách của hắn không phải là chuyện khó. Xảo Nhi bày trận bên dưới Quan Thiên Uyển, hồn phách của Ứng Long rời khỏi cơ thể cũng khôi phục lại ý thức: “Cô cho rằng trận này có thể giam giữ tôi sao? Cô quên rồi sao? Phần lớn thuật bày trận kết ấn của cô đều là do tôi dạy.”

Xảo Nhi hơi chột dạ: “Chuyện của Bạt, cuối cùng là chúng tôi nợ anh. Anh cứ dưỡng thương cho tốt đã, tranh thủ thời gian trước khi tôi nghĩ ra được trận pháp nào tốt hơn có thể phá trận đi.” Cô xoay người muốn đi, cuối cùng lại hỏi ra một câu: “Nếu nói anh quay trở về thần vị, anh sẽ bỏ qua cho chúng tôi sao?”

Ứng Long cười lạnh trong trận: “E là không biết.”

Xảo Nhi trầm ngâm một lúc lâu mới khẽ nói: “Vậy tôi chỉ có thể tận hết sức giam anh đến ngày nào hay ngày nấy. Tôi cảm thấy Mắt Xanh không có uy hiếp với anh. Bảo trọng.”

Trong trận Ứng Long rõ ràng xem thường cô ra mặt, chỉ vền vện hừ lạnh một tiếng: “Cô cũng nên bảo trọng bản thân cô.”

Hương khói tại Quan Thiên Uyển vẫn hưng thịnh như cũ, nhưng đã ngầm kết mối thù lớn với Thúy Vi Sơn. Xảo Nhi đuổi mấy tên đạo sĩ của Phàn Thiếu Cảnh để lại ra khỏi Quan Thiên Uyển. Sau khi Phàn Thiếu Cảnh biết Cống Hề “làm bạn với yêu nghiệt”, giam giữ hồn phách sư đệ mình, hắn rất tức giận.

Phàn Thiếu Cảnh khác với Phàn Thiếu Hoàng ở chỗ hắn luôn công bình công chính. Đối với Xảo Nhi, lúc trước hắn cũng không xem cô là kẻ địch. Nhưng lần này giam giữ Phàn Thiếu Hoàng đã chọc giận hắn, khiến hắn quyết tâm dẹp trừ Quan Thiên Uyển.

Phàn Phục Thanh đang bế quan, trưa hôm đó hần đến Quan Thiên Uyển. Lúc ấy bọn đạo sĩ Phàn Thiệu Hoàng để lại vẫn còn ở đó. Vốn bọn họ đối với Xảo Nhi cũng không trung thành. Đương nhiên hôm nay đã len lén mang việc của Quan Thiên Uyển kể hết cho Phàn Thiệu Cảnh.

Phàn Thiệu Cảnh chọn vào lúc giữa trưa mới đi vào trong. Thời điểm mặt trời chói lòa trên cao, là lúc tất cả yêu quái và cương thi có pháp lực yếu nhất.

Cương thi mắt xanh ở trong nhà gỗ nhỏ nên Xảo Nhi không thể cho Phàn Thiệu Cảnh vào trong. Cô rất hối hận vì không mang cương thi mắt xanh đến chỗ an toàn hơn. Từ sau khi nó bị thương nó lại thích quần quýt bên cạnh cô. Hai người cũng không ngờ đến Phàn Thiệu Cảnh sẽ lập tức đến đây trong hai ngày ngắn ngủi.

Phàn Thiệu Cảnh bị trọng thương mới khỏi, nhưng công pháp của hần và Phàn Phục Thanh vốn là xuất ra từ một sư môn. Mà tu vi cả đời của Phàn Phục Thanh truyền vào người hần càng phát huy hơn ngày xưa. Mặc dù Xảo Nhi được một phần lớn tu vi của hần trước đây, nhưng hôm nay thật sự không thể nào địch nổi với hần.

Hai người giao thủ không đến ba hiệp, dấu hiệu thất bại của Xảo Nhi đã hiện rõ. Khách hành hương cũng nhìn ra kẻ lần này đến phá rối cũng không phải là tên đầu đường xó chợ nên giải tán ngay lập tức.

Đạo sĩ của Thúy Vi Sơn cũng không ngăn cản. Bọn họ là danh môn chính phái, lần này lên núi là thù oán riêng tư không thể tổn thương đến người vô tội.

Trong vòng mười chiêu, Phàn Thiệu Cảnh đã chế ngự được Xảo Nhi. Hần cao giọng truyền khắp cả Quan Thiên Uyển: “Vẫn không chịu xuất hiện sao? Vậy đến lúc mặt trời lặn, mi chỉ có thể nhất xác cho cô ta.”

Trong lòng hần cũng biết, cương thi mắt xanh hôm nay đã không thể coi thường. Nếu như là Phàn Thiệu Hoàng, tất nhiên sẽ lựa chọn cách này. Dù có tiện một chút, nhưng lại là cách ít tổn hao sức lực, lại có thể làm được một mẻ. Cho dù cương thi mắt xanh không màng đến tính mạng của cô ta vẫn không chịu xuất hiện. Nhưng ít ra hần cũng có thể cứu Phàn Thiệu Hoàng thoát khỏi nguy khốn.

Kinh nghiệm Xảo Nhi gặp kẻ địch thua hần quá nhiều. Nhưng lúc này việc liên quan đến tính mạng của Mắt Xanh, cô chỉ có thể cố hết sức: “Đạo trưởng Hách Nhân, ông còn muốn ở chỗ tối xem đánh nhau sao?”

Cô cố hết sức tránh né đường kiếm của Phàn Thiệu Cảnh, nhưng giọng nói vẫn rõ ràng: “Ông phải nhớ rõ, hôm nay Hồng đã nhận được sức mạnh của Nữ Bát, trở thành lão tổ thứ hai của cương thi. Nếu như hôm nay ông trợ chiến, mượn được sức mạnh của Quan Thiên Uyển, tộc cương thi sẽ không gây khó khăn với Hách gia. Nhưng nếu hôm nay Cống Hề thương vong, Hồng tất sẽ không bỏ qua. Bình thường ông và Phàn Thiệu Hoàng vốn trở mặt, gia tộc Hách thị chỉ sợ là khó chống lại với sự trả thù của tộc cương thi.”

Hách Nhân ho khan rồi bước ra khỏi điện. Phía sau hần cũng có không ít đạo sĩ. Nhưng lần này Phàn Thiệu Cảnh có chuẩn bị mới đến. Còn Hách gia lại chỉ chuyên nghiệp bắt cương thi, hần tự nghĩ phần thắng hơi thấp nên chỉ đứng bên lề xem sao.

Hôm nay bị Xảo Nhi nói toạc ra, hần cũng không giấu nữa, mới bước ra khỏi chỗ tối. Phàn Thiệu Cảnh thấy có biến cố, tạm dừng tay. Xảo Nhi sao lại không biết nguyên nhân làm khó hần, bước chân cô lui lại, khẽ nói bên tai Hách Nhân: “Hần cũng sẽ không giết các người, ông chỉ cần che chở cho tôi chạy trốn là được rồi.”

Hách Nhân hiểu ra liền bước lên trước một bước, vẫn cười khan: “Phàn chương môn cần gì nóng giận đến thế. Chuyện gì thì mọi người cứ từ từ nói rõ được mà...”

Phàn Thiệu Cảnh không có gì để nói với hần cả, lúc này lại trợn mắt lên nhìn: “Ông muốn nói giáo cho giặc, làm kẻ địch với cả giới Đạo Môn sao?”

Hách Nhân vẫn cười khan, không muốn đắc tội bên nào: “Đâu có đâu có, bản đạo không nghĩ cũng không dám nghĩ. Chỉ có điều, chuyện này chưa cần đến mức phải động đến binh đao. Theo tôi thấy, không bằng mọi người ngồi xuống, uống trà Thiết Quan Âm, nói rõ từ đầu đến cuối đi...”

Hằng vừa nói kéo dài thời gian, Xảo Nhi lập tức nhanh chóng phi thân. Phàn Thiệu Cảnh vốn đề phòng Xảo Nhi chạy trốn, hần lo lắng an nguy của Phàn Thiệu Hoàng nên lập tức phóng kiếm theo. Tốc độ Xảo

Nhi làm sao nhanh hơn được thanh kiếm này. Kiếm vừa bay ra, Hách Nhân cũng phải nhắm mắt lại. Không ngờ căn nhà gỗ đột nhiên mở ra, bên trong có một vật che cánh cửa trên đầu liều mạng chạy ra.

Khi thanh kiếm bay sắp đâm vào cơ thể Xảo Nhi, nó ném mạnh cánh cửa đến, dùng sức rất nặng. Thanh kiếm bị cánh cửa đập trúng làm lệch hướng, sượt ngang đầu vai của Xảo Nhi.

Xảo Nhi quay đầu lại nhìn nó. Tất cả đạo sĩ cũng kinh ngạc đứng tại chỗ. Nó chạy về phía Xảo Nhi, toàn thân phơi bày dưới ánh nắng tỏa ra làn khói xám. Mỗi bước đi cũng toát ra bụi mù từ cơ thể mình.

Dòng máu của vị thần mắc họa thượng cổ bị thiêu đốt dưới ánh nắng chói chang, mang theo sắc thái sáng láng như ngọn đuốc.

Ánh mắt Xảo Nhi long lanh như sắp khóc. Trong tầm mắt nhòe nhoẹt, nó vững vàng ôm lấy hông cô, mạnh mẽ bay về phía biển rộng. Lúc này tất cả đạo sĩ mới giật mình hồi tỉnh nhanh chóng cất bước đuổi theo.

Mặc dù Mắt Xanh đến nay vẫn chưa biết bơi, nhưng nó lại không thể để mình chìm xuống đáy biển. Xảo Nhi cần hô hấp. Lúc Xảo Nhi nói chuyện mới biết mình đang khóc. Cô nện mạnh vào vai của nó: “Anh đi mau đi, đi mau đi!”

Toàn thân cương thi ngâm trong nước, tốc độ của nó nhanh hơn tất cả bọn đạo sĩ rất nhiều. Nhưng lần này dù ngâm dưới nước nhưng chút ánh nắng vẫn còn thiêu cháy da thịt của nó.

Bọn họ đuổi không kịp, nó cũng không thể chìm xuống biển sâu. Thỉnh thoảng có vài thanh kiếm bay đến chém trúng lưng nó. Nó vừa để mặc cho Xảo Nhi đánh, vừa đáp lại cô: “Anh không thể đi. Anh đã tu hành mấy ngàn năm, nhưng trừ em ra, anh chỉ còn lại hai bàn tay trắng.”

36. Sinh vật biển vĩ đại Làn da của cương thi mất xanh dần dần không chịu được những vết bỏng như thế nữa. Xảo Nhi nín lấy nó cố gắng di chuyển đến chỗ sâu hơn. Mực nước biển không có quá cổ của cô thì cương thi mất xanh mới dễ chịu hơn một chút. Nhưng bọn người ở đằng xa cũng không có ý định bỏ đi.

Lúc này Thuyết Vi Sơn hoàn toàn xem cương thi mất xanh như kẻ thù rồi. Nếu không nhân cơ hội này tiêu diệt, đến buổi tối nó lại được tự do hoạt động, chỉ sợ sẽ hậu hoạn vô cùng.

Xảo Nhi cũng biết đạo lý này. Cô không ngừng thương lượng với cương thi mất xanh: “Anh đi trước đi, buổi tối lại quay về cứu em.” Mắt Xanh chỉ công cô chạy tới chạy lui tránh các loại pháp khí đang ném về phía mình như vút rác. Xảo Nhi là người, bùa chú hoàn toàn vô dụng đối với cô. Mắt Xanh lại ở dưới nước, các loài bùa đều không thể thấm nước được.

Cả đám người tức giận không thấy cương thi mất xanh, đành coi đầu của Xảo Nhi đang bập bênh trên mặt biển là mục tiêu sống. Phần Thiếu Cảnh chỉ thiếu chưa đưa ôi tên đạo sĩ một khung phi tiêu nữa thôi.p>

Cho nên cương thi mất xanh càng không ngừng thay đổi vị trí. Cũng may là mặt biển sóng to gió lớn, mặc dù là Xảo Nhi uống không ít nước biển nhưng cũng dễ chịu hơn việc bị đâm mấy kiếm.

Không lâu sau, mấy tên đạo sĩ dưới nước ôm chân thét lên. Xảo Nhi đang chạy trốn chết lại bắt được một con cua. Đáng sợ hơn là con cua kia lại nhếch miệng cười với cô: “Lão Đại, bọn em đến rồi.”

Xảo Nhi bị nó hù dọa hoảng sợ thiếu chút là rơi xuống biển.

Tất cả bọn đạo sĩ cũng bắt đầu ôm chân. Mặc dù đạo sĩ chính là khắc tinh với yêu quái, nhưng trong biển rộng sóng to thế này chính là thể giới của thủy sinh vật.

Cua và tôm hùm có mối quan hệ rất rộng. Lúc cương thi mất xanh nhảy xuống biển đã có một con tôm hùm đang chơi đùa với con trai được nghe tin báo vang vọng cả biển: “Tôm lớn, trên chỗ nước cạn có rất nhiều đạo sĩ đang vây đánh Lão Nhị, Lão Đại nhà các cậu đấy.”

Tôm hùm vừa nghe xong, biết rất nguy cấp, liên tục tổ chức đội quân tôm cua đến cứu viện không ngừng. Kể từ lúc đó, đạo sĩ Thuyết Vi Sơn bị tổn thất nặng nề. Thậm chí không cần liên lạc với những sinh vật biển khác, chỉ có tôm cua thôi cũng đủ khiến họ nhức đầu. Đám yêu tinh này đúng là thất đức, làm gì không làm lại đặc biệt kẹp ngay “chỗ hiểm” của người ta!

Mấy đạo sĩ chạy ra khỏi biển không có ai giữ được quần nguyên vẹn...

Tấn công lâu vẫn không thành công, hiển nhiên mặt trời đã ngã về tây. Phàn Thiếu Cảnh quyết định cứu Phàn Thiếu Hoàng ra trước. Trong trận, hồn phách của Phàn Thiếu Hoàng vẫn còn tỉnh, nhìn thấy Phàn Thiếu Cảnh cũng không tức giận: “Huynh đến chê cười tôi sao?”

Phàn Thiếu Cảnh vô cùng bất đắc dĩ: “Ra ngoài trước rồi giận dỗi tiếp có được không?”

Phàn Thiếu Hoàng lại hừ lạnh. Phàn Thiếu Cảnh bận rộn bên ngoài trận một lúc lâu, sau đó lại lên tiếng: “Cái này... rõ ràng là trận Phong Vũ Yểm Nguyệt, mất trận ở đâu?”

Phàn Thiếu Hoàng giận điên lên: “Nếu có thể tìm được mất trận, huynh cảm thấy tôi còn bị vây khốn trong đây sao?”p>

Phàn Thiếu Cảnh cứng họng, im lặng tìm kiếm. Đến khi đi hết mười dặm quanh Quan Thiên Uyển, rốt cuộc hân cũng nổi giận: “Cuối cùng là mất trận này ở đâu đây?”

Xảo Nhi biết hân đang phá trận, nhưng cô cũng không vội. Đối với Phàn Thiếu Cảnh hay Phàn Thiếu Hoàng muốn phá trận pháp này hoàn toàn chẳng có gì khó khăn. Nhưng mất trận cách Quan Thiên Uyển... Cô đã được cương thi mất xanh công chạy cả ngày trời. Phàn Thiếu Cảnh muốn tìm được mất trận trước khi mặt trời lặn, e rằng sẽ không còn kịp nữa. Bọn đạo sĩ đi tới đi lui trên bờ cát, bọn tôm hùm tinh cũng chỉ dạo rùa biển mang Xảo Nhi đến mồm đá ngầm thật xa. Toàn thân cô đều ướt sũng, quần áo dính sát vào người. Cũng may lúc này nắng thu đang hừng hực, bản thân cô cũng có ít tu vi, nên cũng không sợ lạnh.

Cương thi mất xanh bị thương nghiêm trọng, chìm xuống tận đáy biển sâu chữa thương. Quanh vùng biển có mấy tôm hùm bao vây mồm đá ngầm đi qua đi lại như đang tuần tra.

Xảo Nhi kiểm tra thương tích của mình. Trên vai chỉ bị trầy không nghiêm trọng lắm. Chỉ có điều ngâm mình dưới biển lâu nên hơi đau nhói. Lúc đánh nhau Phàn Thiếu Cảnh chỉ muốn chế trụ cô, cũng không nhẫn tâm muốn lấy mạng cô cho nên không có thương tích gì.

Cô ngồi bó gối trên đá ngầm đợi mặt trời lặn. Ánh dương chiếu trên mặt biển, biển rộng mênh mông, đập vào mắt là một mặt nước xanh thẳm tít tắp vô biên. Cô lo lắng cho thương tích của cương thi mất xanh, nên cảnh sóng biển dập dềnh khó có thể đập vào mắt.

Chờ đợi khiến thời gian trôi qua chậm chạp. Xảo Nhi ngẩng đầu nhìn mặt trời đỏ rực, cô thậm chí cảm thấy rằng ngày hôm nay vĩnh viễn sẽ không tới, canh giờ như chưa hề trôi đi. Đợi đến cuối ngày, rốt cuộc hoàng hôn cũng chậm rãi phủ xuống.

Cương thi mất xanh ngoi lên khỏi biển. Thương tích trên người đã khá hơn không ít. Chỉ có điều làn da khô nứt của nó vẫn không có chuyển biến tốt đẹp. Nó vừa ló đầu ra khỏi nước đã nhìn thấy Xảo Nhi, vui sướng kêu lên hai tiếng “a a” rồi vội vàng bơi đến.

Xảo Nhi nghiêng người ngồi lên vai nó, hành động quá quen thuộc, tự nhiên lưu loát sinh động như mây bay nước chảy.

“Anh không sao chứ?” Cô viết chữ lên người nó. Nó vui mừng công cô chạy hai vòng tại chỗ, sau đó đập nước bước đi về phía Quan Thiên Uyển.

Trước đó Xảo Nhi còn lo lắng người Thụy Vi Sơn vẫn còn ở đó. Nhưng khi đi vào đã thấy Quan Thiên Uyển không có một bóng người. Đạo quan vẫn hương khói thịnh vượng, an tĩnh đến mức nghe được tiếng kim rơi.

Xảo Nhi đến xem trận pháp trước. Quả nhiên Phàn Thiếu Hoàng còn ở đó, khi nhìn thấy cô sắc mặt đương nhiên chẳng tốt gì. Xảo Nhi cũng không buồn tính toán. Cô đứng trong trận một lúc đến khi Mất Xanh giục mới nhẹ giọng nói: “Đạo trưởng Phàn Thiếu Hoàng, đột nhiên tôi nghĩ đến một trận pháp giam giữ khác. Xin đạo trưởng thử trận.”

Phàn Thiếu Hoàng đang nổi trận lôi đình: “Còn chưa hết nữa sao! Cái mất trận kia rốt cuộc là cô đặt ở đâu? Khốn kiếp”

Xảo Nhi khẽ nhếch môi: “Tôi cũng không biết địa danh đó. Nhưng bây giờ là Trung Thu, đến khi đạo trưởng Phàn Thiếu Cảnh tìm được chắc có lẽ đã đến Nguyên Tiêu rồi.”

Phàn Thiếu Hoàng rút cuộc cũng đã biết được bản lĩnh chữ bới ằm ĩ của Quỷ Xa có đôi khi thật khiến người ta ngưỡng mộ...

Tức giận cũng vô dụng, sau khi Phàn Thiếu Hoàng hít sâu ba lần, hần hỏi: “Bây giờ là trận gì?”

Xảo Nhi lệnh ột số tôm tinh của tinh thay đổi dãy núi của Quan Thiên Uyển chút ít để tiếp xúc với biển cả. Giọng nói của cô vẫn nhẹ nhàng như cũ: “Trận này có liên quan đến thể thống nhau của núi và biển. Nếu trước kia anh thật sự nói cho tôi biết nguyên lý thật sự của trận pháp, và lời nói của đạo trưởng Hách gia không dối trá thì... đến khi biển cạn núi mòn, trận này mới phá được.”

Phàn Thiếu Hoàng nghe xong, lập tức cũng trầm ngâm: “Trận này là mượn linh khí của nước biển và núi non chế ước không gian thăng bằng gần bó lẫn nhau. Muốn đồng thời làm cho biển cạn núi mòn, trừ phi là có phép lạ. Nếu không hồn phách của tôi cũng tất bị lực lượng kia đánh vỡ nát. Trận hay!”

Chữ “hay” hiem hơi từ miệng hần khiến Xảo Nhi vui mừng không nổi: “Cho đến bây giờ tôi vẫn không biết tại sao phải đối phó anh. Nhiều thứ tôi biết đều do anh dạy. Thậm chí có rất nhiều việc tôi cũng không hiểu.”

Phàn Thiếu Hoàng còn đang trầm ngâm trong trận thức, nghe vậy cũng không yên lòng: “Cô căn bản không xứng là kẻ địch của tôi. Đương nhiên là chẳng có thù oán sâu nặng gì với tôi. Huống chi đầu óc cô toàn là bã đậu, không rõ cũng là bình thường.”

Xảo Nhi cũng không tức giận. Thật ra cô cũng không muốn biết được đáp án từ bất cứ ai. Chỉ là quá lâu cô không trao đổi với người bên cạnh nên muốn chỉnh lại ý nghĩ của mình mà thôi: “Trong gia thể trận thức, sẽ có một khe hở rất nhỏ. Chỉ có điều bây giờ anh vẫn là hồn phách người phạm, sơ hở nhỏ nhoi đó e cũng là vô dụng.”

Làm sao Phàn Thiếu Hoàng lại không biết, hần chỉ hừ lạnh không hề đáp lại nữa.

Yêu quái nhiều thì sức cũng lớn. Tới canh tư (1g - 3g sáng), trận thức đã bố trí xong. Xảo Nhi từ từ tiếp dẫn địa mạch sơn hải. Lúc phá bỏ trận thức ban đầu, đột nhiên trước mắt có ánh sáng chợt lóe lên, một hồn phách xông vào trong trận.

Rốt cuộc Phàn Thiếu Hoàng cũng học theo Quỷ Xa: “Mẹ kiếp, anh vào đây để làm gì? Ngại ở đây chưa đủ chật sao? Đầu anh bị cửa kẹp rồi hả?”

Trong trận lại có một tiếng nói vang lên, là của Phàn Thiếu Cảnh: “Đừng hờ chút là trừng mắt mắng chửi người khác, sư đệ bị trục xuất khỏi sư môn. Đệ nhìn đi, sư phụ đã truyền hết tu vi của người cho huynh. Trước khi người bế quan không yên lòng nhất cũng là đệ. Lúc ấy sư huynh đã vỗ ngực khoác lác khoe khoang, nói tất nhiên sẽ giữ được sư đệ bình an không xảy ra chuyện gì. Nhưng hôm nay, lời nói còn vang văng bên tai, sư đệ đã... Khụ, nếu như ngày khác sư phụ xuất quan, vừa nhìn thấy sư huynh vẫn còn tay chân đầy đủ đứng đó, mà sư đệ thì thần hồn chia lìa, hài cốt khó tìm... Việc này, đệ nói xem sư huynh làm sao chịu nổi.”p>

Nhưng thái độ của Phàn Thiếu Hoàng không hề hòa hoãn bởi vì lời nói này: “Dối trá!”

Tựa như Phàn Thiếu Cảnh cũng sớm đã đoán được hần sẽ nói như thế, nên lập tức liền cười nói: “Sư đệ, huynh và đệ sẽ hợp sức phá trận, có dễ dàng hơn chút nào hay không?”

Phàn Thiếu Hoàng tuyệt vọng: “Ngu xuẩn! Lúc huynh đi vào không thấy rõ trận thức sao?”

“Ếc.” Lúc đầu Phàn Thiếu Cảnh chỉ lo tập trung chuẩn bị xuất hồn. Hần cũng không ngu ngốc, trong lòng biết chắc Xảo Nhi nhất định sẽ thay đổi vị trí mắt trận. Còn có cương thi mắt xanh ở đây, căn bản hần sẽ không thể nào cản được Xảo Nhi để tìm ra mắt trận. Đến gần thì sợ bị Xảo Nhi và cương thi mắt xanh phát giác. Cho nên hần cứ một mực chờ Xảo Nhi sơ hở lúc đổi lại trận... Lúc này hần mới bắt đầu đánh giá lại trận thức.

Cương thi mắt xanh hồn nhiên không phát hiện ra nguy hiểm đang đến gần. Tối hôm đó, nó mang Xảo Nhi về nhà gỗ, bày trận thất tinh, mang yêu khí trong người Phàn Thiếu Hoàng từng thu nạp chuyển hết qua người cô.

Xảo Nhi cũng thất kinh. Trong đầu cô lập tức hiện lên sự kiện Phàn Thiếu Hoàng ẻo bủ sữa. Cương thi mắt xanh trấn an: “Yên tâm đi, những thứ yêu pháp này đã được hẩn tinh lọc, lại được anh lọc lại, đã sạch sẽ.”

Yêu lực dồi dào mãnh liệt đi vào cơ thể, Xảo Nhi chỉ lẳng lặng nhét nó vào trong hõn. Cương thi mắt xanh ngồi bên cạnh yên lặng bảo vệ. Tuy Xảo Nhi có công lực của Phàn Thiếu Cảnh, nhưng lại không có kinh nghiệm bằng họ. Lần này hấp thụ yêu lực cô cũng không dám khinh thường, chỉ đành phải từ từ tiếp nhận. Tất nhiên cương thi mắt xanh không vội, đến khi sắc trời dần sáng, mặt trời nhô lên từ phía đông, một tia sáng xuyên qua khe hở của ngôi nhà gỗ.

Vết thương của nó đã không còn đau nữa, lại bắt đầu si mê ánh sáng màu vàng ấm áp này. Nó kiểm lòng không đậu, duỗi tay ra, cẩn thận thăm dò tỉ mỉ. Nhưng năm ngón tay không thể chạm đến được. Ánh sáng màu vàng rực rỡ như lửa đỏ hồng liên, cơn đau đớn kịch liệt từ ngón tay chảy vào thân thể. Trải qua nhiệt độ như thể tay của nó bắt đầu biến thành màu đen, mùi khét tản ra. Nó sợ Xảo Nhi nghĩ thấy nên vội vàng rút tay về.

Sinh vật của bóng đêm vĩnh viễn không thể đắm chìm dưới ánh mặt trời. Lờn nguyên đến từ ngọn nguồn huyết mạch, từ này về sau, tất cả Bạt đều chỉ có thể ở trong bóng tối, thần linh không nhớ đến, vạn vật đều bài xích.

Nó lẳng lặng ngồi yên, bàn tay bị bỏng đột nhiên bị nắm lấy. Nó xoay người nhìn thấy Xảo Nhi. Xảo Nhi mỉm cười nắm tay của nó, lần nữa lại đưa về phía tia nắng kia. Tia nắng vàng dừng lại trong mu bàn tay cô, lòng bàn tay truyền đến quang cảm vô cùng nhạt.

“Ấm áp rồi! Nhưng lúc nhìn thẳng sẽ rất chói mắt.” Một tay khác của Xảo Nhi viết chữ trong lòng bàn tay nó: “Thật ra thì ở chung với anh đã lâu, cảm thấy rằng nó cũng chẳng còn đẹp dễ gì nữa.”

Cương thi mắt xanh thu tay lại, ôm cô thật chặt rút vào trong quan tài, không nhìn ánh nắng kia nữa: “Trước kia anh chỉ có một mình. Sau này có em, anh cảm thấy em có thể chơi đùa thật tốt. Sau đó em lại học viết chữ, anh cảm thấy có người trò chuyện thật tốt. Nhưng bây giờ...” Xảo Nhi kề mặt cọ cọ với mặt nó, vẫn viết chữ: “Không phải là anh vẫn muốn sống ư? Hiện tại anh đã sống lại. Cho nên anh sẽ có hi vọng, cho nên anh sẽ phát hiện anh vẫn còn rất nhiều thứ mong muốn mà không được. Thật ra thì sống, chính là đạt được khát vọng hoặc là thất vọng hết lần này đến lần khác.”

Một lúc lâu sau cương thi mắt xanh cũng cọ cọ lại mặt của cô: “Em đọc rất nhiều sách, nói chuyện cũng bắt đầu có vẻ nho nhã rồi.” Xảo Nhi trở tay đánh nó: “Ai bảo anh dốt nát!”

Cương thi mắt xanh để mặc cho cô đánh. Trong lúc hai người đùa giỡn thì trời đã sáng từ lâu.

Còn trong trận, hai người kia lại không quá hài hòa: “Nếu trong vòng ba ngày huynh không thể trở về, cơ thể của huynh sẽ chết.”

“Nếu thật như thế thì cũng là định mệnh. Có thể ở nơi này hầu bên sư đệ bị trục xuất khỏi sư môn, cũng coi như là trả được ân tình cho sư tôn.”

“Thối quá! Ông già chỉ cần chết một đứa con trai thôi. Cũng bởi tên ngu ngốc như huynh, ông mới chết cả hai đứa.”

“Sư đệ bị trục xuất khỏi sư môn, rốt cuộc đệ cũng chịu thừa nhận sư huynh đây là huynh trưởng của đệ rồi sao?”

“Nằm mơ đi! Làm sao tôi lại có tên sư huynh ngu xuẩn như vậy!”

“Sư đệ bị trục xuất khỏi sư môn, dùng hai chữ ngu xuẩn để hình dung sư huynh của mình là một việc rất vô lễ.”

“Mẹ kiếp!”

Lại yên lặng rất lâu.

“Ông già thật bảo huynh đến chăm sóc tôi sao?” Trong giọng nói tràn đầy nể nửa tin nửa ngờ.

“Sư đệ bị trục xuất khỏi sư môn, cho đến bây giờ điều sư tôn quan tâm nhất không phải là Thúy Vi Sơn, mà là đệ.”

Lại yên lặng rất lâu, giọng Phàn Thiếu Hoàng lạnh như băng: “Huynh có thể dừng hờ chút là nói đến việc tôi bị trục xuất khỏi sư môn không?”

Giọng nói Phàn Thiếu Cảnh mang theo sự vui vẻ: “Vây rốt cuộc đệ đã chịu tha thứ cho sư tôn sao?”

“Tha thứ hay không thì thế nào. Dù sao tôi đã... sư huynh, có lẽ vì nguyên nhân ở một mình quá nhàm chán. Mấy ngày nay tôi nghĩ rất nhiều chuyện. Khi tôi hạnh phúc nhất, là ai ở bên cạnh tôi? Khi tôi đau khổ nhất, ai lại luôn nhớ đến tôi mãi không quên? Khi tôi cô độc nhất, tôi sẽ khát vọng ai ở bên cạnh tôi. Nhưng trong trí nhớ của tôi, chỉ có huynh và cha. Sư huynh, có lẽ rất nhiều việc đúng là tôi đã sai rồi.”

“Việc này... Sư đệ, đây coi như là kiểm điểm sao?”

“Cút!”

Xảo Nhi ngồi rất lâu trong trận. Buổi chiều cô quần lấy cương thi mắt xanh làm nũng: “Anh... có thể giúp em đưa hồn phách của đạo trưởng Phàn Thiếu Cảnh ra ngoài hay không?”

“Tại sao?” Cương thi mắt xanh không hiểu. “Giám giữ hẩn chúng ta sẽ bớt nhiều phiền phức.”p>

Nhưng Xảo Nhi không nhẫn tâm: “Nhưng Phàn Thiếu Cảnh là người tốt. Chúng ta giam đạo trưởng Phàn Thiếu Hoàng, khiến hẩn đời đời kiếp kiếp không thể luân hồi, vốn đã là hành động quá đáng. Sao còn lại liên lụy thêm đạo trưởng Phàn Thiếu Cảnh nữa chứ?”

Cương thi mắt xanh không chịu được cô dông dài, cuối cùng cũng gật đầu đáp ứng. Hôm nay mặc dù đáng vẻ nó rất xấu, như sau khi nhận được sức mạnh của Nữ Bạt, khiến cho tổ tiên mới của cương thi đã trở thành biến thành gần như là thần.

Nếu có một người có thể tạm thời mở được thể sơn hải, chuyển được hồn phách Phàn Thiếu Cảnh ra ngoài, thì chắc chắn là đó là nó.

Thân thể Phàn Thiếu Cảnh chỉ có thể chống đỡ được ba ngày. Xảo Nhi đứng trong trận hồi lâu mới cất lời: “Chỉ có một chút ít thời gian, đạo trưởng Phàn Thiếu Cảnh, xin đi nhanh.”

Cương thi mắt xanh lên tiếng đồng ý mở ra thể sơn hải. Nhưng rõ ràng Phàn Thiếu Cảnh không muốn tự đi. Xảo Nhi đứng bên ngoài hồn trận chính là vì phòng ngừa Phàn Thiếu Hoàng chạy trốn. Người như Phàn Thiếu Hoàng xưa nay không dài dòng dây dưa: “Đi đi.”

Phàn Thiếu Cảnh còn muốn nói tiếp, Phàn Thiếu Hoàng đã lên tiếng nghiêm túc: “Huynh phải về. Sau khi về giúp tôi làm một việc.”

Phàn Thiếu Cảnh mím môi: “Việc gì?”

“Đối diện bài vị Tổ Sư Gia phía dưới có một tấm đệm cối.”

“Ừ.”

“Sau khi anh tìm được nó thì đốt bỏ đi.”

“...”

Phàn Thiếu Cảnh còn muốn nói tiếp, Phàn Thiếu Hoàng lại chẳng hề lên tiếng, đá thẳng hẩn ra khỏi đó. Thể sơn hải lại khép lại lần nữa, Xảo Nhi đã trục xuất hồn Phàn Thiếu Cảnh ra khỏi trận.

Hai ngày sau, Phàn Thiếu Hoàng trong trận đột nhiên chửi ầm lên. Mấy đầu của Quỷ Xa len lén dò xét nhìn xem thì phát hiện ra hẩn run rẩy chỉ vào chiếc đệm cối cũ kĩ...

19. Chương 37 - 38

37. Cu li của Quan Thiên Uyển

Sau khi giam Phàn Thiếu Hoàng, Xảo Nhi hấp thụ lại yêu pháp của hắn lúc trước nên công lực tiến nhanh. Quan Thiên Uyển hoàn toàn nằm trong tay của cô và Mất Xanh. Đạo trưởng Hách gia đắc tội với Thúy Vi Sơn, không còn sự lựa chọn nào khác chỉ đành kết thân hơn với Quan Thiên Uyển nhằm tránh né sự trả thù của Phàn Thiếu Cảnh.

Đội quân ô hợp của Quan Thiên Uyển ngày càng nhiều. Cương thi mất xanh đối với đám cương thi, tâm của tình lại càng đề cao yêu cầu. Ban đầu bọn tâm của cũng không vội, bởi vì cương thi mất xanh ghét mùi cá. Nhưng sau đó xuất hiện tình huống đáng sợ. Quỷ Xa đã biết ăn hải sản.

Về sau, rốt cuộc bọn chúng cũng phải tìm cách để bảo vệ tính mạng, đó là nịnh nọt Lão Đại. Việc này giống như không đạt được tiêu chuẩn thì phải đi đút lót cho thầy. Gây dựng mối quan hệ tốt với Xảo Nhi, thỉnh thoảng thành tích có kém chút, chỉ cần Xảo Nhi nói một câu thì cương thi mất xanh cũng mở một mắt nhắm một mắt cho qua.

Bởi vậy có thể thấy được, có mối quan hệ tốt với cấp trên, bất kể là người sống hay cương thi, bất kể là của hay tâm, thật sự cũng là việc lớn có thể đe dọa đến tính mạng.

Công lực Xảo Nhi tiến nhanh, Phàn Thiếu Cảnh khó mà theo kịp. Danh dự Quan Thiên Uyển lại bị tổn hại nặng nề. Chuyện chưởng môn Thúy Vi Sơn Phàn Thiếu Cảnh dẫn người tiêu diệt Quan Thiên Uyển được truyền đi xôn xao. Thúy Vi Sơn là danh môn chính phái, nơi họ muốn tiêu diệt đương nhiên không phải là chỗ quanh mình lỗi lạc gì.

Cho nên khách hành hương của Quan Thiên Uyển bắt đầu thưa thớt. Hơn nữa, mấy tên đạo sĩ Phàn Thiếu Hoàng để lại cũng bị Phàn Thiếu Cảnh dẫn về Thúy Vi Sơn. Quan Thiên Uyển lại càng vắng bóng người, chỉ còn lại một đám yêu đạo.

Đối với chuyện lần này, Xảo Nhi cũng hơi có cảm giác bó tay. Cương thi mất xanh cũng không quan tâm, nó cảm thấy ít người vẫn tốt hơn. Bên tai sẽ yên tĩnh hơn. Nếu như nhất định phải nói được chỗ tiếc nuối, có lẽ là không có tiền cúng dường nữa rồi...

Ban ngày, Xảo Nhi chỉ ở đây một mình. Đội quân yêu quái phải xuống biển nghỉ ngơi hóng mát. Cương thi mất xanh cũng phải ở dưới đáy biển. Mấy ngày nó bị thương nằm liệt giường, đám cương thi ngày ngày tu luyện chỉ được một thành quả duy nhất. Đó là dưới sự hướng dẫn của cương thi mất đỏ, bọn chúng thiết kế thành công chiếc quần lót thích hợp với Long tộc. Nghe nói một lần cương thi mất đỏ được phái nữ của Long tộc mời đến, nên tiếp tục nghiên cứu áo lót thích hợp cho phái nữ của Long tộc...

Mặc dù kết được tình hữu nghị thâm thiết với Long tộc, nhưng thiếu chút nữa đã khiến cương thi mất xanh giận đến mức điên lên.

Khi không có Mất Xanh ở bên, Xảo Nhi cảm giác thời gian trôi qua quá lâu. Ngoài việc tu luyện, cô cũng nghĩ ngơi muốn tìm một chút việc để làm. Hương khói của Quan Thiên Uyển trăm ngàn lần không thể để mất. Hương khói vô chủ là một thứ tốt, khi cần thiết có thể mượn pháp lực, có thể kết tiên duyên, kết thiện quả.

Chỉ có điều, mấy tên đạo sĩ của Quan Thiên Uyển cũng chẳng còn. Việc đầu tiên, cô cảm thấy cần phải tuyển đạo sĩ đến đây. Cương thi mất xanh không phản đối. Chỉ cần là việc Xảo Nhi quyết định, nó sẽ không phản đối bao giờ.

Cho nên đêm đó Xảo Nhi cười Quỷ Xa đến làng chài gần đó quyết định lựa chọn vài người ưu tú. Hai người đi dạo quanh làng chài vài vòng không thu hoạch được gì. Duy nhất chỉ có tên nhóc ăn mày đang cuộn tròn dưới mái hiên ngủ say.

Xảo Nhi nổi lòng thương hại, vì thế đi đến lay tỉnh nó: “Đi với tôi đến Quan Thiên Uyển tu hành không?”

Đứa bé ăn mày hí hóp mắt liếc nhìn qua cô, sau đó nói nhỏ: “Tu hành? Khó lắm, không đi”

Xảo Nhi không hiểu: “Vẫn hơn là bây giờ cậu đói ăn khát uống chứ.”

Nhóc ăn mày lại trở mình, hơi khó chịu: “Nhưng không thể tự do tự tại như tôi bây giờ.”

Xảo Nhi muốn nói gì nữa, Quỷ Xa đã bay đến đá một cước vào người nhóc ăn mày rồi quát lạnh lên: “Mẹ kiếp, kêu mày đi thì mày phải đi, nói nhảm lảm vào! Còn đông dài nữa ông sẽ mổ chết mày ngay!”

Nói xong, một đầu gấp nhóc ăn mày lên, một đầu khác nói vô cùng nịnh nọt: “Lão Đại, có thể đi rồi.” Duy chỉ có nhóc ăn mày ở trong miệng nó đang vùng vẫy: “Cứu tôi với, cứu tôi với...”

Một tiểu đạo sĩ chắc chắn không đủ. Chỉ có điều tuy nhóc ăn mày nhỏ con, nhưng âm thanh lại rất lớn. Tiếng kêu thảm thiết này đã dọa mấy tên ăn mày khác bỏ chạy. Xảo Nhi lại tìm xung quanh tiếp, rốt cuộc bắt gặp một kẻ trộm cắp đang nạy cửa căn nhà. Đáng tiếc là kĩ thuật không giỏi nên nạy hồi lâu đầu đồ đầy mồ hôi, nhưng cửa vẫn không có dấu hiệu mở ra.

Xảo Nhi rất bức đắc dĩ: “Làm trộm là không đúng, không làm mà hưởng là một việc đáng xấu hổ. Đi cùng tôi đến Quan Thiên Uyển tu hành không?”

Tên trộm kia nạy cửa hồi lâu cũng không có phản ứng đã tức giận trong lòng từ lâu, nghe vậy nên gầm lên: “Biến, không nhìn thấy người ta đang bận rộn hay sao?”

Tiếng nói kia nghe rất trẻ, Xảo Nhi còn muốn khuyên tiếp thì Quỷ Xa đã thực hiện kế cũ. Lần nữa đập tên trộm đó té lăn quay rồi một miệng lại gấp lên: “Haha, lại bắt thêm một tên nữa!” Xảo Nhi đang lo lắng hai người không đủ thì đột nhiên căn nhà bên kia có một người nhảy xuống, tuổi cũng còn trẻ. Chỉ có điều lại không có mặc áo, làn da trắng như ngọc nổi lên giữa đêm đen, dáng vẻ cũng khá quyến rũ. Có cô gái trên lầu la lên, còn có người đàn ông cầm dao hét lớn: “Tên khốn dám làm nhục vợ tao, mày chạy đi đâu!”

Chín đầu của Quỷ Xa bị thương nhìn Xảo Nhi: “Lão Đại, đây chính là người thứ ba sao?”

Xảo Nhi cũng vô cùng đau lòng, vốn là đi tuyển đạo sĩ nhưng lại nhặt toàn là mấy kẻ mèo chết chuột thối.

Quỷ Xa gấp ba người trở về Quan Thiên Uyển. Đạo trưởng Hách gia đang dạy học cho bọn cương thi. Ba người ở trong miệng của Quỷ Xa càng không ngoan ngoãn cứ la hét suốt dọc đường. Sáu đầu còn lại của Quỷ Xa dư sức âm ỉ hơn ba người đó. Nhưng nó đang bay lên không trung chỉ nói hai câu khiến ba kẻ kia ngậm chặt miệng. Nó duỗi một đầu qua khe hở: “Đừng ép cái miệng đang gấp các cậu của ông đây phải nói chuyện nhé!” Nói xong lại vòng một cái đầu khác qua, giọng nói vô cùng ôn hòa thân thiết: “Người nào còn lên tiếng nữa sẽ lập tức cho người đó thử chơi trò rơi tự do ngay!” Vừa vào đến Quan Thiên Uyển, ba người này cũng sợ ngây người. Mẹ kiếp, đây là đầu vậy, có cả đám yêu đạo nữa chứ! Lúc ấy nhóc ăn mày khóc lên: “Tôi không muốn sống ở đây, tôi muốn tiếp tục đi ăn xin!”

Tên trộm cũng vội vàng lên tiếng nói theo: “Ăn trộm vô địch.”

Tên đám tặc cũng không cam lòng: “Hoàn toàn đồng ý!”

Xảo Nhi đang muốn thuyết phục thì Quỷ Xa đứng sau xung phong nhận việc: “Lão Đại, những chuyện nhỏ nhặt này không nhọc chị ra tay, giao cho tôi!” Nói xong, nó quát to với lũ yêu trên bờ cát: “Ba tên này dám bất kính với Lão Đại của chúng ta.”

Đám yêu đạo vừa nghe thấy thì hùng hổ xông lên. Cương thi thì nhe răng nắm chặt quả đấm, tôm cua thì giơ lên hai cái càng sắt bén...

Trong lúc hoảng sợ tên đám tặc chỉ kịp gào lên một câu: “Đừng đánh vào mặt... nha!”

Sau một trận náo loạn âm ỉ, quyền cước lẫn lộn, Quỷ Xa mới thò một đầu vào giữa đám yêu đạo, nhìn thấy ba tên ở bên trong đã hoàn toàn biến hình, nói vô cùng khách sáo: “Khụ, xin hỏi ba vị có bằng lòng ở lại Quan Thiên Uyển không? Quan Thiên Uyển vẫn công chính dân chủ, tuyệt không ép buộc người khác.”

Tên trộm cắp tương đối thật thà, lập tức lên tiếng: “Có thật không?”

Quỷ Xa gật đầu rồi nhanh chóng rút đầu về, nghênh đó hẳn chính là một trận quyền cước đấm đá. Sau một hồi kêu gào thảm thiết, Quỷ Xa hỏi tiếp, hai người khác lập tức nói vô cùng dứt khoát: “Ồ lại, chết cũng phải ở lại đây...”

Cho nên, Xảo Nhi đã có ba đệ tử đích truyền (không thể không) nhần nhục chịu khó. Từ nay về sau, Quan Thiên Uyển đã có thêm ba tên cu li, đám yêu đạo cũng có thêm ba nơi trút giận...

Trong đám đó, vì tên đám tặc có dáng vẻ đẹp trai nhất, suy nghĩ đến bộ mặt của Quan Thiên Uyển, nên Xảo Nhi chọn hẳn làm đại đệ tử. Sau đó Xảo Nhi suy tư rất nhiều để chọn một cái tên thân thiện không

làm tổn hại hình tượng của Quan Thiên Uyển (nếu như nói Quan Thiên Uyển còn có hình tượng...) gọi là Diêu Quang.

Tính tình tên trộm vặt đang hoang, thân thủ lại không tệ nên được chọn là đệ tử thứ hai, ban cho tên là Thiên Quyền.

Còn tên nhóc ăn mày có tuổi nhỏ nhất, không có bản lĩnh gì nên chọn là đệ tử thứ ba, ban cho tên là Khai Dương.

Thế là lịch sử tươi sáng (biến thái) của Quan Thiên Uyển đã có bước tiến triển tốt đẹp, lật sang một trang mới tinh.

38. Khúc hát chia li

Cương thi mất xanh cũng xem như rất quan tâm đến ba đồ đệ của Xảo Nhi. Thứ nhất, hiện tại Quan Thiên Uyển chỉ có ba tiểu đạo sĩ bảo bối này, độ quý báu có thể sánh với quốc bảo. Thứ hai, nó cảm thấy đồ đệ của Xảo Nhi cũng không khác gì đồ đệ của mình.

Nhưng Diêu Quang, Thiên Quyền và Khai Dương lại tránh né nó không kịp. Không có cách nào cả, chỉ vì dáng vẻ của nó quá kích thích não mà.

Duy chỉ có cương thi mất xanh lại không hề biết. Nó không nhìn ra ai cũng kiêng kỵ mình. Nó chỉ cảm thấy khó có thể trao đổi giao tiếp với loài người thôi. Nên hôm đó nó lại quần lấy Xảo Nhi yêu cầu cô dạy nói tiếng nói và chữ viết của loài người.

Đương nhiên là Xảo Nhi đồng ý. Cộng thêm việc ba đồ đệ của cô cũng có trình độ văn hóa không cao, nên chuyện học tập là rất cần thiết. Thế là lớp học phép thuật của Quan Thiên Uyển lại có thêm môn học mới. Giáo dục song ngữ loài người và cương thi.

Muốn cho cương thi nói tiếng người là việc không thể. Dây thanh quản của họ đã xơ cứng theo cơ thể từ lâu, không cách nào run lên phát âm được, cho nên bọn họ có tiếng nói riêng. Nhưng trước mắt thân thể của Mất Xanh và cơ thể của loài người đã không khác nhau nhiều lắm, muốn học tiếng nói loài người là việc chẳng có gì khó khăn.

Không thể nghi ngờ, Mất Xanh chính là cương thi nỗ lực tiên tiến nhất của cả tộc cương thi. Cho dù là học tiếng người cũng vô cùng phấn đấu. Trước tiên, Xảo Nhi dạy nó ít câu nói thông thường y như dạy con cưng nói chuyện vậy.

Điều đầu tiên nó học được đương nhiên là tên của Xảo Nhi. Xảo Nhi mở to miệng và nói thật chậm để làm mẫu phát âm. Nó nhanh chóng nói theo: “Xảo”

Chữ Nhi phía sau lại cần đòi hỏi độ khó cao hơn. Xảo Nhi cường điệu chỉ nó cuốn lưỡi rất nhiều. Lúc đầu lưỡi nó cứng ngắc, sau đó lại từ từ có thể kêu rõ hơn chút. Cho nên ban ngày nó nằm trong quan tài càng không ngừng kêu: “Xảo... Nhi! Xảo... Nhi.”

Từ từ nó cảm thấy mình phát âm đã giống nên rất có cảm giác thành tựu. Lập tức chột chột Xảo Nhi đang say giấc trưa thức dậy, nó vô cùng hưng phấn gọi cô: “Xảo Nhi.”

Đương nhiên Xảo Nhi cũng vui mừng lập tức gạt đầu không ngừng trả lời nó: “Ồ!”

Nó không ngừng gọi cô, cô cũng không ngừng đáp lại. Hai người “quên cả lối về” nên kiên nhẫn lặp đi lặp lại hết lần này đến lần khác. Xảo Nhi vừa vui đùa với nó vừa cảm thấy may là Phàn Thiệu Hoàng không có ở đây. Nếu không chắc chắn hẳn sẽ cười nhạo hai người bọn họ ngu ngốc rồi...

Xảo Nhi không thể cả ngày cứ sống trong quan tài với nó được. Có rất nhiều việc cần hoàn thành để trọng chấn Quan Thiên Uyển. Việc gấp rút nhất tất nhiên là cho ba tên đệ tử xuất đầu lộ diện. Nhưng nhúc nhúc ở chỗ là ba đồ đệ của cô thường xuyên chạy trốn. Đương nhiên bọn họ cũng chỉ là người phạm tục, làm sao có thể chạy thoát lòng bàn tay của Xảo Nhi. Với thực lực của cô bây giờ, ngay cả Phàn Thiệu Cảnh cũng không dám đến Quan Thiên Uyển để mất mặt nữa là.

Mỗi lần ba tên này chạy trốn cũng đều bị Xảo Nhi bắt trở về. Cứ như thế khiến Xảo Nhi thấy chán, không thể cứ sử dụng cách cũ mềm thế này mãi. Cô không làm được chuyện thất đức như nhét Tam Thi Nào

Thần Đan vào miệng họ. Nghĩ đi nghĩ lại cuối cùng cũng nghĩ ra được biện pháp. Mượn linh khí vùng lân cận Quan Thiên Uyển kết thành y phục trên người bọn họ.

Áo đạo tơ màu trắng thêu những áng mây chìm mặc trên người bọn họ đều có cảm giác thanh thoát như tiên. Thậm chí nhìn từ xa có thể thấy được ánh sáng bảy màu mờ mờ. Bởi vì vùng lân cận là linh khí của biển nên theo khoảng cách càng xa thì hiệu lực phép thuật càng giảm dần. Một khi cách xa Quan Thiên Uyển, phép thuật cũng sẽ mất đi hiệu lực. Lúc này ba người bọn họ mới triệt để cắt đứt tâm tư chạy trốn. Nếu như Phàn Thiệu Hoàng biết yêu lực mình khổ tâm lắm mới có được dùng để làm mấy việc này, không biết có thể quát lên ầm ỹ như sấm chớp hay không?

Việc tu hành không phải chuyện một ngày một bữa, nhưng trong thời gian ngắn bọn họ cũng có thể học được ít công phu mèo quào để lèo lái khách hành hương. Trước tiên Xảo Nhi dạy bọn họ bản lĩnh đối đáp với khách: “Đầu tiên là vẽ mặt, nhớ kỹ nhất định phải nghiêm túc, cố gắng ít giả trò, phải làm ra vẻ thâm sâu khó lường. Thế ngoại cao nhân không nhất định phải có nhiều bản lĩnh nhưng phải ra vẻ thần bí thì mới được.”

Điều này cô có thể miễn cưỡng làm mẫu, nhưng Phàn Thiệu Hoàng vẫn thích hợp làm tài liệu hơn. Cho đến nay, cô vẫn không quên được lần đầu tiên cô thấy được Phàn Thiệu Hoàng tỏ ra khí chất của thế ngoại cao nhân. Thế là cô dẫn ba người đệ tử đến trước trận để họ tinh tế đánh giá Phàn Thiệu Hoàng từ từ đầu đến chân.

Quả nhiên ba người liền hiểu ra. Chỉ có Phàn Thiệu Hoàng bị nhìn đến mắt tự nhiên...

“Thứ hai đương nhiên là việc vẽ bùa. Vẽ đúng hay không cũng không sao. Mấu chốt là phải khiến cho người ta cảm thấy phức tạp, cảm thấy thâm sâu hư ảo, cảm thấy xem không hiểu... Một lá bùa vẽ có xấu cũng không thất bại, thất bại chính là để người khác nhìn thấy rõ mình đang vẽ cái gì trong đó...”

Cái này cũng có tham khảo. Cô nhặt mấy lá bùa Phàn Thiệu Hoàng vẽ trước đây để cho bọn họ tự mình tìm hiểu. Có thể bắt chước nhưng quan trọng là phải sáng tạo.

“Thứ ba chính là lí do thoái thác. Điều này cũng tương tự như vẽ bùa, nói có đúng hay không cũng không thất bại, thất bại nhất chính là người khác nghe hiểu được mình đang nói cái gì. Nhưng có một lí do thoái thác vạn năng mà các cậu có thể sử dụng được. Đó chính là thiên cơ bất khả lộ, cơ duyên chưa đến, thứ cho bản đạo không thể trả lời.”

Sau này lí do thoái thác vạn năng kia lại khơi lên một câu chuyện thần kì, khiến cho danh tiếng Quan Thiên Uyển càng cao thêm một bậc. Đó chính là vào một ngày trời cao xanh trong, có một khách hành hương quá mắc, tìm đến Thiên Quyền đang (làm bộ làm tịch) giải xăm: “Xin hỏi đạo trưởng, nhà vệ sinh của Quan Thiên Uyển ở đâu?”

Thiên Quyền đang cầm một quả xăm suy nghĩ nát óc xem phải ba hoa thế nào, thỉnh linh lại bị hỏi thế nên lập tức ngừng đầu nghiêm trang, nói vô cùng bí hiểm: “Vô lượng thiên tôn, thiên cơ bất khả lộ, cơ duyên chưa tới, thứ cho bản đạo khó có thể trả lời.”

Nên khách hành hương không hiểu ra sao cả. Sau khi được người khác chỉ dẫn rốt cuộc đã tìm được nhà vệ sinh. Nhưng hắn vẫn nhớ đến lời nói của Thiên Quyền nên không yên lòng, thế là bước hụt chân rớt vào nhà xí.

Đến khi được cứu lên, hắn nhanh chóng xông đến bên bàn giải xăm, miếu máo nắm tay của Thiên Quyền: “Thiên cơ, quả nhiên là thiên cơ! Thiên Quyền đạo trưởng đã nhìn thấy kiếp nạn này của tại hạ từ sớm. Ngài thật là thần tiên, thần tiên đó!”

Mọi người đều khen ngợi không ngớt, duy chỉ có Thiên Quyền nhìn bàn tay dơ bẩn của mình không nói gì.

Dĩ nhiên đó là chuyện sau này. Hiện tại, trước cửa Quan Thiên Uyển chỉ vắng như chùa bà đanh.

Tiếng nói loài người phong phú hơn tộc cương thi nhiều nên cũng phức tạp hơn. Thường xuyên có một số từ Xảo Nhi không biết phải giải thích ý nghĩa ra sao, ví như vui sướng, tức giận, đau lòng vân vân...

Nhưng sau đó cô lại nghĩ ra được biện pháp giải quyết chuyện này. Cô dẫn Thiên Quyền già nhất trong ba người đệ tử đến nhà gỗ, nói rất trịnh trọng: “Biểu hiện con rất tốt, vì sự quyết định sẽ thả con đi!”

“Thật hả?” Thiên Quyền mừng rỡ nhảy lên cao ba thước. Xảo Nhi xoay người viết diễn văn giải thích trong lòng bàn tay của Mất Xanh: “Nè, cái này kêu là vui mừng.”

Mất Xanh hiểu xong, Xảo Nhi lại quay đầu nhìn Thiên Quyền lần nữa: “Ừ, hơn nữa mấy ngày nay con làm rất nhiều chuyện cho Quan Thiên Uyển. Vì sự quyết định thưởng cho con hai viên trân châu, đây là báu vật ở Long Cung rất quý hiếm.”

Cô đưa hai viên trân châu to như mắt rồng, sau đó xoay người viết chữ trong lòng bàn tay của Mất Xanh: “Nè, đây là mừng như điên.”

Cương thi mất xanh hiểu ra.

Thiên Quyền đang mừng như điên chuẩn bị nhận lấy hai viên trân châu kia. Xảo Nhi lại thu tay về: “Không thành tâm tu đạo, vi phạm giới tham, con tu hành không hiệu quả mà!”

Lúc này Thiên Quyền mới biết mắc mưu, suy sụp đứng đó. Xảo Nhi quay lại viết chữ trong tay Mất Xanh: “Về mặt này chính là thất vọng. Bởi vì muốn nhưng không được.”

Cương thi mất xanh cảm thấy loài người rất thú vị.

Xảo Nhi lại xoay người lại nhìn Thiên Quyền nói: “Phải chịu phạt. Kể từ ngày mai con chịu trách nhiệm quét dọn vệ sinh cả Quan Thiên Uyển. Không làm xong thì không được ăn cơm.”

“Cái gì?” Thiên Quyền la lớn tiếng. “Làm sao một mình con có thể quét dọn cả một Quan Thiên Uyển lớn như vậy?”

Xảo Nhi vẫn nói với cương thi mất xanh: “Nhìn đi, về mặt này chính là nổi giận!”

Vào lúc hoàng hôn, Xảo Nhi mang rượu đến thăm Phàn Thiệu Hoàng. Trong trận, hắn ngồi lên chiếc đệm cói nhìn ánh nắng chiều về phía xa, mặt trời dần dần lặn xuống. Đến khi ánh sáng tắt đi nhường chỗ cho bóng đêm nuốt hết cả biển rộng núi cao ở đây.

Ở đây được bảo vệ bởi linh khí tràn trề rất thích hợp cho hồn phách của hắn tu luyện. Nên hắn cũng không hề suy yếu vì bị nhốt.

Xảo Nhi nghiêng li rượu đổ trước trận. Dù hắn không thể luân hồi, nhưng đã là hồn phách, khó có thể tiếp xúc được với vật thật. Hắn cũng không cự tuyệt rượu của Xảo Nhi. Không biết mình còn bị giam trong trận này bao lâu, mặc dù không phải là bạn bè nhưng có người thường xuyên đến đây trò chuyện ít câu vẫn tốt hơn.

“Anh đang ngắm mặt trời lặn sao?” Xảo Nhi ngồi xuống trước trận. Ngoại trừ thường xuyên đến đây trò chuyện với hắn, cô cũng không tìm được phương thức nào biểu đạt sự day dứt của mình: “Anh nhìn nơi đó xem, Bạt... đã chết ở đó.”

Phàn Thiệu Hoàng nhìn theo hướng của cô chỉ. Ánh sáng chiều tà chỉ còn sót lại vài vệt nắng vàng mờ mờ trên bờ cát hoàn toàn trống trải. Phàn Thiệu Hoàng nhìn chăm chú rất lâu cuối cùng mới đáp lại: “Cô không cần để ý. Việc này đối với Bạt chỉ là một sự giải thoát.”

“Tôi không để ý, chỉ là mấy ngày nay tôi đã từ từ nghĩ thông suốt được một việc.” Giọng nói của Xảo Nhi trầm tĩnh an nhiên hòa như sóng biển: “Tục truyền Bạt là con gái nuôi của Huỳnh Đế, xưa nay được gọi là Thiên Nữ. Sau khi Huỳnh Đế đại chiến với Xi Vương(*), bởi vì cô ta bị nhiễm trọc khí nhân gian nên không thể trở lại thiên giới. Cho nên sau đó không biết vì sao phải đi vào ma giới nhưng cô ta vẫn ái mộ anh. Tôi giải thiết rằng lần đầu tiên cô ta xông ra khỏi cấm chế bởi vì cô ta phát giác ra anh có thể gặp nguy hiểm.”

(*) Huỳnh Đế còn gọi là Hiền Viên Hoàng Đế, là một vị vua huyền thoại và anh hùng văn hoá Trung Quốc, được coi là thủy tổ của mọi người Hán. Cách đây hơn 4000 năm, ở lưu vực Hoàng Hà và Trường Giang có nhiều thị tộc và bộ lạc sinh sống. Hoàng Đế là một trong những thủ lĩnh bộ lạc nổi tiếng nhất trong truyền thuyết.

Bộ lạc Thiệu Điển, do Hoàng Đế làm thủ lĩnh, ban đầu sống ở vùng Cơ Thủy thuộc tây bắc Trung Quốc, sau dời tới vùng Trác Lộc bắt đầu định cư, phát triển chăn nuôi và trồng trọt.

Viêm Đế (Thần Nông) là thủ lĩnh một bộ lạc khác đồng thời với Hoàng Đế, cư trú tại vùng Khương Thủy ở tây bắc Trung Quốc. Theo truyền thuyết Trung Hoa thì Viêm Đế có họ hàng thân tộc với Hoàng Đế.

Còn Xi Vưu là thủ lĩnh bộ tộc Cửu Lê. Họ chế tạo ra các loại vũ khí như đao, kích, cung, nỏ, thường dẫn bộ lạc đi xâm chiếm, cướp phá các bộ lạc khác.

Có lần, Xi Vưu xâm chiếm vùng đất của Viêm Đế. Viêm Đế đem quân chống lại nhưng thất bại. Viêm Đế đành chạy đến Trác Lộc, xin Hoàng Đế giúp đỡ. Hoàng Đế liền kết các bộ lạc, chuẩn bị lương thực, vũ khí, triển khai một trận quyết chiến với Xi Vưu trên cánh đồng Trác Lộc.

Về trận đại chiến này, đã có nhiều truyền thuyết hoang đường, khi quân của Hoàng Đế thừa thắng đuổi theo quân của Xi Vưu, trời bỗng nổi cuồng phong, là do Xi Vưu đã được sự giúp đỡ của thần gió, thần mưa. Hoàng Đế cũng nhờ Thiên Nữ giúp đỡ. Cuối cùng, Xi Vưu bại vong.

20. Chương 39

Xảo Nhi ngẩng đầu nhìn thẳng Phàn Thiệu Hoàng đang uống rượu trong trận: “Tiếp tục.”

“Cũng có thể vào lúc này, Hồng đã bắt đầu thềm thuồng sức mạnh của cô ta. Nhưng khi đó, Hồng vẫn chưa phải là đối thủ của Bạt. Cho nên Hồng mới liều mình giúp anh giết yêu quái cướp chân nguyên. Vì chính là khiến anh khó có thể trấn áp những yêu nguyên này. Lần thứ hai xuất hiện nguy hiểm. Bạt lại xông ra khỏi cấm chế lần nữa khiến cô ta suy yếu quá nhiều. Nên anh ấy có cơ hội ra tay.” Xảo Nhi lại rót rượu trước trận, Phàn Thiệu Hoàng uống xong rất lâu rồi mới nói: “Mặc dù không chính xác, nhưng cũng không sai lắm.”

Xảo Nhi cũng không đứng dậy. Cô tin tưởng Phàn Thiệu Hoàng sẽ nói ra câu chuyện đã bị vòng thời gian bao phủ từ rất lâu nên ở lại làm thính giả. Xảo Nhi cũng không phải kẻ nhiều chuyện. Nhưng vì Bạt vì nhiễm trọc khí nên không cách nào trở lại nhân gian. Còn cương thi mất xanh lại đón nhận sức mạnh của Bạt, thật sẽ không có ảnh hưởng sao?

Lời nguyên vĩnh viễn sống trong bóng tối. Thế giới này thật sự không có cách nào phá được lời nguyên kia sao?

Phàn Thiệu Hoàng uống rượu xong. Rốt cuộc cũng bắt đầu kể câu chuyện kia ra. Hắn nói từ lúc Bàn Cổ khai thiên lập địa(*), đến việc Nữ Oa tạo người, Cộng Công húc đổ núi Bất Chu(**)... Người ta đã quên mất những sự tích huyền hoàng và vinh quang kia. Chỉ có thần vẫn nhớ mãi không quên.

(*) Bàn Cổ được coi là vị thần khai thiên lập địa, sáng tạo ra vũ trụ trong thần thoại Trung Quốc. Đây cũng là vị thần đầu tiên trong Tam Thanh của Đạo giáo.

(**) Ngày xưa Cộng Công cùng Chuyên Húc tranh ngôi vua, Cộng Công thua trận tức giận húc vào núi Bất Chu. Cột chống trời gãy, dây buộc đất đứt. Trời nghiêng về Tây Bắc, nên mặt trời, trăng sao di về phía đó, đất bị trũng phía Đông Nam nên sông ngòi và bụi đất đều đổ về phía đó.

“Sau khi Xi Vưu thua trận, Bạt lại bị nhiễm trọc khí ở lại nhân gian. Cô đã biết rằng, Bạt vốn là Thiên Nữ, nếu như trọc khí này có thể tẩy được, Huỳnh Đế cũng sẽ không đối với Bạt như thế. Nhưng trọc khí Bạt bị nhiễm gọi là Dục.” Hắn nhìn bầu trời chiều đang dần tối đen như nhớ lại khoảng thời gian xa xôi kia: “Dục, nghĩa là cả đời đều theo đuổi nhưng vĩnh viễn không thể thỏa mãn. Bất đắc dĩ Huỳnh Đế mới lệnh cho tôi giết Bạt. Kết quả của trận chiến ấy là Bạt đã yêu tôi, cũng có thể đó là do trọc khí ảnh hưởng. Nhưng tôi lại không thể yêu Bạt. Bởi vì một khi đã đạt được, Bạt sẽ sinh ra một dục vọng mới hơn, rồi lại vứt bỏ, rồi lại có được, trọn đời cũng sẽ chạy theo những thứ không thể có.”

Hắn nhìn ánh mắt kinh ngạc của Xảo Nhi, khóe miệng hơi nhếch lên như một nụ cười mỉa: “Vì tôi liên tục cầu xin nên Huỳnh Đế mới đồng ý đẩy Bạt vào ma giới, trọn đời không được trở lại nhân gian và thiên giới. Thế nhưng ít năm sau Bạt lại ở không yên. Trọc khí xâm nhập càng sâu, vì muốn mà không được nên Bạt đã nổi cơn điên. Những yêu vật trong ma giới bị Bạt tàn sát hơn phân nửa. Bạt vốn là vị thần mắc nợ của

thượng cổ nên không có yêu ma nào có thể là đối thủ của Bạt. Thế là tôi lại nhận được lệnh của thiên giới phải giết chết Bạt.”

Sắc trời dần dần tối, giọng của hắn vô cùng nhẹ nhàng lắng lắng nói tiếp câu chuyện xưa: “Cô cho rằng Bạt xông ra khỏi ma giới hai lần thật không có tính toán vì mình hay sao? Ngu ngốc. Lần đầu tiên gặp mặt, khi cô ấy nói cho tôi biết mình là Bạt thì trí nhớ của tôi đã bắt đầu tỉnh lại. Lúc đó Bạt xông ra khỏi cấm chế yêu giới lần đầu tiên đã bị thương không nhẹ. Nhưng với thần lực vẫn chưa hồi phục của tôi muốn đối phó với Bạt thì chính là người si nằm mộng. Rồi sau đó, sư huynh của tôi bị người ta đánh lén và hút đi phần lớn công lực. Xưa nay đại sư huynh hiền lành rất ít kết thù oán với ai. Trước tiên tôi đã hoài nghi là do Hồng gây ra. Mặc dù tu vi của đại sư huynh không được xem là cao thâm, nhưng lại tinh khiết nhất, rất tốt để dùng kết tiên duyên. Nhưng nó vẫn luôn đi theo tôi. Còn trong Quan Thiên Uyển người có thể làm việc này chỉ có hai con cương thi biết bay.”

Xảo Nhi không thể không thừa nhận người này suy nghĩ quả thật kĩ càng: “Nhưng nếu là hai con cương thi biết bay, đại sư huynh tôi không thể nào không địch lại được. Như vậy nhất định là có người ngầm ngầm giúp đỡ. Bạt hoàn toàn có thể hút đi công lực của đại sư huynh khi huynh ấy không hề phòng bị. Nhưng tại sao Bạt lại phải làm như vậy?”

Đây cũng chính là chỗ Xảo Nhi tò mò. Phan Thiệu Hoàng quay đầu nhìn cô: “Bạt không thể nào bỗng nhiên xuất hiện lòng từ thiện. Nói cách khác, thật ra Bạt muốn cho kế hoạch của Hồng được thực hiện thuận lợi. Còn Hồng hút đi phần công thể đó của đại sư huynh, rõ ràng là để kết tiên duyên cho cô. Dĩ nhiên còn có mục đích thứ hai chính là hãm hại tôi.”

Hắn nói ra chuyện này vô cùng hồ hững không hề có một sự căm hận nào. Xảo Nhi cũng trợn to hai mắt: “Anh đã biết được công lực của Phan Thiệu Cảnh ở trên người tôi từ lâu?”

Phan Thiệu Hoàng khinh thường: “Tôi không mù, sao lại không thể nhìn ra tu vi của cô. Chỉ có điều tôi cũng cần kế hoạch này. Bởi vì tôi phải dụ Bạt ra khỏi ma giới lần thứ hai. Cấm chế của ma giới là do năm xưa chúng thần cùng nhau phong ấn, hữu dụng hơn bất kì vũ khí thần lực nào. Nhưng việc Bạt giúp Hồng đã nói rõ ràng Bạt cần một lí do nữa để ra khỏi ma giới. Như vậy Bạt khẳng định có được một đường lui hoàn hảo.”

Lần này Xảo Nhi như hiểu ra một chút: “Đường lui của cô ta... có liên quan đến tôi sao?”

Phan Thiệu Hoàng không trả lời cô: “Tôi một mực muốn tìm hiểu tại sao Bạt lại phải tìm một lí do để ra khỏi ma giới lần thứ hai. Nghĩ đi nghĩ lại cũng chỉ có một nguyên nhân hợp lí. Bạt cố ý làm sức mạnh của mình yếu đi, hơn nữa còn suy yếu trên diện rộng. Nguyên nhân một vị thần viễn cổ mắc họa cố ý khiến mình suy yếu có thể là gì?” Phan Thiệu Hoàng tựa vào vách núi phía sau, sắc trời đã tối hẳn, sương mù bắt đầu giăng kín mặt biển mờ ảo mông lung. “Sau đó tôi bỗng hiểu được. Bạt muốn cướp xác, thần thể của Bạt đã bị hư hại nghiêm trọng. Còn thân thể loài người không chịu được hồn của thần tiên. Bạt chỉ làm suy yếu sức mạnh của mình, phòng ngừa thân thể mới không chịu được bị nổ tung bỏ mạng. Còn cô, không hề nghi ngờ chính là người vô cùng thích hợp.”

Xảo Nhi nắm thật chặt bầu rượu trong tay, mỗi nghi ngờ đã được sáng tỏ. Cô bắt đầu hiểu vì sao Bạt lại cho cô quyển sách viết thuật tu luyện kinh mạch mạnh mẽ, nhưng thật ra không phải vì muốn cô hỗ trợ gì cả.

“Cô và Hồng sống chung đã lâu, trên người cũng bị nhiễm rất nhiều khí cương thi. Dưới tình huống Bạt cực kì suy yếu thì thân thể cô dung nạp cương thi thủy tổ như Bạt là việc có thể thực hiện. Bạt đối cơ thể là có thể ở lại trần gian lâu dài. Nhưng là tôi... lại không thể để cô ấy thực hiện kế hoạch. Cho nên tôi chỉ phải tăng thêm thương tích của mình để không ngừng hao tổn pháp lực của Bạt. Đến cuối cùng Bạt không chống đỡ nổi nữa mới áp dụng kế hoạch của mình”

Sóng biển đánh vào đá ngầm vang lên âm thanh ầm ầm. Xảo Nhi ngấm bờ biển trống trải kia. “Bạt muốn cướp thân thể của tôi. Vì phòng ngừa Hồng trả thù nên trước khi tiêu hao hết pháp lực của mình, Bạt tất phải giết Hồng trước. Mà khi đó hồn phách của Bạt suy yếu quá mức, cho nên Bạt muốn tôi ở đó. Cũng không phải vì muốn tôi giúp đỡ Bạt, chỉ là sau khi Bạt giết chết Hồng thì hồn phách có thể lập tức nhập vào thân thể của tôi.”

Xảo Nhi nghĩ thông suốt những điều này xong. Trong lòng không hề khổ sở đau đớn, chỉ là cảm thấy mất mát. “Tôi vẫn luôn cảm thấy kì lạ vì sao kế hoạch của Hồng lại quá thuận lợi. Hóa ra...”

“Cô cũng đừng trách Bạt.” Phan Thiệu Hoàng cũng nhìn bờ cát kia. “Sống quá lâu nên quan niệm thị phi khó trách cũng mỏng hơn chút. Rất nhiều việc cũng không phân biệt được đúng sai, chỉ là theo nhu cầu mà thôi.” Xảo Nhi nhìn thẳng người trong trận, có lẽ vì phụ nữ hay cảm tính. “Đạo trưởng Phan Thiệu Hoàng, từ đầu đến cuối anh chưa từng yêu Bạt sao? Nếu như, nếu như Bạt theo đuổi được anh rồi chấp nhận ở yên đây, anh có bằng lòng thành toàn cho Bạt không?” Lần này rất lâu Phan Thiệu Hoàng mới đáp lại: “Không phải là Bạt yêu tôi thì tôi phải đáp lại. Tôi chuyển thể cũng chỉ vì kết thúc số mạng của Bạt theo trời định. Cho nên hiện tại Bạt đã tiêu vong, tất cả đều kết thúc. Còn tôi, cũng đã trả lại những năm tháng cô độc tịch mịch vì tôi cho cô ấy.”

Xảo Nhi cầm bầu rượu rời khỏi đó. Cô không thích một câu chuyện nặng nề như thế. Phan Thiệu Hoàng vẫn ngồi xếp bằng ngay ngắn trên đệm cỏ trong trận. Hắn ngắm nhìn bờ cát trong đêm tối, giọng nói của hắn rất khẽ rất khẽ ẩn vào tiếng sóng trong màn đêm không trăng không sao.

“Nhưng mà... Nếu như ở bên nàng có thể tẩy sạch được trọc khí. Có lẽ... có lẽ...” Cuối cùng hắn không nói thêm gì nữa. Mặc dù chỉ có mình nghe được.

Thời gian trôi qua quá lâu, ngay cả nhân vật chính cũng đã rời sân khấu. Những thứ nếu như kia còn ý nghĩa gì nữa đâu.

39. Chỉ sợ cương thi có văn hóa

Cương thi mắt xanh vẫn chưa quen dùng bút lông. Nó thích dùng đầu ngón tay trực tiếp chấm mực để viết chữ hơn. Xảo Nhi sửa rất nhiều lần nhưng tư thế nó cầm bút vẫn vụng về không thôi.

Xảo Nhi bắt đầu dĩ đành phải thường xuyên tập viết. Năng lực bắt chước của nó cực mạnh, chỉ cần nhìn tư thế Xảo Nhi cầm bút là sẽ học được nhanh hơn. Nhưng chính bởi vì như thế nên chữ viết của hai người giống hệt như nhau. Chữ viết diễn văn của Xảo Nhi mạnh mẽ có lực, chữ viết nhân loại của Mắt Xanh lại thanh mảnh nắn nót.

Xảo Nhi viết xong lại đọc một lần, nó cũng nghiêm chỉnh đọc theo cô.

“Tôi,” Xảo Nhi chỉ vào mình, rồi lại chỉ chữ “tôi” trên chiếc bàn gỗ, “Tôi...”

Mắt Xanh kéo ống tay áo viết một chữ lên tờ giấy, rồi từ từ đọc theo: “Tôi...”

Tiếc rằng nó cũng chỉ vào Xảo Nhi, còn làm ra vẻ vô cùng khó hiểu, viết diễn văn trên giấy hỏi cô: “Không phải em tên là Xảo Nhi sao? Sao em còn gọi là “Tôi” nữa?”

Trán của Xảo Nhi có một loạt vạch đen sổ xuống: “Đây không phải là em, là “Tôi”... Cái em đang nói có ý là chỉ mình đấy.”

Cương thi mắt xanh suy nghĩ hồi lâu, rốt cuộc chỉ vào mình chậm chạp lên tiếng: “Tôi...”

Nó rất chăm chỉ, bình thường không cần Xảo Nhi giám sát đốc thúc. Nhưng lúc đầu viết chữ luôn khiến cho người mình dính đầy mực, chọc cho Xảo Nhi giận nó mãi. Cứ như thế vài lần nó đã chú ý hơn, mỗi khi viết chữ nó đều cẩn thận tỉ mỉ không hề nghịch mực nước nữa.

Cương thi mắt đỏ thì dẫn một đám cương thi đi theo đạo trưởng Hách gia mở lớp học xóa mù chữ. Mặc dù nó không có cố gắng như cương thi mắt xanh. Nhưng nó có được sự thiên vị của đạo trưởng Hách gia nên tiến bộ cũng rất nhanh.

Thế cho nên một số lần từ tường viện của đại điện Quan Thiên Uyển đến từng ngọn cỏ cây cột, phàm là những nơi có thể viết chữ đều có những chữ viết xấu xí của cương thi. Mới đầu Xảo Nhi cũng mắt nhắm mắt mở bắt ba đồ nhai của mình chà tường là được. Nhưng sau đó thì cô không im lặng nổi nữa. Có một ngày ông chủ tiệm bán giấy bút ở trấn trên nữa đêm nghe thấy tiếng động. Cầm ngọn đèn đứng lên soi xem, lại thấy một con mắt đỏ, nanh dài chừng một tấc đang đứng trước bàn sách làm bộ làm tịch viết chữ đọc sách.

Ông chủ này thường xuyên mua bán tranh cổ nên cũng coi như gặp không ít chuyện kì lạ. Ông lập tức la lên lớn tiếng, cái tên kinh dị vừa nhìn thấy có chuyện không ổn liền nhảy phá cửa sổ ra ngoài chạy trốn mất dạng. Ông chủ tiệm run rẩy bấy đến trước bàn xem xét. Chỉ nhìn thấy trên những bức tranh cổ tiền triều đầu đầu cũng có “nét vẽ đẹp đẽ” của tên kinh dị nhe nanh múa vuốt kia. Hoa Nở Phú Quý! Mà chữ Quý lại còn viết sai nữa chứ! Ông chủ tiệm té xuống đất bất tỉnh.

Ngày hôm sau, Xảo Nhi chính thức ra nội quy trong Quan Thiên Uyển. Điều một, không có phép đánh đạo sĩ. Điều hai chính là không được vẽ bậy lung tung!

Thế nên sau đó có khách hành hương cũng đọc lắm nhảm. Dưới chân tường trắng của Quan Thiên Uyển có có mấy chữ viết màu đỏ rất to: Trọng địa Quan Thiên Uyển, nghiêm cấm vẽ bậy, người nào vi phạm sẽ bị ném trứng gà!

Rất nhiều người khó hiểu về quy định của Quan Thiên Uyển này, thật là vô cùng kì lạ nha...

Khi đó thanh danh của Quan Thiên Uyển không cao lắm. Liên tiếp mấy ngày dừng nói là khách hành hương, ngay cả bóng ma cũng khó thấy. May là lúc trước có tiết kiệm được chút ít, lại thêm bọn tằm của tỉnh hay thường nhặt ít trần châu nên Quan Thiên Uyển mới không rơi vào cảnh khủng hoảng kinh tế.

Chỉ có điều Xảo Nhi cũng muốn tiếp tục tích trữ hương khói vô chủ, nhưng cứ thế này thì không được. Mặc dù hiện tại Mất Xanh giúp đỡ Xảo Nhi lọc đi yêu lực đưa vào người cô. Nhưng làm để làm việc thiện tích lũy tiên duyên thì phải nhờ vào những thứ niệm lực thiện nam tín nữ này rồi.

Thứ tiên duyên này đều phải xem vào duyên phận. Có tu sĩ tích lũy cả đời cao lắm cũng chỉ đủ đến khi luân hồi được làm người phú quý, công danh phúc lộc. Có tích đức mấy đời nhưng không đủ tu vi thì cũng khó mà thành tiên.

Còn có vài người xui xẻo hơn, vất vả tích đức mấy đời đến khi tiên duyên đến, tu vi cũng đủ nhưng lúc độ kiếp lại bị sấm sét đánh tan mất...

Dĩ nhiên, việc đó đối với Xảo Nhi chỉ là chuyện rất xa xôi. Nhiệm vụ quan trọng của cô hôm nay chính là trọng chấn Quan Thiên Uyển. Dù lần trước đánh một trận với Thúy Vi Sơn, đối phương cũng không chiếm được lợi lộc gì. Nhưng Quan Thiên Uyển gần như đã đặc tội với cả giới Đạo Môn.

Vì không muốn để Quan Thiên Uyển tiếp tục lớn mạnh. Thúy Vi Sơn đã liên hiệp với mọi người ở Đạo Môn mở ra một đạo quán ở cách đó không xa gọi là chi nhánh Thúy Vi Sơn.

Kể từ đó, đa số khách hành hương đều đến nơi này, cắt đứt đường làm ăn của Quan Thiên Uyển.

Phàn Thiếu Cảnh làm như vậy cũng có nguyên nhân. Bởi vì Quan Thiên Uyển và Thúy Vi Sơn đường xa xôi nên hẳn không tiện đi lại. Còn công lực hôm nay của Xảo Nhi đã tiến rất nhanh, hẳn tự biết mình không phải đối thủ của cô. Đương nhiên cũng không muốn kinh động đến đám quân yêu quái của Quan Thiên Uyển.

Nhưng việc thiết lập chi nhánh ở đây, thứ nhất có thể cắt đứt kế sinh nhai của Quan Thiên Uyển, tránh được việc dân chúng mù quáng đi theo đám quân yêu quái này. Thứ hai có thể cứ cách vài ba ngày lại đến thăm Phàn Thiếu Hoàng.

Đối với việc lần này, Quỷ Xa và Mất Đỏ đã đưa ra nhiều phương pháp đối phó. Quỷ Xa kiên quyết cho rằng nên ngược đãi Phàn Thiếu Hoàng, ném vỏ hạt dưa, vỏ đậu phộng, vỏ hạt dẻ và bánh bao, bánh màn thầu, bánh mì vào trận.

Mất đỏ lại cho rằng Quan Thiên Uyển nên cho hai gã tiểu yêu đến chi nhánh Thúy Vi Sơn trà trộn vào khách hành hương. Rồi trước mắt mọi người hóa thành yêu quái ôm bắt đùi Phàn Thiếu Cảnh gào rú. Lúc đó khách hành hương sẽ cho rằng ai là kẻ nuôi yêu vật ngay!

May là Xảo Nhi cũng biết hai kẻ này đều là chuyên gia tào lao không thể tin. Cứ thế trôi qua mấy ngày, ba đồ đệ Xảo Nhi cũng đã bắt đầu hơi mất kiên nhẫn: “Sư tôn, ngài xác định lần này Quan Thiên Uyển sẽ có khách hành hương sao?”

Người mở miệng đương nhiên là Thiên Quyền. Khai Dương cũng không nhịn được nữa: “Chúng ta đã ở Quan Thiên Uyển ngày gốc vài ngày rồi. Một người khách hành hương cũng không thấy, chỉ có đám gây

rối thì ngày ngày...”

Xảo Nhi cũng nhìn về phía đại đệ tử Diêu Quang của mình. Cô tương đối hài lòng với người đệ tử này, vì hẳn rất thông minh. Ban ngày hẳn tranh giành canh giữ hậu viện, buổi tối thì canh giữ cửa trước. Đạo lý rất đơn giản. Như có người muốn đến lật quán đập phá, nếu đến ban ngày thì chắc chắn sẽ quanh mình lối lạc trực tiếp làm ầm ĩ ở cửa trước nên hậu viện an toàn; nếu là đêm hôm khuya khoắt đến tất nhiên là kẻ nham hiểm xảo trá, khẳng định sẽ chui vào cửa sau đánh lén nên cửa trước an toàn...

Diêu Quang suy nghĩ nghiêm túc rất lâu về vấn đề của sư tôn đưa ra: “Chúng ta cần phải làm một việc lớn long trời lở đất mới có thể trọng chấn lại uy danh khi xưa của Quan Thiên Uyển.”

Thật ra việc long trời lở đất có rất nhiều việc có thể làm, nhưng Xảo Nhi suy nghĩ rất lâu... Cô cũng không thể dẫn một đám quân kinh dị đi tấn công Thụy Vi Sơn.

Đối với việc lần này Mất Xanh vô cùng thẳng thắn, nó viết chữ trong cửa Xảo Nhi: Lật quán, anh giúp em áp trận!

Thế là Xảo Nhi không còn lo lắng gì nữa. Dù mình thiếu kinh nghiệm nhưng ai có thể là đối thủ của Mất Xanh? Cho nên bọn họ vô cùng tràn ngập tự tin với trận chiến này.

Thậm chí lực lượng của họ cũng rất ít. Xảo Nhi chỉ dẫn ba người đệ tử đi xuống Quan Thiên Uyển.

Thiên Quyền và Khai Dương cùng đi theo cô, còn Diêu Quang thì ở yên tại đại điện. Thiên Quyền và Khai Dương đều khó hiểu: “Đại sư huynh, huynh không đi chung với sư phụ sao?”

Diêu Quang lắc lắc ống xăm: “Sư huynh ở đây chờ các đệ.”

Kết quả, Xảo Nhi dẫn theo Thiên Quyền và Khai Dương vừa đi không lâu đã quay về. Quần áo của Thiên Quyền và Khai Dương đều làm từ linh khí của Quan Thiên Uyển. Mặc dù dẫn theo hai tên đệ tử xinh đẹp xuất sắc trần truồng đến chi nhánh Thụy Vi Sơn cũng khiến cho thanh danh Quan Thiên Uyển vang xa. Nhưng cuối cùng... thể diện thì sao?

Xảo Nhi tìm quần áo cho ba đồ nhi thay một lần nữa. Diêu Quang cũng đi theo đội. Nhóm bốn thầy trò lại đi trở ra Quan Thiên Uyển.

Trong làng chài cũng không có thay đổi nhiều. Hiện tại đang giữa tháng mười, chính là mùa cá hổ và cá hường. Thuyền bè của ngư dân cũng đều bận rộn không ngớt. Nhắc đến cũng đúng lúc, tuy làng chài này bé nhỏ, nhưng mùi vị cá hường sinh sống tại biển này rất ngon. Nên mỗi khi đến mùa lại cung cấp cá biển cho cả khu vực Hoàng Thành.

Rất nhiều món ăn tại các tửu điểm trong vùng đều dùng không ít lượng cá ở đây làm món chính. Cho nên từ tháng mười đến tháng mười hai hằng năm, ở đây luôn luôn náo nhiệt ngày đêm.

Xảo Nhi dẫn ba đồ đệ đi một vòng thôn Đại Quyền cách Quan Thiên Uyển không xa. Đương nhiên ở đây cũng có người nhận ra cô. Mọi người bắt đầu bàn luận xôn xao: “Là Cống Hề chân nhân của Quan Thiên Uyển...”

“Hừ.” Có người vẩy xem khe tiếp lời: “Nghe đạo trưởng Thụy Vi Sơn nói Quan Thiên Uyển nuôi yêu quái cũng chẳng phải nơi chính phái gì.”

Nói là nói như thế nhưng Cống Hề chân nhân luôn ru rú trong nhà bỗng nhiên dẫn ba thiếu niên như thần tiên đi thẳng về chi nhánh Thụy Vi Sơn đều khiến mọi người biết nhất định là có náo nhiệt để xem.

Đối diện với náo nhiệt thường người ta sẽ tạm thời có thể quên đi hiểm nguy. Cho nên khi Xảo Nhi lên đến chi nhánh Thụy Vi Sơn, phía sau liền có một đám nhiều chuyện đi theo tọc mạch.

Người vừa đến Phàn Thiệu Cảnh đã có cảm giác không ổn. Đầu tiên là việc Xảo Nhi xưa đâu bằng nay, nếu thật động thủ hẳn cũng không chắc sẽ đánh thắng. Tiếp theo là việc ban ngày đánh nhau, ban đêm đến lượt đám yêu quái kia lại đến. Xem ra Thụy Vi Sơn không thể đầu nổi, chỉ sợ là phải thua thiệt rồi.

Phàn Thiệu Cảnh cũng là nhân tài. Mặc dù chương môn trên danh nghĩa của Thụy Vi Sơn là Phàn Phục Thanh. Nhưng việc từ trên xuống dưới của Thụy Vi Sơn đều do Phàn Thiệu Cảnh làm chủ, Phàn Phục Thanh chỉ để làm cảnh thôi. Lại thêm phần tử nhỏ đến lớn Phàn Thiệu Hoàng cũng thường hay

rèn luyện hần không ít. Cho nên hần cũng biết uyển chuyển tình thế. Lúc này vừa nhìn thấy Xảo Nhi hùng hổ xông đến đã biết chuyện không ổn. Sau khi cân nhắc trong phút chốc, hần đã định ra được sách lược.

21. Chương 40 - 41

40. Cương thi có tổ chất nhất

Cương thi mắt xanh tập viết chữ càng ngày càng nhiều, miệng cũng càng lúc càng tham ăn. Mỗi ngày Xảo Nhi đều làm rất nhiều món ngon cho nó, nuôi cái miệng của nó càng hư. Ăn thì nhiều nhưng chỉ nhớ được vài món.

Nó biết trước khi ăn thì phải rửa tay, ăn cơm thì phải dùng đũa, ăn cá thì phải lóc xương.

Mỗi lần trước khi ăn Xảo Nhi đều phải kiểm tra tên món ăn và nguyên liệu nấu. Nó học hỏi rất nhanh. Những thức ăn thông dụng như chè trôi nước, sủi cảo, bánh nguyên tiêu nó đều biết. Chỉ còn chút ít món lật vật thì phải học tập thêm. Ví như nó có thể phân biệt ra tiếng gáy nửa đêm gọi là gà, nhưng lại không phân biệt được gà mái và chú vịt xấu xí.

Phàn Thiệu Cảnh thường xuyên len lén đến Quan Thiên Uyển thăm Phàn Thiệu Hoàng. Pháp lực của hần cũng không thấp, muốn cố tình giấu giếm đám cương thi, tôm hùm, cua biển thì chúng cũng khó phát hiện được. Cũng là do Xảo Nhi và Mắt Xanh phát hiện ra hần. Chỉ có điều hần đi vào Quan Thiên Uyển cũng không gian dối trộm cắp gì. Nên hai người cứ mắt nhắm mắt mở cho hần vào.

Duy chỉ có Phàn Thiệu Hoàng không chịu nổi quấy rầy: “Lại là huynh?”

Phàn Thiệu Cảnh bị đả kích: “Sư đệ, sao lại nói như thế chứ? Bây giờ đệ bị giam ở đây. Nếu sư huynh không chăm sóc thì đệ sẽ càng thêm cô đơn lạnh lẽo. Làm sao sư huynh nhẫn tâm thế được?”

Hần nghiêng rượu tể trước trận, Phàn Thiệu Hoàng vẫn ngồi xếp bằng trên đệm cói hừ khinh bỉ: “Đối trá. Huynh vẫn còn suy nghĩ chuyện đối phó Quan Thiên Uyển sao?”

Phàn Thiệu Cảnh nghiêm mặt nói: “Mặc dù công lực Cống Hề tiến rất nhanh. Nhưng cuối cùng cơ sở vẫn nông cạn, tính tình lại ngây thơ. Hiện tại sư huynh đang bận khoản chính là con cương thi mắt xanh kia. Nó đã thành hình hơn ngàn năm, trí lực đã tiến hóa vô cùng to lớn. Lại chiếm được máu của Bạt nên thực lực càng không thể dò được. Cứ tiếp tục như thế chỉ sợ cuối cùng là gây họa cho nhân gian.”

Phàn Thiệu Hoàng uống rượu xong, một hồi lâu mới lên tiếng: “Hiện tại không thể hành động thiếu suy nghĩ, khoảng cách giữa thần với người xa hơn huynh nghĩ rất nhiều. Trong lúc rảnh rỗi đệ đã sáng tạo được hai trận pháp, huynh hãy ghi nhớ bí quyết truyền lại cho trên dưới Thụy Vi Sơn, bảo họ chăm chỉ luyện tập. Nếu như gặp kẻ địch lớn ít nhiều gì cũng có thể ngăn cản được.”

Phàn Thiệu Cảnh ghi nhớ khẩu quyết của trận pháp, lại nhớ đến một việc: “Sư tôn đã xuất quan. Đệ sắp xếp một thời gian... Huynh sẽ dẫn người đến gặp mặt đệ một lần được không?”

Phàn Thiệu Hoàng hừ lạnh: “Khỏi. Tránh để ông gặp đệ lại tức giận.”

Phàn Thiệu Cảnh cũng không có cách nào: “Tình cảm cha con sâu đậm, trách chi chuyện đã qua. Ba ngày sau được không?”

Phàn Thiệu Hoàng không nói. Phàn Thiệu Cảnh càng không biết phải làm sao: “Thiếu Hoàng, đệ cũng đừng giận nữa.”

Phàn Thiệu Hoàng vẫn không lên tiếng. Phàn Thiệu Cảnh ném cục đá vào bên trong. Cục đá xuyên qua Phàn Thiệu Hoàng đang ngồi thẳng đụng vào tảng đá ngầm: “Thiếu Hoàng, đệ cũng nói gì đi chứ! Phàn nhị thiếu gia! Phàn Tiểu Hoàng, Phàn Bảo Bảo!”

Lần này rốt cuộc Phàn Thiệu Hoàng cũng đáp lại: “Cút!”

Mấy ngày nay cương thi mắt xanh cũng đã học được chạy theo thời thượng. Việc này thật đáng sợ. Ví như có một đạo bọn họ thịnh hành mặc quần áo trắng bông bênh, cho nên trên đường phố ngay cả tên đồ tể cũng mặc toàn thân trắng phếu, trơn bóng như tuyết. Sau đó lại thịnh hành đồ đen, cho nên trường đường cái ngay cả người rửa bát cũng mặc toàn đồ đen, lạnh lùng cao ngạo. Sau đó lại thịnh hành áo tím tượng trưng ọi sự may mắn, cột tóc bằng tơ, hoa lệ vô cùng. Cho nên trên đường phố ngay cả một người vá giày cũng mặc cả người màu tím.

Nó thường đi ra ngoài nhìn ngó xem người ta mặc trang phục gì, sau đó lại về nhà lại vẽ vẽ viết viết nói với Xảo Nhi. Khi đó nó vẫn chưa dám xuất hiện trước mắt mọi người. Dù sao cũng là đáng vẽ cương thi thật sự quá kinh hãi thể tục.

Cũng may là tài nghệ Xảo Nhi thâm thừa không tẻ, những một thời trang bên ngoài cô nhất định có thể làm tương tự.

Nhưng như thế cương thi mắt xanh lại được bọn cương thi, tôm cua đu bám theo. Nó mặc cái gì, Quan Thiên Uyển lại thịnh hành cái đó.

Thậm chí cả Quỷ Xa cũng cần khấn Xảo Nhi may áo cho nó. Xảo Nhi vừa đo đạc đã ói máu. Phải làm mười cái cổ áo...

Sau đó, cương thi mắt đỏ từ trước đến giờ đều giữ vững lập trường cảm thấy không thể cứ theo thời trang thịnh hành của loài người mãi được. Cương thi cũng phải có chủ kiến của mình chứ.

Rốt cuộc có một hôm nó trở về nhe răng cười với Xảo Nhi khiến cô sợ đến phát choáng. Nó nạm vàng ròng vào chiếc nanh của nó dài thêm chừng ba tấc. Màu vàng cứ lấp lánh dưới ánh trăng.

Cho nên tộc cương thi lần đầu tiên có được một một thời thượng riêng của mình. Đó là gấn răng giả.

Mỗi lần đạo sĩ Hách gia lên lớp nhìn thấy mấy cái nanh vàng, nạm kim cương của cương thi lại muốn ói máu.

Có một hôm, sau khi cương thi mắt xanh học xong Tam Tự Kinh. Thời gian vẫn còn sớm, nó liền công Xảo Nhi đi dạo xung quanh. Khi đi ngang qua một thôn nhỏ yên tĩnh thì có người cũng đi dạo đêm. Khi đó cương thi mắt xanh trò chuyện với Xảo Nhi bằng tiếng người. Nó đang suy tư nên cũng không kịp né tránh.

Như thế chạm mặt với người kia, ngọn đèn trong tay họ vốn đã mờ mờ, lại thêm gương mặt của cương thi mắt xanh. Khiến người đi dạo nhất thời mặt không còn chút máu, hoảng sợ la lên có quỷ, hoảng hốt chạy tán loạn.

Cương thi mắt xanh vốn muốn đưa tay ngăn lại. Nhưng một hồi lâu lại chậm rãi bỏ tay xuống. Nó đứng yên tại chỗ, trên gương mặt lộ ra vẻ mất mát ngay cả Xảo Nhi cũng nhìn ra. Xảo Nhi khẽ cất giọng an ủi nó: “Người dân vùng núi kiến thức hạn hẹp, đừng so đo làm chi.”

Nó nghĩ nghĩ vẫn không hiểu kiến thức hạn hẹp là thế nào, đang định hỏi lại thì bỗng mấy ngọn đèn trong thôn lần lượt sáng lên. Tiếng người dần dần ồn ào huyền ảo: “Quỷ? Quỷ ở đâu?”

Một đám thôn dân kéo nhau đến đây, tiếng người lẫn lộn với tiếng chó sủa. Những ngọn đuốc sáng xua tan bóng đêm thăm thẳm.

Xảo Nhi hôn lên trán nó một cái, nói giả vờ như không có việc gì: “Chúng đi đến phía trước đi. Trong núi nhất định có trái cây.”

Cương thi mắt xanh cũng đáp lại rồi đi về phía trước. Một hồi lâu quay đầu nhìn về phía ánh lửa đang dần dần tiến đến gần kia. Nó đã học được việc giữ vệ sinh, thích sạch sẽ. Nó đã học được việc ăn thức ăn của loài người, học được cách cầm đũa. Thậm chí nó đang học chữ viết và tiếng nói của loài người. Nhưng loài người là chủng tộc trông mặt bắt hình dong. Với đáng vẽ bề ngoài của nó, cho dù nó học được bao nhiêu thứ. Vĩnh viễn nó cũng không thể trở thành một con người chân chính. Vĩnh viễn cũng không thể sống một cuộc sống giống như bọn họ.

Nó biết điều đó.

Nó công Xảo Nhi đi vào sâu trong núi dần cách xa khoảng sáng kia.

Hôm đó, cương thi mắt xanh đã có thể run đùi dắc chỉ đọc thuộc Tam Tự Kinh. Còn Xảo Nhi cuối cùng cũng là trưng cầu xong ý dân. Cô quyết định làm một con đường ở phía bắc làng chài, trực tiếp đi ngang qua trấn. Thứ nhất có thể trọng chấn được thanh danh của Quan Thiên Uyển. Thứ hai việc xây cầu làm đường có thể tích lũy tiên duyên.

Việc làm đường đối với Quan Thiên Uyển không khó. Cương thi nhiều thì lực lượng lớn thôi. Tất cả cương thi cũng cảm thấy việc này rất vui. Cho nên mỗi khi đêm xuống chúng liền tập hợp đến đây xúc cát, trộn bùn, rải đá.

Sức của bọn họ rất mạnh, tốc độ cũng mau. Lúc trước Xảo Nhi cũng không có báo cho thôn dân biết. Nhưng đột nhiên chỉ trong một thời gian ngắn đã vô duyên vô cớ xây được nửa đoạn đường, cho dù ai cũng sẽ có lòng hiếu kì. Nhanh chóng liền có thôn dân đến canh chừng con đường này, xem thử ai đã làm chuyện tốt.

Bọn cương thi tốc độ nhanh, sức lại mạnh, khuôn chút đá, trộn chút bùn đều chỉ như một bữa ăn sáng. Dĩ nhiên nếu như bọn chúng không nghịch bùn cát thì càng tốt hơn.

Thôn dân vây xem nhanh chóng phát hiện ra những thứ này đều là từ Quan Thiên Uyển xuống. Nhưng bọn chúng chỉ làm đường, cũng không phá hư một cọng cỏ ngọn cây nào trong thôn. Họ thương lượng hồi lâu chỉ đành rút ra một kết luận: Chẳng lẽ Cống Hề chân nhân ở Quan Thiên Uyển là tiên, có thể điều khiển được bọn yêu quái này ư?

Cho nên câu chuyện lúc trước Thụy Vi Sơn nói Quan Thiên Uyển nuôi yêu quái gây họa đã có người bắt đầu âm thầm nghi ngờ.

Chỉ có bọn cương thi vẫn vui vẻ như cũ. Mỗi ngày trời vừa sụp xuống lại tới đây xúc cát, trộn bùn, khuôn đá. Con đường này cũng không phải đường lớn, chỉ là con đường tắt đi đến trấn trên. Lúc trước mỗi lần trời mưa lại bùn lầy khó đi. Thôn dân vốn cũng có lòng muốn làm nhưng nề hà chuyện tiền bạc nên cũng e dè.

Hôm nay Quan Thiên Uyển chịu làm. Cho dù là mục đích gì thì bọn họ vẫn cảm kích trong lòng. Lúc mới bắt đầu, mọi người nhìn thấy bọn cương thi có đủ thứ màu mắt khác nhau, tốc độ hành động và sức mạnh cũng tuyệt đối không phải người phàm, lại khi trời tối mới đến. Cho nên mọi người vô cùng sợ hãi trong lòng.

Hơn mười ngày sau, có người lại không nhìn được nữa. Cuối cùng cũng là do tính cách chất phác của người nơi đây, nên lập tức có người cầm theo cuộc xêng của nhà mình đến phụ giúp.

Mỗi tối Xảo Nhi đều đến đây trông coi. Mỗi cương thi làm xong việc cô đều ghi chép lại. Dùng phần công của chúng để đổi lấy trang phục, hương liệu, mũ... Thậm chí là răng giả bằng gỗ.

Thỉnh thoảng cương thi mắt xanh cũng đến. Mới đầu người dân trong thôn vô cùng sợ nó, luôn đứng cách nó rất xa. Vài ngày sau nhìn quen mắt cũng không còn sợ hãi nữa. Dù sao cứ lo làm việc của mình không nói chuyện với nó là được.

Bọn cương thi và yêu tinh rất vui mừng. Bọn chúng sống nhiều năm qua nhưng đây là lần đầu tiên cùng làm việc với con người. Chẳng loại ngày ngày đều bôn ba vì cuộc sống này chính là mục tiêu tu hành ban đầu của bọn chúng.

Đường nhanh chóng được làm xong, các thôn dân cũng đã dần thân quen. Người là một chủng loại vô cùng kì quái. Một khi ấn tượng đầu tiên tốt, muốn loại bỏ sợ hãi cũng nhanh hơn. Thế là có một số thôn dân buổi tối mang đến chút rượu và đồ nhắm của nhà mình ra.

Rất cuộc hôm đó bọn họ cả gan để cho bọn cương thi cũng ném thử. Một bầu rượu đã chuốc say hai mươi mấy con cương thi của Xảo Nhi. Mỗi con chỉ hít hà vài cái thôi.

Cuối cùng tập thể hai mươi mấy con cương thi say khướt. Bọn chúng bắt được Quỷ Xa. Hơn hai mươi mấy con đều đòi cưỡi nó bay vòng quanh. Quỷ Xa bay không bay được chửi ầm lên. Bọn cương thi phát hiện nguyên nhân là do quá tải. Cho nên chúng không cưỡi nữa. Bốn mươi mấy cái móng vuốt khiêng Quỷ Xa chuẩn bị chạy vòng quanh...

Tính cách say rượu của cương thi mất đồ là tốt nhất trong bọn chúng. Uống say rồi cũng không quấy rối, nó tìm đại một ngôi mộ cổ nằm ngủ. Nửa đêm thỉnh linh có một tên trộm mộ đi vào, vô cùng kích động mở quan tài ra lại hoảng sợ thấy trong quan tài có một tên kinh dị đang ngủ say.

Tên trộm mộ thất kinh. Cổ mộ ngàn năm có một thi thể rất sống động nằm trong quan tài. Mà còn tỏa ra mùi rượu nồng nặc trong không khí. Hắn nhanh chóng rút một chân vào, cương thi mất đồ lập tức vô cùng vui mừng ôm vào trong lòng.

Tên trộm mộ lại đánh giá tiếp. Thi thể nằm trong mộ lại nam một cặp nanh vàng dài ba tấc...

Sau này, không biết ai lưu truyền ra ngoài. Nói là có chút hương liệu có thể chống phân hủy. Xác ướp trong ngôi mộ cổ bởi vì toàn thân đều mang hương thơm lạ lùng này nên mới ngàn năm không rữa...

41. Ai bảo anh xấu xí?

Vào trời đông giá rét, chuyện sửa đường cũng không tạm hoãn vì thời tiết khắc nghiệt. Ban ngày thì người dân làm, ban đêm thì cương thi và các tiểu yêu của Quan Thiên Uyển sửa. Sợ bọn chúng ham chơi hoặc bị đạo sĩ khác bắt nên mỗi đêm Xảo Nhi đều canh giữ ở bãi đá ven đường. Với tu vi của cô thật ra cũng chẳng còn sợ rét. Nhưng cương thi mất xanh vẫn sợ cô lạnh nên luôn bó cô lại một cái bánh chưng.

Cương thi mất đồ được cử cầm roi da giám sát. Chỉ cần thấy bọn cương thi hay tiểu yêu làm bộ làm tịch đi tới đi lui muốn lười biếng thì sẽ quật hai roi ngay. Thế nhưng tất cả mọi người đều cảm thấy vui vẻ, siêng năng ngút trời. Nó nhìn hồi lâu cũng chẳng thấy con nào lười biếng cả.

Ở trong thôn có thợ làm đá, mỗi lần rảnh rỗi lại đến đây mài vài miếng. Nên bọn cương thi cũng học được việc mài đá, tay nghề cũng không tệ.

Hành động lớn như thế đương nhiên cũng không gạt được Phàn Thiệu Cảnh. Nhưng việc làm cầu xây đường là việc thiện to lớn. Nên dù hắn không muốn Quan Thiên Uyển lớn mạnh cũng không thể nào làm trễ nải tiến độ thi công. Hắn chỉ phải một ít đạo sĩ đến giám thị chứ không ngăn cản.

Mà chuyện Cống Hề chân nhân của Quan Thiên Uyển có thể thu được âm binh chẳng biết từ lúc nào đã truyền xa trong dân chúng. Quan Thiên Uyển lại bắt đầu có một ít hương khói linh tinh. Nhưng nói chung người đến đều sợ gặp phải phiền phức lớn. Nếu không buộc vào cảnh tuyệt vọng thì những dân chúng bình thường cũng không muốn đến đây. Vào thời điểm không biết là quỷ hay thần thì phần lớn đều lựa chọn việc đứng từ xa ngưỡng mộ mà thôi.

Thị trấn nhỏ gần bờ biển vốn hiếm khi có tuyết. Nhưng năm nay khí hậu đặc biệt, vào những khi trời rét đậm cũng có tuyết rơi. Bọn cương thi ở Quan Thiên Uyển rất vui vẻ. Cứ tối xuống là lăn lộn trong đồng tuyết bày trò đắp người tuyết. Xảo Nhi thấy bọn chúng vui mừng cũng không ép buộc đi học. Đạo sĩ Hách gia cũng theo bọn họ tự do hoạt động trên bờ cát.

Mắt Xanh ôm Xảo Nhi ngồi trên tảng đá phía sau núi Quan Thiên Uyển. Tuyết rơi rất lớn, từ phía xa nhìn xuống bờ cát cũng thấy ánh sáng lấp lánh phản xạ lại trên chỗ tuyết đọng.

Xảo Nhi cuộn trong ngực nó trò chuyện: “Anh có nhớ mùa đông đầu tiên chúng ta cùng trải qua hay không?”

Nó kéo bàn tay Xảo Nhi đang vươn ra bao lại trong ngực mình. Nó phiên dịch câu này một hồi lâu, sau đó suy tư rồi mới nói: “Mùa đông?”

Xảo Nhi vẫn thừa dịp chỉ dạy thêm: “Đúng vậy đó. Một năm có bốn mùa, chính là xuân hạ thu đông. Khi mùa xuân đến thì cỏ cây nảy mầm, khí trời ấm áp. Mùa hè thì nóng bức, cây bắt đầu kết trái. Mùa thu thì trời bắt đầu chuyển lạnh, trái cây chín muồi. Mùa đông chính là hiện tại.”

Mắt Xanh gơ tay hứng tuyết. Nó thử quen với cảm giác chân thật ở thế giới này. Xảo Nhi ngẩng đầu cắn lên cằm của nó: “Hồng, anh thích không?”

Tuyết trong tay của Mắt Xanh bị tan ra thành nước chảy xuống len qua khe tay. Nó nhìn vết rách trên bàn tay mình chưa lành lặn lại. Nó thấy được máu của mình đang di chuyển dưới lớp da bị rách. Nó có thể nghe thấy nhịp tim của mình, có thể cảm giác được mạch mình đang nhảy.

Nó đang sống. Rốt cuộc tâm nguyện mấy ngàn năm qua đã đạt được. Nó có thể cảm giác được tiết trời lạnh lẽo, có thể nếm được cay đắng chua ngọt, có thể nói được tiếng của loài người.

“Thích.” Nó cúi đầu cho Xảo Nhi cắn cầm nó. Chữ “thích” tan trong đêm đông cùng với tuyết rơi mang theo cảm xúc sâu lắng.

“Chỉ là đáng vẻ này thật xấu xí.”

Nói ra Xảo Nhi lại nổi giận: “Ai nói anh xấu xí?”

Cương thi mắt xanh nói buồn rầu: “Con của nói.”

“Đừng để ý đến chúng, lắm mồm! Ngày mai em sẽ bắt đem đi hấp.”

“Quý Xa cũng nói.”

“Được rồi, bữa ăn sáng ngày mai là Quý Xa xào cua.”

Đương lúc này, Quý Xa lại lại lộ đầu ra khỏi tảng đá, chín đầu đều vô cùng tức giận: “Quá hèn hạ! Lão Đại, vậy mà anh lại nghe lén chúng tôi nói chuyện!”

Ngày hôm sau là cuối tháng. Quan Thiên Uyển tổ chức cuộc họp cho tất cả cương thi và tôm cua. Theo quy định tất cả những kẻ nào vi phạm và không tiến bộ trong tháng sẽ bị tiến hành phê bình xử phạt. Đồng thời cũng dựa theo pháp lực để tiến hành khen ngợi.

Biểu hiện của hai con cương thi động cổ rất tốt. Bởi vì đã ở trong động khá lâu nên việc tu luyện đã trở thành nội dung tiêu khiển giết thời gian chủ yếu, ngày thường cũng rất chịu khó. Thêm việc gặp chuyện luôn tích cực chủ động, lúc sửa đường cũng chọn việc nặng nhọc. Xảo Nhi phát ổi con một túi hương và hai bộ quần áo. Hai con cầm lấy trang phục của mình khoa tay múa chân, sung sướng hơn hở.

Con cương thi áo hồng cũng không tệ. Mặc dù chỉ là cương thi thường nhưng thời gian nó thành cương thi ngắn, có thể đạt được thành tích như vậy đã hiếm có. Lại thêm thường ngày thông minh không lêu lổng với cương thi mất đồ. Xảo Nhi cũng rất thích nó nên làm cho nó một bộ váy hồng.

Nó cũng hết sức vui mừng. Đây là con cương thi kiêu ngạo, nó chỉ tôn trọng sức mạnh. Lúc trước ngay cả cương thi mất xanh nó cũng không làm thân. Nhưng hiện tại nó lại chỉ phục tùng mỗi cương thi mất xanh. Trước giờ luôn lãnh đạm xa cách với Xảo Nhi.

Khen ngợi xong, phần lớn cương thi đều rất vui. Cũng chỉ có cương thi mất đồ thì rầu rĩ như cha mẹ chết. Vì nó được một khung trứng gà.

Khi hoàn tất, cương thi mất xanh đột nhiên xuất hiện. Dùng tiếng cương thi kêu hai con ở động cổ và cương thi áo đỏ đến trước mặt, ban thưởng ổi con một giọt máu của nó.

Khi giọt máu đỏ kia chưa kịp rơi vào thân thể ba con cương thi thì tuyết bỗng ngừng rơi, gió mây cuộn cuộn, sắc trời biến dị.

Một giọt máu cương thi tinh khiết khiến tu vi ba con cương thi trực tiếp thăng lên làm đại cương thi biết bay. Mọi người đều nói cảnh tượng này được gọi là thăng lên làm bạt. Bọn họ cũng cho rằng đây chính là cương thi mạnh nhất.

Ngày hôm sau, Hách Nhân tộc trưởng của Hách gia đến tìm Xảo Nhi ấp a ấp úng hồi lâu. Cuối cùng Xảo Nhi mới đặt sách qua một bên: “Hách đạo trưởng có gì cứ nói xin đừng ngại.”

Lúc này Hách Nhân mới đỏ mặt cất lời: “Cổng Hề chân nhân, cô thấy lão tổ nhà chúng tôi mặc dù ham chơi nhưng vẫn rất... rất...” Hắn vắt hết óc suy nghĩ hồi lâu vẫn không tìm được ưu điểm của cương thi mất đồ nên nóng vội: “Thật đáng yêu đúng không?”

Xảo Nhi phì cười: “Ừ, còn gì nữa.”

Rốt cuộc Hách Nhân cũng tiếp thêm sức mạnh: “Cổng Hề chân nhân, máu của Hồng... Cô có thể xin một giọt cho lão tổ nhà chúng tôi không? Hôm nay nó... Cô cũng thấy rồi đó, không chừng lúc nào đó lại bị đạo sĩ bắt đi. Tóm lại nếu cô có thể xin giúp, đời sau của Hách gia sẽ trọn đời cảm động và nhớ đến ân đức của cô.”

Người Hách gia cũng thành thật. Hấn vừa nói xong lại chuẩn bị quỳ xuống xin Xảo Nhi. Cô vội vàng cản hấn: “Việc cũng không phải là việc gì khó. Tôi đồng ý với ông.”

Quả nhiên đến tối, khi Hách Nhân đang dạy bọn cương thi học thì Mắt Xanh đến. Nó châm đầu ngón trỏ cho cương thi mắt đỏ một giọt máu. Nào ngờ cương thi mắt đỏ lại khóc lóc ầm ĩ chạy loạn xạ. Vì nó cho rằng nhận máu cương thi sẽ trở nên xấu xí như Bạt và Hồng.

Mắt Xanh biết được sự thật giận dữ vô cùng: “Cương thi đâu, bắt con mắt đỏ hủy đi nhan sắc nó cho ta.”

Vào ban ngày Quan Thiên Uyển xuất hiện dị tượng làm kinh động đến một nhóm lớn người trong đạo môn. Phàn Thiếu Cảnh nhanh chóng biết được sự thật từ Phàn Thiếu Hoàng. May mắn là xưa nay hấn bình tĩnh nên giờ phút này trên gương mặt cũng hiện lên chút vẻ kinh hoàng: “Nó muốn làm cái gì? Thậm chí trực tiếp tăng lên bốn con bạt sao?”

Phàn Thiếu Hoàng cũng không buồn để ý: “Bốn con bạt có gì to lớn đâu. Nó có tăng lên bốn mươi con cũng không phải gấp gáp.”

Phàn Thiếu Cảnh lấy hòn đá ném hấn: “Sư đệ, lúc này đệ còn có tâm tình nói giỡn. Kiếp nạn trăm họ phủ xuống, đạo môn cũng nguy nan.”

“Dối trá.” Phàn Thiếu Hoàng khinh bỉ: “Huynh biết rõ bốn con bạt cũng chẳng có gì đáng để lo.”

Phàn Thiếu Cảnh không nhịn được lại nhặt đá ném hấn: “Chẳng có gì đáng lo? Sư đệ của tôi ơi, đệ còn tưởng rằng mình là chiến thần Ứng Long viễn cổ à? Bấy giờ đệ cũng chỉ là một hồn phách mất đi cơ thể thôi. Mà cũng đúng, đối với sư đệ thì đúng là chẳng có gì để lo.” Vừa nói Phàn Thiếu Cảnh vừa cười: “Nếu đến lúc đó Hồng muốn hủy thiên diệt địa, sư huynh sẽ chạy trốn chui vào chen chúc trong trận pháp này với đệ. Mặc dù ở đây không tự do như bên ngoài, nhưng cũng là một chỗ an toàn.”

Nghĩ như thế nên đại chương môn tân nhiệm của Thúy Vi Sơn cũng không nôn nóng nữa. Hấn phát vật áo tung bay bỏ đi. Phàn Thiếu Hoàng trầm mặc trong trận hồi lâu mới nói lẩm bẩm: “Dối trá, thật sự là quá dối trá rồi.”

22. Chương 42 - 43

42. Em sẽ cho rằng anh bỏ đi mất

Bão tuyết cũng bớt, sắc trời đã đến canh tư, lúc này Quan Thiên Uyển lại đón tiếp một vị khách hành hương thần bí. Hấn hi vọng có thể đốt nén hương đầu tiên. Mặc dù Khai Dương liên tục nói rằng thần ở Quan Thiên Uyển đối xử bình đẳng, chẳng phân biệt cái gì là hương đầu hương sau nhưng khách hành hương vẫn cố ý vào trong điện như cũ. Thiên Quyền chỉ đành phải dụi mắt hấn đốt nén hương lên. Hấn quỳ gối trước tượng thần lầm bầm cầu xin hồi lâu, lại còn quỳ gối góp tiền cúng dường rất nhiều khiến Thiên Quyền lên tinh thần trong nháy mắt. Cuối cùng hấn cũng nói rõ mục đích đến đây: “Tại hạ muốn cầu kiến Công Hề chân nhân của quý Uyển, phiền đạo trưởng mời hộ.” Hấn cũng là một kẻ thức thời, lập tức đưa chút bạc cho Thiên Quyền, thấy Thiên Quyền hơi do dự thì lại thêm chút nữa. Rốt cuộc Thiên Quyền khê khom người: “Việc này bản đạo khó có thể làm chủ, đợi bản đạo xin chỉ thị của đại sư huynh rồi mới có thể định đoạt.”

Một lúc lâu, Diêu Quang đi tới nói: “Khách quý hạ cố đến đây, tề uyển thật sự vinh hạnh vô cùng. Chỉ là lúc này trời vẫn còn sớm, mà thầy của tôi xưa nay lại không để gì gặp khách. Sợ là...”

Hấn bí hiểm cân nhắc túi tiền trong tay. Người đến lập tức hiểu ý lại đưa một tờ ngân phiếu. Diêu Quang liếc qua sổ ngạch rồi lập tức quay đầu căn dặn Thiên Quyền: “Mau bẩm đi.”

Thiên Quyền còn hơi do dự: “Đại sư huynh, nhưng vậy không tốt lắm...”

Diêu Quang cầm ngân phiếu vỗ vỗ mặt của Thiên Quyền: “Có tiền không biết kiếm, đệ ngu quá. Nhanh đi.”

Xảo Nhi ở phòng phía sau nhìn thấy vị khách này to béo bụng phệ, mặt tròn bóng loáng. Nhìn sơ qua cũng biết là có bối cảnh thế nào. Qua nghiên cứu tỉ mỉ cô biết được tên này chẳng phải kẻ nghèo túng, thậm chí có thể nói là giàu có một phương. Đối với người nghèo thì không sao, nhưng vừa thấy người này thì cô lại nảy sinh sự đề phòng.

“Cổng Hề chân nhân, chỉ là chút lễ mọn không được tôn kính lắm.” Người này cũng thẳng thắn. Diêu Quang nhận lấy ngân phiếu hần đưa đến lần nữa ghi vào sổ sách. Xảo Nhi sai người mang trà lên cho hần. Lúc này hần mới nói ra mục đích lên núi của mình. Hần tên là Đỗ Khôn, vì gia thế giàu có nên được dân trong vùng kêu là Đỗ Trăm Vạn. Hần vốn là một thương nhân, có một lần đi ngang qua thôn phía Bắc thì phát hiện được một quặng mỏ ngọc thạch. Nên liền xây nhà xưởng tại thôn bắc, lấy danh nghĩa là khai thác mỏ đá để len lén đào ngọc thạch. Trước đó vài ngày hần phát hiện ra người công nhân A Đức có giấu riêng một mẫu ngọc thạch. Trong cơn tức giận đã đánh chết A Đức rồi chôn ở một sườn núi hoang cách đó mười dặm. Nhưng không ngờ mấy ngày sau công nhân ở công trường lại bắt đầu không yên ổn. Công nhân gác đêm nhìn thấy một bóng dáng mờ mờ rất giống ma quỷ. Hần liền phái người đến sườn núi hoang xem xét thì phát hiện nơi vốn chôn người hết chỉ còn lại một cái hố lớn.

Mới đầu Đỗ Trăm Vạn còn tưởng rằng có người cố tình giả thần giả quỷ. Đến một đêm hần tận mắt nhìn thấy A Đức thất khiếu chảy máu đi vào trong lều...

Nghe đến đây Xảo Nhi cũng không để ý: “Những việc này sao ông không tìm Thúy Vi Sơn?”

Đỗ Trăm Vạn chỉ ừ à rồi cuối cùng mới cất lời: “Nếu là còn đạo trưởng Phàn Thiệu Hoàng, chuyện này tất nhiên ngài ấy sẽ nhận. Nhưng hôm nay chủ nhân lại là đạo trưởng Phàn Thiệu Cảnh...”

Đến đây Xảo Nhi đã sáng tỏ. Đỗ Trăm Vạn này cố ý giết người, nếu như để Thúy Vi Sơn biết được. Dù cho Phàn Thiệu Cảnh có giúp hần bắt ma thì cũng sợ sau đó sẽ đi báo quan. Lúc đó lại bại lộ việc hần dám lên khai thác mỏ ngọc thì cả trăm đầu cũng không đủ chém.

Sau khi trời sáng hần, Xảo Nhi quyết định dẫn Diêu Quang xuống núi đi đến thôn bắc. Tất cả cương thi đều đã ngủ, cô cũng không nói với Mất Xanh, cứ thế đi thẳng đến mỏ đá của Đỗ Trăm Vạn. Nơi này vẫn bận rộn như cũ, Xảo Nhi chau chân mày lại: “Ở nơi này không phải vừa có người chết sao?”

Đỗ Trăm Vạn liền cười gượng đi xung quanh xem xét với cô. Khi đến nơi chôn của A Đức, quả nhiên thấy được chỉ là một hố to. Xảo Nhi nhặt bùn đất xung quanh lên ngửi, vẻ mặt nghiêm trọng. Đỗ Trăm Vạn cũng tự nhiên cảm thấy sợ, chỉ dẫn cô đi dạo một vòng liền lấy cớ có việc, nói chút nữa sẽ đến tìm cô. Xảo Nhi cũng không để ý đến hần, chờ khi hần đi xa mới đưa bùn đất trên tay đến dưới mũi của Diêu Quang: “Con ngửi xem.”

Diêu Quang ra sức hít hà dính đất đầy cả mũi. Nhưng lại tỏ vẻ chẳng ngửi thấy được gì. Hai người cứ như thế chờ ở mỏ đá cho đến khi trời tối. Sau khi màn đêm buông xuống, trên mỏ đá lại xuất hiện vài đồng lửa. Mấy ngày gần đây công nhân bị chuyện ma quái khiến sợ hãi đến bàng hoàng, cũng không dám phân tán. Xảo Nhi và Diêu Quang núp ở sau tảng đá khổng lồ. Thành linh một trận gió thổi qua dập tắt ánh lửa. Trong nháy mắt đêm đông đen kịt không thấy rõ được bàn tay. Thị lực của Diêu Quang có phần khó khăn, nhưng Xảo Nhi lại thấy rõ ràng. Trong cơn gió lạnh có một người đang bước tập tễnh đi đến. Gương mặt của hần tái nhợt qua mắt máu quá độ, thần sắc xanh xám, vành mắt trũng sâu, con ngươi trống rỗng vô thần. Rõ ràng đã chết nhiều ngày nên động tác của hần rất chậm, mỗi bước đi cũng lưu lại hai dấu chân thật sâu.

“Sư tôn, là cương thi.” Giọng nói Diêu Quang cực nhỏ, cũng không rõ là hưng phấn hay khẩn trương. Xảo Nhi chau mày. Nếu đây chính là A Đức theo lời của Đỗ Trăm Vạn nói thì hiển nhiên cái chết của hần cũng xảy ra cách đây không lâu. Trên người của hần cũng không thấy có bạch mao dài ra. Sao lại có thể trực tiếp biến thành cương thi chứ? Cô cẩn thận quan sát nhưng cũng không thấy trên cổ A Đức có vết cắn của cương thi, chỉ là ngay vị trí trái tim trước ngực bị khoét một lỗ hổng.

Cô muốn bày trận ngăn nó lại thì đột nhiên lại có một cơn gió thổi qua. Một bóng người màu đỏ chắn trước cô xuất ra một chưởng, lòng bàn tay vừa đẩy lực ra thì đã khiến cho tên A Đức giống như trái bóng được bơm căng nổ tung thành năm bảy mảnh. Xảo Nhi hơi giận, trước mặt cô chính là nữ cương thi áo đỏ. Sau khi nó được cương thi mất xanh ấu thì cũng ban tên là Hồng Y. Giờ phút này nó đánh A Đức vỡ tan tành lại mang vẻ mặt rất hồ hững viết một câu diên văn trên mặt đất: “Chân nhân xin mau trở về”. Khi Xảo

Nhi về đến Quan Thiên Uyển thì trời đã sáng choang. Mất Xanh đã xuống đáy biển. Cô lại mang rượu đến trận pháp gặp Phan Thiếu Hoàng. Hắn vẫn ngồi xếp bằng trên đệm cỏ, gió đông thổi ngoài trận chẳng hề ảnh hưởng gì đến hắn. “Chào buổi sáng, đạo trưởng Phan Thiếu Hoàng.” Cô nghiêng rượu tể trước trận. Phan Thiếu Hoàng hừ lạnh: “Lúc này đến đây vốn không phải muốn riêng thăm gì đến tôi. Cứ hỏi đi.”

Xảo Nhi ngồi trên mỏm núi đá ở ngoài trận kể chuyện A Đức cho hắn nghe. Phan Thiếu Hoàng tuy nhắm mắt nhưng vẫn lắng nghe cô nói. Một ngày nay, mỗi khi Xảo Nhi không hiểu về đạo pháp gì cũng thường xuyên đến đây thỉnh giáo hắn. Hắn ở trong trận cũng nhàm chán, nếu tâm tình tốt cũng sẽ chỉ điểm cô vài thứ.

“Lúc ấy bùn đất ngoài hồ có một mùi, tuy thời gian đã lâu nhưng loáng thoáng vẫn nghe được là mùi hoa quế. Rất nhiều cương thi ở Quan Thiên Uyển cũng dùng loại này.” Xảo Nhi vẫn hơi do dự: “Mà tên A Đức kia cũng không có trải qua quá trình bạch cương hắc cương(*) gì cả.”

(*) Quá trình mới đầu của cương thi, trong chương 1 có nói đến.em>

Phan Thiếu Hoàng uống rượu xong rồi lên tiếng: “Cô đang hoài nghi điều gì?”

Xảo Nhi trầm ngâm rất lâu mới cất lời: “Tôi đang suy nghĩ chuyện này hẳn là do bọn cương thi của Quan Thiên Uyển làm. Có thể vì lấy đồ gì đó nên trong lúc vô ý đã làm thi thể của A Đức bị nhiễm độc. Cương thi đi lấy đồ nhất định là một trong các con bạc, nếu không thì độc thi cũng sẽ không trực tiếp biến đổi A Đức nhanh như vậy.”

Phan Thiếu Hoàng gật đầu: “Vậy cô muốn hỏi tôi cái gì?”

“Tôi muốn hỏi, có phải có một phương thuốc cần thứ gì đó của người mới chết đúng không? Dược liệu đặc biệt này chắc hẳn không có phổ biến lắm.” Trong mắt Phan Thiếu Hoàng lại lộ ra vẻ tán thưởng: “Nếu như hắn đang sống bị người ta đánh chết. Trước khi chết chắc chắn sẽ có sự thù hận mãnh liệt, nếu như thi biến thì trước tiên sẽ về báo thù. Loại thi thể này nếu dùng làm thuốc... có lẽ là sẽ lấy trái tim của nó. Phương thuốc này cũng có mấy kiểu dùng. Nếu không phải để luyện hồn chế xác thì có lẽ là bổ thi. Sẽ hữu dụng đối với việc làm lành vết thương do máu của cương thi tạo thành.”

Xảo Nhi dốc hết bầu rượu rồi đứng dậy: “Trong phương thuốc bổ thi trừ trái tim của xác sống còn gì nữa?”

Phan Thiếu Hoàng chau mày suy tư rất lâu mới nói: “Nữ Bạc là chiến thần viễn cổ, bị thương do máu của cô ấy thì thứ tâm thường không bổ lại được. Nếu lấy được tim của xác sống thì còn phải cần máu Kỳ Lân và nước cam lộ.”

Tối hôm đó bọn cương thi lục đục ngoi lên khỏi đáy biển. Khi cương thi mất xanh về đến nhà gỗ thì Xảo Nhi đang đọc sách. Ngoài trời đổ tuyết, không khí rất rét. Nó lấy sách trong tay cô rồi ôm cô vào lòng thật kín: “Bắt đầu đọc từ đâu...”

Tiếng nói của nó đột nhiên ngừng lại. Quyển sách đó là bản ghi chép của pháp môn thần thông của thần thú viễn cổ. Còn trang Xảo Nhi đang xem chính là Kỳ Lân. Nó im lặng đặt quyển sách xuống, rồi cầm một quyển khác đọc cho cô nghe. Xảo Nhi kéo lấy cổ của Mất Xanh, ngẩng đầu nhìn nó: “Sau này đừng gạt em làm việc nữa được không?”

Nó cúi đầu nhìn cô, trong con ngươi xanh bích có đường vân kì dị, sâu thẳm như muốn hút hồn người khác: “Ừ.”

Xảo Nhi hôn chụt lên má của nó: “Vậy để em cùng đi lấy máu Kỳ Lân với anh nhé!”

Nó cúi đầu. Tay phải nhẹ nhàng vuốt ve cổ của cô rồi thỉnh thoảng vuốt khiến Xảo Nhi hét lên rồi bắt tỉnh gục vào ngực nó. Nó mang Xảo Nhi đặt vào trong quan tài kéo chắn đắp kín. Lúc xoay người gần đi lại học theo Xảo Nhi hôn hôn lên người cô. Cương thi Hồng Y bên ngoài đã thúc giục. Nó đứng dậy đi ra ngoài khép cửa lại. Khi Xảo Nhi tỉnh lại đã là trưa ngày hôm sau, bên cạnh quan tài là Mất Xanh đang nằm úp. Cô đưa tay sờ soạng không biết đụng phải vết thương ở đâu của nó. Nó rên rỉ rồi lại vùi vào ngực cô như làm nũng, nắm lấy tay cô đặt lên vết thương của mình: “Bị lửa đốt đau lắm Xảo Nhi.” Cô vừa muốn bắt lấy nó đánh ột trận bô tức. Nhưng nhìn thấy vết thương bị lửa Kỳ Lân thiêu đốt trên người nó cô lại không xuống tay được: “Tại sao anh không đi xuống biển chữa thương đi?”

Đương nhiên nó biết cô đang tức giận nên chỉ ngoan ngoãn nằm đó không dám rên rỉ tiếng nào. Một hồi lâu mới nhẹ nhàng viết chữ vào lòng bàn tay cô: “Nếu đi xuống biển thì khi em tỉnh lại không thấy anh sẽ cho rằng anh bỏ đi mất.” Xảo Nhi chỉ đành phải tìm thuốc cho nó, cũng không thể tức giận với nó được nữa. Tuy Kỳ Lân là thần thú nhưng muốn lấy máu cũng không phải việc khó. Khó khăn chính là việc lấy nước cam lộ sau cùng. Hồng khác với Bạt, nó không có một người cha nuôi là Huỳnh Đế. Không có chỗ dựa dĩ nhiên chỉ phải tự thân vận động. Vì giết Kỳ Lân lấy máu đã khiến thần giới cảnh giác nên muốn lấy nước cam lộ của Quan Âm lại càng là đi vào trong đầm rồng hang hổ. Cũng chính vì không có chỗ dựa nên một con cương thi bình dân có thể lựa chọn hoặc là chờ đợi thời cơ, hoặc là làm liều. Mấy ngày nay nó cũng buồn phiền xuống đáy biển dưỡng thương, nửa đêm mới chạy ra ngoài hầu Xảo Nhi ngủ. Là ngủ rất thuần khiết, thuần khiết đến mức khiến Quỷ Xa cực kì mất kiên nhẫn. Hai người này cũng quá thuần khiết rồi! Nó quyết định đi ra ngoài vì Lão Đại và Lão Nhị nhà mình tìm kiếm tài liệu giảng dạy.

43. Nước Cam Lộ

Nước cam lộ của Quan Thế Âm khó giải quyết hơn máu Kỳ Lân rất nhiều. Khi đó bà đã là cao đồ của Như Lai Tây Thiên. Bởi vì phổ độ từ bi cho chúng sinh khổ nạn nên được hưởng hương khói thiên hạ rộng rãi.

Muốn đối phó với bà cũng không phải chuyện dễ. Một khi thất bại chắc chắn là tuyên chiến với cả thần giới. Hậu quả sau đó chắc chắn cổ thần nhân tạo không thể nào chịu được. Thật ra đạo lí này không cần nhiều lời vì cương thi mất xanh đã nắm chắc trong lòng rồi. Nhưng cổ thần nhân tạo thường dững cảm hơn cổ thần tự nhiên rất nhiều. Cho nên trong lòng nó đã có tính toán. Nếu như chuyện này Quan Thế Âm không nói ra thì làm sao thần giới có thể biết được?

Về phần làm sao để Quan Thế Âm không nói ra thì...

Xảo Nhi vẫn ngày ngày nghiên cứu phép thuật như cũ. Trong lúc rảnh rỗi lại dẫn bọn cương thi tiểu yêu đi đào giếng, bắt cầu, sửa đường. Có thể nói thanh danh của Quan Thiên Uyển hôm nay là do cô đã dẫn chúng cương thi tiểu yêu dùng từng cái cuốc cái xẻng đào ra được.

Thúy Vi Sơn cũng không có làm sáng tỏ việc gì giúp Quan Thiên Uyển. Nhưng khách hành hương của Quan Thiên Uyển càng lúc càng nhiều. Dân chúng luôn luôn tin tưởng vào hai mắt của mình. Hơn nữa Xảo Nhi quả thật cũng dùng hết khả năng, không làm trái với số mạng và đạo đức để thành toàn cho nhiều loại cầu xin của chúng khách hành hương.

Quan Thiên Uyển tuy từng bị lên án rất nhiều, nhưng chưa từng ai nghi ngờ tính linh nghiệm của nó.

Cương thi mất xanh đã nghỉ ngơi dưỡng thương đủ. Hơn mười ngày sau đã khỏi hẳn. Khi đó Xảo Nhi vừa lập ra một số quy tắc: Phàn là đường, cầu, giếng của Quan Thiên Uyển tu sửa, ngoại trừ đệ tử của Thúy Vi Sơn ra thì ai cũng được sử dụng miễn phí. Đệ tử Thúy Vi Sơn muốn sử dụng phải đóng phí cho thôn ở đó.

Phàn Thiệu Cảnh hoàn toàn im lặng. Hắn ý vào mình là danh môn đại phái, thật sự không nghĩ đến Quan Thiên Uyển lại giở trò trẻ con như thế với mình. Đường và giếng Quan Thiên Uyển xây sửa cũng là đồ khiến đệ tử Thúy Vi Sơn căm tức. Nhưng đáng hận nhất là cầu... Đường thì có thể bay qua, nước có thể không uống. Nhưng một con sông lớn đang chảy trước mặt thì có lợi qua được không?

Phàn Thiệu Cảnh cũng không đấu với việc sửa đường, xây cầu, đào giếng với Quan Thiên Uyển. Hắn rất rõ thực lực của Thúy Vi Sơn. Con người dù cho có cố gắng thế nào thì tinh lực và thể lực cũng có giới hạn. Làm sao có thể hơn đám biến thái của Quan Thiên Uyển được?

Cách làm của hắn cũng rất thẳng thắn. Trong chi tiêu của bọn đệ tử hắn cho thêm tiền lộ phí, tiền nước và phí qua cầu. Đại khái cứ gặp trường hợp thế này cứ chi trả theo luật.

Cuối cùng Quan Thiên Uyển cũng là làm việc thiện thôi không phải sao? Hắn cảm thấy điều này cũng tốt hơn với việc theo cả đám cương thi cả ngày lẫn lộn.

Buổi chiều hắn mang bầu rượu đến Quan Thiên Uyển thăm Phàn Thiệu Hoàng. Hôm nay hồn phách mờ nhạt lúc đầu của Phàn Thiệu Hoàng đã hiện lên hình dáng mờ mờ. Rõ ràng tu vi cũng có tiến bộ không ít, nhưng muốn phá trận này... Trước mắt vẫn là con đường rất xa vời. Chính Phàn Thiệu Hoàng cũng không gấp gáp: “Nó đã có được trái tim xác sống, máu Kỳ Lân. Bước kế tiếp có lẽ mục tiêu là nước cam lộ rồi.”

Phàn Thiếu Cảnh hơi nghi ngờ: “Theo tình huống đệ tử Thúy Vi Sơn về báo gần đây, huynh liền cảm thấy đó là phương thuốc bổ thì. Sư đệ, đây chính là chữ viết của đệ sao?”

Phàn Thiếu Hoàng không đáp lại: “Quan Thế Âm cũng không dễ dàng đối phó. Nhưng với tu vi trước mắt của nó thì... cũng không thể không làm được. Huynh nhớ, vào thời khắc mấu chốt, nhất định phải để Quan Thế Âm chạy trốn. Như thế thì người thu phục nó cũng không cần phải đạo môn ra tay.”

Phàn Thiếu Cảnh ném một hòn đá vào hấn: “Trợ giúp Quan Thế Âm chạy trốn. Sư đệ à, chương môn sư huynh đây thật sự không muốn để đệ tử Thúy Vi Sơn hi sinh vô ích đâu.”

Phàn Thiếu Hoàng cúi đầu nhìn cục đá xuyên qua thân thể của mình. Hấn yên lặng đếm đã là viên thứ hai mươi tám rồi: “Vậy thì nói trước cho Quan Thế Âm biết, ngu xuẩn.”

Phàn Thiếu Cảnh chợt hiểu rồi hài lòng bỏ đi.

Trong trận, Phàn Thiếu Hoàng gom hai mươi tám viên đá nhỏ lại di chuyển thành từng chữ. Chiến thần viên cổ Ứng Long có thù tất báo.

Khi đó trời đất hỗn độn đã khai, con người đã ổn, thần giới và con người hoàn toàn tách li. Nhưng vẫn có nhân sĩ tu đạo thông huyền đạo pháp cũng có thể xuất hồn đến thần giới.

Phàn Thiếu Cảnh trở về Thúy Vi Sơn bày trận rồi xuất hồn đi báo tin cho Quan Thế Âm.

Trong trường hợp chạy thẳng đến Tây Thiên lại gặp thời gian Nguyên Thủy Thiên Tôn giảng kinh. Phàn Thiếu Cảnh đứng ở cửa chờ một canh giờ nhưng không thấy bóng ai. Ngay cả tiểu đồng canh cửa cũng chẳng có. Hấn chép miệng quyết định đi vào điện giảng kinh. Nếu như đức Như Lai trách... Hấn suy nghĩ ra mười mất lí do, nào là Phật độ người hữu duyên, hôm nay bản đạo trùng hợp đến đây cũng là hữu duyên; nào là ngưỡng mộ đại danh Thích Ca Mâu Ni Tôn Giả đã lâu, cố biết rõ nhưng vẫn liều chết muốn được gặp mặt một lần, có chết cũng không hối tiếc...

Hấn khổ tâm suy nghĩ suốt cả quãng đường đi vào điện giảng kinh lại phát hiện ra mọi người đang nhắm mắt trầm tư... Căn bản là không có ai điểm danh!

Kim quang trong điện giảng kinh lượn lờ, hào quang của các vị Bồ Tát đều rực rỡ. Hấn đứng trong đó đến hoa cả mắt nên tạm thời không tìm ra Quan Thế Âm. Thế là chỉ đành lặng lẽ bò đến vị trí còn trống ngồi xuống.

Trên đài giảng Thích Ca Mâu Ni Tôn Giả vẫn nhắm mắt nói chuyện như si như say: “Kiếp trước của bốn tôn Thích Ca Mâu Ni chưa đắc đạo từng chuyển thế làm một Đại Độc Long. Con rồng đó có tên rất kiêu kì chính là Nhìn một lần sẽ chết. Người nhìn thấy nó chết không đếm xuể, vì thế bốn tôn cũng tạo ra rất nhiều ác quả. Nhưng người trên thế gian không sợ chết rất nhiều, nên người đến xem rồng trước ngã xuống thì người sau lại tiến lên cứ nối liền không dứt. Sau đó bốn tôn được một vị cao nhân làm phép mới khiến cho không có ai đến để chịu chết nữa. Các con có biết bốn tôn bị làm phép gì không?”

Đạo trưởng Phàn Thiếu Cảnh lần đầu nghe Phật Đà giảng kinh. Mặc dù Phật - Đạo khác nhau nhưng vẫn kích thích trong lòng. Hấn đã từng nghe được điển tích kì quái này: “Cao nhân chỉ điểm con rồng mà Thích Ca Mâu Ni biến thành là người bị nó sát sinh sẽ tích thành oán hận, hại người tất bị người hại. Nếu có thể cẩn thận không lâm vào sát giới nhất định có thể thoát khỏi đạo súc sinh, thoát khỏi bể khổ khôn cùng. Lần này con rồng nghe theo nên cũng không phạm sát giới nữa. Sau đó gặp tên thợ săn muốn lột da rút gân nên nó lại được giải thoát.”

Nhắc tới cũng lạ, hấn đi vào này giờ nhưng mọi người lại không phát hiện dị thường. Nhưng lời vừa nói ra thì lập tức tất cả Bồ Tát tỏa sáng hào quang lại mở hai mắt ra. Trong ánh mắt giao nhau, ý vô cùng rõ ràng: “Có người ngoài trà trộn.”

Cũng là đức Phật Tổ đang giảng kinh cuối cùng có người tiếp miệng thì sung sướng không dứt: “Trả lời sai, đi ra ngoài đứng phạt tại cửa một ngày.”

Có tiểu đồng chạy đến mời đạo trưởng Phàn Thiếu Cảnh ra ngoài, hấn không phục: “Trên điển tích Phật gia có ghi lại rõ ràng việc này mà!” Nhưng hấn còn chưa kịp biện bạch đã nghe thấy tiếng nói Nguyên Thủy Thiên Tôn êm ái thốt ra: “Cao nhân làm phép của Thích Ca Mâu Ni kia viết: Chết thì đã sao? Người đáng

sợ nhất chính là nhìn một cái đã mang thai. Thích Ca Mâu Ni nghe theo làm y như thế. Sau đó người đến muốn nhìn xem mới hết, sát nghiệp mới dừng lại.”p>

Phàn Thiếu Cảnh méo máo khóc lóc, chuyện đưa tin đã thất bại. Ngày tiếp theo, Nguyên Thủy Thiên Tôn vẫn giảng kinh. Tất cả Bồ Tát đều đi ra ngoài vân du không biết tung tích.

Cương thi mắt xanh ở Hắc Phong một tháng đã chặn được Quan Thế Âm. Nó cố ý giấu giếm Xảo Nhi nhưng Xảo Nhi lại không chịu rời xa nó giờ phút nào, bao giờ cũng ở sát bên cạnh. Nên trong lòng nó liền kiên định quyết tâm trừ đi Quan Thế Âm hơn... Nếu thần giới trả thù, lãnh dữ của nó sẽ khó biết, nhưng lãnh dữ của Xảo Nhi rất rõ ràng.

Quan Thế Âm ngồi trên đài sen, tay trái bấm niệm thần chú, tay phải cầm bình cam lộ, trong bình cắm một cành dương liễu. Xung quang mây trắng lượn lờ bông bành thiên thai, mang đến điềm lành nơi nơi. Nhưng vật đang cản đường trước mắt bà đã khiến tâm tình vân du phiêu diêu của bà hồng bết. Vật này thật quá xấu đi.

Cương thi mắt xanh nhào lên, quyền cước như mưa trút ập xuống.

“Khốn kiếp! Thật vất vả mới trốn thoát điện giảng kinh khỏi phải nghe mấy chuyện nhạt nhẽo. Lại gặp một tên xấu xí đến đây núp chặn đường.” Trên đài sen Quan Thế Âm quát lên ầm ĩ rồi đọc lục tự chân ngôn Ấn Ma Ni Bát Mê Hồng của phật môn trong không trung.

Chân ngôn vừa đọc xong, tay trái bà rút ra cành dương liễu trong bình cam lộ quát tới tấp vào cương thi mắt xanh...

Xảo Nhi đi phía sau rất muốn học máu...

Một phật một thi đánh từ canh hai đến canh ba. Bốn con bata cũng gia nhập chiến đấu, Xảo Nhi cũng tham gia. Cô giỏi về đạo pháp. Phật hiệu thần thông của Quan Thế Âm giỏi về khắc yêu vật nhưng lại không khắc được đạo pháp. Hai nhà Phật - Đạo vốn vừa khéo để kiềm chế nhưng không thể diệt trừ lẫn nhau.

Cho nên cô gia nhập cuộc chiến cũng gây ra chút tác dụng kiềm lại Quan Thế Âm.

Cuộc chiến lấy nhiều đánh ít kéo dài đến hết canh ba. Rốt cuộc Quan Thế Âm không nhịn được nữa: “Này, mấy tên tiểu yêu chặn đường bốn tọa cuối cùng muốn cái gì?”

Xảo Nhi tương đối thành thật nghe vậy liền đáp: “Chúng tôi cần lấy một giọt cam lộ của Bồ Tát.”

Quan Thế Âm lui về sau một bước, một hồi lâu mới hỏi: “Mấy người quán lấy bốn tọa lâu như vậy khiến bốn tọa vận động ướt đầm mồ hôi chỉ vì lấy một... giọt nước cam lộ ư?”

Chúng bata vẫn đề phòng chặn đường Quan Thế Âm. Bà ngồi trên đài sen cao nhưng vẻ mặt vẫn căm hờn: “Khốn kiếp. Lần sau muốn cái gì có thể mở miệng nói trước hay không? Chỉ là một giọt nước thôi có cần đến nổi vậy không?”

Chúng bata chết lặng người.

Quan Âm cũng hào phóng nghiêng chiếc bình rỏ xuống một giọt nước vào lòng bàn tay rồi ném cho Xảo Nhi đứng đối diện. Xảo Nhi cẩn thận tỉ mỉ nhận lấy, cất vào bình ngọc. Lại tựa như không dám tin: “Bà... cứ cho chúng tôi dễ dàng thế ư?”

Quan Âm trên đài sen vẫn mang vẻ mặt không cam lòng: “Ngã Phật từ bi phổ độ chúng sanh không tiếc cắt thịt cho ưng, mang thân dụ hổ. Hôm nay bọn mi chỉ cầu xin có một giọt cam lộ thì có gì không thể?”

Xảo Nhi hơi xấu hổ. Giác ngộ của thần linh quả là không tầm thường. Cuối cùng vẫn là Quỷ Xa dùng tám đầu khinh bỉ Quan Âm, một đầu nói với Xảo Nhi: “Bà ấy thấy chúng ta người đông thể mạnh, nên không chiếm được thể thượng phong nên mới làm ra vẻ thuận nước đẩy thuyền. Ngốc!”

Xảo Nhi:...

Cũng là Quan Thế Âm nhanh chóng phát hiện ra Quỷ Xa đang đứng núp trong chỗ tối rình xem nên vui mừng lạ thường: “Ồi chà, hóa ra món ăn ngon khiến Hao Thiên Khuyển nhớ mãi không quên đang trốn ở đây.”

Quý Xa sợ hãi giậm chân mắng chửi ầm ĩ.

Nước cam lộ đã đến tay dĩ nhiên không còn việc gì nữa. Nhưng cương thi mắt xanh vẫn hơi không yên lòng. Tính tình Quan Thế Âm này khó dò, nếu thả ra không biết sẽ xảy ra việc gì. Còn nếu không tha thì ngoại trừ bà ta ra vẫn còn trắc trở rất lớn...

Trong lúc trầm ngâm thì Quan Thế Âm ở trên đài sen đã cất lời hăng hái bừa bừa: “Cuối cùng bọn mi lấy nước cam lộ này để làm gì?”

Xảo Nhi dự đoán nói cho bà ta biết cũng không sao nên đã nói ra phương pháp bỏ thi. Quan Thế Âm nghe xong cũng cảm thấy hứng thú: “Thật có phương thuốc kì lạ thế ư? Có thể chữa khỏi được vết thương của máu cương thi?”

Bà nổi lòng hiếu kì mãnh liệt cầu xin được xem. Cái này cũng chính là ý muốn của cương thi mắt xanh. Mang Quan Âm về Quan Thiên Uyển thì trong thời gian ngắn bà cũng không cách nào cầu viện với Tây Thiên.

Đoàn người trở về Quan Thiên Uyển thì sắc trời đã sáng. Cương thi mắt xanh sợ Xảo Nhi không khống chế được Quan Thế Âm cường ép cầu xin cô cũng xuống đáy biển. Quan Thế Âm rất tiếc nuối: “A di đà phật, bần tăng và Cống Hề thí chủ cùng giới.”

Xảo Nhi nghe vậy cũng cảm thấy mình không tiếp đãi khách chu đáo. Duy chỉ có cương thi mắt xanh vẫn giữ vững lập trường kiên định. Quan Thế Âm thấy thật sự không thể làm nghịch ý nó, lại nhìn thấy một đám cương thi lớn nhỏ thì càng che mặt đau khổ vô cùng: “Hu hu, ai có thể hiểu rõ được nỗi đau khi một bó hoa tươi lại ở chung với đám cứt trâu chứ.”

Xảo Nhi nghe thế liền mấp má môi: “Đạo phật có tư tưởng người trong thiên hạ là một, vạn vật ngang hàng. Sao Bồ Tát lại có thể để ý hoa tươi và cứt trâu?”

Về mặt Quan Thế Âm vẫn đau khổ như cũ: “Cũng không phải. Cô chỉ nghe thấy vạn vật ngang hàng nhưng lại không biết ban đầu Phật Tổ sở dĩ có thể mỉm cười cũng chỉ vì ngài ấy nhặt được bó hoa tươi mà thôi. Cô có từng nghe Phật Tổ nhặt được cứt trâu mà mỉm cười sao?”

23. Chương 44 - 45

44. Phá kén

Khi màn đêm buông xuống ngày hôm sau, bọn cương thi nhỏ ngoi lên khỏi đáy biển. Mắt xanh và Quan Thế Âm cũng lên bờ. Lúc đó Xảo Nhi đã mang được liệu đưa đến trước trận pháp của Phàn Thiếu Hoàng. Một đám tiểu yêu tằm của giúp khuôn lò luyện đan đến, bắt đầu bào chế thuốc theo chỉ thị của Phàn Thiếu Hoàng.

Quan Thế Âm không ngừng đi qua đi lại trước lò luyện đan. Bộ trang phục trắng càng nhợt nhạt trong đêm mùa xuân rét lạnh, nhưng tiếng nói lại hài hước: “Ôi chào, bạn tiên Ưng Long. Khó trách người ta phải nhìn cậu với cặp mắt khác xưa. Trước đó vài ngày bạn tiên còn uy phong lẫm liệt. Hôm nay nhìn lại đã trở thành một kẻ tù tội... Điều này thật sự là ba mươi năm gì tây, ba mươi năm gì đông rồi. Đây chính là nhân quả tuần hoàn, báo ứng đúng đắn mà.”

Trong trận Phàn Thiếu Hoàng trợn to hai mắt: “Nói ít chút đi.”

Quan Thế Âm cũng không buồn để ý, khoác tay lên vai Xảo Nhi, tư thế vô cùng thân mật: “Cống Hề chân nhân, có thể theo bần tăng đi dạo khắp nơi chút hay không? Cùng nhau thưởng thức biển đêm nhé?”

Xảo Nhi đồng ý nhưng Mắt Xanh lại không cho. Một hồi lâu câu nói của Phàn Thiếu Hoàng càng khiến cho Mắt Xanh đột nhiên giận dữ. Trong trận Phàn Thiếu Hoàng nói thản nhiên: “Quan Thế Âm có thể là nam cũng có thể là nữ đấy.”

Lúc nói lời này hắn nhìn chăm chăm vào cánh tay của Quan Thế Âm đang khoác lên vai Xảo Nhi, hàm ý rất rõ ràng. Này cương thi, chặt cánh tay đó đi!

Quan Thế Âm ngưng ngưng rút cánh tay lại nhưng vẫn tiếc nuối vô cùng: “Ôi, bạn tiên, cậu biết rõ là bản tăng tứ đại giai không. Có gì lại nói ra lời ấy?”

Ứng Long chẳng hề nề mặt: “Bồ Tát thật giống như hiểu được cái gì gọi là ‘sắc tức là không’ sao?”

Xảo Nhi lại vô cùng hoảng hốt. Quan Thế Âm trước mắt trang phục trắng phếu, tóc đen cột lên sơ sài, tay trái kết quyết, tay phải cầm bình cam lộ, mặt từ bi đoan trang. Từng cử chỉ hành động đều nhã nhặn lịch sự vô cùng. Cô thật sự khó tưởng tượng được cảnh Bồ Tát ngồi không này có thể biến thành đàn ông.

Quan Thế Âm nhìn thấy ánh mắt của Xảo Nhi cũng cười nhẹ nhàng: “Phật pháp vô biên, chư sinh vô tướng. Thí chủ cần gì phải câu nệ việc dáng vẻ bề ngoài nam nữ thế tục chứ.” Trong ngôn ngữ cũng đã hoàn toàn biến thành giọng nam. Xảo Nhi cảm thấy trước mặt vừa hiện ra ảo giác. Quả nhiên Quan Thế Âm đã hóa thành một chàng trai. Chỉ thấy mái tóc đen dài đến thắt lưng, trang phục trắng như tuyết, đai lụa thắt ngay eo, giữa vạt áo là dây ngọc bội. Duy chỉ có nét tường hòa trên gương mặt là không thay đổi. Thỉnh thoảng sóng mắt chuyển động hiện ra sự trí tuệ hơn người.

Xảo Nhi nhìn thẳng vào sóng mắt chuyển động của hắn. Hiển nhiên vẫn còn sợ hãi chưa phục hồi được tinh thần vì cảnh tượng trước mắt. Cương thi mắt xanh cũng đã vươn tay kéo cô ra phía sau.

Quan Thế Âm thật bất mãn: “Ôi, ôi, Cống Hề thí chủ. Bản tăng đặc biệt vì cô hóa thành chàng trai, cô không định đánh giá chút nào sao?”

Xảo Nhi nghĩ đến cách đây vài ngày hắn còn yêu cầu ở chung với mình thì mặt mũi tối sầm. Do dự hồi lâu mới cất lời: “Nhưng Bồ Tát... ở nhân gian cũng là nửa nam nửa nữ...”

Quan Thế Âm:...

Xảo Nhi thức thời ngậm miệng lại. Bên kia bọn tiểu yêu đang bào chế thuốc theo sự chỉ đạo của Phần Thiếu Hoàng nghe thể cười to.

Thuốc cần phải luyện bảy ngày bảy đêm, cũng may Quan Thế Âm là vị Bồ Tát am hiểu việc tìm thú vui ỉn. Theo lời của hắn nói, dưới sự tàn phá của mấy câu chuyện nhạt nhẽo hằng ngày ở Tây Thiên Phật Tổ thì mình đã trở thành một vị Phật phi phạm rồi.

Hắn thường xuyên nhàn rỗi lên lớp với đạo sĩ Hách gia. Có đôi khi hắn cũng theo bọn cương thi đi làm cầu đảo giếng, nhưng chỉ đứng khoanh tay nhìn xem. Bọn cương thi tiểu yêu lần đầu tiên trong đời nhìn thấy Bồ Tát. Nên mặc dù hắn không phải là người quản đại gì nhưng chúng cũng cung kính với hắn.

Công thêm vị Bồ Tát ngồi không này cũng vô cùng bình dị gần gũi. Ngày ngày cùng với bọn chúng chơi sudoku, quy định ai thua sẽ bị búng vào đầu. Việc này rất không công bằng, hắn luôn tu luyện cong lại một ngón tay (bấm quyết), nên mấy ngày tiếp theo đầu của bọn cương thi đều sưng vù, duy chỉ có đầu của Bồ Tát thì vẫn trơn láng như cũ.

Lúc đầu cương thi mắt xanh đề phòng hắn rất nghiêm. Sau đó cảm nhận được hắn không có ác ý nên cũng từ từ yên lòng. Chỉ có điều vẫn không cho Xảo Nhi gần gũi thân thiết với hắn.

Quan Thế Âm đã hoàn toàn hoạt động tự do, muốn đi muốn ở đều tùy hắn. Nhưng hắn lại không có ý định rời đi vì hắn thật sự muốn nhìn thấy cảnh bồ thi này ở đây.

Đêm hôm đó, Xảo Nhi đứng trước lò luyện đan trông chừng. Quan Thế Âm đã chán búng đầu với bọn cương thi nên cũng đến để trêu chọc Phần Thiếu Hoàng.

Tuyệt chiêu của Phần Thiếu Hoàng để đối phó với Quan Âm chính là im lặng. Mặc cho đối phương nói gì Phần Thiếu Hoàng cũng quyết không phản ứng. Quan Âm trêu ghẹo thất bại liền liếc về Xảo Nhi đang canh lửa bên lò luyện đan. Sau khi Xảo Nhi xem phương thuốc của Phần Thiếu Hoàng cho lại hơi do dự. Lúc này lại có thể tham khảo Quan Thế Âm: “Xin hỏi Bồ Tát, dùng trái tim xác sống hòa với máu Kì Lân và nước cam lộ của Quan Âm luyện thành đan có thể bồ thi thật sao?”

Lúc cô hỏi câu này cũng chú ý đến vẻ mặt của Phàn Thiếu Hoàng. Trong lòng cô nghĩ Phàn Thiếu Hoàng và Quan Thế Âm đều là người của thần giới. Nếu như trong đây có sai lầm gì thì Quan Thế Âm muốn che giấu hộ Phàn Thiếu Hoàng chắc chắn phải nhìn về mặt của hắn.

Nhưng vẻ mặt của Phàn Thiếu Hoàng vẫn bình thường. Quan Thế Âm cũng vô cùng thành thật: “Không biết”. Trong ngôn ngữ của Quan Âm có phần rất tiếc nuối: “Nếu thí chủ hỏi đại lực kim cương hoàn thì bản tăng biết chút ít. Nhưng thuốc bổ thi tế hồn thì vẫn là bọn lỗ mũi trâu của hắc ám hiểu hơn.”

Quan Thế Âm đáp xong lại ngồi xuống mỏm núi đá. Áo cà sa trắng như mây trên người được một ánh hào quang nhạt bao phủ xung quanh. Cả người phẳng phất như cùng hòa vào đêm mùa xuân. Tiết xuân se lạnh nhưng không ảnh hưởng gì với sự bình yên an hòa của hắn.

“Chỉ có điều Cống Hề thí chủ” Giọng nam trầm ấm vang lên bên tai. Xảo Nhi quay đầu lại nhìn. Lửa trong lò nổ lộp bộp bắn vào phía Phàn Thiếu Hoàng trong trận. “Cái tên Ưng Long hẹp hòi này mặc dù tinh thông thuật luyện đan, nhưng chỉ nổi danh là chế ra thuốc ốm thuốc mập ở Thần giới thôi.”

Cuối cùng Phàn Thiếu Hoàng trong trận cũng đáp lại lạnh lùng: “Không tin có thể không uống.”

“Không có gì thú vị.” Quan Thế Âm thất vọng vô cùng: “Không vui chút nào. Loại người như cậu không thành tiên quả thật đáng tiếc.”

Lúc đang nói chuyện thì cương thi mắt xanh cầm áo lông và bao tay đến. Xảo Nhi hơi không vui: “Em không lạnh.”

Mắt xanh vẫn khoác áo lông lên người và đeo bao tay vào cho Xảo Nhi. Lúc này Xảo Nhi mới phát hiện nó còn mang theo rất nhiều hạch đào.

Cái này Xảo Nhi rất thích. Nó cắn mở hạch đào cho cô rồi cầm trái hạch đào trêu chọc Xảo Nhi giống như một chú cún. Lúc Xảo Nhi há miệng định cắn thì nó lại vung tay ra chỗ khác để cô cắn hụt nhiều lần.

Trò chơi nhàm chán như thế nhưng hai người chơi đến quên trời quên đất. Quan Thế Âm quan sát hồi lâu rồi cuộc cũng nhìn về phía Phàn Thiếu Hoàng. Phàn Thiếu Hoàng đã không chịu được cất giọng khinh bỉ: “Hai đứa ngu.”

Hai người ngoài trận vẫn không hề hay biết. Cuối cùng Mắt Xanh cũng trêu Xảo Nhi giận lên. Xảo Nhi quay đầu không để ý đến nó. Nó không biết Xảo Nhi có giận thật không nên cẩn thận tỉ mỉ đưa hạch đào đến miệng cô. Xảo Nhi thừa dịp nó chưa chuẩn bị nên nhanh chóng cắn hạch đào vào miệng.

Nó lại vui mừng phấn khởi lại vừa cắn hạch đào vừa trêu chọc cô.

Xảo Nhi ăn không bao nhiêu đã cảm thấy khát. Cho nên nó lại về lấy nước cho cô. Về mặt Quan Thế Âm còn đau khổ hơn cả khi nghe chuyện nhạt nhẽo của Như Lai: “Cống Hề thí chủ, cô không cảm thấy đáng về của nó... rất “sáng tạo” hay sao?”

Xảo Nhi lại hơi mất hứng. Cô không thích nói chuyện làm tổn thương nó: “Vậy thì sao? Ít nhất tôi vẫn có thể thấy được anh ấy là một người đàn ông.”

Quan Thế Âm nhướn mày, suy nghĩ một chút rồi lại biến thành nữ: “Cô biết cái gì, đây gọi là tự vệ. Chắc chắn nhiều năm sau thế giới này xuất hiện một loại sinh vật gọi là hủ nữ, khi đó cô sẽ biết được bốn tọa anh minh thần võ cỡ nào.”

Trong trận Phàn Thiếu Hoàng hừ lạnh khinh bỉ: “Đừng nghe hắn nói mò. Trước kia trị an ở thần giới không tốt, cao thủ tụ tập, hắn vừa đánh không lại đã biến thành nữ giới tay đầu hàng. Thần giới cũng rất trọng sĩ diện nên vừa thấy đối phương là nữ tiên liền không có ý xuống tay nặng nữa...”

“Đồ hẹp hòi.” Quan Thế Âm dùng cành liễu chấm vào lọ nước vẩy qua. Những giọt nước vừa tiếp xúc với hồn phách của Phàn Thiếu Hoàng lập tức hóa thành mưa to. Phàn Thiếu Hoàng bị mưa trút ướt đẫm. Thế nhưng hắn lại không tỏ vẻ tức giận: “Nói cái gì cũng được, không được kêu tôi là đồ hẹp hòi.”

“Đồ hẹp hòi, đồ hẹp hòi.” Quan Thế Âm đều vẩy nước theo mỗi tiếng kêu. Phàn Thiếu Hoàng trong trận quát lên ầm ĩ. Nhưng hồn phách của hắn hiện giờ làm sao đấu lại Quan Thế Âm.

Xảo Nhi vừa xem lò lửa vừa nhìn hai vị thần như trẻ con âm ỉ vô cùng hết biết. Cũng may là Mắt Xanh cũng vội trở lại. Một tay nó cầm một bình gốm, trong đó là chè buổi chiều Xảo Nhi nấu.

Quan Thế Âm đến trộm của nó một quả hạch đào, lại đưa lên mũi ngửi ngửi bình chè. Nó trợn mắt liếc Quan Âm rồi múc một chén chè cho Xảo Nhi.

Xảo Nhi cầm quạt quạt lò lửa. Nó ôm Xảo Nhi vào lòng, một người một thi ngồi cạnh lò lửa. Nó cắn hạch đào bón chè, động tác vô cùng thành thạo.

Xảo Nhi ném thử miếng chè lại chau chân mày: “Trời lạnh phải hâm lại mới ăn được.”

Nó lại ôm chiếc bình kia vào trong lòng ngực ấm áp. Xảo Nhi đưa tay đánh nó. “Không cho lưỡi biếng, về hâm lại đi.”

Nó thật ôm bình về hâm lại. Quan Thế Âm ngơ ngẩn nhìn theo bóng lưng nó: “Thần công nuôi dưỡng của tên này thật đúng là... đặc biệt...”

Thời hạn bảy ngày đảo mắt đã trôi qua. Cương thi mắt xanh cũng không còn sai bảo tiểu yêu theo dõi Quan Thế Âm nữa. Với tính tình nhiều chuyện vớ vẩn của hắn thì giờ có cầm chổi đuổi quét hắn cũng sẽ không đi.

Xảo Nhi vẫn còn rất lo, lí ra phải hỏi Mắt Xanh vài lần mới đúng. Dù sao tên Ưng Long này không thể tin tưởng hoàn toàn.

Cũng là cương thi mắt xanh rất vững tâm an ủi cô: “Bây giờ hắn ở trong trận không thoát được. Nếu hại anh thì nhất định em sẽ đối phó hắn. Nên phương thuốc này chắc chắn không có vấn đề gì.”

Xảo Nhi vẫn không yên lòng: “Nhưng bây giờ với pháp lực của Quan Âm, có thể cứu hắn thoát khỏi đây không?”

Mắt Xanh cũng không lo lắng: “Quan Âm là phật tăng, cũng giống như tăng lữ nhân gian, họ tin vào số kiếp. Ưng Long chưa trở về vị trí cũ được là do chưa vượt được kiếp nạn. Hắn sẽ không ra tay cứu viện Ưng Long đâu.”

Xảo Nhi không biết gì về chuyện của Thần Giới. Chỉ cảm thấy những thần tiên này cũng không thật lòng giao đãi với nhau. Mọi người ngoài mặt thì ấm êm hòa hợp, nhưng trên thực tế thì lạnh nhạt vô cùng.

Cương thi mắt xanh ôm hộp thuốc kia dẫn theo Quan Thế Âm xuống đáy biển. Nó không biết sau khi uống thuốc có bị thần trí mơ màng ngủ say hay không? Nếu quả thật xảy ra trường hợp như thế thì Quan Thế Âm sẽ có thể đối với Xảo Nhi bất lợi. Lần này nó mang theo Quan Thế Âm xuống biển. Dưới đáy biển khác hẳn với trên bờ, thần trên bờ xuống biển dù thế nào cũng sẽ suy giảm phép thuật. Mà số lượng cá tôm của lại đông đảo, hơn nữa còn có bọn cương thi của nó, Quan Thế Âm muốn làm gì cũng không dễ dàng.

Lần này Quan Thế Âm hoàn toàn không có ý kiến. Hắn rất muốn nhìn xem tên quái vật này sau khi bỏ thi sẽ ra dáng vẻ gì. Hơn nữa, lần này trốn nghe giảng ra ngoài chơi nhất định trở về sẽ bị Như Lai khiển trách. Có phương thuốc này thì chắc chắn sẽ coi như thu thập được thêm kiến thức rồi...

Bọn họ ở dưới đáy biển nán ná ba ngày. Ban ngày Xảo Nhi u oán ở trước trận trợn mắt trừng Phàn Thiếu Hoàng. Ban đêm thì níu lấy mỗi con cương thi bò ra hỏi thăm tình hình. Mỗi một nén nhang cương thi mắt đỏ đều phải quay về đáy biển xem sao rồi mới lên báo cáo tình huống của Lão Nhị cho Lão Đại.

Ngày thứ ba Phàn Thiếu Hoàng đã bị Xảo Nhi trợn mắt trừng đến sợ hãi. Hách Nhân ở trên bờ cát dạy học cho đám cương thi tôm cua. Lúc này Mắt Xanh mới chậm rãi ngoi lên khỏi đáy biển. Trăng tròn treo cao trên trời đêm, ngọn sóng xanh vỗ vào bờ trắng xóa, ánh trăng soi sáng cả bờ cát. Những cơn gió của đêm đầu xuân se lạnh vờn trên bờ cát đêm.

Đôi giày tơ phát sáng theo từng bước chân của Mắt Xanh, bước chân nhẹ nhàng không hề khuấy lên cát bụi. Vầng trăng tròn vội vã trốn sau đám mây, tất cả ánh sao đều vỡ vụn.

Giống như một vị thần thật sự từ hồng hoang viễn cổ theo trăng sao đến đây. Đuôi mày khóe mắt hơi nhếch lên cũng khiến vạn vật cúi đầu.

Trên bờ cát bọn cương thi lổm ngổm quỳ lạy. Xảo Nhi vô cùng ngạc nhiên. Dĩ nhiên cô khiếp sợ cũng đúng. Dù sao nếu như mình ôm vào nhà một con chó trụi lông, nhưng khi đi ra ngoài lại là một con samoyed thì chúng ta cũng sẽ không nhận ra thôi.

Hai con cương thi động cổ nhanh chóng nhận ra nó, chúng reo hò ầm ĩ trong đám cương thi: “Ồi là Lão Nhị, là Lão Nhị”

Bầy cương thi sôi trào.

Xảo Nhi nghe không hiểu lời của bọn nó và cô càng không chú tâm lắng nghe. Ánh mắt của cô chỉ bám theo Mắt Xanh. Khí chất tao nhã tỏa sáng qua từng cái liếc mắt, đã không còn đáng vẻ quen thuộc trong trí nhớ của cô nữa rồi.

Hóa ra, thần... chính là đáng vẻ này sao?

45. Tài liệu quý Quý Xa

Buổi tối vì ăn mừng cho Lão Nhị đã phẫu thuật thẩm mỹ thành công nên bọn cương thi cũng nghỉ lễ một đêm. Chúng yêu ở Quan Thiên Uyển chuẩn bị rất nhiều rượu để uống mừng. Quan Thế Âm đứng trước trận của Phàn Thiếu Hoàng khen tặng rất lâu cũng chính vì muốn lấy phương thuốc. Nhưng Phàn Thiếu Hoàng không chịu cho hắn nên hắn thẹn quá thành giận gọi cho Phàn Thiếu Hoàng cả người ướm sưng.

Khi trở về thấy bọn cương thi vui mừng điên cuồng như cũ. Bọn chúng say lên tính tình cũng tệ, vừa uống say lại đi quấy phá. Xảo Nhi chuẩn bị rất nhiều lá bùa để Diêu Quang, Thiên Quyền, Khai Dương đi trông nom. Con nào uống say quấy phá quá mức thì dán lên trán bọn chúng, tránh việc chúng đi gây sự.

Quan Thế Âm tìm rất lâu mới thấy Xảo Nhi bó gối ngồi trên mỏm đá ngầm. Lúc này bờ cát rất náo nhiệt, một đám cương thi tiểu yêu vây xung quanh cương thi mắt xanh sau khi làm thẩm mỹ, tiếng nói chuyện ồn ào nhưng chỉ có tộc cương thi mới hiểu.

Trên mỏm đá ngầm vắng lạnh hơn rất nhiều so với bên dưới. Ánh trăng soi sáng tà áo, đầu sóng đánh qua bãi đá ngầm làm ướt trang phục của cô. Quan Thế Âm cẩn thận dùng từ châm chú: “Sao vậy? Bắt đầu phát hiện ra sự chênh lệch rồi hả?”

Xảo Nhi mím môi mỉm cười. Rất lâu sau lại không nhận được quay đầu lại hoài nghi hỏi: “Bồ Tát, ngài nói đó thật sự là anh ấy sao? Có phải nhầm lẫn rồi hay không?”

Quan Thế Âm liền ôm bụng cười lăn lộn trên mỏm đá: “Bổn tọa tận mắt nhìn thấy sao lại sai được.”

Xảo Nhi nhìn xuống bầy cương thi say bí tỉ trên bờ cát. Ngay cả Quan Thế Âm chậm lụt cũng phát giác có gì đó không phải. Hắn lấy cành dương liễu dính nước trong bình ra vẩy lên người Xảo Nhi. Những giọt nước kia rơi vào người không làm ướt quần áo của cô, chỉ khiến tinh thần Xảo Nhi đột nhiên trấn tĩnh.

Trên mặt Quan Thế Âm vẫn nở nụ cười: “Cô không muốn nó biến thành đáng vẻ bây giờ sao?”

Xảo Nhi lắc đầu: “Không phải thế. Anh ấy có thể khôi phục dung mạo đương nhiên là việc rất tốt. Trong lòng tôi dù anh ấy có biến thành gì cũng không sao cả. Tôi chỉ cảm thấy...”

Cô suy nghĩ kỹ thật lâu nhưng vẫn không tìm được từ ngữ thích hợp để hình dung cảm nhận của mình trong giờ khắc này. Quan Thế Âm cũng hầu bên cô nhìn vào trung tâm tỏa sáng của đám cương thi. Cương thi mắt xanh đang đứng giữa bọn chúng, bốn con bạt đứng phía sau nó.

“Chẳng qua là cô cảm thấy nó đã trở thành một vị thần hào hoa phong nhã. Còn cô cũng chỉ là một Cổng Hề bình thường đúng không?” Quan Thế Âm cầm cành dương liễu vào lọ cam lộ. Giọng nói của hắn vẫn là giọng nam khàn khàn nhẹ nhàng, nhưng lại mang đến sự yên lặng êm ái khó tả: “Cô hi vọng nó vĩnh viễn cũng là con cương thi nhếch nhác kia sao?”

“Không.” Xảo Nhi trả lời kiên quyết: “Tôi cũng muốn kết quả này. Tôi chỉ là... chỉ là chưa quen thôi. Tựa như giờ tôi nhìn chăm chú vào bóng lưng của anh ấy, tôi cảm giác anh ấy chạy càng ngày càng nhanh. Tôi lo lắng lúc nào đó tôi sẽ không còn thấy được bóng lưng của anh ấy nữa. Nhưng chỉ là chưa quen thôi, không có liên quan đến cái khác.”

Quan Thế Âm không còn kịp trả lời nữa. Một đôi mắt xanh đã hung dữ trừng hấn. Hấn nhún vai vô cùng tự giác bước đi chỗ khác. Cương thì mắt xanh ngồi xuống bên cạnh Xảo Nhi. Xảo Nhi quay đầu lại nhìn nó. Đôi môi nó khẽ mỉm cười, lông mày như dãy núi, đôi mắt sâu thẳm. Trong khoảng cách gần trong gang tấc, Xảo Nhi lại đột nhiên kinh hãi. Người này là ai?

Mắt Xanh đưa tay ôm cô vào trong ngực mình. Sóng biển nhẹ nhẽ vỗ vào bờ đá, hơi nước mù mịt, con sóng thì thầm. Cương thì mắt xanh cầm bàn tay cô viết chữ vào trong đó. Vẫn là điển văn: “Cho dù anh đi có nhanh hơn nữa cũng không thể thoát khỏi tầm mắt của em. Bởi vì anh công em.” Xảo Nhi ngửa đầu nhìn lên. Bầu trời đêm xanh thẳm, trăng sao sáng lấp lánh, cơn gió biển mơn mẩn thổi những sợi tóc lật phất trước trán nó, trắng sáng và biển đen hòa vào nhau. Xảo Nhi do dự ngẩng nhìn nó. Gương mặt tuấn mĩ trong hơi nước mờ ảo khiến nó như một giấc ảo mộng giữa đêm.

“Xảo Nhi.” Nó cúi đầu xuống thấp không ngừng gọi tên cô. Cô cũng cúi đầu không ngừng đáp lại nó. Nó nghiêng người hôn lên gò má cô, hơi thở ấm áp tình khiết phả lên mặt cô. Xảo Nhi hơi ngượng ngùng quay mặt đi. Nhưng nó vẫn cố chấp hôn lên môi cô, sau đó đầu lưỡi đẩy hàm răng cô ra, răng môi quăn quýt vào nhau.

Xảo Nhi chỉ cảm thấy khuôn mặt mình rất nóng. Cô nhắm mắt lại không nhìn đến Mắt Xanh. Nó do dự một chút rồi lại lấy một bịch giấy trong ngực ra. Mở ra là một quyển sách dày hình vẽ trong từng trang giấy.

Nó nghiêm túc mở bản vẽ ra, mượn ánh trăng mờ nhạt ôn lại chương đầu tiên. Xảo Nhi nghi ngờ nhìn nó. Nó khẽ nói nghiêm túc bên tai cô: “Quý Xa nói loài người giao phối như thế này. Xảo Nhi, chúng ta cũng giao phối được không em? Anh đã nghiêm túc xem rất kĩ.”

Xảo Nhi giơ tay lên che mặt nó. Dù cho bàn tay năm ngón của cô đã che lại bớt trên mặt nó, nhưng nó vẫn thật tình nghiêm túc vô cùng. Xảo Nhi ửng đỏ cả hai gò má, rất lâu mới gật đầu: “Ừ.”

Nó bắt đầu học theo từng bước trong sách. Nụ hôn như mưa rơi tỉ mỉ trên khuôn mặt của Xảo Nhi. Sau đó từ từ xuống phía dưới, hôn khắp cổ cô. Nó thử cỡi y phục của Xảo Nhi. Cô thẹn thùng không dám nhìn tiếp nữa. Nhưng từ đầu đến cuối cô cũng hề tỏ ra vẻ không tình nguyện. Chỉ e là nếu cô giả vờ kháng cự thì Mắt Xanh cũng nhất định sẽ cho rằng cô thật sự không muốn.

Dây lụa thắt bên hông bị rút đi. Nó nghiêm khắc dựa theo từng bước trong sách tiếp tục hôn lên ngực của cô. Xảo Nhi ôm lấy cổ nó, khẩn trương đến mức không hề cảm giác được cái lạnh của đêm đầu xuân. Một lúc lâu nó đưa tay thăm dò vùng đào nguyên thần bí chưa hề biết kia. Xảo Nhi theo bản năng khép lại hai chân. Nó nghi ngờ rằng mình đã không làm đúng chỗ nên lại xem kĩ càng trong sách một lần nữa.

Xảo Nhi không còn cách nào chỉ biết ôm lấy nó tiếp tục kiên trì mặc cho nó làm. Cương thì mắt xanh rất chuyên tâm nhìn hình vẽ trong sách. Biết được mình phải thân mật hôn lên bộ phận nhạy cảm như trong sách chỉ dẫn. Xảo Nhi bị nó làm loạn đến gương mặt đỏ bừng. Một hồi lâu cuối cùng không nhịn được nữa phải đưa tay lật xem quyển sách đó

Tên Quý Xa này cũng không biết tìm ở nơi đâu. Quyển sách hình này thật sự rất chính xác. Cả quyển chia làm ba phần. Phần thứ nhất chính là màn dạo đầu, nêu ra chính xác bộ phận nhạy cảm của nam và nữ. Phần thứ hai là các kiểu của hai người, bao gồm tất cả tư thế giao hợp từ xưa đến nay của loài người. Những tư thế nữ trên nam dưới, vác cày qua núi thì không phải nói. Còn có những tư thế bắt chéo chân, xoạc chân, đứng dạng chân vân vân... Phần thứ ba đặc biệt là cung cấp cho những người đàn ông không mạnh mẽ lắm. Trong đó cận kề hướng dẫn sử dụng các loại dụng cụ như xa thì roi da, dưa leo; gần thì ngón tay, đầu lưỡi đều được ghi lại cận kề. Thậm chí cả chiếc miệng của phụ nữ cũng không thể may mắn thoát khỏi.

Cuối cùng là những thức ăn và thuốc công hiệu cho việc ái ân, thậm chí ngay cả cách điều chế xuân dược thường dùng trong giang hồ cũng được thêm vào.

Xảo Nhi xem mà than thở. Nhưng ngay sau đó lại đỏ mặt hời hợt: “Anh... Anh không dự định làm hết theo toàn bộ trong sách chứ?” Cô khẽ hỏi. Cương thì mắt xanh lại gật đầu thật thà, lại lấy sách lật đến bước kế tiếp.

Nhìn dáng vẻ thật tình chú tâm của nó, trước mắt Xảo Nhi lại hiện ra một đồng xuân dược tàn khốc...

“Thật ra thì... không có phiền phức đến thế...” Cô ôm lấy cổ nó, cuối cùng xác định không ôm lắm. Đôi mắt xanh này chính là đôi mắt xanh của nó...

Cũng là Quỷ Xa đứng ở đằng xa hết sức vui mừng. Sau này đứng rình ở góc tường sẽ có muôn màu muôn vẻ rồi.

24. Chương 46 - 47

46. Tám chữ

Quỷ Xa núp sau tảng đá ngầm, chín cái cổ nhiệt tình nhìn cương thi mắt xanh đang nghiêm túc xem quyển sách hình và chăm chỉ làm theo từng hướng dẫn trong tài liệu trên mỏm đá. Nó đang say mê nhìn “miêu tả sinh động” thì trước mắt bỗng tối sầm. Trong lòng nó cả kinh còn tưởng ra cương thi mắt xanh xuống tay ác độc. Nhưng đợi hồi lâu cũng không có cảm giác đau nó mới rút cổ lùi về sau. Rốt cuộc cũng thấy được ánh sáng, lại nhìn tiếp thì thấy Quan Thế Âm tóc đen tung bay đứng đó.

Quỷ Xa nhất thời tức điên lên. Con mẹ nó, ta là một con chim quái, rình coi thì cũng chẳng sao. Mi là một Bò Sát mà cũng bày đặt xem náo nhiệt cái gì. Tham gia xem còn chưa nói, mi còn che mắt ta lại nữa. Từ lúc nó mất đi một cái đầu đã vô cùng thấy thần giới không vừa mắt. Nên chín cái cổ lập tức rút về, tám cái đầu không ngừng chửi rủa Quan Thế Âm, còn một cái đầu vẫn thoải mái theo dõi cảnh sắc kia.

Không ngờ một cái đầu rình xem lại làm kinh động đến không khí của Mắt Xanh và Xảo Nhi. Mắt Xanh rất tức giận. Cái bọn nhiều chuyện này thật hận không thể cầm kim đâm ù mắt hết! Cho nên sau đó, đôi mắt rình coi lại bắt đầu xảy ra vấn đề. Xảo Nhi đặt tên cho chứng đau bệnh mắt vì rình xem người khác gọi là... nổi lẹo.

Lúc ấy tại đó có quá nhiều người, cương thi mắt xanh thì không sao nhưng Xảo Nhi lại không thể dễ dàng bị người ta ngắm nhìn thế được. Đương nhiên Mắt Xanh vẫn theo ý cô, ôm cô di dời trệch địa. Sau khi hai người về nhà gỗ, Quỷ Xa và Quan Thế Âm cũng theo tới. Xảo Nhi thuận tay cầm lên chén trà, đầu ngón tay giơ lên, cảnh sắc xung quanh lập tức thay đổi. Đập vào mắt chỉ thấy một cảnh trắng xóa, nhưng chạm tay vào lại cảm thấy rất cứng. Nó không giống tuyết nhưng lại rất giống gốm sứ.

Trong tay Mắt Xanh vẫn còn cầm cuốn sách hình. Nó ở đây thì không sao nhưng chỉ sợ Xảo Nhi bị lạnh nên ôm cô chặt vào lòng. Xảo Nhi giở đầu nhìn nó, một hồi lâu sau mới giơ tay cởi vạt áo nó ra. Y phục của nó cũng không rắc rối nên chiếc áo màu đen nhanh chóng rủ xuống bờ vai. Da thịt nó láng mịn trắng trẻo như ngọc sáng, ánh sáng sứ bốn phía chiếu rọi càng thêm rực rỡ.

Cô do dự trong chốc lát, cuối cùng cũng nghiêng người hôn lên mặt nó. Cô cũng là vừa học vừa thực hành, lúc này khi lật xem cuốn sách hình kia cũng nhìn qua phương pháp này. Đầu lưỡi của cô trêu chọc vành tai nó, sau đó lại rê xuống xương quai xanh. Mắt Xanh rất thích được cô hôn hôn liếm liếm thế này. Thật ra nó cũng không hiểu được ý nghĩa việc giao phối của con người, hoặc là có thể nói nó không hiểu được sự khoái cảm trong quá trình giao phối. Hai chữ này cũng không khác gì với ăn cơm, rửa tay, lót đường, đào giếng với nó. Chỉ có điều đây lại là một việc tương đối mới mẻ, cho nên có bắt đầu, có trải qua thì phải có kết thúc.

Nhưng Xảo Nhi biết chế độ phong kiến vô cùng hà khắc với trình tiết của phụ nữ. Nên càng khiến cô hiểu được ý nghĩa việc mang thân ủy thác ột người đàn ông, hiểu được việc giao phối đối với phụ nữ mà nói chính là chung thân đại sự.

Chính bởi vì cô hiểu nên cô mới dừng cảm đến thế. Cô chậm rãi hôn lên bộ ngực nó, gương mặt cô ửng đỏ như say rượu. Cương thi mắt xanh cũng thật vất vả mới coi hết màn dạo đầu. Cho dù nó biết chữ trên sách, có thể hiểu được chữ viết của loài người nhưng nó vẫn vô cùng khó khăn.

Xảo Nhi hôn đến bụng của nó, lại cắn răng quyết tâm kéo quần nó xuống. Nó nhìn vậy cảm thấy chơi rất vui nên cũng đưa tay kéo quần Xảo Nhi ra. Lần đầu tiên thấy Xảo Nhi không phản kháng khiến nó lại càng

vui sướng nên nhanh chóng cởi hết tất cả quần áo của Xảo Nhi.

Trong hang động gồm sứ, một người một thi xem như đã tương đối lỏa lồ.

Xảo Nhi nhắm mắt lại cầm lấy vật dưới người nó. Tư thế của nó khiến hành động của cô dễ dàng hơn. Nhưng nó vẫn phải chú ý đến nội dung trên sách hình. Sau đó nó cảm thấy nghi ngờ. Sao cái của nó lại không có phản ứng.

Nó không để ý đến gương mặt Xảo Nhi đỏ đến sắp bốc cháy, vẫn tỉ mỉ đánh giá nơi gọi là cỗi thần tiên kia trong sách. Nơi đó đương nhiên nhỏ hẹp, nó lại thử xem, ngay cả một đầu ngón tay cũng khó vào được.

Nó cau mày nghĩ mãi chẳng hiểu được. Vật này của nó làm sao có thể đi vào nơi nhỏ bé đến vậy đây? Hơn nữa sao cái trong sách lại to lớn vô cùng, còn của mình sao lại vừa nhỏ vừa mềm thế này?

Nó phiền não vò đầu mình, lại nghi ngờ nhìn Xảo Nhi: “Có thể nào bức tranh này vẽ sai không?”

Xảo Nhi cũng đỏ mặt hỏi: “Sách này... ờ, sách này không có sai...”

Một người một thi nhìn nhau rất lâu. Xảo Nhi cũng kiên trì cúi người nhẹ nhàng hôn lên vật kia của nó. Cương thi mắt xanh mơ màng nhìn động tác của cô. Nó vốn là thể tiên đầu phải là món ăn tuyệt vời chứ. Mối lười Xảo Nhi ngậm lấy hồi lâu nhưng cô cũng không có kinh nghiệm, không biết phải trêu chọc thế nào.

Cứ như vậy khiến cương thi mắt xanh cũng có chút ít cảm giác. Nó hơi ngạc nhiên với cảm giác khác thường bất ngờ nên nắm chặt lấy bả vai của Xảo Nhi.

Một lúc lâu, rốt cuộc vật ủ rử kia cũng có được chút phản ứng, bắt đầu từ từ cứng lên. Nó ôm chặt lấy Xảo Nhi nhưng vẫn xem những hình vẽ trong sách. Xảo Nhi đoạt lấy cuốn sách vứt qua một bên, cầm tay của nó lướt lên đầu vai mình.

Theo hành động nhả ra ngậm vào của Xảo Nhi, nó bắt đầu khẽ quay mặt đi. Thế nhưng bên khóe môi lại hơi mọc ra hai cái nanh. Xảo Nhi hơi mệt nên tạm thời dừng động tác lại. Nó xoay người đặt Xảo Nhi lên vách sứ, đột nhiên hôn lên cô.

Sau một lúc chiếc nanh của nó đã dài ra rất nhiều nên không tiện hôn lên môi nữa. Xảo Nhi thử thăm dò liếm liếm lên nanh của nó, không ngờ Mắt Xanh lại nhanh chóng né đi. Cô hơi khó hiểu nhưng vẫn kè lại liếm lên nanh của nó. Thân thể nó khẽ run phát ra tiếng rên rỉ khe khẽ. Rồi tiếng thở dốc tăng lên, đột nhiên nó ẩn cô lại trên đất. Hai chiếc nanh cọ sát lúc nhẹ lúc mạnh ở bên môi Xảo Nhi, âm thanh phát ra khỏi cổ họng hoàn toàn thay đổi âm sắc.

Vì hai người ôm lấy nhau nên Xảo Nhi có thể cảm giác được vật kia của nó đã to lớn ngẩng đầu lên, nhẹ nhàng cọ vào bắp đùi cô. Cổ họng cô khẽ lên xuống khát khao, trong lòng vẫn khẩn trương. Nhưng tên đã lấp vào cung, lưỡi cô không ngừng trêu chọc liếm láp lên chiếc nanh nhọn của nó. Nó khẽ gầm gừ, vật to lớn kia cũng không ngừng ma sát giữa hai chân cô. Nó lại lật cuốn sách kia ra xem một lần nữa, sau đó dùng một tay cầm vật của mình đưa vào chốn đào nguyên chưa được khai khẩn của cô.

Xảo Nhi nhướn mày khẽ rên lên. Nó anh dũng tiến lên tung hoành cỡi đất. Chỉ trong chốc lát nó ngửi thấy mùi máu tươi, không cần nhìn cũng biết Xảo Nhi đã chảy máu. Nó hơi lúng túng, vội vàng lật cuốn sách kia ra xem. Lúc này nó mới bình tĩnh lại, rồi vội vàng cúi đầu nhìn Xảo Nhi.

Tay Xảo Nhi lại cướp lấy cuốn sách ném ra xa, choàng tay qua kéo cổ nó nhẹ nhàng hôn lên hai chiếc nanh. Rốt cuộc nó không kiềm chế được nữa, mạnh mẽ nhấp nhô trên người cô.

Trong cảnh tường sứ trắng bao quanh, sắc xuân tươi đẹp khôn cùng.

Quan Thế Âm và Quỷ Xa rình lén rất lâu ở nhà gỗ nhỏ nhưng bên trong nhà lại không hề có động tĩnh gì. Một hồi lâu rốt cuộc Quan Thế Âm không nhận được hóa thành con muỗi bay vào nhà thăm dò. Thế mà bên trong không một bóng người.

Một người một chim đều khó hiểu. Rõ ràng là thấy vào nhà nhưng sao lại không có ở đây?

Hai người tìm kiếm một lúc lâu cuối cùng cũng không thấy nên tiếc nuối thở dài. Không lâu sau lại oán giận lẫn nhau, ai cũng cảm thấy là do sai lầm của đối phương. Cãi nhau chưa đã lại vung tay, cuối cùng Quỷ Xa không địch lại nên bỏ chạy.

Một hôm nào đó, Quan Thế Âm muốn giải được sự nghi ngờ nên nói bóng nói gió với Phàn Thiếu Hoàng. Lúc nhắc đến chuyện này Phàn Thiếu Hoàng khẽ thở dài: “Có thể giấu được linh thức của mi, coi như đạo pháp của cô nhóc này cũng có ít thành tựu.”

Hiển nhiên Quan Thiên Uyển vô cùng náo nhiệt, nhưng Quan Thế Âm nghĩ đến mấy câu chuyện nhạt nhẽo của Như Lai Tây Thiên... ơ không, kinh Phật mới đúng nên hẳn lại suy nghĩ phải quay về. Lúc gần đi hẳn đến thăm Phàn Thiếu Hoàng, về mặt cực kì trịnh trọng: “Bạn tiên Ứng Long, bần tăng phải trở về Tây Thiên rồi, nhất định cũng sẽ gặp vài đồng liêu. Hay là bần tăng chuyển lời cho rồng Băng Di giúp cậu. Quan hệ của hai người không tầm thường, nếu như nó biết cậu bị giam giữ, khẳng định sẽ không thể ngồi yên không ngó đến.”

Trên trán Phàn Thiếu Hoàng nổi gân xanh: “Muốn cút thì cút ngay cần chi phải lảm lời.”

Quan Thế Âm vẫn không có ý định rời đi: “Bạn tiên, bần tăng cũng là có lòng tốt mà, bạn tiên có gì phải khó chịu như thế?”

Phàn Thiếu Hoàng quát lên như sấm: “Có điều kiện gì cứ việc nói thẳng, khỏi phải lải nhải.”

Lúc này Quan Thế Âm mới vui vẻ: “Thật ra thì cũng không có yêu cầu gì cao. Bần tăng đi ra ngoài lâu nay dù sao cũng phải mang thứ gì trở về để dễ bề nói chuyện với Như Lai... Chỉ cần bạn tiên tặng cho bần tăng một ít đơn thuốc dưỡng da thẩm giọng thì nhất định bần tăng sẽ giữ kín kể chuyện của bạn tiên, không hề để thoát ra ngoài dù chỉ một chữ.”

Phàn Thiếu Hoàng khinh bỉ, cuối cùng cũng ấy đơn thuốc. Quan Thế Âm cất vào ngực, vui vẻ định đi thì lại như nhớ ra điều gì, liền xoay người nói tiếp: “Thật ra nói cho Băng Di cũng vô dụng. Từ sau khi cậu hạ phạm, bạn tiên Băng Di cũng chuyển thế luân hồi rồi.”

Phàn Thiếu Hoàng dùng ánh mắt ai oán của Xảo Nhi lườm Quan Thế Âm. Quan Thế Âm rợn tóc gáy cả người nhanh chóng bước đi.

Vừa ra khỏi Quan Thiên Uyển, hẳn nhìn thấy rất nhiều cương thi đang học, chỉ đếm sơ sơ đã gần hai trăm con, mỗi con đều tỏa ra mùi hương thơm ngát. Hẳn xoa xoa tay lại muốn nói chuyện tâm tình với Xảo Nhi: “Thí chủ Cống Hề, Tây Thiên rất lạnh, gần đây Như Lai lại không sát giới khiến ruồi nhặng bay tứ tung nhưng lại không cho đánh. Thí chủ có thể tặng bần tăng một con cương thi để bắt ruồi nhặng không?”

Xảo Nhi hơi tựa vào người cương thi mắt xanh, cười cong cong đôi mắt: “Tốt thôi, Bỏ Tát đi bắt đi, bắt được con nào thì ôm con đó đi.”

Quan Thế Âm nghe thế liền mừng rỡ tiến lên định bắt lấy một con. Như có sự lường trước, bọn cương thi thấy hẳn hăng hái tiến đến lại lập tức chạy tán đi, toàn bộ nhảy vào trong biển trốn thật xa.

Quan Thế Âm cố gắng vùng vẫy trong biển hai lần, rốt cuộc vô cùng sàu nào đi lên bờ. Xảo Nhi reu ghẹo hẳn: “Không phải ai cũng bảo rằng Nam Hải Quan Âm sao? Bỏ Tát lại không biết bơi à?”

Về mặt Quan Thế Âm nặng nề: “Hiểu biết nửa vời, thí chủ nghe nói Nam Hải Quan Âm, chẳng lẽ không nghe nói toàn bộ câu chính là Nam Mô Quan Thế Âm Bỏ Tát sao...”

Sau khi Quan Thế Âm rời đi, Quan Thiên Uyển lại khôi phục sự yên tĩnh thường ngày. Xảo Nhi vẫn dẫn chúng cương thi tiểu yêu đi xây cầu làm đường ở vùng lân cận. Đảo mắt đã đến tháng năm, thị trấn nhỏ phương nam nằm ven biển luôn có lượng mưa đầy đủ xưa nay. Duy chỉ có năm nay từ đông đến hết xuân cũng không có giọt mưa nào.

Nước ngọt tại biển vốn ít ỏi, nhưng khô hạn kéo dài khiến dân chúng khủng hoảng. Trên trần mồi rất nhiều pháp sư đến cầu mưa nhưng đều không có hiệu quả.

Khí trời càng thêm nóng bức, mới vào tháng năm như đã giữa hè. Xảo Nhi dẫn một đám cương thi đi đào giếng, một số khác thì đi lấy nước ở chỗ xa đưa đến nhà cho thôn dân. Mặc dù có thể đảm bảo nước trong ăn uống nhưng nước tưới hoa màu, gia súc thì không cách nào cung cấp được.

Xảo Nhi đành phái bọn tiểu yêu tôm cua xuống biển hỏi thăm. Có đôi khi Long Vương cũng quản việc làm mưa. Bọn tôm cua lại né tránh ậm ừ hồi lâu bị cô cấu kính gắt lên mới chịu nói: “Long Vương nói linh khí

trong khuôn viên trăm dặm gần đầu đều bị tà khí nuốt sạch, nên không đủ linh lực để làm mưa cho vùng đất này.”

Xảo Nhi lại càng kì quái: “Tà linh phương nào lại có thể thoát khỏi tai mắt của Quan Thiên Uyển và Thúy Vi Sơn hút hết tất cả linh khí trong khuôn viên trăm dặm được?”

Tiểu yêu tôm chỉ biết á khẩu để lại một câu nói rồi chạy biến đi như một làn khói: “Long Vương nói Bạt là hạn quý, hạn quý càng đông thì linh khí càng giảm.”

47. Bún thịt

Phàn Thiếu Hoàng ngồi trong trận còn Xảo Nhi nấn ná đứng trước tận một lúc lâu. Hắn đợi cô hỏi nhưng cô lại chẳng hỏi gì.

Đạo trưởng Hách gia dạy học xong, đám cương thi và tôm cua đi đến vùng lân cận lấy nước ngọt cho người dân để đảm bảo việc mỗi gia đình đều có dư nước dùng theo sự căn dặn của Xảo Nhi. Cư dân gần đó cũng biết chúng không phải là người phàm nhưng phần lớn họ vẫn đội ơn chúng. Đạo gần đây, thiên nam tín nữ đến Quan Thiên Uyển cầu mưa ngày càng nhiều. Trước cửa Quan Thiên Uyển lại khôi phục cảnh ngựa xe như nước ngày xưa.

Nhưng mưa vẫn không thể cầu được. Trong lòng Xảo Nhi biết rất rõ, bốn con bạt và một thủy tổ cương thi của Quan Thiên Uyển chỉ cần còn ở đây thì khô hạn sẽ kéo dài.

Loài người có một câu tục ngữ là “đất lành chim đậu”. Linh khí thật ra chính là sức sống của vạn vật trong trời đất, liên quan đến tuổi thọ của con người tại vùng đất. Linh khí mạnh thì đất màu mỡ, bách tính yên ổn sung túc. Linh khí kém thì đất đai cằn cỗi, cư dân nghèo nàn dễ sinh bệnh tật và tai họa.

Phàn Thiếu Cảnh cũng không nghĩ cách đối phó Quan Thiên Uyển. Có lẽ hắn đã có tính toán ngầm với Phàn Thiếu Hoàng. Một khi cương thi mất xanh sống lâu dài ở nhân gian, tất nhiên sẽ có biến cố. Cứ kéo dài như thế thì sự vận hành của thiên đạo bị cản trở, ngay cả thần giới không xuất thủ cũng không được.

Xảo Nhi ngồi trên núi đá trước trận thật lâu, nghĩ đi nghĩ lại cũng chỉ có thể để Mất Xanh mang theo bốn con bạt đến vùng biển khác sinh sống hoặc là đi du lịch khắp nơi. Thiên hạ này rất lớn, những linh khí bị hút cũng sẽ từ từ khôi phục. Trong tương lai nhiều năm sau số linh khí bị bọn chúng hấp thu không biết sẽ mang đến biết bao nhiêu ảnh hưởng cho loài người nữa.

Nhưng sau khi Mất Xanh hút hết máu của Bạt thì gần như cũng thuộc về Hỏa, tương khắc với ngũ hành của đại dương. Tuy tu luyện dưới đáy biển cũng có tiến triển, nhưng nếu sống lâu thì rõ ràng là việc không thể.

Cương thi mất xanh cũng không vui vì việc này. Bên trong nhà gỗ, nó nằm bên cạnh Xảo Nhi nói thế nào cũng không chịu đi. Những lời hay ý đẹp Xảo Nhi cũng nói một loạt, đạo lý cũng chất đầy cả xe nhưng nó vẫn không buồn để ý. Càng về sau Xảo Nhi cũng không chịu nổi quay mặt nó nhìn thẳng vào mình: “Anh có nghe thấy em đang nói gì hay không?”

Lúc này nó mới hầm hừ nói: “Bắt đầu từ hôm nay anh sẽ sống ở đây không đi đâu hết.”

Xảo Nhi cũng gục xuống theo nó, khẽ khàng vỗ về: “Vậy chúng ta đi du lịch khắp nơi được không? Em với anh vĩnh viễn ở cùng với nhau.”

Cương thi mất xanh rất tức giận: “Em gạt cương thi à! Tuổi thọ loài người nhiều lắm chỉ được trăm năm. Bây giờ em cũng đã lớn thế này rồi. Nếu như em không tu tiên thì không bao lâu nữa em sẽ chết.”

Xảo Nhi cũng tức giận: “Vậy anh mang tro cốt của em đeo lên cổ thế là lúc nào cũng có thể ở bên cạnh anh không thể rời xa.”

Cương thi mất xanh nghiêm túc suy nghĩ đến phương án khả thi này. Nhưng đến khi nó hiểu rõ được tro cốt là gì thì chẳng chịu nói ra chữ nào nữa, vẫn cứ gục đầu hờn dỗi nằm trong quan tài.

Xảo Nhi vỗ về hồi lâu cũng không có hiệu quả. Cuối cùng chỉ đành phải liên tục bảo đảm với nó mình nhất định sẽ cố gắng tu tiên, tuyệt đối sẽ không chết sớm.

Ngày hôm sau, Quan Thiên Uyển vẫn vô cùng náo nhiệt như cũ. Vô số thiện nam tín nữ đến đây xin quẻ xem vì sao vùng đất lại bị khô hạn không có mưa. Diêu Quang giỏi nhất việc lừa gạt, chỉ cần mở miệng nói vài lời khuyên răn người ta hướng thiện thì đã dụ dỗ được cả đám người tin tưởng không hề nghi ngờ.

Buổi tối Xảo Nhi vẫn dẫn một đám cương thi tằm cua đi đào giếng, lấy nước. Quả nhiên cương thi mắt xanh vẫn ăn vạ trong nhà, dù cho Xảo Nhi có dụ dỗ thế nào cũng không kéo được nó ra khỏi quan tài, nói thế nào cũng không chịu đi. Xảo Nhi không lay chuyển được nó, nên không thể làm gì khác hơn là để nó nằm trong đó.

Ngoại trừ Diêu Quang, Thiên Quyền và Khai Dương, thì Quan Thiên Uyển chỉ còn sót lại cương thi mắt xanh. Đêm tối trăng sáng sao thưa lại có một vị khách đến thăm Quan Thiên Uyển.

Cương thi mắt xanh nằm trong quan tài cũng cảm giác được hơi thở của kẻ này. Nó cảnh giác ngồi dậy, bên ngoài nhà gỗ đã có tiếng nói vang lên: “Minh Vương Đồ Tô bái kiến tân đại thủy tổ cương thi.”

Cương thi mắt xanh chưa từng nghe đến cái tên Đồ Tô này, nhưng nó biết Minh Vương. Bởi vì bị nhiễm trọc khí của địa phủ, nên Đồ Tô cũng bị thần giới đuổi đến ma giới hoang vu. Có lẽ hắn cũng lên trốn ra khi Bạt phá cấm chế của ma giới. Nên hắn biết rõ ràng vô cùng chuyện giữa Bạt và Mắt Xanh.

Cương thi mắt xanh không muốn giao thiệp với hắn. Trong lí tưởng của nó vẫn cho rằng mình là một con cương thi mặc dù không được tốt lắm. Nhưng cũng không phải kẻ hư hỏng, không nên làm bạn với yêu ma. Tựa như Đồ Tô hiểu thấu tâm tư của nó: “Đừng vội cự tuyệt, dù sao sự phiền não và khát vọng của tôi và cậu cũng giống nhau.”

Cương thi mắt xanh mở cửa nhà gỗ, Minh Vương mặc y phục và đội nón đen từ trên xuống dưới, nửa gương mặt cũng bị mũ che kín. Đôi mắt như hai động sâu, hai tay lộ ra bên ngoài cũng chỉ còn xương trắng. Hắn bị giam ở trong ma giới quá lâu nên cũng đã biến thành một đồng xương khô.

Cương thi mắt xanh lại nghĩ không ra. Rõ ràng đều ở ma giới, tại sao Minh Vương lại gầy thành một bộ xương còn Nữ Bạt lại mập như một cái thùng nước?

“Đừng tò mò, thủy tổ cương thi.” Tiếng nói của Minh Vương Đồ Tô vang vọng từ bốn phương tám hướng. Hắn khẽ nâng bàn tay xương xẩu của mình ra, dưới ánh trăng càng thêm vẻ ảm đạm: “Cậu cũng sẽ nhanh chóng bị bọn người thần giới đuổi đến ma giới thôi. Khi đó cậu sẽ chẳng khác gì tôi bây giờ. Mà so ra tôi còn may mắn hơn cậu, bởi vì chủng tộc của tôi sẽ được địa phủ thu nhận luân hồi. Còn chủng tộc của cậu lại ngoài tam giới ngũ hành, vĩnh viễn không được thần giới thừa nhận sự tồn tại.”

Thấy cương thi mắt xanh cũng không nói gì, Đồ Tô tiếp tục kích động: “Còn người phụ nữ cậu yêu mến, tuổi thọ của loài người như hoa quỳnh sớm mai, cậu chịu được với việc chia xa với cô ta hay sao?”

Mãi cho đến canh tư, Xảo Nhi mới dẫn bọn cương thi tiểu yêu về. Mắt Xanh nằm trong quan tài, cũng không để ý đến cô. Xảo Nhi tò mò chọc chọc nó, nó vẫn nằm úp không nhúc nhích. Xảo Nhi vừa buồn cười vừa giận dỗi: “Anh cứ nằm thế này không khó chịu sao?”

Cương thi mắt xanh không nói lời nào, Xảo Nhi cương quyết quay nó lại, dán mặt lên ngực nó: “Anh sao vậy?”

Một hồi lâu nó mới ra vẻ giận dỗi nói: “Em không thấy anh đang tức giận sao?”

Xảo Nhi nhào vào lòng nó cười đến cả người run rẩy. Một hồi lâu mới cạ cạ chiếc cằm của nó: “Anh giận chuyện gì mà cả tối không chịu đi ra ngoài làm việc chỉ lười biếng trong này?”

Bận rộn cả đêm khiến cô mệt mỏi lập tức rúc vào ngực nó ngủ thiếp đi.

Cương thi mắt xanh đợi một lúc lâu mới mở mắt nhìn cô đang ngủ say. Nó đưa tay cẩn thận chọc chọc mới phát hiện cô đã ngủ mất rồi. Cho nên hơi buồn bực. Tại sao không thể âm ỉ được vậy?

Tối hôm sau, cương thi mắt xanh ngồi trên núi một mình. Quỷ Xa vô cùng lo sợ đứng trước mặt nó: “Lão đại, anh tìm tôi à?”

Mắt của cương thi mắt xanh tối lại, Quỷ Xa lập tức quỳ xuống đất, chín đầu đều cầu xin tha thứ: “Lão đại tôi bị oan. Tối hôm qua tôi không có nhìn lên anh và Xảo Nhi ngủ. Tối hôm trước không có nhìn lên anh

tắm. Hôm trước nữa cũng không có ăn vụn canh cá của Xảo Nhi. Trước trước nữa càng không có nói xấu anh. Hôm nay lúc anh sai tôi đi mua bánh bao càng không có đánh rơi bánh bao xuống đất. Hu hu hu lão đại xin tin tưởng tôi, tôi vô tội...”

Cương thi mắt xanh:...

(Thời gian một nén hương kế tiếp diễn ra một trận đánh đấm, bởi vì cảnh tượng quá mức đẫm máu bạo lực nên ở đây cắt bớt 800 chữ.)

Một nén hương sau, cương thi mắt xanh lại ngồi lại trên núi lần nữa: “Mi nói xem phải làm sao thì mới có thể khiến một cô gái tuyệt giao với một chàng trai?”

Quý Xa đồng loạt nghiêng chín cái đầu, suy tư hồi lâu cuối cùng cũng có đáp án: “Cái này đơn giản thôi. Chỉ cần chàng trai này có thể khiến cho cô gái thấy mình là một tên khốn kiếp là được. Ví như anh có thể làm thế này... còn có thể làm thế này...” Truyền thụ kinh nghiệm xong nó lại bắt đầu giở thói nhiều chuyện: “Lão đại anh lại thích cô gái nhà ai muốn vung đao cướp tình à? Ồi chà, ha ha, cô gái này nhất định rất xinh đẹp đây...”

Cương thi mắt xanh không rảnh nghe nó nói nhảm liền xoay người rồi đi. Quý Xa ở phía sau bỗng cảm thấy không ổn: “Lão đại, nếu để lão nhị biết được sự thật thì anh phải cẩn thận đó...”

Buổi trưa Xảo Nhi làm bún thịt bưng vào nhà cho cương thi mắt xanh đang viết chữ. Lần này nó nhìn thấy thức ăn lại không vui sướng như ngày thường, chỉ ném thử một miếng rồi lại phun ra: “Món của em làm càng ngày càng khó ăn.”

Xảo Nhi hoang mang cầm chiếc đĩa gấp một miếng lên ném thử: “Cũng được lắm mà, anh sao vậy?”

Cương thi mắt xanh cầm bút chỉ chỉ cô: “Dáng vẻ của em càng lúc cũng càng xấu.”

“Còn nữa!” Cương thi mắt xanh đánh giá Xảo Nhi từ trên xuống dưới một lần: “Vòng eo của em càng lúc càng to.”

“Điều Quang, gọi bọn chúng ăn cơm,” Xảo Nhi vẫn không đổi sắc mặt bưng khay bún thịt đi ra ngoài. Cương thi mắt xanh còn chưa kịp chạy theo cướp lại thì cô đã ra khỏi cửa. Ở ngoài mặt trời đang chói lóa nên nó không dám bước ra.

Thế là nó chỉ biết một mình ngồi trong nhà gỗ giận dỗi. Gì chứ, mới nói có hai câu đã tức giận thật rồi. Tức giận thì thôi đi, lại còn bưng bún thịt đi mất. Bưng đi cũng không nói, nhưng ít nhất cũng phải chừa lại ỉnh vài miếng chứ...

Nó đau khổ sờ sờ bụng của mình, hu hu bún thịt ơi...

25. Chương 48 - 49

48. Cương thi các người... không gặm xương chứ?

Xảo Nhi đã xài hết thùng nước thứ tư. Tình hình hạn hán ngày càng nghiêm trọng, đất đai nứt nẻ, hoa màu đã chết héo. Chỉ còn lại vài con gia súc bò dê ốm yếu gây trở xương nằm trong chuồng chờ chết.

Một số dân chúng đã bắt đầu đi nơi khác lánh nạn. Cương thi mắt xanh vẫn còn ăn vạ nằm trong quan tài. Xảo Nhi thật không biết phải sao cho phải.

Lúc Minh Vương Đồ Tô đến đây lần nữa thì Mắt Xanh đang luyện viết chữ trong nhà gỗ. Nó đã viết đến trình độ chữ chữ nở hoa, nhỏ nhắn khéo léo, giống y như đúc chữ viết của Xảo Nhi.

“Không biết thủy tổ cương thi suy nghĩ thế nào rồi?”

Cương thi mắt xanh ngẩng đầu nhìn hán: “Tôi phải vạch rõ ranh giới với Quan Thiên Uyển.”

Nó đã suy nghĩ kĩ. Bây giờ Quan Thiên Uyển đã trở mình. Nếu ngày đó nó thành công thì Quan Thiên Uyển đương nhiên sẽ vô sự. Cho dù nó thất bại thì Quan Thiên Uyển cũng sẽ không phải chịu bất kì ảnh hưởng gì. Đồ Tô cũng là kẻ thông minh, đương nhiên hiểu được ý của nó: “Việc này rất dễ làm. Phụ nữ rất hay ghen. Chỉ cần cậu tìm một người nằm chung giường, sau đó...”

Tối hôm đó cương thi mắt xanh và một bộ xương khô bàn bạc rất lâu.

Kết quả là sau nửa đêm Xảo Nhi về nhà chỉ hơi bất ngờ khi thấy cương thi mắt đỏ và cương thi mắt xanh đều nằm trong quan tài. Dù sao hai con cương thi này cũng không thể vụng trộm, huống chi đều là cương thi nam cơ mà. Cô cũng không hiểu rõ đang xảy ra chuyện gì cả.

Cương thi mắt xanh thấy cô về nên càng ôm chặt lấy cương thi mắt đỏ bên cạnh: “Sau này anh sẽ ngủ chung với nó, nó mới là đồng loại của anh.”

Cương thi mắt đỏ cứ mặc cho nó ôm, đôi mắt cứ nhìn hết đồng rồi lại sang tây. Xảo Nhi nheo mắt nhìn Mắt Xanh: “Anh lại nổi điên gì nữa?”

Cương thi mắt xanh thấy cô không hề ra vẻ vô cùng tức giận, vội vàng vàng gặm một cái lên mặt của Mắt Đỏ: “Không cho phép em ngủ ở đây. Hiện giờ anh muốn ngủ với nó. Anh thích nó, không thích em.”

Xảo Nhi chống nạnh trừng mắt nhìn nó hồi lâu. Rốt cuộc tiện tay lấy một tấm giấy màu vàng, dùng ngón tay trích máu viết lên bùa giam ma rồi nhấc nắp quan tài dán bùa vào. Sau đó dứt khoát đóng kín nắp lại.

Cô xoay người đi ra phía sau điện thờ, chỉ trong chốc lát đã thấy đạo sĩ Hách gia vội vã chạy đến. Đến khi bọn họ mở nắp quan tài ra và thấy hai con cương thi đang nằm song song với nhau thì nhất thời giận đến tím mặt.

Hách Nhân lại càng tức sùi cả bọt mép: “Tên cương thi lớn mặt dám vấy bẩn lão tổ ngàn thu thuần khiết của nhà ta!” Lời còn chưa nói dứt, lá bùa trong tay đã hóa thành đốm lửa nện lên người của cương thi mắt xanh không ngừng.

Đạo pháp đương nhiên không đối phó được cương thi mắt xanh. Chỉ có điều làm cháy loang lỗ xiêm ý của nó, đầu tóc thì nám đen. Đến khi Hách Nhân liên tục mắng chửi Hồng lửa gạt bắt cóc lão tổ nhà mình xong, rốt cuộc Xảo Nhi cũng ngồi xuống cạnh nó: “Anh muốn làm gì?” Lần đầu tiên cô dừng cảm nhìn thẳng vào ánh mắt của nó. Đôi mắt xanh sâu như đầm nước đang chảy róc rách, giống như một giấc mộng mênh mông: “Nói cho em biết anh muốn làm gì? Nếu như anh muốn rời xa em, anh có thể đi. Dù sao anh chạy rất nhanh em sẽ không thể nào đuổi kịp.”

Cương thi mắt xanh cúi đầu, tay xoắn lấy vạt áo, một hồi lâu nó mới cất tiếng: “Hiện tại anh dự định rời khỏi đây một thời gian ngắn, dù sao em cũng muốn anh đi.”

Xảo Nhi tựa đầu vào ngực nó, nhịp tim của nó mạnh mẽ vô cùng, nhưng đáng vẻ thì lại như một cô vợ nhỏ. Thật lâu sau Xảo Nhi mới cất lời: “Anh muốn đi đâu?”

Cương thi mắt xanh xoa đầu cô: “Đi đến chỗ một người bạn cách đây rất xa. Anh cũng mang theo bốn con bọ đi, nơi này có thể đổ mưa rồi.”

Xảo Nhi không ngẩng đầu nhìn nó, một lúc lâu mới hỏi một cách buồn bã: “Bởi vì anh muốn đi nên cố ý chọc giận em sao?”

Cương thi mắt xanh không trả lời cô. Xảo Nhi cũng không hỏi đến nữa. Cô ngẩng đầu khẽ hôn lên cằm của nó: “Anh đi đi.”

Đêm hôm đó, cương thi mắt xanh mang theo bốn con bọ rời khỏi Quan Thiên Uyển. Xảo Nhi đưa bọn chúng xuống núi và tặng ổi con vài bộ quần áo sạch sẽ. Đạo trưởng Hách gia vốn không vui khi thấy lão tổ ngàn thu của mình đi theo cương thi mắt xanh. Nhưng trời đã hạn hán thế này, ai cũng biết phải nên làm sao.

Đưa tiễn ngàn dặm cũng phải chia tay. Xảo Nhi dừng bước dưới chân núi Quan Thiên Uyển: “Chăm sóc mình thật tốt, khi nào thèm ăn thì về đây, em sẽ làm nhiều món ngon cho anh.”

Mắt Xanh cúi đầu nhìn cô thắm thiết, thật lâu sau mới vuốt ve mặt cô: “Em đừng buồn.”

Xảo Nhi lắc đầu cười: “Em không buồn, em sẽ ở đây chờ anh.”

Cho nên cương thi mắt xanh xoay người rời đi.

Tốc độ của mấy con bọ rất nhanh, thoáng chốc đã biến mất trong bầu trời đêm. Việc đưa tiễn cũng chỉ làm tăng thêm nỗi sầu li biệt mà thôi. Đạo trưởng Hách Nhân đi theo phía sau Xảo Nhi, thấy cô vẫn ngây ngô nhìn vào khoảng không nên không nhịn được thở dài thườn thượt: “Muốn khóc thì khóc đi.”

Xảo Nhi quay đầu nhìn ông, cô vẫn cười nhạt: “Tôi sẽ không khóc. Bởi vì khi tôi khóc, anh ấy sẽ cảm thấy tôi không hạnh phúc.”

Sau khi bốn con bọ và Mắt Xanh rời đi, Xảo Nhi bắt đầu lập đàn cầu mưa. Linh khí vùng lân cận nhanh chóng được bổ sung. Cô mượn linh khí của Linh Sơn phía xa, lại kêu bọn tôm cua đi tìm Long Vương nói giúp.

Sáng sớm hôm sau, vùng gần Quan Thiên Uyển đã bắt đầu đổ mưa. Cơn mưa to xối xuống khiến đất đai ẩm ướt, tưới mát cả ruộng đồng. Xảo Nhi lấy trâu châu trong tủ đi đổi ít tiền, cười Quỷ Xa đến nơi phi nhiều mua ít hạt giống lương thực, để tránh việc ảnh hưởng đến nông canh trong mùa hạn hán lần này.

Không có Mắt Xanh và mấy con bọ ở đây, linh khí xung quanh được bổ sung nên dần dần dồi dào. Bọn cương thi ở Quan Thiên Uyển vẫn ngày ngày đi học. Bây giờ bọn chúng đã hiểu biết rất nhiều về tập tính của cuộc sống con người. Có thể trao đổi ngôn ngữ với loài người, chỉ có điều khi viết chữ thì vẫn có sai sót.

Những ngày qua không đi lấy nước nữa bên bọn chúng khá rảnh rỗi. Quan Thiên Uyển cũng vắng lặng đi không ít. Chỉ có thiếu năm con cương thi thôi nhưng thật giống như cả bảy cương thi cũng không còn hoàn chỉnh nữa.

Xảo Nhi ở trong nhà rất lâu, không có Mắt Xanh khiến nhà vô cùng an tĩnh. Chưa bao giờ cô biết hóa ra ở trong nhà gỗ nhỏ lại có thể nghe được tiếng thủy triều lên xuống. Cô nằm trong quan tài trống trải khá lâu, không dễ dàng gì mới có thể nhớ lại hết tất cả chuyện trước đây của Mắt Xanh, lại không biết hiện giờ nó ra sao.

Hiển nhiên là ngủ không được nên Xảo Nhi mang rượu đến thăm Phàn Thiếu Hoàng. Tinh thần hẩn ở trong trận vẫn tốt, hồn phách đã bắt đầu kết thành thực thể. Khi thấy Xảo Nhi, hẩn vẫn ngồi trên đệm cỏ, rất lâu mới cất tiếng: “Muốn hỏi gì?”

Xảo Nhi nghiêng bình rượu trên mặt đất, tiếng nói mang theo sự oán giận: “Phương thuốc bổ thi lần trước có vấn đề.”

Phàn Thiếu Hoàng nghe thế cũng không bất ngờ: “Phương thuốc đó vốn giúp cho nó và máu của Bạt hòa hợp lại làm một. Nó kế thừa sức mạnh của Bạt, đương nhiên cũng phải gánh lấy trọc khí trên người của cô ấy.”

Xảo Nhi ném bình rượu đi, cô rất tức giận: “Nhưng ngay từ đầu anh lại không nói.”

Phàn Thiếu Hoàng nhếch nhẹ khóe môi: “Vô lượng thọ phật, bản đạo nghĩ rằng các người cũng biết.”

Xảo Nhi ngồi bó gối trên ghềnh đá trước trận. Gió núi thổi nhẹ qua mái tóc cô tung bay phấp phới. Cô yên lặng như một pho tượng. Phàn Thiếu Hoàng chỉ gõ nhẹ lên vách núi, không ngờ lại kết hợp với gió biển tạo nên âm thanh rất véo von. Xảo Nhi khiếp sợ tu vi của hẩn, thần tộc chuyển thế, năng lực quả nhiên bất phàm.

Đương nhiên Phàn Thiếu Hoàng cũng chú ý đến ánh mắt của cô, nhưng tiếng nói vẫn hờ hững: “Còn vấn đề gì không? Bản đạo cũng có vài năm làm thầy đoán số, có gì không hiểu cô cứ hỏi.”

Xảo Nhi đã bắt đầu không còn tin hẩn: “Hỏi có ích gì? Hỏi anh thì anh cũng đâu nói, mà cho dù có nói thì cũng không rõ ràng. Nói là anh gạt tôi thì anh lại không thừa nhận. Không thừa nhận lại tiếp tục gạt tôi. Hiện giờ chúng ta đã ở chung một chiến tuyến, tôi không muốn hỏi anh gì nữa cả.”

Phàn Thiếu Hoàng vừa gõ nhẹ vách đá vừa uống rượu. Rõ ràng tâm trạng hẩn không tệ, giọng nói cũng có ý cười: “Chúng ta vĩnh viễn không thể nào chung một chiến tuyến. Mong muốn của tôi và cô giống như mây trên trời và bùn dưới đất.”

Cương thi mắt xanh ở chỗ của Minh Vương Đồ Tô. Đây là một lòng núi, cửa vào là một nơi rất bí ẩn dưới vách núi rất khó phát hiện ra. Kế hoạch Đồ Tô rất đơn giản. Hắn muốn liên lạc hết với những chủng tộc bóng tối bị ảnh hưởng của trọc khí nhân gian các nơi. Rồi tìm một thời gian mở ra cấm chế của ma giới để thả ra tất cả những yêu ma bị giam cầm tại đó. Sau đó tìm một nơi xây dựng lên vương quốc hùng mạnh đi phân tranh với thần giới.

Tạm thời Mắt Xanh vô cảm đối với những việc này. Mục tiêu của nó chỉ là không muốn đi vào ma giới. Nó chỉ muốn ở nhân gian hầu bên Xảo Nhi đến khi cô đắc đạo thành tiên mới yên tâm. Nhưng bây giờ rời xa thế này khó bảo toàn được Xảo Nhi sẽ không bị ai bắt nạt.

Khi trời sáng, cương thi mắt xanh nằm trong quan tài cũng không ngủ được. Bên ngoài ánh nắng rực rỡ đương nhiên nó không thể đi ra. Cũng may lòng núi này quanh năm không thấy mặt trời, trong động thì tối đen không thấy được cả bàn tay, vì thế nó mới có thể tự tại hơn chút.

Bởi vì nó đến vội vàng nên Đồ Tô chỉ kịp ra lệnh cho bọn thuộc hạ chuẩn bị quan tài cho cương thi mắt xanh. Còn của bốn con bata thì buổi tối mới đi ra ngoài mua. Cho nên ban ngày bọn chúng chỉ có thể ngủ chung với nhau. Trước kia bốn con bata ở dưới đáy biển của Quan Thiên Uyển cũng không có quan tài. Nhưng dù sao thân hình bốn con cũng cao lớn, hơn nữa cương thi mắt đỏ cũng ngủ không ngoan. Cả ngày hai con cương thi động cổ cứ bị nó đập rớt ra khỏi động đến bốn lần. Thân thể cương thi cứng rắn, vóc người lại cao lớn, mỗi lần té xuống đều vang lên tiếng xương vỡ vụn.

Bởi vì cương thi áo đỏ ngủ khác đầu với ba con kia nên tránh được thảm kịch rớt xuống đất đá. Còn cương thi mắt đỏ thì lại ngủ vô cùng thư thái. Theo hai con cương thi cổ động nói sáng hôm qua Mắt Đỏ nằm mơ thấy được ăn đậu ngự. Nhưng cương thi áo đỏ cảm thấy gì đó không ổn, cúi đầu nhìn mới phát hiện ra chân trái của mình thiếu mất một đầu ngón chân. Thế là cương thi mắt đỏ bị cương thi áo đỏ đuổi đánh tới tấp.

Bởi vì Minh Vương Đồ Tô nhận được báo cáo của binh lính xương khô nói rằng đêm qua có sáu bảy tên lính đã chết bất đắc kì tử, tan xương nát thịt, nên hắn đặc biệt đến đây để kiểm tra thật hư. Cả căn nhà đá đều không có dấu vết ngoại xâm, chỉ có phía dưới chắt một đồng xương vụn. Cương thi mắt đỏ còn đang vui mừng: “May là đêm qua kẻ địch chỉ giết mấy bộ xương khô. Không thôi cũng đã mò đến quan tài của chúng ta rồi, quá to gan mà.” Hai con cương thi động cổ mặt mũi ảm đạm nhìn nó không nói câu nào.

Đồ Tô cũng nghĩ mãi không hiểu. Nơi này của hắn là động phủ bí mật trước khi hắn bị đuổi vào ma giới, bên ngoài còn giảng cấm chế của nó, nếu có người ngoài đi vào nhất định nó sẽ biết. Hắn nghi ngờ rất lâu, rốt cuộc không nhận được có một hôm nói bóng nói gió với Mắt Xanh: “Thủy tổ cương thi, cương thi các cậu... không gặm xương chứ?”

49. Chung một chiến tuyến

Thần giới rất ít quan tâm đến việc yêu ma làm loạn. Bởi vì lũ yêu ma phần lớn đều chia năm xẻ bảy nên cũng chẳng làm nên việc lớn. Nhưng lần này Minh Vương Đồ Tô lôi kéo những chủng tộc bóng tối khiến thần giới cảnh giác. Nói theo cách của Quan Thế Âm chính là hòa bình quá lâu thế nên mấy tổ chức phản thần nóng người cũng chẳng có gì sai.

Mới đầu thần giới không can thiệp vào việc này. Cho nên thế lực của Đồ Tô mới có thể lớn mạnh. Hắn rất có tài trong việc lôi kéo nhân tâm, luôn đối với cương thi mắt xanh như là anh em. Hắn lớn hơn Mắt Xanh, nên Mắt Xanh được xem như Lão Nhị ở đây.

Đối với cách nhìn của cương thi mắt đỏ đương nhiên là: Lão Đại à, thật ra thì từ trong xương cốt, mạng anh chính là Lão Nhị...

Xảo Nhi không dễ dàng gì tìm được vách núi này. Quỷ Xa chở cô bay đến sắp gãy cánh, cuối cùng cô vận dụng thuật phép Tiên Hạc Truy Tung mới phát hiện ra mùi của cương thi. Men theo mùi cương thi đi vào lòng núi khiến Quỷ Xa hơi sợ hãi. Ngoài trời đã tối đen, đúng lí đây chính là thời gian hoạt động của các chủng tộc bóng tối. Lỡ như Lão Đại không có ở đây, hoặc đột nhiên Lão Đại bị cận thị, mù, điên hay choáng không nhận ra nó và Xảo Nhi thì phải làm sao đây?

Nhưng Xảo Nhi cố ý muốn đi vào, nó chỉ đành phải chờ cô đi. Nó vừa oán trách vừa đi vào trong vô cùng cẩn thận. Bất cứ lúc nào cũng ở trong tư thế sẵn sàng chuẩn bị chạy trốn, trong miệng còn nói thầm: “Tại

sao mình lại sinh ra có chín cái đầu chứ. Nếu như sinh chín cái chân chẳng phải sẽ không còn sợ bất cứ con yêu quái nào nữa hay sao?”

Xảo Nhi nghe vậy lại bật cười: “Sinh ra chín cái chân thì mi đã bị thọt rồi.”

Đồ Tô là người đầu tiên phát hiện ra cô. Dù sao nơi đây là động phủ của hắc, cửa động ngay vách núi cũng được hắc đặt cấm chế. Chỉ là phần lớn đạo pháp của Xảo Nhi được truyền thừa từ Phàn Thiệu Hoàng. Pháp thuật của Phàn Thiệu Hoàng luôn luôn tinh xảo, nhất là luyện đan và phá pháp. Còn bản thân cô lại tinh thông đủ loại sách nên việc phá giải trận pháp và thuật pháp chẳng có gì là khó. Cô đi thẳng vào đây chẳng gặp nguy hiểm gì.

“Khách quý đến cửa không thể từ xa đón tiếp quả thật là thất lễ.” Sau hẻm núi quanh co tầm tối có một cửa động hiện ra. Cửa động hẹp chỉ đủ ột người trườn vào và Đồ Tô lại đứng chờ đón ngay đó.

Hắc không khó gì đoán ra mục đích của Xảo Nhi đến đây. Lại biết cô là bạn của cương thi mắt xanh, cho nên quyết định yên lặng theo dõi diễn biến.

Xảo Nhi thấy chỉ có một mình hắc nên cũng thở phào nhẹ nhõm: “Bần đạo là Cống Hề, lần này đặc biệt đến gặp gỡ Minh Vương.”

Đồ Tô hơi do dự. Xảo Nhi thuộc dòng thuật pháp chính tông lại còn có căn cơ và tu vi của Phàn Thiệu Cảnh. Đồ Tô tuy không đoán ra thực lực của cô, nhưng lại thấy cô một mình đến động phủ của mình thì cũng biết cô rất can đảm: “Là vinh hạnh của bốn vương, xin mời chân nhân theo bốn vương uống tách trà.”

Xảo Nhi đi theo nó đến một gian thạch thất. Không khí trong lòng núi vô cùng ẩm mốc. Cả đám chủng tộc bóng tối cũng không cần hô hấp để duy trì sinh mệnh. Cho nên cả lòng núi chỉ có gian phòng này được bài trí thông thoáng có thể đãi khách.

Đợi Xảo Nhi ngồi vào chỗ của mình thì tên lính xương khô mới dâng trà lên. Đồ Tô liền thử dò xét mục đích đến đây của cô: “Nếu như hôm nay chân nhân đến thăm hiền đệ của bốn vương thì thật là không đúng lúc, cậu ta ra ngoài vẫn chưa về.”

Xảo Nhi mỉm cười: “Không, hôm nay bần đạo đến đây vì Minh Vương.”

Lúc này Đồ Tô mới cảm thấy hứng thú: “Chân nhân nói thật khó hiểu.”

Xảo Nhi từ từ nhâm nhi tách trà, không hề có sự đề phòng: “Bần đạo biết Minh Vương chí ở tam giới, có lòng tranh giành hoàng đồ bá nghiệp. Cổ thần trong tam giới có được chí hướng này thật sự không nhiều lắm.”

Minh Vương vẫn chưa biết được cô là địch hay bạn. Tuy trong lòng hoài nghi nhưng trên mặt vẫn không đổi sắc: “Chân nhân khen nhầm rồi.”

Xảo Nhi ra vẻ như không biết tâm tư của hắc: “Nhưng vốn dĩ với thân thể hôm nay của Minh Vương e là khó có thể hoàn thành được nghiệp lớn kia rồi.”

Đồ Tô liền nhíu mày. Đây quả thật là điểm hắc lo lắng. Thân thể này ở trong ma giới quá lâu chỉ còn lại một bộ xương trắng. Xương thịt có lẽ sẽ phát triển trở lại. Nhưng muốn cơ thể hoàn toàn chịu tải được thần lực của hắc thì cần tốn rất nhiều năm tháng để điều dưỡng. Trước mắt hắc lại không có khả năng này.

“Chẳng lẽ chân nhân có cách giúp cho bốn vương?” Ánh mắt hắc nhìn Xảo Nhi cuối cùng đã khác đi. Lúc trước hắc chỉ cho rằng cô là người trong lòng của cương thi mắt xanh. Hiện tại lại cảm thấy nữ đạo sĩ này cũng có thể lôi kéo thành chiến hữu.

“Biện pháp thật đúng là có một.” Xảo Nhi mỉm cười như cũ. Cô có thể cảm giác được thái độ chuyển biến của Đồ Tô đối với mình: “Nhắc tới cũng vừa khéo, lịch kiếp Ứng Long hạ phạm để tiêu diệt Nữ Bạt chắc Minh Vương cũng rõ. Lúc Ứng Long chờ đợi luân hồi, có một người bạn của hắc đã giáng sinh giúp hắc độ kiếp.”

Cô ra vẻ lơ đãng đánh giá Đồ Tô đang ngồi trước bàn đá. Bàn tay xương xẩu của Minh Vương đang ấn chặt trên bàn: “Bạn thân của tên hẹp hòi đó là Băng Di?”

Xảo Nhi chưa trả lời: “Thần thượng cổ cho dù chuyển thể nhưng cũng giữ được thần thể. Hiệu dụng của thần thể thì chắc Minh Vương cũng biết rõ.”

Đồ Tô không nói gì. Dĩ nhiên hẳn hiểu lịch kiếp chuyển thể của thần thượng cổ sau khi thành công sẽ mượn thần thể này tạo thành tiên lục. Bởi vậy có thể thấy được cơ thể này rất quý giá. Nhưng hẳn vẫn có chỗ không hiểu: “Vì sao chân nhân lại giúp đỡ bốn vương?”

Xảo Nhi mỉm cười nhìn hắn: “Minh Vương, sinh mệnh của loài người vô cùng ngắn ngủi. Bần đạo cũng không biết mình có thể tu thành chính quả hay không. Nhưng có đôi khi bần đạo cũng phải suy tính cẩn thận. Cho dù bần đạo trải qua muôn vàn khó khăn để tu thành chính quả thì cũng chỉ là một tiểu tiên thấp hèn. Còn nếu Minh Vương thành công, dựa vào tình bạn của Minh Vương và Hồng, bần đạo vốn không đến nỗi sẽ vẫn làm một tiểu tiên thấp hèn rồi đúng không?”

Đồ Tô nhanh chóng tin tưởng: “Đó là đương nhiên. Huống chi chờ khi bốn vương không chế được U Minh Địa Phủ, cô cũng không cần tái nhập luân hồi. Đến lúc đó cô có thể cùng với hiền đệ của tôi ân ái mãi mãi bên nhau. Chân nhân, Bằng Di chuyển thể là ai? Giờ hẳn đang ở đâu?”

Nụ cười của Xảo Nhi càng rạng rỡ hơn: “Đạo trưởng Phàn Thiệu Cảnh của Thụy Vi Sơn.” Cô đưa một tờ giấy sang và lên tiếng lần nữa: “Nhưng Phàn Thiệu Cảnh là Bằng Di chuyển thể, muốn cướp thân thể sợ là không dễ gì. Ở chỗ bần đạo có một cách cướp thân xác một cách kì diệu, nếu Minh Vương tin tưởng bần đạo thì có thể làm theo.”

Đồ Tô nhận lấy tờ giấy kia, nghĩ đến thần thể sắp rơi vào tay thì trong lòng vui mừng khôn xiết. Nếu như có thể, ai lại chịu đựng sống trong dáng vẻ xương khô này chứ?

Hắn vẫn còn chút đề phòng với Xảo Nhi. Cô cũng không buồn để ý đến chỉ khe gập đầu với nó rồi đứng dậy chuẩn bị rời đi. Đồ Tô tự mình tiến cô ra ngoài, nhìn bài thuốc cướp thân thể trong tay không ngừng suy nghĩ xem có được hay không?

Khi Xảo Nhi trở về Quan Thiên Uyển thì ba đồ nhi của cô đã hành hạ đám thiện nam tín nữ đến loạn cả lên. Ba người phân công nhau rõ ràng. Đại sư huynh Diêu Quang có tài ăn nói thì chịu trách nhiệm giải vây. Nhiệm vụ chính là khoát lác bậy bạ, dụ dỗ đối phương không còn phân biệt được trời trăng mây nước gì cả. Diêu Quang vốn là một anh chàng đẹp trai, lại thêm miệng lưỡi ngọt ngào, nhân duyên cực kì tốt. Vô số lần trong khi giải vây cũng có thể múa bút thành thơ. Thật sự hoàn toàn xứng đáng với chiêu bài sống của bộ mặt Quan Thiên Uyển.p>

Đệ tử thứ hai là Khai Dương lại trung hậu đảng hoàng, rất có tính nhẫn nại, chịu trách nhiệm tiếp đãi khách khứa. Từng có người lên Quan Thiên Uyển gây hấn chỉ vào mũi Khai Dương mắng liên tục một canh giờ. Nhưng Khai Dương chẳng hề cau chân mày lấy một lần. Cuối cùng cũng vẫn là những khách hành hương không chịu được đồng loạt xông lên mắng tên kia bỏ chạy. Xảo Nhi rất yên tâm với thái độ phục vụ của Khai Dương. Hẳn có thể bỏ thời gian mấy ngày mấy đêm này một cánh cửa, đương nhiên sẽ không để ý đến việc bị người ta mắng chửi mấy canh giờ. Huống chi việc bị mắng thật sự dễ dàng hơn việc này của rất nhiều.

Đồ đệ nhỏ nhất Thiên Quyền từng là một tên ăn mày. Thói quen nghề nghiệp của ăn mày là luôn câu nệ với chuyện tiền nong. Phàm là có ai muốn len lén không bỏ tiền hương hỏa thì Thiên Quyền sẽ lập tức ra tay thu hồi trở về. Chỉ là lúc đầu hắn thích ôm bắp đùi của khách hành hương gào lên: “Đại ca/đại tỉ, tiểu nhân rất đáng thương làm ơn bố thí đi...” Nhìn thấy Cống Hề chân nhân khiến mọi người xôn xao cả lên. Có khách hành hương ra giá thật lớn để chỉ xin Xảo Nhi bói ột quẻ. Quẻ thì Xảo Nhi cũng có thể bói, cô đã từng học đoán mệnh số với Phàn Thiệu Hoàng. Nhưng bởi vì học không lâu mà mệnh số của nhân gian lại quá phức tạp, thường xảy ra rất nhiều biến cố nên không phải đoán là trúng ngay.

Cô chỉ nói thiên cơ không thể nói bừa, nhã nhặn từ chối thỉnh cầu của đối phương. Khi đi ngang qua trận pháp của Phàn Thiệu Hoàng, cô chỉ nhìn thoáng qua bên trong rồi cất tiếng véo von: “Phàn đạo trưởng, chúng tay sẽ nhanh chóng có thể chung một chiến tuyến rồi.”

Phàn Thiệu Hoàng nhướng mắt nhìn cô, cũng không hiểu cô muốn ám chỉ chuyện gì.

Buổi tối Đồ Tô tự mình ra ngoài chọn quan tài làm bằng gỗ thượng hạng phết vàng cho bốn con bát khiển chúng nó rất hài lòng. Mặc dù sắc trời đã tối, nhưng bọn chúng đều tranh nhau nằm thử quan tài mới của

mình, nên đã đi ngủ thật sớm.

Đồ Tô đi tìm cương thi mắt xanh: “Hiền đệ, huynh có chuyện cần hiền đệ giúp đỡ.”

Cương thi cảm thấy người như hắt cũng không tệ nên lập tức gật đầu đồng ý. Khi biết được hắt muốn mình đi cản Phàn Thiệu Cảnh lại chần chừ: “Tôi sẽ dẫn một con bặt đi, để cho nó cản.”

Đồ Tô thật khó hiểu: “Việc này huynh không hiểu. Đệ đã là một con cương thi nhưng lại không cản người ư? Đệ có biết máu người ngon đến thế nào không? Huống chi đây cũng là thân thể của thượng thần chuyển thể, có được máu của hắt nhất định sẽ khiến cho công lực của đệ tăng rất lớn.”

Mắt Xanh chỉ nhìn hắt mỉm cười: “Tôi đã từng hứa với Xảo Nhi sẽ không cản và uống máu của con người.”

Đồ Tô gian ác khuyến khích nó: “Ha ha, sao lại ngốc vậy. Đệ len lén uống được mà. Dù sao cô ấy cũng không biết.”

“Nhưng tôi biết.” Về mặt cương thi mắt xanh cực kì nghiêm túc: “Tất cả những lời hứa trên thể gian này tôi đều có thể rũ bỏ. Duy chỉ có cô ấy là không thể. Cho dù là bất cứ yêu cầu gì, chỉ cần cô ấy nói, tôi sẽ không dám quên đi.”

26. Chương 50 - 51

50. Cương thi mắt xanh đi rồi

Ước chừng mười một ngày rồi Phàn Thiệu Cảnh chưa đến Quan Thiên Uyển thăm Phàn Thiệu Hoàng. Tuy ngoài mặt Phàn Thiệu Hoàng không đề cập đến, nhưng trong lòng lại thấp thỏm bất an. Hắt tự ý đoán số biết được sư huynh của mình gặp phải đại kiếp. Vốn có lòng muốn nhắc nhở nhưng nghĩ lại nếu như biết trước có thể tránh được thì không gọi là đại kiếp nữa rồi.

Vào ngày thứ mười một, khi Xảo Nhi đưa rượu đến, cuối cùng hắt không kiên nhẫn được nữa: “Sư huynh của tôi đã xảy ra chuyện gì?”

Mặc dù hắt hỏi rất bình tĩnh, nhưng nếu Phàn Thiệu Cảnh không xảy ra việc gì thì không thể nào gián đoạn mười ngày rồi vẫn không đến thăm mình.

Xảo Nhi đáp hồ hững: “Nghe dân chúng bàn tán hình như chương môn Thúc Vi Sơn bị cương thi cản.”

“Cái gì?” Phàn Thiệu Hoàng nhướng mày, rất lâu mới hiểu ra: “Là Hồng làm?”

Với công lực của Phàn Thiệu Cảnh, nếu không phải là Hồng tự mình thân chinh thì làm sao có con cương thi nào cản được hắt?

Nhưng Xảo Nhi lắc đầu: “Không liên quan đến Hồng. Đạo trưởng Phàn Thiệu Hoàng, tôi còn một tin xấu muốn nói với anh, trước tiên anh đừng nên kích động. Đạo trưởng Phàn Thiệu Cảnh không chỉ bị cương thi cản mà còn bị Minh Vương Đồ Tô cướp thể xác rồi.”

Quả nhiên Phàn Thiệu Hoàng không có kích động. Hắt đã sống quá lâu nên chuyện gì cũng đã từng gặp qua. Lúc này tinh thần hắt vô cùng thanh tĩnh: “Trước dùng độc thi xâm nhập, thừa dịp nguyên thần của sư huynh chống lại độc thi để thừa cơ cướp thể xác. Vì độc thi và hồn của sư huynh kiềm chế lẫn nhau, thể cho nên ai cũng không có sức để đối phó với linh thức đột ngột đi vào. Kế sách hay, là do cô bày ra sao?”

Xảo Nhi không đáp: “Cái anh muốn là cứu đạo trưởng Phàn Thiệu Cảnh, còn tôi thì muốn cứu Hồng. Hiện tại, đạo trưởng Phàn Thiệu Cảnh không chỉ bị Đồ Tô cướp xác mà còn trúng thi độc. Nếu thiên giới muốn tiêu diệt bọn họ, thì nhất định Đồ Tô sẽ là kẻ đứng đầu sóng ngọn gió. Người của thần giới cũng sẽ không buồn chú ý đến mệnh số của Phàn Thiệu Cảnh. Nếu như Phàn Thiệu Cảnh không chết thì đương nhiên Hồng sẽ cũng chẳng xảy ra việc gì. Lần này, cuối cùng chúng ta cũng có mục đích giống nhau.”

Phàn Thiếu Hoàng chau chân mày, một hồi lâu mới nói nặng nề: “Cô lập tức phái người đến Tây Thiên, mang việc yêu ma làm loạn và chuyện thần giới tính toán chinh phạt báo cho Quan Thế Âm. Nhưng nhớ là đừng nhắc đến chuyện của sư huynh tôi. Nhanh đi.”

Xảo Nhi không hiểu dụng ý của hắn. Nhưng cô tin rằng Phàn Thiếu Hoàng sẽ không làm bậy với việc liên quan đến tính mạng Phàn Thiếu Cảnh. Cô lập tức phái bọn tôm có phép thuật cao hơn chút đến Tây Thiên báo chuyện cho Quan Thế Âm.

Đồ Tô chiếm lấy thần thể của Băng Di chuyển thể, bắt đầu lôi kéo tụ hợp thể lực bóng tối. Chúng thần của thần giới rảnh rỗi nhiều năm tháng cũng ngứa tay ngứa chân nên chủ động xin thiên đế đi giết giặc để bắt lại bọn yêu ma không biết trời cao đất rộng này. Đương nhiên thần giới nghị sự chắc chắn vị Bồ Tát chỉ sợ thiên hạ không loạn Quan Thế Âm kia phải có mặt rồi.

Thiên đế không suy nghĩ làm sao để bắt lại bọn yêu ma này, mà là tính toán biện pháp xử lý sau khi bắt được bọn chúng. Có vị thiên quân đề nghị chém toàn bộ tại Tru Tiên Đài. Thiên đế nghĩ đến bọn chúng là những kẻ bị dây lính trọc khí, việc xử trảm không thể bảo vệ được môi trường. Nên có Bồ Tát đề nghị giam bọn chúng xuống mười tám tầng địa ngục, lên núi đao xuống chảo dầu, xong rồi thì cho thần thú Đế Thích ăn.

Địa Tạng Vương Bồ Tát không đồng ý. Bọn người kia bị ô nhiễm, lỡ như để Đế Thích ăn bị đau bụng thì phải làm sao?

Cuối cùng vẫn là Quan Thế Âm Bồ Tát nói ra phương án giải quyết: “Trời cao có đức hiếu sinh, đề nghị của mấy vị bạn tiên quá mức tanh máu. Theo ý kiến của bản tăng, chi bằng bắt bọn yêu ma lại, nhốt vào giảng kinh các để Như Lai Tôn Giả thầy ta ngày ngày giảng kinh cảm hóa thì chẳng phải tốt hơn không?”

Vừa dứt lời, tất cả tiên quân đều gơ một ngón cái với Quan Thế Âm: “Nham hiểm!”

Đồ Tô đã lôi kéo đủ các thể lực bóng tối, lại thành công chiếm lấy thần thể chuyển thể của Phàn Thiếu Cảnh nên lập tức lên kế hoạch phá vỡ cấm chế của ma giới. Điều đầu tiên hắn nghĩ đến chuyện này đương nhiên là Xảo Nhi. Nếu bàn về việc phá kì môn thuật pháp thì Xảo Nhi giỏi hơn những thuộc hạ của hắn rất nhiều, thậm chí hơn hẳn cả Hồng. Nên hắn lập tức sai mấy tên lính xương khô qua mời Xảo Nhi đến.

Xảo Nhi đồng ý với thỉnh cầu của hắn, ở lại trong huyết động tại lòng núi một đêm. Đến khi trời hừng sáng, khi cương thi mất xanh trở về nhìn thấy Xảo Nhi khiến nó vô cùng tức giận: “Không phải nói là không cho đến đây sao?”

Xảo Nhi cười mỉm đi theo sau nó: “Mệt chết được, cho em ngủ trong quan tài của anh nhé.”

Mất Xanh cũng không để ý đến cô, hằm hừ nằm xuống quan tài. Xảo Nhi cũng mặt dày mày dạn nằm chen vào. Nó ở một gian thạch thất riêng, bên trong quan tài gỗ lim có lót tơ vàng kim, thêm Xảo Nhi cũng không có gì chật chội.

Quan tài đóng lại, Mất Xanh đưa hai tay lên ngực giả vờ ngủ. Xảo Nhi trở mình nằm trên người nó, gối đầu lên hai tay của Mất Xanh. Nó vẫn nằm yên không nhúc nhích. Một hồi lâu thấy Xảo Nhi không có phản ứng gì nó mới len lén rút cánh tay trái ra. Đợi thêm một hồi lâu nữa lại rút thêm cánh tay phải ra. Thế là mặt Xảo Nhi dán vào ngực nó. Ngón tay của nó nhẹ nhàng vuốt ve gương mặt của cô. Thấy Xảo Nhi không có phản ứng lại chậm rãi cúi đầu hôn lên trán cô. Thành linh Xảo Nhi đột nhiên ngẩng đầu lên: “Anh không giận nữa hả?”

Cương thi mất xanh lập tức ngẩng đầu làm ra vẻ như không có chuyện gì xảy ra: “Ai nói?” Nói xong, nó lại quay đầu giả vờ như vẫn còn tức giận.

Xảo Nhi cười hôn lên môi nó. Mới đầu nó còn kháng cự, có điều khi lưỡi cô nhẹ nhàng liếm lên nanh của nó thì nó lập tức quên mất. Xảo Nhi cảm giác được nó khẽ run rẩy. Nanh là nơi nhạy cảm nhất và cũng là nơi yếu ớt nhất của cương thi. Nó ôm lấy eo của Xảo Nhi cố gắng chịu đựng rất lâu, cuối cùng cúi đầu hôn hên: “Chúng ta giao phối được không?”

Đột nhiên Xảo Nhi ngừng lại động tác: “Không phải là anh đang tức giận sao?”

Cương thi mắt xanh nghiêng mặt qua chỗ khác, cuối cùng quyết định: “Không phải em dạy anh có một số việc phải ưu tiên hay sao? Trước mắt thì việc giao phối tương đối quan trọng hơn.”

Thế là cảnh xuân bên trong chiếc quan tài gỗ lim lót tơ vàng vô cùng ấm áp sáng ngời.

Đến khi hoàng hôn sắp buông xuống, Xảo Nhi đứng dậy chuẩn bị rời đi. Mắt Xanh ôm cô rất lâu, cuối cùng cũng phải buông tay: “Em đừng đi tìm Đồ Tô nữa.”

Xảo Nhi đồng ý với nó. Sau khi mặc xong xiêm y lại cúi người nhẹ nhàng hôn nó: “Em đi đây.”

“Ừ.” Cương thi mắt xanh nhìn cô từ từ đi khỏi. Trong những truyền thuyết mỹ lệ, nữ quỷ có nhan sắc khuynh thành luôn vào ban đêm mới đến bên cạnh chàng thư sinh. Khi trời vừa hừng sáng, bình minh mọc lên lại rời đi. Rất nhiều người nói rằng là vì hồn ma chỉ có thể hoạt động vào ban đêm. Nhưng thật ra chỉ vì ban đêm mới chính là thời điểm con người cô đơn tịch mịch nhất. Chúng xuất hiện tại thời khắc lạnh lẽo nhất và biến mất lúc phồn hoa buông xuống. Còn đối với cương thi mà nói, ban ngày chính là lúc khô khan khó chịu nhất của chúng.

Nửa tháng sau, Đồ Tô dẫn theo một đám chủng tộc bóng tối hùng hùng hổ hổ đi đến cấm chế ma giới. Vừa đến đã nhìn thấy một cảnh đáng sợ. Đám thiên binh của thần giới đã châu chực trước cấm chế rất lâu. Khí thế vô cùng hùng tráng, thậm chí ngay cả chiến xa của thần giới đã không dùng cả ngàn năm cũng được mang ra.

Chỉ là khi xếp hàng để ra trận thì chúng thần quân lại xảy ra xung đột. Có người thì cho rằng nên xếp hàng thành chữ “thần ()”, có người thì cho rằng nên xếp thành chữ “thắng ()”. Vì không có thiên đế phân xử nên đám người không thể có ý kiến thống nhất. Bàn bạc rất lâu mới chấp nhận một ý kiến chung đó là xếp thành chữ “thiên ()”.

Chỉ tiếc là vì bọn họ tranh cãi quá lâu nên đến khi bọn Đồ Tô đến thì bọn họ vẫn chưa xếp xong chữ “nhân ()”, cho nên tất cả đội ngũ chỉ đứng thành một chữ “nhị ()”.

Khi Xảo Nhi chạy đến thì chúng thần và Đồ Tô đã đại chiến. Đồ Tô sử dụng thân thể của Phàn Thiếu Cảnh nên công lực tăng vọt hơn lúc ban đầu. Cương thi mắt xanh vẫn cho rằng sức mạnh của Đồ Tô vốn đã không tệ, nhưng giờ nhìn thấy mới giật mình. Nó đã đánh giá quá thấp sức mạnh của thần giới.

Cả đám quân bóng tối ô hợp chẳng là gì trong mắt của thần giới. Lần này phần lớn những thượng thần đến đây đều khoan tay bàng quan xem náo nhiệt. Hôm nay Quan Thế Âm lại hóa thành nữ tướng, mặc bộ váy trắng, ngồi trên đài sen cao, tay trái bấm quyết, tay phải cầm bình cam lộ, dáng vẻ rất trang nghiêm. Ánh mắt của Quan Thế Âm nhìn về phía Mắt Xanh nói lên hàm ý rất rõ ràng... Muốn chơi không?

Mắt Xanh cũng muốn thử thách với hắn. Dù sao cả đám cũng đang ác chiến, mình đứng xem cũng ngại. Quan Thế Âm đã từng lĩnh giáo qua thân thủ của Mắt Xanh, xa cách vài ngày tu vi của nó cũng tăng lên không ít. Nhưng Quan Thế Âm cũng không có ý muốn bắt Mắt Xanh: “Hi, Xảo Nhi nhà cậu đâu?”

Lời của Quan Thế Âm vừa nói ra, cương thi mắt xanh lập tức trừng mắt, ra tay cũng ác độc hơn: “Quan tâm đến Xảo Nhi nhà tôi làm gì?”

Hiện tại Quan Thế Âm cũng không thể đấu lại nó. Hôm nay Mắt Xanh đã hoàn toàn hấp thụ hết tất cả sức mạnh của Bạt, hơn nữa nó lại tu luyện chuyên cần. Mà dù lúc Nữ Bạt còn tại thế Quan Thế Âm cũng chưa chắc đánh thắng được, huống chi hắn cũng không tội gì ra tay với Mắt Xanh: “A di đà phật, tôi thêm vào. Cậu tức giận cái gì, bản tăng cũng đâu có nói sẽ làm hại gì Xảo Nhi.”

Nhưng cương thi mắt xanh vẫn ra tay tàn ác: “Nếu mi dám làm hại gì đến Xảo Nhi ta sẽ cắn mi thành cương thi ngay. Dù sao ta chỉ hứa với Xảo Nhi không cắn người, cô ấy cũng không nói không thể cắn thần.”

Quan Thế Âm dụ nó vừa đánh vừa lui vào trong góc: “Đồ Tô chẳng cầm cự được bao lâu nữa. Bị ba vị thượng thần vây công, hắn nhanh chóng sẽ thua trận, khi đó cậu làm sao?”

Đương lúc nói chuyện, quả thật Đồ Tô đã bị bắt. Hắn bị giam trong ma giới quá lâu. Nên dù lấy được thân thể của Băng Di chuyển thế. Nhưng nguyên thần lại bị hao tổn quá nhiều. Trong thời gian cũng khó có thể bồi bổ lại được. Huống chi lần này thiên binh lại dùng Li Hồn Cầu của địa phủ. Hắn vốn là một hồn phách ngoại lai, sống kí sinh trên cơ thể Phàn Thiếu Cảnh. Còn Li Hồn Cầu kia vốn là vụ khí lợi hại để đối phó

với hồn phách, nên hấn lập tức bị ba mươi sáu vị thiên tướng chế trụ. Sau đó một cái Li Hồn Câu móc lấy hồn hấn ra khỏi thân thể Phần Thiếu Cảnh. Một đám thiên binh lao đến trói chặt hồn phách hấn quăng lên chiến xa.

Thấy Quan Thế Âm và cương thi mắt xanh vẫn còn đang đánh nhau nên tính toán tới giúp. Quan Thế Âm thấy thế lập tức níu lấy cương thi mắt xanh, khẽ quát lên: “Cậu điên rồi!”

Cương thi mắt xanh lập tức ngẩng đầu nhìn Quan Thế Âm, nói vô cùng thành thật: “Ta không điên.”

Quan Thế Âm quay đầu lại nhìn ba mươi sáu vị thiên tướng hơi mỉm cười: “Tên thủy tổ cương thi này điên rồi. Điên thì làm sao nghe được sư tôn nhà ta giảng kinh.”

Cương thi mắt xanh hơi tức tối, ngẩng đầu biện minh: “Ta không điên.”

Tiếng nói quá lớn, khiến cho ba mươi sáu vị thiên tướng chú ý đi đến. Những thiên binh bắt đầu vây bắt mấy tiểu yêu quái dưới trướng của Đồ Tô nên không rảnh để tò mò. Quan Thế Âm đành buông tay: “Các người nhìn xem, có ai điên mà thừa nhận mình điên chứ?”

Ba mươi sáu vị thiên tướng đều gật đầu. Cương thi mắt xanh nóng lên: “Ta thật sự không điên!”

Quan Thế Âm nhún vai: “Đó thấy chưa, nó đâu chịu thừa nhận.”

Cương thi mắt xanh tức muốn ngắt đi: “Được rồi, ta điên rồi, ta điên rồi.”

Quan Thế Âm vui vẻ: “Nhìn xem, chính nó cũng thừa nhận rồi. Bần tăng không thể nào mang một người điên đến nhiễu loạn giảng kinh các được.”

Cương thi mắt xanh còn muốn biện minh thì tay trái Quan Thế Âm bấm quyết. Một ánh sáng nhạt chiếu vào sau gáy của nó. Nó hoàn toàn không có phòng bị, nhất thời im bật. Khi ngẩng đầu lên thì ánh mắt dần dần mơ màng giống như một kẻ điên thật.

Ba mươi sáu vị thiên tướng cũng mắc phải khó khăn: “Vậy phải làm sao mới được?”

51. Cương thi giở trò lưu manh

Cương thi mắt xanh bị ba mươi sáu vị thiên tướng giải đến trước mặt thiên đế. Xảo Nhi không yên lòng thế là cũng đi theo. Đương nhiên là Quan Thế Âm Bồ Tát ham hồ đồng vui càng không thể không đến xem náo nhiệt.

Lần đầu tiên Mắt Xanh đến thần giới nên suy nghĩ của nó hơi lung tung, nhìn thấy gì cũng cảm thấy mới mẻ. Với tu vi của nó thì mấy sợi Khổn Thiên Thằng của chúng thiên tướng vốn trời nó đều bị đứt. Chúng tiên cũng chẳng thèm trời nó nữa. Khổn Thiên Thằng mua ở chỗ của Thái Thượng Lão Quân tại cửu trùng thiên rất đắt tiền đó!

Tại Linh Tiêu Bảo Điện, tất cả thiên quân thần tướng có thể chui vào đều tụ tập ở đây. Dù sao từ lúc bàn cổ thai khiên lập địa đến nay có chư thần chết, có chư thần ngủ say, có chư thần giáng thế nhưng chưa bao giờ thấy có kẻ bị điên.

Trên thần điện cương thi mắt xanh hết nhìn trái lại nhìn phải, dáng vẻ vô cùng ngạc nhiên tò mò. Chúng thần quyết định đứng vững, rướn cổ lên nhìn vị tiên này rồi sau đó lại thì thầm bàn tán. Cương thi mắt xanh đánh giá hết tất cả chư thần trong điện một lần. Sau đó... sau đó nó chợt vén váy của Hằng Nga tiên tử lên. Không đợi chúng thần kịp phản ứng thì đã xoay người bỏ chạy.

Chúng thần hóa đá tại chỗ.

Hằng Nga tiên tử thất kinh, vội vàng giữ váy lại, tức giận giậm chân: “Lưu manh...”

Thiên đế nhìn váy của Hằng Nga tiên tử rồi lại nhìn cương thi mắt xanh đang bị thiên binh bắt lại, một hồi lâu mới nói lẩm nhẩm: “Tên này giả điên ư?”

Đương lúc nói chuyện lại xôn xao hấn lên. Hóa ra cương thi mắt xanh thích ngọc tháp trong tay Thác Tháp Thiên Vương nên cướp lấy. Chúng thần rít sống chết mặc bây. Cuối cùng nó cướp được tháp Thiên Vương. Sau đó lại cảm thấy cây tì bà Ma Lễ Hải của Tì Bà Thiên Vương không tệ, cho nên vứt tháp ngọc xoay sang cướp tì bà.

Biện pháp duy nhất của chúng thần chính là vội giấu hết tất cả những đồ mà Mất Xanh có hứng thú trên người mình đi. Kết quả là Mất Xanh không có cướp gì của họ nữa chỉ ngồi trong điện gây tì bà. Nhất thời chúng thần như bùng nổ: “Ma âm xuyên tai, ma âm xuyên tai...”

Nó thật sự chơi đùa quá ầm ĩ khiến chúng thần có lòng ham vui cũng không giữ lại được. Thiên đế bịt lỗ tai ra lệnh: “Mau xử lí nó ngay.”

Chúng thần cũng lấy mây nhét vào tai: “Giết nó đi, giết nó đi”

Thiên đế buông tai ra nghe thấy chủ ý của thần quân. Nhưng ngay sau đó lại đột nhiên giận dữ: “Lấy lại tì bà trước đã!”

Cuối cùng dưới sự đề nghị của Quan Thế Âm, thiên đế quyết định đuổi con cương thi điên này về Quan Thiên Uyển nhờ nuôi và còn dặn dò Xảo Nhi: “Cách ba ngày trăm sẽ phái một người đến xem xét. Cô phải chăm sóc nó thật tốt. Nếu như nó tỉnh lại phải kịp thời báo lên thiên đình.” Thiên đế quyết định cực nhanh rồi lập tức phát tay la lớn như vút đồ bỏ đi: “Mau đem nó đi đi, đem nó đi đi.”

Xảo Nhi mang Mất Xanh về Quan Thiên Uyển thì sắc trời cũng vừa sáng. Phàn Thiệu Hoàng neho mắt đánh giá cô hồi lâu mới hỏi: “Sư huynh của tôi đâu?”

Xảo Nhi vỗ lên trán một cái. Cô chỉ lo nghĩ đến cương thi mất xanh nên đã quên mất Phàn Thiệu Cảnh bị vút bên cạnh cầm chế ma giới rồi!

Cô nhốt cương thi mất xanh trong nhà gỗ nhưng lại không yên lòng. Thế nên cô nhờ đạo trưởng Hách gia trông nom hộ rồi mới cười Quỷ Xa chạy đến ma giới.

Cho đến khi trời sáng choang, Quỷ Xa là một con chim mù nên giờ phút này không còn nhìn thấy gì nữa. May là Xảo Nhi có biện pháp. Cô cầm lấy cái cổ không có đầu của nó chỉ phương hướng trước sau trái phải. Cả quãng đường li kì nhưng không nguy hiểm, cuối cùng cũng đến nơi thành công.

Phàn Thiệu Cảnh vẫn còn nằm tại nơi đó. Hồn của hắn vì đối kháng với độc thi nên chưa tỉnh lại. Xảo Nhi mới vừa thở phào nhẹ nhõm nhưng khi đến gần vừa nhìn thấy lại không ngừng kêu khổ. Một con rắn đang cố gắng thu nhỏ cơ thể lại bò vào miệng của Phàn Thiệu Cảnh, mượn thân thể chuyển thể của hắn để tu hành. May là nó ăn no nên quá mập, co lại hồi lâu cũng không thấy nhỏ xuống. Quỷ Xa vừa mổ rắn theo phương hướng chỉ thị của Xảo Nhi. Còn một đầu khác thì gấp Phàn Thiệu Cảnh. Lúc này mới theo đường cũ bay trở về Quan Thiên Uyển. Cả ngày bay đi bay lại, về đến nơi thì trời đã tối. Xảo Nhi đặt Phàn Thiệu Cảnh trước trận. Phàn Thiệu Hoàng chỉ nhìn sơ qua mặt của hắn: “Huynh ấy trúng thi độc, cương thi tấn công hắn ít nhất cũng phải là Bạt.”

Xảo Nhi thấy Phàn Thiệu Cảnh không còn có thể cầm cự được nữa nhưng cũng không vội vã: “Đạo trưởng Phàn Thiệu Hoàng, bây giờ đạo trưởng Phàn Thiệu Cảnh sẽ lập tức biến thành cương thi rồi. Anh ta cũng sẽ bị lấy nhiễm trọc khí của cương thi.”

Giờ Phàn Thiệu Hoàng mới hiểu được mục đích cuối cùng của cô. Xảo Nhi cũng nói thẳng: “Lúc đầu tôi van xin anh tẩy sạch trọc khí trên người Hồng. Anh nói cho tôi biết không có cách nào cả. Hôm nay đạo trưởng Phàn Thiệu Cảnh cũng bị lấy nhiễm, vậy hẳn phải có biện pháp chứ?”

Phàn Thiệu Hoàng nhìn Phàn Thiệu Cảnh nằm trên mặt đất cũng nhịn không được thở dài: “Tôi nói với cô nhiều lần rồi. Nữ Bạt là thiên nữ. Nếu như trọc khí này có thể tẩy sạch thì tại sao cô ấy lại có kết cuộc như thế chứ? Mặc dù tôi và Nữ Bạt không quen thân, nhưng cuối cùng... cũng là quen biết nhiều năm... Nếu không phải tình thế ép buộc, cần gì tôi phải chuyển thể luân hồi tiêu diệt cô ấy? Cô nói chút đạo lí có được không?”

Xảo Nhi cố chấp lắc đầu: “Chắc chắn sẽ có cách, tôi không tin ngay cả tam giới cũng không làm được gì trọc khí này.”

Lúc này Phàn Thiệu Hoàng luôn giữ vững bình tĩnh mới hơi lộ ra vẻ lo lắng: “Tôi không cần thiết phải lừa cô đúng không? Cô cứu sư huynh tôi trước đi, tôi sẽ cho cô biết ai có thể tịnh lọc trọc khí này.”

Tiếc rằng Xảo Nhi cũng không tin tưởng hắn: “Tôi không cần biết. Anh không nói ra phương pháp tịnh lọc trọc khí thì tôi sẽ để Phàn Thiệu Cảnh chết ở đây. Để cho anh từng ngày từng ngày nhìn Phàn Thiệu

Cảnh trúng độc thi chết biến thành cương thi.”

“Cô... cô cần gì phải ép buộc tôi đến thế.” Phàn Thiếu Hoàng khẽ thở dài. Rõ ràng hắn không nghĩ con nhóc này lại vô tình đến mức này. Xảo Nhi cũng xoay người rời khỏi đó.

Bấy giờ cương thi mắt xanh đã làm ầm lên trong nhà gỗ nhỏ. Lúc Xảo Nhi đi vào thì đạo trưởng Hách gia đang điên cả đầu. Trên đầu Mắt Xanh đội một cái chậu, cầm bút lông vẽ chân mày cho đạo trưởng Hách Nhân. Hắn không chế trụ nổi Mắt Xanh, quýnh quáng đến mức đồ mồ hôi lạnh đầy đầu, chỉ thiếu điều là chưa gọi cứu mạng.

Xảo Nhi vội vàng tiến lên cứu đạo trưởng Hách Nhân khỏi tay Mắt Xanh. Về mặt nó nhìn Xảo Nhi hoài nghi. Xảo Nhi nghiêm mặt quát nó: “Nhìn cái gì, còn không mau bỏ bút xuống.”

Nó lập tức cầm bút lông vào lỗ mũi của Hách Nhân. Nhìn thấy tay dính mực lấm lem nên vội vàng giấu ra sau lưng. Đôi mắt tỏ ra vẻ ngây thơ vô tội. Đạo trưởng Hách Nhân bị tai bay vạ gió lần này nên cũng không dám ở lâu. Hắn đứng dậy chạy nhanh như chớp.

Xảo Nhi đành phải đi pha nước: “Đến đây rửa tay.”

Xảo Nhi lấy cái chậu trên đầu nó đựng nước giúp nó rửa tay. Nó thật ngoan ngoãn ngồi trên băng ghế. Những đường vân nhợt nhạt trong đôi mắt xanh khẽ lưu chuyển, giống như vòng xoay vĩnh viễn của năm tháng.

Xảo Nhi cúi đầu cụng vào trán nó. Phương pháp Quan Thế Âm lấy đi tâm trí của người ta cũng là do Xảo Nhi chỉ dẫn. Phương thức này nằm trong kì môn bát quái nhằm giam lại nhận thức trong tâm hồn của họ. Tâm hồn con người vốn là một mê cung, nếu như bị giam vào đó không có ai chỉ dẫn lại muốn đi ra ngoài tất sẽ phí không ít thời gian.

Nhưng bởi vì tu vi của cô và cương thi mắt xanh xê xích quá xa nên phải đưa phương thức này cho Quan Thế Âm. Quan Thế Âm là kẻ luôn luôn không đứng đắn nhưng lần này lại làm theo lời cô.

Cô lấy tay vuốt ve lên mái tóc dài màu bạc của nó. Cương thi mắt xanh cọ cọ vào người cô theo thói quen, cô liền ôm nó thật chặt: “Em không biết cách này có thể khiến anh ngủ được bao lâu. Nhưng nếu như nhận thức của anh bị giam lại thì sự ảnh hưởng của trọc khí cũng sẽ chậm đi chút ít. Anh đừng vội, hãy cho em một chút thời gian. Cõi đời này có thuốc độc thì chắc chắn sẽ có thuốc giải, em không tin trọc khí này không thể giải được.”

Cương thi mắt xanh cũng nhếch môi cười với cô. Sau đó hai chiếc nanh cương thi nhẹ nhàng ma sát môi của cô. Xảo Nhi đỏ bừng mặt lấy tay đẩy nó ra đồng thời cũng hơi si mê: “Anh không giả điên thật chứ?”

Đồ Tô bị bắt đến giảng kinh các, Như Lai có đối tượng cảm hóa quan trọng khiến chúng Bồ Tát vô cùng vui mừng, rồi rút cuội mây đi du lịch. Như Lai lại tương đối cảm thấy hứng thú với cương thi mắt xanh bị điên: “Con xác định trọc khí của Nữ Bạt có ảnh hưởng với nó chứ?”

Quan Thế Âm trả lời sư tôn nhà mình tương đối cung kính: “Vâng, tên Long hẹp hòi cho nó phương thức tăng nhanh dung hợp máu của nó và Nữ Bạt, trọc khí cũng bị thúc giục tăng theo. Nó vào làm thuộc hạ của Minh Vương có lẽ vì muốn mượn hắn để thăm dò thực lực Thần Giới. Hôm Đồ Tô phá cấm chế ma giới, sổ chủng tộc bóng tối chỉ có mặt một nửa, hơn nửa bốn con bạt cũng không có xuất hiện.”

Sau đó Như Lai vươn vai một cái: “Nam Mô A Di Đà Phật, rất tốt, rất tốt. Tam giới cũng nên náo nhiệt rồi. Nhớ ngày đó, Cộng Công uống rượu say cười Quỷ Xa, vô ý đụng sập Bát Chu Sơn. Thần giới phẫn vì say xỉn khi cười thú nên trận chiến kia đánh đến...”

Về mặt Quan Thế Âm đau khổ.

27. Chương 52 - 53

52. Trọc niệm

Sau khi Mất Xanh bị điên thì tình lực càng đầy tràn. Lúc trước vào ban ngày nó chỉ có thể nằm trong quan tài, nhưng giờ đây ngay cả ban ngày nó cũng âm ỉ. Ban ngày Xảo Nhi phải chăm sóc cho Phàn Thiếu Cảnh. Hiện tại hắn đang bị trúng độc thì nên không giống như người bình thường được. Mỗi ngày Xảo Nhi giải được một ít độc thì cho hắn nên mới giữ được tính mệnh. Cô vẫn đẩy hắn đến trước trận pháp để uy hiếp Phàn Thiếu Hoàng.

Buổi tối cô thật sự mệt mỏi nên ôm lấy Mất Xanh ngủ trong quan tài. Mất Xanh thừa dịp cô ngủ say liền trốn ra ngoài bờ cát cầm theo bút lông vẽ ôi con cương thi một cặp mắt kính đen...

Mực nước chất lượng rất tốt không dễ gì phai màu. Xảo Nhi dẫn theo Diêu Quang bắt từng con lại rửa suốt hai ngày mới hết.

Ngày hôm sau Mất Xanh lại nghịch lửa. Nó đốt hai gian thiên điện của Quan Thiên Uyển. Ngay cả bản thân mình cũng bị nám đen. Mái tóc dài màu bạc cháy đen thui, quần áo trên người cũng như cục than dán sát vào da.

Ngày thứ ba nó quyết định đào kênh dẫn nước biển đi. Nước rút đi hết thì có thể đến đáy biển chơi rồi. Kết quả là chưa đào xong kênh thì nó đã bị sóng cuốn. Xảo Nhi phải sai vô số tôm cua đi tìm Mất Xanh. Cuối cùng mới lôi được nó ra khỏi bụng cá mập. Chiến thần Bạt viên cổ suýt vùi thây trong bụng cá, quả là một truyện cười trong thần giới.

Xảo Nhi sai bốn con bạt theo sát nó không rời khỏi một tấc. Bản thân cô phải giúp Phàn Thiếu Cảnh khống chế độc thi. Mới chỉ hai ngày thì cương thi mất xanh đã ghen tuông, cảm thấy tên Phàn Thiếu Cảnh này rất đáng ghét, giết hắn đi thì mình sẽ trở thành báu vật.

Vào một đêm không trăng không sao, nó vác Phàn Thiếu Cảnh trước trận lên muốn đem đi vứt. Phàn Thiếu Hoàng biết được hiện tại thần trí nó không tỉnh táo nên rất kinh hãi. Hắn liên tục thiên lý truyền âm cho Xảo Nhi không ngừng mới có thể tránh được một tai họa cho Phàn Thiếu Cảnh.

Mấy ngày nay Xảo Nhi bận rộn đến sứt đầu mẻ trán. Cuộc sống của Phàn Thiếu Hoàng cũng không có gì tốt hơn. Mỗi ngày chỉ có thể nhìn sư huynh mình nằm ngoài trận hôn mê bất tỉnh mà không chạm vào được. Không biết sư huynh của mình có thể chống cự được bao lâu. Cứ kéo dài thế này thì hồn thức của Phàn Thiếu Cảnh sẽ bị tiêu tan và thi độc lại càng thấm càng sâu. Nhưng nếu một khi hồn thức của Phàn Thiếu Cảnh không kiên trì được nữa để thi độc xâm lấn, đến lúc đó dù có cứu được thì cũng chỉ là một con cương thi, sẽ không còn là sư huynh của hắn nữa.

Có một hôm, Xảo Nhi choàng tỉnh khỏi giấc mộng. Cương thi mất xanh nằm bên cạnh lẩn tới lẩn lui không ngủ được. Xảo Nhi vẫn cảnh giác với động tĩnh của nó nên lập tức ôm cánh tay nó lại: “Anh không ngủ sao?”

Cương thi mất xanh lại hơi hoảng hốt tránh né không cho cô chạm vào: “Cách xa anh ra.” Giọng nói của nó hơi hỗn hển như đang cố hết sức kiềm nén gì đó. Xảo Nhi đưa tay qua mới phát hiện người nó nóng vô cùng. Mồ hôi trên trán đã ướt đẫm mái tóc dài màu bạc.

“Anh bị sao vậy?” Xảo Nhi đứng dậy mở nắp quan tài ra cho luồng sáng yếu ớt rọi vào. Cô nhìn thấy mặt nó tái mét, hai chiếc nanh mọc dài ra hai bên mép. Hỏi nó thì nó lại cắn chặt răng không lên tiếng, chỉ chỉ vào nắp quan tài ý bảo cô đóng lại, đáng vẽ nó vô cùng sợ ánh sáng.

Xảo Nhi đóng kín nắp quan tài lại nhưng trong lòng vẫn còn hoảng sợ. Cương thi mất xanh cự tuyệt cho cô đến gần và đẩy cô sát vào vách quan. Trong không gian tối đen chỉ nghe tiếng nó thở dốc nặng nhọc.

Xảo Nhi cũng coi như là người từng trải nên nhanh chóng tỉnh táo lại. Cương thi mất xanh mọc dài nanh, lại cự tuyệt cô đến gần. Cô yên lặng cắt đứt cổ tay mình. Mũi máu thoang thoang bay tản ra trong không gian nhỏ bé tối đen. Cương thi mất xanh nuốt nước miếng nặng nề, lập tức muốn đuổi cô ra khỏi quan tài.

Xảo Nhi quay người ôm nó lại, đưa tay đến mép nó. Nó nặng nhọc đẩy cô ra, rồi mở miệng run run: “Đi đi.”

Xảo Nhi hút chút máu trên cổ tay mình rồi bỗng thành linh nhào vào ngực nó và ngẩng đầu hôn Mắt Xanh. Lúc này nó còn kháng cự nhưng càng về sau lại càng không thể nào chống được với sự hấp dẫn của máu tươi nên cũng ôm cô lại hôn thật đắm đuối.

Lí trí nó vẫn còn tồn tại nên vô cùng cẩn thận không làm Xảo Nhi bị thương. Xảo Nhi dứt cho nó vài giọt máu thì sự nóng ran trên người nó bắt đầu giảm xuống. Sau đó nó nằm yên lại, cuối cùng mới đưa tay ôm lấy Xảo Nhi. Nó cúi đầu kiểm tra vết thương ở cổ tay cô. Xảo Nhi nghĩ đến lại sợ: “Anh khá hơn chút nào không?”

Thật lâu sau Mắt Xanh mới lên tiếng: “Không có chuyện gì nữa.”

Một người một thi cũng không nói tiếp. Hai người đều biết rõ trong lòng. Trọc khí trong máu cương thi đã bắt đầu ảnh hưởng đến nó. Bạt chống đỡ được vài ngàn năm, cuối cùng chấp nhận hiểm nguy bằng lòng vứt bỏ thân thể của mình để thoát khỏi trọc niệm trong máu.

Mà với định lực tu vi Mắt Xanh của cô thì có thể chống đỡ được bao lâu đây?

Một người một thi ôm nhau trong quan tài. Xảo Nhi có thể cảm giác được nhịp tim đập của nó, cô cố gắng cất tiếng ung dung: “Sau khi Nữ Bạt bị nhiễm trọc khí thì yêu cổ thần Ứng Long, một lần yêu là vài ngàn năm. Bây giờ anh cũng bị nhiễm trọc khí, vậy anh có yêu ai khác không?”

Lúc này Mắt Xanh đã không còn trạng thái điên cuồng nữa, nó nghe vậy chỉ cười nhẹ: “Tay em còn đau không?”

Xảo Nhi không để ý đến nó đang lãng sang chuyện khác: “Tại sao anh lại muốn kháng cự lại trọc khí này? Nó muốn anh làm gì?”

Cương thi mắt xanh vùi đầu vào cổ Xảo Nhi bắt đầu giả vờ ngủ. Cho dù cô hỏi liên tục cũng không chịu nói chuyện.

Tình huống tương tự thế này xảy ra ba lần, lần sau đều nghiêm trọng hơn lần trước. Lần cuối cùng, tay chân của Mắt Xanh lạnh như băng, nằm trong quan tài một canh giờ không nhúc nhích. Xảo Nhi dứt cho nó rất nhiều máu, ngay cả tay cô cũng đã máu thịt bầy nhầy. Thậm chí cô đã cho rằng nó chết mất rồi thì nó mới từ từ hít thở.

Có đôi khi Xảo Nhi ngủ say lúc nó phát tác, nhưng nó cắn răng chịu đựng không nói tiếng nào. Mỗi lần đều có thể nhìn thấy trong quan tài đầy vết móng tay cào xước của nó. Xảo Nhi đau lòng day dứt nhưng không có cách nào.

Chuyện đầu tiên sau khi Nữ Bạt bị nhiễm trọc khí không phải là yêu Ứng Long mà là máu tươi. Sự khát khao đối với máu tươi khiến cô ta mất đi thần trí. Khiến cho chủng tộc cương thi bị vạn vật bài xích và không được thần giới bảo vệ. Cương thi mắt xanh cố hết sức khống chế nhưng nó cũng biết rằng một ngày nào đó mình sẽ không khống chế được nữa.

Mặc dù Ứng Long rất đáng ghét nhưng hắn chưa bao giờ nói dối. Nếu trọc khí có thể tẩy đi thì sao thiên nữ chiến thần Nữ Bạt lại phải có kết cuộc thê lương thế kia?

Nó không còn bất cứ lí do nào để sống ở Quan Thiên Uyển nữa. Ngay cả lúc ngủ chung quan tài với Xảo Nhi nó cũng không dám chớp mắt. Nó sợ rằng chỉ cần một khoảnh khắc không cẩn thận nó sẽ hút máu của cô.

Xảo Nhi chẳng khác gì lúc trước, vẫn thảnh thơi thay đổi món ăn cho nó, rồi thảnh thơi đi chăm sóc Phần Thiểu Cảnh. Có điều bọn tôm cua ở Quan Thiên Uyển bắt đầu nghe lệnh của Cống Hề chân nhân đi mua máu người khắp nơi.

Giá của máu tươi được trả rất cao. Quan Thiên Uyển cũng sẽ biếu tặng nhiều sản phẩm dinh dưỡng bồi bổ cho người bán máu. Dân chúng đều không biết Quan Thiên Uyển lấy máu để làm gì. Xảo Nhi chỉ nói là dùng để luyện thuốc giúp cho cơ thể mạnh khỏe. Có người tin cũng có người không tin. Nhưng dù có tin hay không thì người bán máu vẫn không thiếu.

Quan Thiên Uyển ra giá rất cao, hưởng chỉ con người mất chút máu cũng không có ảnh hưởng lớn. Những người đến bán máu cho Quan Thiên Uyển đều có gia cảnh bần hàn nên cần tiền sống qua ngày. Cũng có

người cần tiền để cứu nguy trong lúc cấp bách. Cũng có người ham ăn biếng làm...

Mỗi ngày Quan Thiên Uyển đều mua được rất nhiều máu, dư sức để thỏa mãn cho cương thi mắt xanh. Duy chỉ có Phàn Thiệu Hoàng nhẹ giọng thở dài: “Cô tội gì phải thế. Hôm nay nó lấy được máu người, ngày mai lại sẽ muốn cái khác. Đến một ngày cô không thể thỏa mãn được nó nữa thì phải làm sao?”

Xảo Nhi vẫn dứt thuốc cho Phàn Thiệu Cảnh, tìm sen rang khô có thể không chế được độc thi trong thời gian ngắn: “Không có cách nào cả! Thật sự lòng tôi rất tham, còn hơn cả lòng tham của anh ấy bị trọc khí ảnh hưởng.” Cô lấy khăn lau khô miệng của Phàn Thiệu Cảnh, rồi lại tiếp tục dứt thuốc và cười dịu dàng như nước: “Mỗi khoảnh khắc tôi và anh ấy ở bên nhau đều rất quý báu. Tôi có lòng tham muốn kéo dài ngày tháng này hơn nữa và dài hơn nữa. Nhưng tôi lại không thể nghĩ ra được cách gì tốt nên chỉ biết trị ngọn không trị được gốc thế này thôi.”

Khi đó đã là đầu hè, những cây cỏ dại mọc xanh um tùm trên đất. Ánh nắng rực rỡ chiếu nghiêng nghiêng trên bờ cát ánh lên những tia sáng vàng óng ánh. Biển xanh bát ngát vô tận, chốc chốc lại có những chú chim bắt cá sà xuống và để lại vài tiếng chim kêu trên biển rộng. Xảo Nhi đặt Phàn Thiệu Cảnh nằm trên mặt đất lại. Về mặt cô trông vắng thê lương.

Ánh mắt Phàn Thiệu Cảnh nhìn cô thương hại. Chiến thần Ứng Long thật sự không phải là một vị thần dễ dàng thương hại ai: “Cổng Hề, đa số chúng ta đều nói nhân định thắng thiên. Có lẽ quả thật đôi lúc con người thật có thể chiến thắng trời cao. Nhưng cũng có nhiều lúc, con người cũng chỉ có thể nhận mệnh.”

53. Thủy Kính

Mỗi này đều có máu tươi nên cương thi mắt xanh cũng dễ chịu hơn. Lúc rảnh rỗi nó thường xuống biển nhặt cho Xảo Nhi rất nhiều vỏ ốc, hoặc là công cô vào rừng tìm trái cây cô thích ăn.

Vào một đêm giữa hè, Mắt Xanh tìm được một vườn cây vải bên sườn núi phía nam nên đã chở Xảo Nhi đi đến đó. Xảo Nhi vô cùng thích trái vải mọng nước trắng trẻo kia. Thế là một viên cổ chiến thần - thủy tổ của cương thi và Cổng Hề chân nhân của Quan Thiên Uyển được vô số thiện nam tín nữ kính ngưỡng đã len lén trèo cây trộm vải trong rừng.

Dưới chân núi có chiếc lều cỏ nhỏ nhỏ của người nông phu canh vườn cây trái. Nhưng với tu vi của hai người thì làm sao hẳn có thể phát hiện ra.

Xảo Nhi tựa vào vai của Mắt Xanh. Ban đêm thị lực của Mắt Xanh luôn tốt hơn cô, hướng chỉ nó luôn luôn am hiểu chuyện trộm cắp. Nên lập tức mượn ánh sáng mong manh của mặt trăng, hái từng trái vải lớn nhất xuống, rồi bóc vỏ đi và dứt vào miệng của Xảo Nhi.

Xảo Nhi chẳng từ chối trái nào, ăn đến cả mặt dính đầy nước vải. Khi thấy cô ăn không vô nữa, Mắt Xanh cởi chiếc áo khoác màu đen của mình gói kĩ lại những trái vải chín mọng vừa hái để cho Xảo Nhi ôm. Sau đó công cô đến hồ nước gần đó rửa mặt.

Đây chính là thói quen “ăn không hết, gói mang về”, Xảo Nhi khuyên nó rất nhiều lần nhưng vẫn không có hiệu quả. Cũng may là da mặt cô mỏng hơn Mắt Xanh, nên lập tức bỏ lại một thỏi bạc trên cây. Rồi làm phép khi gặp ánh nắng sẽ tỏa sáng rực rỡ để ngày mai chủ nhà đến xem sẽ phát giác ra được.

Đêm giữa hè cỏ dại mọc um tùm bên hai bờ hồ, ánh trăng bạc sáng loáng soi dòng nước. Chiếc hồ được bao phủ trong lớp sương mờ tựa như một người đẹp che mặt e thẹn. Mùi hoa lan thỉnh thoảng thoảng qua bay khắp nơi trong đêm hè nóng bức.

Cương thi mắt xanh giẫm lên cỏ dại cạnh bờ hồ, lại dùng cây gõ gõ vào bãi cỏ phía trước. Nó lo lắng sẽ có rắn hay chuột nhảy ra khiến Xảo Nhi sợ hãi.

Xảo Nhi ngồi xuống bên bờ, vốc nước hồ lên rửa mặt. Vì tham lam quyền luyện dòng nước mát mẻ nên tháo dây cột tóc chuẩn bị gội đầu. Cương thi mắt xanh đứng phía sau kéo góc áo của cô. Mặc dù tu vi hiện tại của cô đã rất cao nhưng nó vẫn không yên lòng, cảm giác rằng mọi thứ đều phải chăm sóc cô cho chu toàn. Thậm chí nó lo lắng rằng cô sẽ bị rơi xuống hồ nước.

Lúc này thấy Xảo Nhi muốn gội đầu nên nó cũng bước lên vốc nước xối lên đầu Xảo Nhi. Nó dịu dàng xoa mái tóc dài của cô, cô cũng nương theo mặc nó gội đầu giúp mình.

Xảo Nhi lấy những trái vải bọc trong lớp áo đen của nó, dùng nước rửa sạch. Rồi lấy một trái bóc vỏ đút cho nó. Nó cũng nhẹ nhàng ngậm lấy ngón tay cô.

Trong sơn dã hoang tàn vắng vẻ ngoại trừ tiếng côn trùng kêu vang cũng không có những tiếng gì khác. Chỉ có tiếng nước chảy của hồ nước thanh thúy vang lên như châu ngọc rơi xuống.

Thậm chí Xảo Nhi cảm thấy nhớ lại cuộc sống trước đây. Không có Phàn Thiếu Hoàng, không có Quan Thiên Uyển, không có Nữ Bạt. Càng không có yêu ma quỷ thần gì. Nó chỉ là một con cương thi bình thường, cô cũng chỉ là Xảo Nhi ngây thơ vô tư. Một người một thi chỉ cần một cổ quan tài đã có thể trú ngụ từ đêm sang ngày, trải qua bốn mùa xuân hạ thu đông.

Vào một đêm đầu thu, Xảo Nhi làm món cá hấp. Lúc cô gần đi dọn đồ rất nhiều lần cương thi mắt xanh phải ngồi tại bậc tam cấp không được nhúc nhích. Nhưng đến khi cô bưng cá ra thì cương thi mắt xanh đã đi đâu mất.

Cô kiểm tìm khắp bờ cát lại phát hiện cương thi áo đỏ và hai con cương thi động cổ cũng không có ở đây, chỉ có mắt đỏ đang không tập trung học viết chữ. Cô im lặng quay trở lại thiên điện, dùng y phục cương thi mắt xanh đã mặc qua để mở đàn làm phép. Mơ hồ thấy được vị trí của nó lại đang ở động phủ cũ của Minh Vương Đồ Tô.

Chỉ trong một cái chớp mắt, cương thi mắt xanh đột nhiên ngẩng đầu nhìn sang. Hiển nhiên thuật pháp yếu ớt chập chờn này đã bị nó phát giác. Nhưng hành động rút lui phép thuật của Xảo Nhi cũng cực nhanh. Nó còn chưa xuất thủ thì cô đã thu lại thuật theo dõi.

Cô cười Quỷ Xa ra ngoài tìm kiếm, đến cửa động thì trời đã sáng hửng. Trong động Mắt Xanh và ba con bạt cũng đã rời đi từ lâu. Xảo Nhi dùng bùa chú che lại hơi thở trên người, lặng lẽ đi vào trong động. Quỷ Xa nghe lệnh chờ ở bên ngoài. Ban ngày nó là con chim mù nên sợ rằng khi Xảo Nhi đi ra nó sẽ không nhìn thấy nên chỉ đành núp ở một khe núi gần đó chờ đợi.

Xảo Nhi đi vào trong động phủ, bên trong có rất nhiều binh lính xương khô đang ngủ. Cô thừa dịp binh mình đã lên, bọn họ hành động không tiện vào ban ngày nên vào mật thất điều tra. Càng đi vào trong thì gặp được yêu quái có tu vi càng cao, khi đi thẳng vào lòng núi thì đã gặp đến những con đại yêu vượn năm đạo hạnh rồi.

May là Xảo Nhi am hiểu phép thuận kĩ càng nên có thể ẩn đi thân thể. Nếu không một khi bị phát hiện, với tu vi của bản thân thì không thể chạy khỏi động phủ trong sự bao vây của cả đám yêu quái thể này.

Cô đánh bạo đi vào bên trong. Tận cùng trong thạch thất là một cổ quan tài gỗ lim lót tơ vàng. Trực giác cho cô biết đây chính là chỗ ở của Mắt Xanh nhưng cô lại hoàn toàn không cảm giác được mùi của nó. Trong lúc nghi ngờ không dứt cô khẽ đẩy nắp quan tài nặng nề ra. Trong phút chốc đôi mắt ma quái màu tím nằm trong đó mở ra khiến Xảo Nhi thất kinh.

Cô dán một tấm bùa khu ma theo phản xạ tự nhiên rồi xoay người bỏ chạy. Bên trong là một con ma linh thai, tục truyền ma linh thai thông qua ma giới, là vật tự nhiên được thiên địa tạo ra. Mặc dù tu vi của nó không bằng với Nữ Bạt chiến thần thượng cổ nhưng hiện tại thần giới vẫn hơi kiêng kỵ nó.

Ma linh thai kia cũng hoàn toàn không có phòng bị. Nó vốn đang ngủ say thì bỗng có người xông đến. Xảo Nhi hết hồn khi nhìn thấy nó, nó liếc thấy Xảo Nhi cũng giật mình. Quả thật bùa khu ma của Xảo Nhi cũng cản trở nó lại chút ít. Nhưng khi nó phản ứng lại được thì lập tức đuổi theo cô.

Hôm nay Xảo Nhi đã tiến bộ rất nhiều, rơi vào cảnh nguy hiểm nhưng không hề hoảng loạn. Cô vừa chạy vừa dán bùa trên đường ra cửa động gây trở ngại a linh thai đuổi theo phía sau. Khi đến một ngã ba động, cô dán lá bùa cuối cùng lên bên trái nhưng mình thì lại chạy về phía bên phải. Ma linh thai kia tuy pháp lực cao cường, nhưng cũng không thể sánh bằng sự khôn khéo của cô. Nó chạy đến ngã ba lại không hề do dự phá hủy bùa chú và đuổi theo Xảo Nhi về phía bên trái.

Xảo Nhi đi ra sơn động, đánh thức Quỷ Xa ở khe núi. Cô cũng không nói cho nó biết đã xảy ra chuyện gì, chỉ cười nó và dùng chiếc cổ không có đầu để điều khiển bay về Quan Thiên Uyển.

Ngày kế, hữu thần của thiên giới xuống xem xét bệnh tình của cương thi mắt xanh. Vừa nhìn thấy cương thi mắt xanh vẫn đáng vẻ điên điên khùng khùng nên cũng không xem kĩ đã bay thẳng về trời báo cáo với

thiên đế. Cương thi mắt xanh bắt đầu không thường sống ở Quan Thiên Uyển. Nó thường xuyên rời khỏi Quan Thiên Uyển với lí do là để linh khí vùng lân cận có thời gian khôi phục, không làm ảnh hưởng đến mật độ mưa. Trừ lần đó ra, nó cũng không nói cho Xảo Nhi biết nó đang làm gì và Xảo Nhi cũng không hỏi đến.

Cô vẫn vui vẻ như cũ, thỉnh thoảng nghĩ ra một ít thuật phép. Ví như nhà xí của Quan Thiên Uyển, người nhìn từ xa thì thấy là nhà xí, người đến gần cũng thấy là nhà xí. Thậm chí người đi vào cũng vẫn là nhà xí. Nhưng khi kéo quần ngồi xuống thì sẽ phát hiện mình đang ở thị trấn nhỏ hoặc là ở phía bắc đường cái. Lúc đầu Diêu Quang, Thiên Quyền, Khai Dương học hành đạo thuật cũng chẳng nghiêm túc. Xảo Nhi liền chế ra một phép rèn luyện khám phá niệm lực.

Sau đó cô lại chế ra phép ẩn thân, trong chốc lát là thu hết được hơi thở. Tất cả yêu quái đều phân biệt những sinh vật khác phần lớn nhờ vào hơi thở, rồi đến mùi vị, bao gồm cả cách thức đến tần số hô hấp. Lần này vừa sáng tạo xong thuật ẩn thân, cả người liền như đổi thành người khác, hoàn toàn có thể nhiễu loạn thị giác và kí ức của yêu vật, là một biện pháp tốt để dùng vào việc theo dõi.

Sau đó cô lại sáng tạo ra Thủy Kính có thể xem được hành tung hướng đi của người mình muốn. Đối với Diêu Quang, sự ra đời của Thủy Kính hoàn toàn kích thích được hứng thú học phép thuật của hắn. Chiếc kính nhím trộm và giám thị cao cấp tuyệt đối có thể bán ra giá rất cao tại thời đại giao thông bất tiện và tin tức không thông nay.

Quả nhiên vật này vừa ra lập tức được mọi người tranh nhau mua. Dĩ nhiên Quan Thiên Uyển không quan tâm việc có rất nhiều gian tình được phơi bày ra ánh sáng và vợ chồng trở mặt thành thù. Người đời luôn khát vọng biết được sự thật. Nhưng sự thật này thường sẽ không có gì tốt đẹp.

28. Chương 54

54. Thủy Châu

Thuộc hạ chủng tộc bóng tối của cương thi mắt xanh càng ngày càng nhiều nên lòng núi đã không thể che giấu được hơi thở của bọn chúng nữa. Vì thế Mắt Xanh lại muốn mở ra một thế giới Thiên Ngoại Thiên không nằm trong tam giới. Có lời đồn đãi rằng Bồ Tát đã từng mở ra một thế giới Thiên Ngoại Thiên này phải mất gần vạn năm và hao tổn vô số tu vi.

Nó chẳng hề nói một chữ nào với Xảo Nhi về chuyện này. Và Xảo Nhi cũng không hỏi đến nó. Nếu cô muốn biết chuyện gì cứ trực tiếp đi hỏi cương thi mắt đỏ chẳng phải là tốn ít công sức hơn sao? Quả nhiên cương thi mắt đỏ luôn luôn không bao giờ biết giấu giếm, nó lập tức nói hết kế hoạch của Mắt Xanh cho cô nghe.

Xảo Nhi cũng biết về truyền thuyết thế giới Thiên Ngoại Thiên. Đó là một thế giới ảo tồn tại dựa trên linh khí của trời đất và phép lực của thần ma. Trong thời gian ngắn lại muốn sáng tạo ra thế giới Thiên Ngoại Thiên này sao dễ vậy được. Khi cô đang cau mày suy tư thì cương thi mắt đỏ lại nói thêm. Nó viết trên bờ cát rằng Mắt Xanh đã chuẩn bị bắt một số đại yêu vạn năm. Đương nhiên một chiến thần viễn cổ và bốn con bát muốn bắt đại yêu vạn năm thì chẳng có gì khó. Xảo Nhi cho cương thi mắt đỏ hai túi thơm rồi dụ dỗ nó tiếp tục về học. Cương thi mắt đỏ không hề nghi ngờ gì, vô cùng phấn khởi bỏ đi.

Còn Xảo Nhi thì đến tàng kinh các trong Quan Thiên Uyển xem tài liệu về đại yêu vạn năm. Ngày trước lúc Phàn Thiệu Hoàng ra lệnh cho Quan Thiên Uyển đi giết yêu quái, Xảo Nhi cũng từng bắt vài con. Nhưng lúc đó có cương thi mắt xanh ở bên cạnh nên đối phó yêu quái chẳng có gì lớn lao, khó khăn cũng nhỏ đi rất nhiều. Cô tra xét rất nhiều tài liệu, cuối cùng vẫn phải đi tìm Phàn Thiệu Hoàng.

Trong trận pháp, Phàn Thiệu Hoàng đang cố gắng giúp Phàn Thiệu Cảnh tổng độc từ phía xa. Nhưng hồn phách của Phàn Thiệu Hoàng bị vây trong trận thật sự không thể giúp được gì. Nhìn thấy Xảo Nhi đi đến hắn lại chú ý. Quả nhiên Xảo Nhi vừa cất lời hỏi hắn việc thu bắt yêu quái thì hắn đã mở miệng: “Bây giờ tôi bị vây ở đây không thể hành động được gì. Việc thu bắt yêu quái không thể giúp được cô. Có điều nếu cô chịu giúp sư huynh tôi giải độc thì huynh ấy có thể giúp cô một tay.”

Xảo Nhi nghĩ hẳn nói cũng có lí nhưng lại cảm thấy không đáng. Cô vẫn còn muốn dùng đạo trưởng Phàn Thiếu Cảnh ép Phàn Thiếu Hoàng nói ra các tình lọc trọc khí. Làm sao Phàn Thiếu Hoàng không biết lòng cô đang nghĩ gì: “Tôi thật sự không có cách để tinh lọc trọc khí. Cho dù sư huynh tôi cũng trở thành cương thi thì cũng không có là không có thôi. Cô có ép tôi cũng vô dụng.”

Xảo Nhi nhìn thẳng vào Phàn Thiếu Hoàng trong chốc lát. Cuối cùng ra lệnh cho hai con của tỉnh đến khiêng Phàn Thiếu Cảnh về Quan Thiên Uyển. Phàn Thiếu Hoàng nhìn theo bóng lưng cô dần dần đi xa, rồi cuộc mới thở phào nhẹ nhõm.

Hơn mười ngày qua cương thi mắt xanh vẫn chưa về Quan Thiên Uyển. Xảo Nhi biết nó bận rộn bắt yêu. Nó là một con cương thi có lí tưởng, làm chuyện gì cũng rất chú tâm. Cô thường xuyên dùng Thủy Kính theo dõi nó. Mấy lần đầu nó cũng rất cảnh giác, hoài nghi nhìn hết bên này đến bên kia. Nhưng vẫn không thể phá được phép thuật của cô. Đến giờ tựa như nó cũng quen nên chẳng còn nhìn dáo dác nữa.

Muốn trừ khử độc thi của Phàn Thiếu Cảnh rất dễ. Xảo Nhi nhanh chóng tìm cương thi mắt đỏ đến đây. Hút độc thi là bản năng của cương thi. Cương thi mắt đỏ lập tức hút hơn phân nửa độc thi của Phàn Thiếu Cảnh. Phần còn lại thì Xảo Nhi điều dưỡng hai ngày đã hoàn toàn khỏi hẳn. Khi Phàn Thiếu Cảnh tỉnh lại vẫn còn hơi mơ màng, đến khi biết Xảo Nhi là kẻ bày ra kế cướp xác thì hẳn bật cười: “Cô không bái Thiếu Hoàng làm thầy thật đáng tiếc.”

Xảo Nhi cảm thấy mắc nợ hẳn. Từ đầu đến giờ, mặc dù Phàn Thiếu Cảnh và cô không có qua lại thân thiết nhưng hẳn vẫn chưa từng nghĩ đến việc hại cô. Nhưng là kẻ bị người khác cài bẫy thì nghiêm nhiên phải làm vật hi sinh. Hẳn là người tốt, mà người tốt thì luôn thiệt thòi. Khi cô đút cho hẳn uống thuốc thì tình hình cương thi mắt xanh giận dữ bưng bưng bước vào. Xảo Nhi rất ngạc nhiên. Một hồi lâu sau mới biết được, thì ra cương thi mắt xanh cũng có Thủy Kính. Lúc nhàn rỗi không có gì làm cũng sẽ theo dõi cô...

Mấy ngày sau, Xảo Nhi mới sáng tạo ra cách phá giải Thủy Kính. Cô luôn mang theo bên người để phòng ngừa việc bị theo dõi qua Thủy Kính. Giá tiền của nó mắc gấp đôi Thủy Kính, còn bán được hơn Thủy Kính rất nhiều...

Vì thế sau này Xảo Nhi cũng thông minh hơn rất nhiều. Trước tiên Quan Thiên Uyển chế tạo ra một loại thuốc bôi lên sẽ trở nên vô cùng xinh đẹp. Thế là tất cả phụ nữ đều tranh giành nhau mua. Sau đó lại sáng tạo ra kính mắt để thấy được diện mạo thật sự. Giá tiền lại mắc gấp đôi thuốc bôi mặt nhưng lại được tất cả đàn ông cũng nháo nhào tranh nhau...

Phàn Thiếu Cảnh cũng ở lại Quan Thiên Uyển một khoảng thời gian để cùng đi bắt yêu với Xảo Nhi. Hẳn chỉ hứa bắt ba con đại yêu vạn năm có sát nghiệt nặng để trả ơn cô đã giải độc giúp mình. Bây giờ tu vi của Xảo Nhi cao hơn Phàn Thiếu Cảnh nhiều, nhưng kinh nghiệm thực chiến lại thiếu hụt. Còn Phàn Thiếu Cảnh ngược lại có rất nhiều kinh nghiệm thực tế. Hai người coi như là bù trừ cho nhau. Mỗi lần cương thi mắt xanh về Quan Thiên Uyển gặp Phàn Thiếu Cảnh đều mang về mặt rất khó xem, chỉ thiếu điều chưa khắc lên hai chữ “gian phu” lên mặt hẳn nữa thôi.

Hôm đó, Xảo Nhi mang toàn bộ yêu hồn thu được giao cho cương thi mắt xanh. Mắt Xanh cũng hấp thụ hết toàn bộ yêu lực này vào, rồi dùng phép lực bản thân xóa đi thần thức. Không cần biết Xảo Nhi có chịu hay không, nó đều chuyển lại hết cho cô. Xảo Nhi rất lo lắng: “Những thần thức kia ở trong nguyên thần anh không có gì chứ?”

Nó vuốt vuốt tóc của Xảo Nhi, dáng vẻ chẳng hề lo lắng: “Trọc niệm trong cơ thể anh đã dung nhập vào huyết mạch. Sao lại quan tâm đến những tàn thức không quan trọng này nữa?”

Tiên duyên của Xảo Nhi càng để lâu càng nhiều. Cương thi mắt xanh rất hài lòng về điều này. Thỉnh thoảng nó trở về Quan Thiên Uyển cũng chỉ vì mục đích mang hết tất cả yêu pháp đã được tinh lực trong người chuyển qua cho Xảo Nhi. Tu vi của Xảo Nhi mỗi ngày đều tiến bộ đến ngàn dặm nhưng khoảng cách thì lại dần dần xa nó. Không biết bắt đầu từ khi nào, cô và nó đã không còn điều gì để nói với nhau. Cương thi mắt xanh cũng không tiếp tục cống cô đi chơi nữa. Phần lớn thời gian nó đều dành cho việc tìm hiểu về thế giới Thiên Ngoại Thiên và ở cùng với bọn yêu ma nó thu nạp.

Trong quan tài ở ngôi nhà gỗ nhỏ, Xảo Nhi vẫn không quen ngủ một mình, nhưng cương thi mắt xanh lại cực ít trở về. Xảo Nhi thường xuyên lấy Thủy Kính ngắm nhìn nó. Gương mặt nó vẫn lảng mịn như ngọc,

đôi mắt xanh vẫn trong veo thuần khiết như lúc ban đầu. Chỉ là nụ cười kia, ánh mắt kia khiến cô cảm thấy xa lạ. Cô luôn rất nhạy cảm về cương thi mắt xanh. Cô nghĩ có lẽ nó có ý bất hòa với cô. Cuộc sống đã quen vắng lạnh thì cũng sẽ trở nên dài ra. Giống như... một khúc nhạc đã đến hồi kết. Đẹp thì có đẹp nhưng không để lại dư âm gì. Giết xong ba con đại yêu, Phàn Thiếu Cảnh liền trở về Thúy Vi Sơn. Lúc gần đi, Xảo Nhi tự mình tiễn hân. Chung quy hân vẫn hiền hậu hơn Phàn Thiếu Hoàng. Cô đưa Phàn Thiếu Cảnh đến chân núi, khi cô xoay người định rời đi thì hân lại gọi cô: “Bị nhiễm trọc khí sẽ khiến cho thần trí nó dần dần mất đi. Nếu một ngày nào đó... nó không hề nhớ được cô, cũng không có nghĩa rằng nó không yêu cô.”

Xảo Nhi vẫn mỉm cười như cũ: “Cổng Hề hiểu, cảm ơn đạo trưởng đã có lòng tốt nhắc nhở.”

Phiền Thiếu Cảnh thở dài: “Cổng Hề, khuyên nó vào ma giới đi, tham muốn không bao giờ có chừng mực. Ngay cả chính bản thân nó cũng không thể nào thỏa mãn được mình. Thay vì... thay vì điên dại, không bằng...”

Xảo Nhi ngẩng đầu lên, nụ cười trong mắt vẫn không giảm, cô hỏi vô cùng chân thành: “Ma giới là nơi nào?”p>

Phàn Thiếu Cảnh hơi đình trệ, cuối cùng cũng nói ngay thật: “Là vùng đất hoang của dọa thần lưu vong. Bởi vì linh khí cạn kiệt, nên dọa thần trong đó dùng máu thịt của kẻ khác để bổ sung linh khí của mình.”p>

Xảo Nhi không để hân nói thêm nữa: “Đạo trưởng Phàn Thiếu Cảnh, anh ấy đã trải qua mấy ngàn năm thanh tu, vất vả lắm mới có được thành tựu ngày hôm nay. Xảo Nhi không thể giúp anh ấy đã cảm thấy hối tiếc, làm sao có thể trở thành gánh nặng của anh ấy được? Đạo trưởng Thiếu Cảnh, cả đời Xảo Nhi chưa được ai ban ơn. Đến nay ngay cả dáng vẻ của cha mẹ cũng đã không còn nhớ rõ. Có lẽ nói vậy rất ích kỉ, nhưng tam giới đối với tôi cũng không thể nào quý báu hơn anh ấy.”

Phàn Thiếu Cảnh biết mình nói nhiều cũng vô ích nên chấp tay từ biệt. Tất cả cương thi và tằm cua cũng nhìn ra sự thay đổi của cương thi mắt xanh. Nó không hề ở cùng với Xảo Nhi nữa. Cho dù thỉnh thoảng trở về Quan Thiên Uyển cũng chỉ vội vội vàng vàng. Nếu không phải chuyện cần thiết, thậm chí nó sẽ chẳng đến gặp mặt Xảo Nhi. Xảo Nhi cũng không quán luyến nó. Cô vẫn bận rộn tích lũy tiên duyên như cũ, thỉnh thoảng cũng vào bếp làm vài món. Khi nó trở về cũng vào đó ăn một ít. Kiếp phù du như sóng thủy triều, còn một người một thi lại như chiếc thuyền cô độc trên biển chỉ biết nương theo gió đưa đi càng ngày càng xa.

Xảo Nhi thường xuyên đến tìm Phàn Thiếu Hoàng. Thỉnh thoảng cô cũng uống chút rượu. Phàn Thiếu Hoàng cảm thấy như vậy cũng tốt, hai người có thể cùng nhau đối ẩm. Ngày hôm đó, có một ánh sáng chiếu xuyên màn đêm ở Trần gia thôn, cho thấy được có bảo vật khai quật. Phàn Thiếu Hoàng nhạy cảm rất nhiều với việc này nên lập tức tiên đoán: “Có thể là Thủy Châu.”

Xảo Nhi phì cười: “Thủy Châu thì có gì quý báu chứ?”

Phàn Thiếu Hoàng dùng ánh mắt nhìn cô như một kẻ ngu ngốc: “Thủy Châu là một bảo châu thu được nước suối, chỉ cần chôn nó xuống thì nước suối kia có thể cung cấp ấy ngàn người uống.”

Xảo Nhi lại hơi có hứng thú: “Như vậy nó chính là báu vật để đổi phước với khô hạn.”

Nhưng đến khi cô cười Quỷ Xa đến, thì người đến Trần gia thôn cướp báu vật đã có vài nhóm. May là cô cũng không bối rối, tìm thẳng được đến nơi báu vật phát sáng bốn phía. Lại thấy đó là ở trong một tứ hợp viện, nhưng từ ngoài cửa cô đã sa sầm mặt vì ngửi thấy mùi máu. Quỷ Xa thích ăn xác chết, nên rất nhạy bén với mùi vị này: “Tám người, cũng vừa mới chết.”

Cổng lớn không có đóng, Xảo Nhi rút Đoạn Ảnh Kiếm ra xông vào bên trong. Cô thấy cả tám người trong nhà đều ở đó, một bà cụ đang bận rộn bê thức ăn lên. Nữ chủ nhân là một người phụ nữ mặt mũi hiền lành thấy cô đến cũng cười nói: “Cô nương đến tìm ai ư?”

Xảo Nhi hơi không chắc chắn. Hiện nay cô đã tự tin hơn rất nhiều, trong phòng này nhất định là có mùi máu tanh. Nhưng tám người này rõ ràng đang chuẩn bị ăn cơm tối. Cô hơi cau mày, một hồi lâu mới nhẹ nhàng đáp lời: “Trên đường đi qua đây, thấy phong thủy tại đây thật tốt nên nhất thời say mê bước vào. Kính mong phu nhân không phiền lòng.”

Phu nhân kia cũng rất nhiệt tình: “Người tới là khách, chắc đạo trưởng chưa dùng cơm tối, không bằng cùng nhau ăn chút đi nhé?”

Xảo Nhi hoài nghi trong lòng nên định bước vào trong. Quỷ Xa lại rút nhỏ lại thành con ngỗng mập đứng ngoài cửa, dùng cách truyền thanh mật nói với cô: “Lão Đại, tôi trông chừng ngoài đây giúp cô.”

Xảo Nhi chỉ khinh bỉ phỉ nhổ lại nó.

Bữa cơm tối vô cùng thịnh soạn, gia đình này cũng thật hiếu khách. Xảo Nhi được ngồi chỗ cao nhất, nghiêm nhiên đây chính là lễ đối đãi với khách xưa nay. Xảo Nhi và vị phu nhân kia khẽ cất giọng trò chuyện cùng nhau. Thừa dịp vị phu nhân kia gấp đồ ăn, cô liền dùng một tay lấy Ánh Thế Kính ra. Tiếp theo vẫn mỉm cười nói chuyện, nhưng đã thấy được vị phu nhân vẫn tóc lên cao trong kính đã biến thành một đầu sói. Trong nội tâm cô biết đấy nhưng trên mặt vẫn không tỏ vẻ gì. Áo thuật của bọn yêu quái này cần dùng Ánh Thế Kính mới soi ra được đủ cho thấy tu vi của bọn chúng không thấp. Nếu lúc này trở mặt không chừng cũng chẳng có lợi gì.

Đương lúc cân nhắc thì ngoài cửa lại có khách đến. Trong lòng Xảo Nhi biết rõ chắc chắn là những kẻ thấy được tia sáng đến đây tìm bảo vật. Vị phu nhân kia đi ra ngoài đón khách. Xảo Nhi thừa dịp hỗn loạn cầm lấy kính chiếu lên món vịt nướng trên bàn. Món vịt nướng cũng biến thành đầu người không còn đọng một vệt máu, hai mắt vẫn còn trợn trắng hết sức dữ tợn.

Đây là lần đầu tiên cô chân chính bị rơi vào cảnh nguy hiểm. Bên cạnh không có cương thi mắt xanh, không có đạo trưởng Hách gia, thậm chí không có cả người để hỏi ý. Đương nhiên cô không ăn những món trên bàn, chỉ nói chuyện với bà cụ kia đôi chút. Một lúc lâu cô lấy lí do đi nhà vệ sinh để rời khỏi bàn. Bà cụ kia đương nhiên không thể để cô tự mình đi khỏi nên lấy lí do cô không biết đường để đi cùng cô. Đương lúc nói chuyện thì những người khách bên ngoài cũng đi vào. Họ đều là đạo sĩ. Rõ ràng họ cũng không ngạc nhiên khi thấy nữ đạo sĩ như cô, chỉ gật đầu rồi đi thẳng vào trong nhà.

Xảo Nhi và bà cụ kia đi thẳng đến nhà xí, trên đường đi bà cụ có vài lần muốn ra tay nhưng lại bị Xảo Nhi thỉnh thoảng quay đầu nói chuyện nên không hành động được. Cho đến khi đi xa khỏi đại sảnh, Xảo Nhi mới chậm rãi quay đầu. Đôi mắt chứa đầy ánh sáng lạnh lẽo của mặt trăng, khóe môi nhếch lên chứa vài phần tàn nhẫn. Bà cụ kia thấy thế cũng không che giấu nữa, lớp da bên ngoài dần dần nứt ra để lộ thân báo. Trong đôi mắt bộc lộ hoàn toàn sự hung ác, lời nói vô cùng tự mãn: “Da thịt non mềm của cô bé đây nhất định có mùi vị rất ngon.” Xảo Nhi rút kiếm sau lưng ra, vẩy dài tung lên, cảnh vật xung quanh đều biến đổi. Trong cảnh trăng thanh gió mát, tứ hợp viện mới vừa rồi đã biến thành vùng ven biển hoang sơ. Những con sóng bạc vỗ về bờ cát, bóng đêm dày đặc như viền sơn, đại dương cũng nhuộm màu u tối. Trong lòng yêu quái kia cũng hơi kinh hoảng, nhưng nhanh chóng cười khẩy: “Chỉ có chút thuật che mắt mà đã muốn giữ được mạng sao?”

Xảo Nhi cũng không nhiều lời với nó. Nơi này cũng đã cách xa Trần gia thôn mấy dặm, động tĩnh đánh nhau cũng khó truyền đến tai bầy con yêu quái kia. Đối phó với một con đương nhiên dễ dàng hơn nhiều so với đối phó tám con. Lúc đầu Xảo Nhi và con báo kia giao thủ cũng hơi luống cuống tay chân. Dù sao đây cũng xem như là lần đầu tiên đánh nhau với kẻ địch nên trong lòng hơi thiếu tự tin. Lại thêm thực lực của đối thủ không thấp nữa. Nhưng qua mấy chiêu cô lại thuận buồm xuôi gió hẳn ra. Lúc nào bày trận, lúc nào dùng bùa gì đều có thể tính toán chu đáo.

Con yêu báo kia lúc đầu còn có thể đánh trả nhưng không lâu sau đã cảm thấy không ổn. Pháp lực của cô tựa như vô cùng vô tận, hoàn toàn không có tiêu hao. Trong lòng nó cũng có nhiều nghi vấn. Lúc này chỉ cho rằng cô là một cô nhóc trẻ tuổi, toàn thân cũng không hề có tà khí thì có thể được bản lĩnh bao nhiêu? Nhưng lần này nó đã cảm thấy được cô hoàn toàn khác thường.

Xảo Nhi hận chúng ra tay giết hại tám người trong gia đình của Trần gia thôn nên ra tay không hề lưu tình. Không lâu sau con yêu này đã có vài vết thương. Cô thấy nó cố ý kêu cứu thì lập tức dùng Đoạn Ảnh Kiếm bổ vào trán nó. Trong nháy mắt, đầu con báo biến thành hai nửa. Dòng máu nóng sền sệt chảy theo Đoạn Ảnh Kiếm ướt đầm cả tay cô. Đây là lần đầu tiên cô chân chính giết yêu quái.

Cô cẩn thận lau sạch kiếm rồi tiến lên lấy nội đan của nó. Trên mặt đất, con yêu báo đã biến thành một xác báo. Đoạn Ảnh Kiếm tựa như nhận thức được máu tươi, trong nháy mắt lóe sáng lạnh lạnh. Cô nhìn

thấy máu tanh trên tay mình mà rợn người. Một hồi lâu cô mới mím môi nhớ đến một nhà tắm người trong Trần gia thôn. Rồi cô chậm rãi lau sạch vết máu trên lòng của nó.

Khi đến Trần gia thôn, Xảo Nhi đã hóa thành dáng vẻ của con báo yêu. Cô dùng thuật ẩn thân để che lại hơi thở của mình. Vừa vào cửa đã phát hiện mấy con đại yêu khác đã ra tay. Một con chồn đã nằm trên mặt đất. Nhóm người tìm báu vật đang giao thủ với sáu con yêu kia, trong nhất thời cuộc chiến khó phân được thắng bại. Cô vừa xuất hiện thì sáu con yêu đều vui mừng, yêu sói gọi cô: “Thất đệ, nhanh đi cướp bảo châu.”

Xảo Nhi mập mờ đáp lời với nó. Khi bước qua cạnh yêu sói thì thỉnh linh đâm thẳng một kiếm vào ngực nó. Cô cố ý đánh lén còn con yêu sói kia lại không đề phòng. Đoạn Ảnh Kiếm lại là vũ khí sát thương cao của đạo môn. Yêu sói chỉ kịp gào lên một tiếng đã mất đi tính mạng trong nháy mắt. Năm con yêu kia đều giật mình, một hồi lâu mới vẫy cô lại. Đương lúc đánh nhau bừa bừa thì Phàn Thiếu Cảnh cũng dẫn người Thuyết Vi Sơn đến. Khi đó tám con yêu đã chết mất ba con. Năm con còn lại đều vây lấy Xảo Nhi muốn báo thù nên quyết tử chiến cũng không lui bước.

Phàn Thiếu Cảnh đối phó với hai con. Xảo Nhi đối phó với ba con rất khó khăn. Pháp lực của cô không kém, chỉ là khả năng ứng biến chưa được nhanh nhạy. Trong lúc nguy hiểm cô dùng bùa mượn phép của Hồng. Nên chỉ trong chốc lát cương thi mất xanh đã đến đây. Đang trong lúc đánh nhau thế nhưng sáu con yêu lại dừng lại không tấn công, một lúc lâu mới quỳ rạp xuống: “Vương.”

Đầu tiên cương thi mất xanh đến xem Xảo Nhi, thấy cô không có gì mới trừng mắt đánh giá sáu con yêu: “Đã xảy ra chuyện gì?”

Con yêu ngư bèn kia liền tức tối cất lời: “Vương, tên đạo sĩ này đã giết tứ đệ và ngũ đệ của chúng tôi. Chúng tôi chỉ vì huynh đệ nhà mình báo thù.” Xảo Nhi ngẩng đầu, đối diện với ánh mắt chuyển lại của Hồng. Trong mắt nó cũng không có sự tức giận, chỉ có sự dịu dàng như ánh trăng ngoài cửa khiến cho Xảo Nhi bỗng dưng cảm thấy xa lạ: “Chuyện này bỏ qua không được nhắc lại. Cống Hề chân nhân của Quan Thiên Uyển là... đồng tu của bốn vương. Ngày sau Thiên Ngoại Thiên không được là kẻ địch với Quan Thiên Uyển.”

Xảo Nhi đánh giá nó tởm. Nó đứng ở cửa sổ, ánh trăng chiếu nghiêng qua mặt nó. Toàn thân phát nên ánh sáng lung linh giống như ngọn lửa lập lòe. Áo bào nhẹ nhàng bay bay trong gió đêm tạo nhã uyển chuyển. Một lúc lâu cô mới nghe được tiếng nói của mình: “Chuyện này không thể bỏ qua.”

Tất cả mọi người đều nhìn về cô, giọng nói của cô cất lên lạnh lạnh: “Đây là tám sinh mệnh của cả gia đình người ta. Tám huynh đệ bọn mi vừa đủ để đền lại.”

Ngay cả Phàn Thiếu Cảnh cũng kéo nhẹ ống tay áo của cô phía sau. Còn cô vẫn cố chấp nhìn Mắt Xanh: “Tính mạng của chúng là mạng sống. Chẳng lẽ tám người nhà này phải chết vô ích sao?”

“Xảo Nhi.” Nó gọi cô sâu lắng. Cô lại chẳng hề nhúc nhích: “Chuyện gì, đồng tu?”

Hai chữ “đồng tu” được gằn ra nặng nề. Mắt Xanh thở dài thỉnh linh xoay người lại. Xảo Nhi không thấy rõ được vũ khí lợi hại trong tay nó ra sao. Nhưng chỉ trong chớp mắt năm con yêu còn lại đã hóa thành tro bụi. Mọi người chung quanh thấy tình thế không ổn làm sao còn dám cướp bảo vật. Thế là chân cuồng cuồng đập lên nhau bỏ chạy. Cương thi mất xanh chậm rãi đưa tay đến: “Em không vâng lời rồi.” Xảo Nhi mặc nó kéo đến phòng bếp trong tứ hợp viện. Trong bếp có tám thi thể đều đã bị lột da và tứ chi không còn hoàn chỉnh bị ném lung tung trên đất. Cương thi mất xanh bước vào cửa phòng rồi thỉnh linh xoay người lại bế Xảo Nhi lên. Xảo Nhi choàng qua cổ nó. Cô thấy được hình dáng của mình trong đôi mắt xanh thăm của nó, thể nhưng lại cảm thấy thê lương. Tựa như nó cũng nhận thấy được tâm tình của cô nên khẽ cúi người khẽ thì thầm vào tai cô: “Chúng ta đi hái sao nhé.”

Cương thi mất xanh đứng trước một bồn nước trong phòng bếp hồi lâu. Cuối cùng Xảo Nhi cũng chuyển ánh mắt đang quan sát gương mặt nó sang chiếc bồn. Chiếc bồn này to bằng hai người, trong bồn như chứa đầy sao rơi, vô số những viên châu tỏa ra ánh sáng kì dị. Cảnh tượng này rất đẹp, như chỉ cần đưa tay chạm đến là có thể hái hết bầu trời đầy sao. Cương thi mất xanh bỏ cô xuống, rồi cầm tay cô vớt lấy bảo châu trong nước. Bảo châu kia ôn hòa như nước nhẹ nhàng chạm vào tay cô. Thỉnh thoảng khẽ hôn tay cô rồi nghịch ngợm chạy đi. Ánh sáng bảy màu trong bồn nước kéo thật dài vô cùng đẹp mắt.

Xảo Nhi theo bản năng muốn bắt lấy chúng như mò hồi lâu cũng chỉ là nước không thấy Thủy Châu tinh linh đâu cả. Cương thi mắt xanh lấy một chiếc hộp gỗ dần trong ngực ra rồi chậm rãi cầm tay cô đưa đến: “Thủy Châu không thể vớt như vậy.” Giọng nói của nó nhẹ vô cùng và dịu dàng khe khẽ bên tai Xảo Nhi. Cô cảm thấy nhồn nhột, nhất thời quên mất những thi thể và máu tanh trên nền đất kia.

Cũng không biết cương thi mắt xanh đã sử dụng phép thuật gì khiến cho toàn bộ những viên bảo châu đủ màu sắc xinh đẹp đều tụ lại. Ánh sáng càng rực rỡ giống như mặt trăng mới nhú trên dòng nước. Ngón tay nó thon dài sạch sẽ, thân thể cúi xuống thấp, một lọn tóc bạc mang theo ánh sáng lấp lánh rơi vào bồn nước. Ánh sáng êm dịu của những viên bảo châu chiếu vào gương mặt phong hoa tuyết đại của Mắt Xanh đang soi xuống mặt nước dập dềnh vô cùng mờ ảo.

Nó nở một nụ cười khi thấy Xảo Nhi đang ngơ ngẩn nhìn mình. Rồi nó mở tay cô ra đưa những Thủy Châu rực rỡ đủ màu chậm rãi bỏ vào lòng bàn tay cô. Đôi mắt vô cùng dịu dàng: “Có giống sao không?” Nó nhẹ nhàng nắm lấy tay cô vớt lấy từng viên từng viên một.

Xảo Nhi chẳng hề nghe thấy nó nói gì chỉ biết nhìn Thủy Châu lấp lánh trong tay và ngửi thấy mùi hương thoang thoảng trên người nó. “Suýt... đừng nói chuyện.” Cô nở một nụ cười sâu xa: “Đừng nói chuyện...”

Nó vớt hết tất cả Thủy Châu ra ngoài bỏ vào đầy chiếc hộp gỗ rồi đưa cho Xảo Nhi: “Vốn là muốn tặng cho em, nhưng giờ em đã đến thì mang về đi. Có thể xâu thành chuỗi nhưng không được chạm đất, chạm đất nó sẽ hóa thành nước.”

Xảo Nhi nhận hộp bảo châu nhưng hơi phiền muộn. Giống như tỉnh lại từ giấc mộng đẹp mới phát hiện ra tất cả đều là hư ảo: “Anh không theo em về sao?”

Cương thi mắt xanh lại bế cô ra khỏi phòng bếp tanh máu: “Quỷ Xa đang ở ngoài chờ em.” Rồi nó sải bước đi không hề ngừng lại. Xảo Nhi cố kiềm nén rất lâu, cuối cùng cũng không lên tiếng gọi nó.

Quỷ Xa bị Xảo Nhi bắt vào đào huyết thì gương mặt không vui: “Lão Đại, mới vừa rồi Lão Nhị ở đây sao cô không để anh ta đào. Khẩn định Lão Nhị đào nhanh hơn tôi nhiều”

Xảo Nhi mang đến cái cuộc lấy từ trong viện, trên thái dương cũng đầm đìa mồ hôi: “Bảo mi đào thì cứ đào đi. Sao lại nói nhiều như vậy làm gì? Nếu dùng phép thuật đào huyết thì con thành ý gì nữa.”

Quỷ Xa nghe vậy lại càng không vui: “Tôi vốn không có thành ý gì, ăn bọn họ còn có thể cho tôi no bụng, chôn bọn họ thì tôi được gì chứ?”

Vừa dứt lời thấy Xảo Nhi dùng ánh mắt vô cùng không vui nhìn nó thì lại vội vàng chữa lời: “Ồ ờ, đương nhiên rồi, thật ra có đôi khi Quỷ Xa tôi cũng vẫn có một ít thành ý mà...”

29. Chương 55 - 56

55. Ngu xuẩn

Số lần cương thi mắt xanh trở về Quan Thiên Uyển trong một tháng có thể đếm được trên đầu ngón tay. Nhưng mỗi lần trở về nó đều tặng rất nhiều quà hiếm có quái lạ cho Xảo Nhi. Có loại cỏ ăn vào sẽ ẩn hình, có loại cây rụng lác sẽ ra tiền. Hơn nữa còn tặng cho Xảo Nhi cương mộc sống ở Đông Hoang. Tuy quà tặng càng lúc càng quý báu nhưng Xảo Nhi lại bắt đầu nhớ đến vỏ ốc và quả táo ngày xưa.

Có một hôm, Xảo Nhi lại dùng Thủy Kính theo dõi cương thi mắt xanh. Nhưng sau khi những con sóng lẫn tẩn của Thủy Kính tĩnh lặng lại chỉ thấy nó hơi nghiêng đầu ôm một cô gái tóc tím vào lòng. Xảo Nhi không biết nó có phát hiện được phép thuật của cô không. Nhưng từ đầu đến cuối nó cũng không nhìn sang chỉ nhẹ nói cười cùng với cô nàng kia. Xảo Nhi thu Thủy Kính lại, từ đó cũng không còn dùng Thủy Kính nữa.

Khi Quan Thế Âm du ngoạn đến Quan Thiên Uyển một lần nữa thì Xảo Nhi đang trên bờ cắt lác cây rụng tiền mãnh liệt. Vàng lá rơi lả tả trên mặt đất, tất cả đều mỏng như chiếc lá cây. Quan Thế Âm ngồi dưới

cây tiền nhìn mưa vàng rơi đầy trời: “Ừ, lác tiếp đi, đừng ngừng lại. Bần tăng có cảm giác mình vô cùng giàu có đây. Hóa ra cảm giác ngồi trên núi vàng thật thích.”

Xảo Nhi xoay người lại nhìn Quan Thế Âm. Cuối cùng sau một lúc lâu mới ngồi sóng vai với hắc dưới tàng cây. Không hổ là vị thần hưởng hết tất cả hương khói nhân gian, vừa đến gần hắc đã có thể bình ổn được tinh thần: “Bồ Tát sao lại rảnh rỗi bay đến đây?”

Quan Thế Âm nhặt hai tấm vàng lá lên, ép lại rồi đưa lên miệng thổi ra một khúc nhạc. Xảo Nhi nghe không hiểu được bản nhạc đó. Cô hoàn toàn chẳng biết gì về âm luật, chỉ nghe khúc nhạc này tựa như thổi tiêu. Cho nên cô cũng không nói nữa, chỉ dựa vào cây rụng tiền nhìn biển xanh mênh mông bát ngát.

Một hồi lâu sau, Quan Thế Âm mới nói nghiêm túc: “Tiên duyên của cô đã sắp đầy. Đến lúc đó cô có bằng lòng lên thiên giới không?”

“Hả?” Xảo Nhi phản ứng hơi chậm chạp: “Nó đầy rồi sao?”

Quan Thế Âm dựa vào gốc cây sóng vai với cô và trở tay vuốt ve mái tóc dài của Xảo Nhi: “Đến lúc đó vào môn hạ của tôi không? Đừng vào tiên đạo. Nếu như tiên giới và Hồng giao chiến, tất nhiên cô sẽ liên lụy đến nó.”

Xảo Nhi hơi hoảng sợ với sự nghiêm túc của Quan Thế Âm: “Không phải người cũng trong hàng ngũ thiên giới sao?”

Quan Thế Âm buông tay nhúng vai: “Bần tăng tứ đại giai không.”

Xảo Nhi không trả lời hắc. Ở tiền điện có vài vị khách hành hương xin gặp Cống Hề chân nhân nên cô vội vàng rời đi. Nhất thời Quan Thế Âm cũng không đoán ra được suy nghĩ trong lòng của cô. Chỉ có Phàn Thiếu Hoàng hoài nghi vô cùng: “Theo tính tình của người không phải đứng bên lề xem kịch vui hay sao?”

Quan Thế Âm lắc đầu thở dài: “Cậu không hiểu đâu. Cậu nghĩ đi, nếu như Cống Hề chết trên tay tôi. Đến lúc đó Hồng chắc chắn sẽ xay nhuyễn tôi ra, sau đó vo tròn lại, rồi lại xay nhuyễn ra, rồi lại vo tròn lại... Chỉ nghĩ đến cảnh đó thôi cũng khiến người khác hoảng hồn rồi!”

Lúc này, Phàn Thiếu Hoàng nhắm mắt dưỡng thần không bao giờ muốn nhìn hắc thêm một chút nào hết.

Quan Thế Âm nhìn đáo dác chẳng kiếm ra gì thú vị nữa, cuối cùng cũng chuẩn bị rời khỏi. Nhưng trước khi đi hắc đã đổ sạch nước cam lộ ra đất, dốc hết sức nhét vàng lá vào bình. Cuối cùng ước lượng chiếc bình trong tay, lại ôm lấy cây rụng tiền và cố hết sức lay nó thật mạnh. Phàn Thiếu Hoàng ở trong trận chỉ còn biết co giắt khóe miệng nữa thôi...

Ngày rằm tháng tám là trung thu của nhân gian. Chúng cương thi tằm của ngấm trắng trên bờ cát. Đạo trưởng Hách Nhân nghĩ đến lão tổ nhà mình nên cũng dẫn theo truyền nhân dòng chính của Hách gia đến đây. Họ chuẩn bị ăn trung thu tại Quan Thiên Uyển để coi như là cả nhà đoàn tụ. Xảo Nhi tự tay làm rất nhiều bánh trung thu, bận rộn từ cuối tháng bảy đến giữa tháng tám. Vào những ngày này nhất định Quan Thiên Uyển sẽ phát bánh rộng rãi. Cho nên Hách Nhân cũng đến đây thật sớm và không hề lúng túng vì việc không mời mà đến của hắc. Đương nhiên hắc đến lĩnh phần bánh trung thu cho đám đạo sĩ Hách gia đang ngồi ở dãy ghế phía sau kia.

Trên bàn đã bày đầy trái cây từ lâu. Nhưng phần lớn đều do đạo sĩ Hách gia chuẩn bị. Bọn cương thi đều ăn không phân biệt được mùi vị nên cũng không thích bánh trung thu hay trái cây gì cả.

Mặt trăng đã vắt ngang bầu trời, lại đợi thêm một lúc Xảo Nhi mới cất lời: “Anh ấy sẽ không về, bắt đầu đi. Đạo trưởng Hách Nhân không phải đã chuẩn bị chơi đồ đèn(*) sao?”

(*) Một trò chơi truyền thống của Trung Quốc. Các câu đố dán trên lồng đèn được treo trên dây hoặc dán lên tường.

Hách Nhân hơi do dự. Hắc thật sự là một người tốt. Nhưng hắc nghĩ mãi chẳng ra Xảo Nhi và Mắt Xanh đã xảy ra mâu thuẫn gì với nhau. Trước giờ nó chưa bao giờ bỏ lại Xảo Nhi đi ra ngoài một mình thế này.

Xảo Nhi cắn một miếng bánh của mình làm, rồi mỉm cười nói: “Phàn thưởng đoán trúng đèn hôm nay sẽ có thêm một túi hương. Đoán trúng nhiều nhất sẽ được bộ nanh cương thi bằng thủy tinh nhé.”

Tất cả cương thi đều vui mừng hơn hở. Việc vắng mặt của cương thi mắt xanh đã được sự nhiệt tình đang sôi trào của bọn cương thi quen khuấy. Xảo Nhi uống rượu Thu Lộ Bạch của Phàn Thiếu Hoàng thích nhất. Quan Thiên Uyển vốn dự trữ rất nhiều loại rượu này. Cô cũng đã từng nếm thử. Cô cảm thấy vị rượu này thanh ngọt, không phải là rượu mạnh, cho nên thỉnh thoảng cũng nhâm nhi một ít.

Quan Thế Âm chỉ nhìn chúng cương thi hăng hái trả lời đồ đèn khiến Xảo Nhi hơi cảm thấy kì lạ: “Không phải Bồ Tát nên bận rộn giải đáp lấy phần thưởng vào những trường hợp thế này sao?”

Quan Thế Âm nói vô cùng miễn cưỡng: “Cổng Hề thí chủ cảm thấy bồn tăng thiếu hương liệu hay thiếu nanh cương thi?”

Xảo Nhi cũng cười rồi nâng chén rượu nhỏ: “Rượu này xin kính Bồ Tát”

Quan Thế Âm cũng nâng chung trà nhỏ trong tay: “Không dám không dám.”

Chỉ chốc lát sau đã có cương thi trả lời đúng rất nhiều câu. Còn cương thi mắt đỏ lại không trả lời được câu nào nên đang nín lấy đạo trưởng Hách Nhân cầu cứu. Xảo Nhi thấy thế liền hô to lên: “Câu được giúp đỡ sẽ không được tính nhé!”

Về mặt cương thi mắt đỏ liền đau khổ chơi xấu nín lấy đạo trưởng Hách Nhân muốn bằng được bộ nanh thủy tinh. Đạo trưởng Hách Nhân vô cùng bất đắc dĩ chỉ đành chen lấn với bọn cương thi chém giết câu đồ đèn. Đạo trưởng Hách gia thấy tộc trưởng ra tay nên nào dám làm khó. Họ lập tức thiên vị khiến cho bọn cương thi tiểu yêu âm ỉ cả lên.

Đêm trung thu ánh trăng sáng vàng vạc. Thấy chúng cương thi cũng chơi đồ đèn xong, Xảo Nhi liền mang rất nhiều hoa đăng đến. Có hình đầu lâu, có hình quan tài, thậm chí còn có hình đỉnh bạc và cây nến. Đều là những chiếc đèn bọn cương thi thích. Cũng có một số đèn mang hình dáng bình thường như vỏ sò hay con cá nữa. Thế là cả đám cương thi cùng nhau thả đèn hoa tại bờ biển.

Ngày rằm là thủy triều tốt nhất, cho nên vô cùng thích hợp thả đèn hoa trên bờ biển. Xảo Nhi tươi cười chỉ cho bọn cương thi phép giữ vững để những ngọn đèn hoa kia né tránh sóng gió trời đi. Chúng cương thi nổi lên thi thố, con này cố gắng hơn con kia để xem đèn hoa của ai sẽ có thể đi xa nhất. Sóng biển dâng quá cao nên đèn hoa cũng thật khó kéo dài. Xảo Nhi bảo Diêu Quang mang pháo hoa ra. Mấy con cương thi gan dạ thì cầm nến đốt pháo. Lửa khói bay lên không trung xua đi bóng đêm mù mịt. Ngay cả những con sóng bạc cũng nhuộm đầy lửa khói trở nên đỏ đỏ xanh xanh sáng lên lấp lánh như một giấc mộng đẹp tuyệt thế giữa cõi trần gian.

Xảo Nhi không phải là người thích náo nhiệt. Cô chỉ đứng xa xa ngắm nhìn pháo hoa. Ánh trăng đêm rằm cũng phải nhường chỗ cho tất cả pháo hoa nở rộ trên bầu trời. Quan Thế Âm đứng sau lưng cô, giọng nói vẫn nhẹ nhàng như cũ: “Nếu cô thật làm môn hạ của tôi thì sư tôn chắc sẽ phải vui mừng lắm. Ngài thích đồ ngọt mà cô lại làm bánh trung thu rất ngon.”

Xảo Nhi quay đầu lại nhìn Quan Thế Âm. Cô vẫn còn đang mỉm cười: “Bồ Tát, dù cho tôi có gom góp được bao nhiêu tiền duyên thì thật sự vĩnh viễn cũng không thể thành tiên. Đạo Phật luôn dạy người khác vứt bỏ tạp niệm để thoát khỏi lục đạo luân hồi. Nhưng thất tình lục dục đã dung nhập trong tâm thức của tôi từ lâu. Nó không thay đổi và cũng không tiêu diệt được.”

Quan Thế Âm bắt đầu khó hiểu: “Vậy cô cố gắng tích lũy tiền duyên vì cái gì?”

Xảo Nhi ngẩng đầu nhìn pháo hoa nở đầy trời chỉ mỉm cười không đáp.

Đợi rất lâu cũng không thấy cô trả lời, Quan Thế Âm đành thở dài. Cho đến nay hẳn vẫn là một Bồ Tát vô tư, không nghĩ đến cũng có lúc phải than thở: “Cổng Hề, chấp niệm quá sâu sẽ dễ dàng rơi vào ma đạo. Không bằng bây giờ tôi dẫn cô đến xem nó đang làm gì vào giờ phút này. Có lẽ vì thế cô có thể hiểu ra được.”

Xảo Nhi vẫn không nghĩ đến tốc độ của Quan Thế Âm lại cực nhanh vô cùng. Chỉ đảo mắt là cô đã đứng trước Thiên Ngoại Thiên. Thiên Ngoại Thiên là một không gian độc lập, ra vào đều cần có sự đồng ý của chủ nhân. Nếu kết giới không được mở thì chẳng ai có thể ra vào. Xảo Nhi rất giỏi thuật phép, không phải là cô không thể phá kết giới của Thiên Ngoại Thiên này, chỉ là cô khó hiểu: “Đến đây làm gì?”

Quan Thế Âm kéo cô: “Tìm cách đi vào để thấy được sự thật.”

Xảo Nhi cau mày: “Nếu tôi muốn thấy sự thật cũng không phải phiền phức thế này. Chẳng lẽ Bồ Tát không biết Quan Thiên Uyển sáng tạo ra Thủy Kính có thể xem được chuyện trong ngoài tam giới sao? Nếu như Bồ Tát cần, Cống Hề cũng có thể tặng cho người một cái.”

Quan Thế Âm định nói gì nữa thì Thiên Ngoại Thiên trước mắt lại hiện ra một luồng ánh sáng xanh ngọc bích trong suốt. Trong chốc lát một cánh cửa thành hiện ra trước mắt. Sau khi cửa thành mở ra liền có hai con đại yêu vạm vỡ đang khom người hành lễ: “Vương nói có khách quý đến cửa đặc biệt lệnh tiểu nhân đến đây nghênh đón.”

Đây là lần đầu tiên Xảo Nhi thấy được Thiên Ngoại Thiên. Không gian ở đây lớn hơn rất nhiều so với tưởng tượng của cô. Cô không muốn suy nghĩ đến Mất Xanh đã dùng bao nhiêu ma pháp mới có thể tạo được thế giới này trong một khoảng thời gian ngắn ngủi. Kiến trúc hai bên thành đều không khác gì những thành trấn bình thường. Trước mái hiên cũng treo đèn lồng đỏ cao cao. Đường phố đều là màu đen xám. Bởi vì chủng tộc bóng tối rất nhiều nên quanh năm Thiên Ngoại Thiên đều không thấy ánh mặt trời.

Xảo Nhi và Quan Thế Âm sóng vai đi theo hai thị vệ, xung quang ngoại trừ tiếng bước chân cũng không có tiếng động gì khác. Dần dần đi về phía trước lại nghe được tiếng náo nhiệt. Xảo Nhi nắm lấy tay Quan Thế Âm theo bản năng. Cô cũng không phải kẻ ngu. Cô biết đêm nay là trung thu và nó đang tổ chức tại quảng trường phía trước.

Tất cả yêu quái đều tập trung ở đây, cũng có pháo hoa được bắn lên, rõ ràng không khí ở đây náo nhiệt hơn Quan Thiên Uyển rất nhiều. Từng nơi trong quảng trường đều được đốt rất nhiều đồng lửa phản phát bốc cháy. Có rất nhiều yêu quái ngồi vây quanh nướng thịt và rau quả. Và có những yêu nữ xinh đẹp đang múa may quyến rũ giữa sân. Mùi thơm của thịt nướng, mùi ngọt của rượu mạnh kèm theo mùi pháo hóa ngập tràn trong không khí khiến ngày lễ nơi đây vô cùng ấm áp.

Trong đám người đang chèn chén say sưa, Xảo Nhi chỉ cần thoáng cái đã nhìn ra cương thi mắt xanh. Thật ra nó cũng là một kẻ không thích náo nhiệt như Xảo Nhi. Nhưng trong những trường hợp này cũng không thể tránh được phải chung vui với yêu chúng của mình. Bầy yêu ở Thiên Ngoại Thiên này nhiều hơn tiểu yêu ở Quan Thiên Uyển, đương nhiên cũng khó có thể quản thúc hơn.

“Người muốn dẫn tôi đến đây xem gì?” Xảo Nhi ngẩng đầu nhìn về phía Quan Thế Âm. Quan Thế Âm vuốt mái tóc dài của cô, giọng nói cực thấp nghe không được rõ xen lẫn trong tiếng pháo hoa. Xảo Nhi cũng không cần trả lời câu nói của Quan Thế Âm nữa. Lúc này cô nhìn thấy bầy yêu đến mời rượu cương thi mắt xanh, nhưng khi chúng kính rượu chính là hai người.

Một người đương nhiên là Mất Xanh, một người khác là một cô gái mặc váy màu đỏ hoa hải đường. Mái tóc đen xõa dài, màu da trắng như tuyết. Và khiến người khác chú ý nhất chính là đôi mắt tím của cô ta. Cô ta là Ma Đồng.

Xảo Nhi đột nhiên hiểu ra lời nói vừa rồi của Quan Thế Âm. Hắn nói cô đừng đau khổ.

Tựa như lúc này cương thi mắt xanh mới phát hiện ra cô. Nó đứng đi đến giữa bầy yêu, ánh sáng ngũ sắc vây quanh đường nét cơ thể của nó. Tóc trắng áo đen, phong thái thản nhiên. Nó cũng không kiêng kị bầy yêu, lại vươn cánh tay nắm lấy tay cô: “Em đến rồi à?”

Tiếng nói kia vô cùng dịu dàng. Xảo Nhi chỉ cười yếu ớt đáp lại nó: “Ừ. Trung thu vui vẻ.”

Nó không đáp lời cô, chỉ nắm lấy tay cô đi xuyên qua bầy yêu đến chỗ ngồi của nó. Có yêu quái tinh tế đã mang thêm một chiếc ghế đến cho cô. Dưới cái nhìn chăm chú của bầy yêu, nó tuyên bố trước mặt tất cả thần dân của mình: “Đây là đồng tu của bốn vương, Cống Hề chân nhân.”

Về sau cũng không để ý đến tiếng reo hò của bầy yêu, nó quay đầu giới thiệu với Xảo Nhi: “Đây là vợ sắp cưới của bốn vương - Tuyết Dung.”

Xảo Nhi mỉm cười chào Tuyết Dung, Tuyết Dung cũng mỉm cười chào lại cô. Xảo Nhi ngồi xuống bên tay trái của Mất Xanh nhìn ca múa dưới sân. Có tiểu yêu mang đến rượu và đồ nhắm đến. Cô cũng nếm thử một ít và khen không dứt lời. Tiệc đến nửa thì Mất Xanh dẫn Tuyết Dung rời khỏi trước. Nó ra lệnh cho

cương thi áo đỏ tiếp đón khách quý. Cương thi áo đỏ vẫn hầu bên cạnh Xảo Nhi, còn Xảo Nhi đương nhiên cũng không có hứng thú ở lại nữa.

Vẫn là Quan Thế Âm dẫn cô rời khỏi Thiên Ngoại Thiên. Đường ra cũng khá ngắn, thị vệ cung kính tiễn hai người ra đến tận cửa mới thôi. Bên ngoài vẫn trăng sáng sao thưa, sắc trời vẫn còn sớm, đêm tối vẫn còn dài. Quan Thế Âm vỗ vỗ vai trái của mình: “Nơi này không ngại để cô dựa vào. Bần tăng rất mềm lòng không thể nhìn thấy người khác đau khổ.”

Nhưng Xảo Nhi lại cười ngọt ngào: “Vì sao tôi phải đau khổ? Bồ Tát, tuy là người đã nhìn quen nhiều khổ nạn, nhưng Xảo Nhi không hề khổ. Cả đời Xảo Nhi đã cực khổ rất nhiều. Mẹ không thương cha không yêu. Tuy tôi cũng từng oán trách, nhưng sau này nghĩ lại tôi biết mình vốn là số mạng xui xẻo. Điều may mắn nhất đời của tôi là gặp được anh ấy. Từ lúc quen biết đến nay đều là anh ấy chăm sóc cho tôi. Ngoại trừ tôi chỉ biết nói yêu anh ấy ra thì cũng không thể làm được gì cho anh ấy cả. Tôi luôn nhớ đến từng phút giây chúng tôi ở bên nhau. Tôi cũng đã từng hạnh phúc thế là đã đủ. Cho nên hiện tại dù anh ấy lựa chọn thế nào, dù cho níu lấy tôi hay vứt bỏ tôi, thì tôi vẫn vui vẻ chấp nhận.”

Lúc này Quan Thế Âm nhìn vào gương mặt của cô nhưng hẳn cũng chỉ biết nói ra hai chữ cửa miệng của Phật Thiếu Hoàng: “Ngu xuẩn!”

56. Sông Tam Đồ

Tất cả mọi người đều cho rằng Thiên Ngoại Tiên sẽ nhanh chóng tấn công thần giới. Nhưng đối tượng cương thi mất xanh ra tay chú trọng lại là nhân gian. Nó lựa chọn những con người rất độc ác, ban cho họ máu cương thi biến thành thân thể không già không chết. Dĩ nhiên cuộc sống của họ cũng không thể thấy ánh mặt trời, chỉ vĩnh viễn ở trong bóng tối.

Thần giới cũng không đề cao cảnh giác. Dù sao chỉ là một nhóm người nhỏ bé thì có thể làm được gì? Nhưng bọn họ đã quên thiên tính của loài người rất xảo quyệt. Đám người kia dùng hình thức khác để ẩn náu trong tam giới. Họ thuyết phục chiêu dụ những ma hoặc tiên bất mãn với thần giới. Khi thần giới phát hiện ra có một số thần tộc bắt đầu dao động, thậm chí còn đi theo địch thì mới chịu phát động chiến tranh.

Thiên Ngoại Thiên và thần giới cũng xảy ra vài cuộc chiến nhỏ nhỏ để thử dò xét lực lượng lẫn nhau khá nhiều lần. Cuối cùng lúc cương thi mất xanh chuẩn bị phá bỏ cấm chế ma giới thì song phương mới quyết chiến sống mái bên ngoài cấm chế.

Quan Thế Âm dẫn Xảo Nhi đi qua đường Hoàng Tuyền, lại đến sông Tam Đồ. Sông Tam Đồ là nơi giao nhau với súc sinh đạo, địa ngục và ma đạo. Trên bờ sông có những cây Y Lĩnh, thân cây cao vút trong mây. Trên thân cây treo rất nhiều tội hồn, từ xa đã nghe được nhiều tiếng rên rỉ kêu cứu. Dưới tàng cây nở đầy hoa Bỉ Ngạn khiến cho bờ sông nhìn như trải đầy máu đỏ tươi kéo dài đến tận đường chân trời. Nó mang một nét đẹp thê lương vô hạn.

Giữa dòng sông nước chảy rất xiết, luôn có dòng nước ngầm cuộn trào. Trên bến có những con đò nhỏ đưa những linh hồn mới chết qua bờ Bỉ Ngạn. Xảo Nhi nhìn quanh suốt đường đi đều không thấy bóng dáng Mất Xanh đâu.

Quan Thế Âm dẫn cô lên thuyền. Người lái đò cũng không nể mặt Bồ Tát cho lắm: “Làm ơn cho xin mười hai đồng.”

Quan Thế Âm lầu bầu đưa tiền cho người đó. Xảo Nhi ngồi ở đầu thuyền quan sát xung quanh. Dòng nước sông đục ngầu ghê tởm, thỉnh thoảng còn nghe thấy tiếng cười hoặc những tiếng gào thét bên nhón. Cô cũng không biết dưới sông đã có bao linh hồn chết oan trọn đời không thể giải thoát.

Đương lúc trần tư thì trước đò ngang có vài tiếng ồn ào. Xảo Nhi tò mò quay đầu nhìn xem, cô chỉ thấy một hồn phách bị vác khỏi khoang thuyền. Xảo Nhi không hiểu nhìn người lái đò. Người lái đò để ý đến cô cũng vì nể mặt mũi của Quan Thế Âm: “Hắn ta không trả nổi tiền đò.”

Hiển nhiên hồn phách kia sắp bị ném vào Vong Xuyên. Lúc này Xảo Nhi nôn nóng kéo ống tay áo của Quan Thế Âm. Quan Thế Âm thở dài rồi cũng miễn cưỡng cất lời: “Ồ Lão Nhị, tiền đò coi như ghi vào cho Cổng Hề chân nhân đi.”

Hồn phách kia bèn quay đầu nhìn lại. Giữa Vong Xuyên âm u, Xảo Nhi chỉ thấy được nửa gương mặt của hân nhưng cũng có thể nhận thấy người đó rất tuấn tú. Người lái đò lại cầu nhàu mang hân trở lại khoang thuyền. Quan Thế Âm vô cùng buồn chán. Hân nhìn thấy hộp gỗ đàn được cô ôm trong lòng từ đầu đến cuối nên bèn cố ý đến nhìn xem. Xảo Nhi chỉ cười với Quan Thế Âm: “Đến thời khắc mấu chốt thì ngài sẽ biết được đây là gì.”

Quan Thế Âm không hề miễn cưỡng nữa. Hân chỉ nhắc lại yêu cầu duy nhất khi mang Xảo Nhi đến đây xem cuộc chiến lần nữa: “Dù cho có xảy ra chuyện gì. Cho dù hân có chết trước mặt cô thì cũng không được nhúng tay. Đừng quên cô bây giờ vẫn còn là người, chỉ cần thần giới thay đổi một ít số mệnh của cô thôi thì cô đã phải bị vùi dập không thương tiếc rồi.”

Xảo Nhi chỉ ôm hộp gỗ đàn thật chặt và cười nhạt ngắm nhìn Vong Xuyên mênh mông.

Quan Thế Âm từ nhỏ đã không phải là một vị Bồ Tát buồn tẻ. Hân lập tức ngồi xuống cạnh Xảo Nhi: “Trước kia cô có đến nơi này không?”

Xảo Nhi nghiêng đầu nhìn cảnh vật: “Nhất định đã có tới, chỉ là quên mất thôi.”

Quan Thế Âm dùng tay trái khua nước sông. Tức khắc có rất nhiều hồn phách thi nhau cắn rủa ngón tay hân khiến đầu ngón tay đầm đìa máu tươi. Nhưng đáng vẻ hân vẫn không buồn chú ý tiếp tục dùng ngón tay trêu đùa những hồn phách kia. Rồi tựa như tự mình nói thầm một mình: “Hôm nay bọn mi gặp được bản tăng cũng coi như là duyên phận. Để ta siêu độ bọn mi vậy.”

Một dòng kinh Phật được nhẹ nhàng vang lên vô cùng yên bình. Những hồn phách oan nghiệt kia vốn là màu xám bồng đảo thành một cuộn khói đen, sau đó dần dần hóa trong suốt. Quan Thế Âm nhẹ nhàng vẫy tay thì những hồn phách trong suốt kia đã bay về phía thuyền bè đằng sau. Cuối cùng chúng ở trên thuyền bái hân hai lạy rồi đi vào trong khoang.

Dòng kinh Phật được ngừng lại. Quan Thế Âm xuôi tay chống lên thành thuyền. Gió sông lướt qua mặt rồi đến áo trắng và mái tóc dài màu đen của hân. Có những ánh hào quang lờ lờ nhẹ chiếu sáng cả Vong Xuyên. Thế nhưng Quan Thế Âm lại huyết sát phá hủy cảnh tượng mỹ lệ trước mắt. Người lái đò bên thuyền kia đã cất lời: “Bồ Tát, tiền đồ ghi vào nợ của ngài sao?”

Quan Thế Âm vỗ trán: “Đạo gần đây làm người tốt khó quá.” Nói xong hân liền đứng dậy, bàn tay thon dài chum lại như hình chiếc loa hô to về phía chiếc thuyền nhỏ kia: “Mấy linh hồn kia, phải nhớ là mỗi người thiếu bản tăng sáu đồng nhé...”

Xảo Nhi cười ngất.

Bởi vì bọn họ muốn đi về phía ma đạo nên những thuyền phải đưa hồn phách qua cầu Nại Hà cũng không cùng đường. Quan Thế Âm cầm bình cam lộ của mình ra, đương chuẩn bị lấy nước thì thành linh bên trong đổ ra rất nhiều vàng lá. Xảo Nhi hoài nghi nhìn xung quanh. Cô cảm thấy những vàng lá kia rất quen nhưng hân lại đuổi cô đi: “Đi dạo đi. Sông Tam Đồ này là nơi chẳng phải người sống có thể đến được. Cô đi dạo xung quanh ngắm cảnh đi. Tôi là Bồ Tát ngàn vạn năm không già không chết, lúc nào cô cũng có thể nhìn thấy.” Đuổi Xảo Nhi đi hân mới nhìn những hồn phách đang ở trong nước tranh giành vàng lá, cất lời nói rất đau lòng: “Bồ Tát nhất thời vô ý, đám vàng lá này thật tiện cho bọn mi. Thôi thôi, coi như ‘nghìn vàng tiêu hết rồi lại đến’(*) của tên Lý gì đó đi.”

(*) Đây là một đoạn thơ trong bài: “Tương tiến tử” của Lí Bạch - dịch thơ Hoàng Tạo.

“Nhân sinh đắc ý tu tặc hoan (Đời người đắc ý hãy vui tràn)

Mạc sử kim tôn không đối nguyệt (Chớ để bình vàng sông bóng nguyệt)

Thiên sinh ngã tài tất hữu dụng (Trời sinh thân ta hân có dùng)

Thiên kim tán tặc hoàn phục lai. (Nghìn vàng tiêu hết rồi lại đến)

Xảo Nhi cười khẩy. Ông lão chèo đò bên kia cũng cất lời: “Bồ Tát bất công quá. Ngài ở đây cứu trợ nghèo khó, nhưng người nghèo nhất là tôi thì ngài lại không quan tâm.”

Hồn phách tranh nhau vàng lá dưới nước ngày càng nhiều. Xảo Nhi lơ mơ đoán được ở sông Tam Đồ này có một quy tắc. Bất cứ hồn phách nào lên thuyền cũng phải có sáu đồng tiền. Nếu không có tiền trả thì người lái đò liền coi như họ không có tích đức. Cả cuộc đời lại chẳng có được sáu đồng tiền nhân tình được đốt xuống. Nên liền quăng họ vào giữa sông.

Giữa sông có quỷ nước hoành hành, vì thế khó có thể tự mình bơi qua bờ bên kia. Nên có vô số hồn phách đành phải chìm nổi ở đây, trọn đời không thể luân hồi.

Quan Thế Âm là vị Bồ Tát bình dị gần gũi. Người lái đò này không biết đã chở hán bao nhiêu lần, dường như rất thân quen với hán. Hán nghe được những lời này cũng cười mắng: “Lão nghèo ư? Ông khỏi ba hoa! Việc này bần tăng không cứu được.”

“Có những vàng lá này thì bọn họ có thể đi qua sông sao?” Đương nhiên câu này Xảo Nhi hỏi Quan Thế Âm. Quan Thế Âm cầm lấy vạt áo ngồi xuống đầu thuyền: “Ừ”

Quay đầu hán lại nói vô cùng hứng thú: “Phụ nữ thì có lợi hơn đàn ông nhiều. Sau khi phụ nữ rút xuống nước, người đàn ông đầu tiên giao hoan với cô ta sẽ đến đây cứu cô ta. Dĩ nhiên nếu như hồn phách người đàn ông kia còn ở đây.”

“Người đàn ông đầu tiên giao hoan?” Xảo Nhi nghe vậy cũng vui mừng: “Vậy nếu muốn gặp tình lang thì chẳng phải chỉ cần rơi xuống nước ở đây là có thể nhìn thấy hán rồi.”

Lần này lập trường người lái đò và Quan Thế Âm lại giống nhau cùng cười khẩy khinh bỉ cô.

Quan Thế Âm cũng không dẫn Xảo Nhi đến bên sườn ma đạo. Trên sông Tam Đồ đã thiết lập tuyến cảnh giới, cấm hết tất cả thuyền bè hồn phách đến gần chiến trường. Nhưng Quan Thế Âm là học trò cưng của Như Lai Tây Thiên, thấy hán như thấy Như Lai. Đáng sợ hơn là nếu chọc giận hán, chắc chắn hán sẽ khuyến khích Như Lai đến đất U Minh này giảng kinh, cảm hóa cho xem. Cho nên con đồ bé nhỏ này đi vào cũng chẳng gặp phải ai cản trở.

Bọn họ dừng trên mũi thuyền từ đằng xa. Thị lực hiện nay của Xảo Nhi cũng tiến bộ rất nhanh, cô đã thấy được cục diện máu tanh trên bờ sông. Vô số tiểu tiên tiểu yêu bị đánh tan xác, máu hòa vào sông Tam Đồ và trộn với hoa Bỉ Ngạn trên bờ vô cùng chói mắt.

Cô nắm chặt chiếc hộp gỗ trong tay. Quan Thế Âm nhắc nhở như cũ: “Chỉ đứng xem là được rồi. Nếu cô nhúng tay vào sẽ hại chết bần tăng đấy.”

Xảo Nhi nhanh chóng thấy được Mất Xanh. Tình hình giao chiến của hai bên vô cùng thảm thiết. Nhưng rõ ràng thần giới chiếm ưu thế hơn. Thần giới đã được thành lập nhiều năm, sao một Thiên Ngoại Thiên mới ngấn ngủ này có thể chống lại được. Xảo Nhi không rõ tại sao Mất Xanh lại muốn làm như thế. Điều này rõ ràng là lấy trứng chọi đá.

Thiên Ngoại Thiên dần dần thương vong thê thảm. Thần giới chẳng hề hoang mang. Cuối cùng bọn họ cho Mão Nhật Tinh Quân ra trận. Bấy giờ Xảo Nhi mới hiểu được tại sao thần giới lại chẳng hề sợ hãi. Ánh sáng rực rỡ chiếu sáng cả Vong Xuyên, tất cả chủng tộc bóng tối đều phải trốn chạy tứ tán. Tiếng rên thảm thiết dậy lên bốn phía, mùi vị khét cháy của thi thể tràn ngập không trung.

Quan Thế Âm lấy tay áo che cô lại: “Trận chiến này thật không có gì đẹp đẽ.”

Xảo Nhi thừa dịp hán chưa chuẩn bị lại đột nhiên ngự kiếm bay qua. Quan Thế Âm đưa tay ra nhưng không thể kéo cô lại. Hán chỉ biết trơ mắt nhìn Xảo Nhi đáp xuống bên cạnh ma đạo và tự nói thầm: “Giờ thì nguy rồi. Ôi ôi ôi ôi...”

30. Chương 57 - 58

Xảo Nhi đáp xuống đất nhưng lại không gia nhập cuộc chiến. Trong không trung càng nồng nặc mùi cháy khét hơn. Cô mở chiếc hộp gỗ ra, dĩ nhiên trong đó có rất nhiều Thủy Châu. Nhưng cục diện quá loạn nên

không ai chú ý đến cô. Cô nghiêng hộp Thủy Châu chôn sâu xuống hai thước đất. Chỉ trong chốc lát lũ lút đã âm âm kéo đến, ngay cả cô và vô số thần tiên yêu ma đều bị cuốn vào Vong Xuyên.

Phản ứng đầu tiên của Quan Thế Âm chính là hóa thân làm thiên tướng lập tức cưỡi mây chạy trốn...

Xảo Nhi rõ ràng đã đánh giá quá thấp hộp Thủy Châu này. Ngày đó, đề sông Tam Đồ bị hủy, vô số oan hồn chìm nổi giữa sông hiện ra bị nước sông cuốn đi phân tán tứ tung. Cầu Nại Hạ cũng bị sập, những linh hồn chết đi không có cách nào vào âm ti. Thiên đạo luân hồi bị gãy ngang, âm dương khó thăng bằng. Lúc này thần giới mới chính thức hoảng loạn.

Xảo Nhi chìm nổi trong nước hồi lâu. Sông Tam Đồ vì giam giữ oan hồn ác quỷ nên cũng có phép thuật. Người đạo hạnh càng sâu thì càng khó thoát khỏi. Xảo Nhi cũng không vùng vẫy, cô chỉ phải không ngừng tìm kiếm Mắt Xanh. Cô không biết mình bị cuốn đi bao xa và thời gian trôi qua bao lâu. Có lẽ một ngày, cũng có lẽ chỉ một canh giờ. Tay cô bỗng bị nắm lấy, cô cúi đầu nhìn thấy Mắt Xanh. Thậm chí nó không có nhìn cô. Nước cuốn quá nhanh nên nó chỉ vừa tới kịp đã liều mình ôm cô chặt vào ngực. Mặc cho dòng nước chảy xiết mãnh liệt quanh thân nó và cuốn phăng đi vô số sông núi. Cô rúc vào lòng nó, không cảm giác gì được xung quanh. Chỉ có nhiệt độ của Mắt Xanh đang ấm áp dịu dàng ôm lấy cô an toàn trong trận hồng thủy Vong Xuyên. Cô vẫn giữ yên lặng suốt quãng đường.

Hồng thủy đột nhiên ủa đến khiến thần giới cũng không quan tâm đuổi bắt nó. Còn nhân gian thì nhất thời âm thịnh dương suy, thiên tai không ngừng, loài người hỗn loạn.

Còn đương lúc thần giới hoảng loạn thì vua ma linh thai của Thiên Ngoại Thiên dẫn quân vào địa ngục vô gian. Lúc đó Địa Tạng Vương Bồ Tát đã bị cơn hồng thủy đột ngột của sông Tam Đồ hù dọa. Hắn dẫn thần linh bảo vệ địa ngục vô gian đi không chế dòng nước lũ. Vô gian địa ngục trống không, ma linh thai bèn lấy danh chủ nhân Thiên Ngoại Thiên phá vỡ cấm chế, thả ra tất cả ma quỷ và dọa thần hung ác nhất xưa nay.

Xảo Nhi biết mình đã bị lợi dụng. Nó sống chung với cô quá lâu nên hiểu rất rõ suy nghĩ của cô. Nó căn bản chỉ mượn tên cấm chế ma giới dời đi sự chú ý. Mục đích thật sự là oan hồn ác quỷ ở Vong Xuyên và thần quỷ yêu ma ở địa ngục vô gian. Lúc nó đưa cô Thủy Châu đã tính trước hết tất cả các bước này. Những oán niệm tội nghiệp bị giam cầm trong địa ngục vô gian kia đáng sợ đến thế nào chứ?

Xảo Nhi trở về Quan Thiên Uyển. Thiên hạ đã đại loạn, yêu ma quấy nhiễu, lũ lút tràn lan, đường luân hồi bị gãy. Quan Thế Âm bị bắt đến giảng kinh các, nghe nói không hơn nửa năm hay một năm thì không thể bước ra.

Phàn Thiếu Hoàng ở trong trận pháp dùng một đồng đá nhỏ suy đoán mệnh số chẳng biết của ai. Xảo Nhi ngồi trước trận pháp, trước mặt cô có vài bình rượu, là loại rượu Thu Lộ Bạch Phàn Thiếu Hoàng thích. Cô nằm trong chiếc quan tài nhà gỗ nhỏ rất lâu, cứ lần qua lần lại khó có thể ngủ được.

“Uống rượu với tôi đi.” Cô mang rượu nghiêng trên đất. Phàn Thiếu Hoàng buông cục đá trong tay xuống, cất giọng trầm thấp: “Hiện tại muốn đối phó nó không dễ, nhưng không phải là không thể. Thần giới có Mão Nhật Tinh Quân, còn nó lại sợ ánh mặt trời. Lúc ban đầu Bạt để lại lời nguyên chắc đã dự định được ngày hôm nay từ sớm. Cống Hề, cô hãy tỉnh lại đi. Nó đã không còn là Hồng trước đây. Nó chỉ biết càng ngày càng điên rồ.”

Xảo Nhi nằm ngửa trước trận nhìn trời. Tối nay không trăng không sao, Quan Thiên Uyển lại là một trong những nơi không bị thiên tai nên vẫn yên tĩnh như thường. Cũng không biết nhìn trời được bao lâu thì bình rượu đang được nắm trong tay trái của cô bỗng bị lấy đi. Một bàn tay đan vào năm ngón tay của cô. Cô quay đầu lại nhìn thấy Mắt Xanh.

Nó ở bên cạnh học theo dáng vẻ của Xảo Nhi nằm xuống. Xảo Nhi xoay người nằm sấp lên người nó. Cô uống không biết bao nhiêu rượu, gương mặt đã ửng đỏ say lòng người. Trên người cô còn có hương rượu thoang thoảng. Mắt Xanh lẳng lặng để cô nằm lên ngực mình. Hai người bốn mắt nhìn nhau. Đôi mắt xanh của nó nhẹ nhàng lưu chuyển như một viên minh châu sáng bóng.

Xảo Nhi lại cười: “Đồng tu, chủ nhân Thiên Ngoại Thiên, anh đã đến rồi ư?”

Trên gương mặt nó nở một nụ cười thần nhiên, mái tóc dài màu bạc xòa xuống như thác nước. Áo bào

màu đen thấp thoáng có màu ngọn lửa di chuyển trên đó. Đôi mắt xanh như hồ nước, sáng ngời trong veo: “Cổng Hề, em rõ ràng đã biết, cần gì phải lừa gạt mình?”

Đêm không trăng sao, tiếng gió pha lẫn với tiếng sóng biển, ánh sáng đỏ vàng bao phủ lấy nó. Từ khoeo mắt đến đuôi lông mày vẫn tuấn mĩ như tạc ngọc.

Xảo Nhi cười lắc đầu: “Em không biết gì hết, em đi ngủ đây.”

Cô muốn đứng lên lại bị Mắt Xanh nhẹ cầm lấy cổ tay cô, trong giọng nói mang theo sự thở dài: “Đừng đau khổ Cổng Hề, anh và em cuối cùng vẫn khác nhau.”

Xảo Nhi đột nhiên ngẩng đầu ngắm nhìn nó, giọng nói của cô bỗng lớn hơn: “Kêu em là Xảo Nhi.”

Mắt Xanh vẫn mỉm cười, gương mặt tuyệt mĩ, nụ cười xa lạ. Nó đang trước mặt cô nhưng lại như xa xôi cách trở: “Đừng thế, Cổng Hề.”

Trong đôi mắt của Xảo Nhi chứa chan nước mắt nhưng cô vẫn quật cường nhìn vào nó: “Gọi em là Xảo Nhi.”

Cương thi mắt xanh mỉm cười mang theo sự tiếc nuối: “Cổng Hề.”

Đầu ngón tay của nó mơn trớn gương mặt cô. Ánh mắt dịu dàng nhưng đau thương, giống như chứa đựng những giọt nước mắt không hề rơi xuống kia của cô.

57. Mười năm sau hãy quên em đi!

Xảo Nhi có một khoảng thời gian rất dài không sống ở Quan Thiên Uyển. Cô và đạo sĩ Hách gia đi thu yêu quái khắp nơi, chỉ lệnh cho ba đệ tử phát lương thực theo định kì. Thúy Vi Sơn và Quan Thiên Uyển cũng có vài lần hợp tác hàng yêu. Hiềm khích giữa hai bên tựa như cũng được xóa bỏ. Khi đó nhân gian cứ xảy ra tai ương không ngừng khiến loài người đặc biệt đoàn kết. Trong nạn đói, người già thì dành lương thực cho người trẻ, người trẻ thì dành lương thực cho trẻ con. Mặc dù vô số người chết trong thiên tai bệnh tật, nhưng lực lượng trung kiên vẫn được bảo tồn. Thế giới này sau khi xảy ra biến cố cũng không còn trộm cướp gì nữa. Mọi người đoàn kết với nhau như một sợi dây thừng được bện chặt, cùng nhau chống đỡ lại thiên tai mà ngay cả thần giới cũng luống cuống. Ban đêm vẫn có những tiếng khóc thầm. Nhưng sau tiếng khóc là dòng nước mắt được lau khô, chôn đi người thân và dửng dưng hơn để sống sót, hoặc để cho người khác sống sót.

Trong truyền thuyết, loài người là một tổ hợp sinh vật vô cùng lương thiện và cực kì ác độc. Nhưng đứng trước nguy nan thì những mầm móng hung ác đều được rút đi. Cái chết và khổ đau đã khiến chủng tộc này dửng dưng và quật cường hơn. Không chia quốc gia, không còn đảng phái, vứt bỏ tư lợi, hèn yếu và sợ hãi. Một khi có yêu ma xuất hiện tại đâu thì tất cả mọi người đều xông lên. Vì bảo vệ cho chính chủng tộc của mình nên họ đã dửng dưng không hề sợ chết.

Linh hồn không lo không sồn là hoàn hảo nhất, yêu ma khó có thể thao túng được họ. Chỉ trong khoảng thời gian ngắn nhưng chúng đã không thể gây tổn hại đến tánh mạng của họ nữa.

Một phần yêu ma ương ngạnh đoàn kết kháng cự thì bị thần giới và đạo môn tiêu diệt. Phần khác thì đầu quân về Thiên Ngoại Thiên để mong được che chở. Vì thế Thiên Ngoại Thiên cũng tăng thêm thực lực trong khoảng thời gian ngắn. Còn sau thiên tai, loài người vẫn sinh sôi đầy đàn như cũ, con người lại được phục hưng lần nữa.

Sau khi Thiên Ngoại Thiên tăng thêm thực lực thì cũng không cho thần giới cơ hội xả hơi. Song phương lại lần nữa nghênh chiến tại sườn ma đạo. Thần giới có Mão Nhật Tinh Quân, Thiên Ngoại Thiên thì lại tăng thêm vô số đạo thần viễn cổ. Cuộc chiến vô cùng căng thẳng. Khi đó, Quan Thế Âm đã được thả ra, hần là vị thần cứu đời nên lúc loài người bị tai ương hần cũng vô cùng bận rộn. Đối mặt với sự viếng thăm của Xảo Nhi càng khiến hần đau đầu nhức óc: “Cổng Hề thí chủ, hai lần trước là do bản tăng ngu xuẩn, nhưng lần này thế nào đi nữa thì bản tăng cũng không dẫn cô đến ma đạo nữa đâu.”

Nhưng Xảo Nhi không có yêu cầu đến ma đạo: “Bồ Tát, tôi nghĩ ra cách có thể tinh lọc được trọc khí. Tôi chỉ muốn gặp anh ấy. Nếu anh ấy chịu dùng phương pháp này thì cuộc chiến của thần giới và Thiên Ngoại Thiên có thể hoàn toàn tránh khỏi.”

Chuyện này không phải chuyện đùa. Quan Thế Âm lập tức báo cáo cho thiên đế. Thiên đế nhìn phương thuốc kia, trong đó phải điều chế từ tinh linh của Thiên Trì Thánh Thủy, cộng thêm nước cam lộ của Quan Âm và Thánh quả. Hẳn cho người mang đến cho Phàn Thiểu Hoàng. Nhưng Phàn Thiểu Hoàng nhìn xong chỉ lắc đầu: “Cách này nhìn qua thì là tinh lọc trọc khí. Nhưng trên thực tế thì như nước với lửa. Nếu uống viên thuốc này thì Hồng nhất định sẽ bị chánh khí của thánh vật tổn hại. Chính tà trộn lẫn chỉ có thể làm thân thể nó bị đả thương. Cô nhóc này chẳng lẽ muốn đưa nó vào chỗ chết sao?”

Ngày hôm sau, thiên đế đặc chuẩn cho Cống Hề và chủ nhân Thiên Ngoại Thiên gặp mặt.

Bên sườn ma đạo, Hồng thấy Xảo Nhi đi đến từ trong đội quân của thần giới. Vẻ mặt của nó vẫn bình tĩnh như thường. Nhưng trong ánh mắt tựa như tất cả chư thiên thần ma đều biến mất. Trong tầm mắt chỉ còn lại một mình cô. Áo đạo lam nhạt, tóc dài được cột lên cao, Đoạn ảnh kiếm vắt trên lưng, kiếm khí như làn khói bay trong không trung của Vong Xuyên dài mấy dặm không dứt.

Hai quân trầm mặc đối chọi bên sông Tam Đồ, yên tĩnh đến mức có thể nghe được tiếng kim rơi.

“Em tìm anh sao?” Giọng nói của nó vẫn ôn hòa như cũ nhưng lại có cảm giác xa cách nghìn dặm.

Xảo Nhi vẫn dịu dàng: “Em muốn cố gắng một lần cuối. Phương thuốc này có thể tinh lọc trọc khí trong cơ thể anh. Anh thử một lần cuối được không?”

Yêu ma phía sau lại xôn xao cả lên. Cương thi mắt xanh chỉ lẳng lẳng nhìn cô, một hồi lâu mới rũ mắt xuống: “Nếu như anh cự tuyệt thì sao?”

Xảo Nhi mỉm cười ngấm nhìn nó, vẻ mặt cô vẫn không đổi: “Em không thể làm gì hết. Từ lúc quen biết đến nay, tất cả yêu cầu ngang bằng của em chỉ duy nhất là tình yêu của anh. Mất đi nó, em không còn gì để tựa nữa.”

Cuối cùng cương thi mắt xanh mới nhìn vào cô, một hồi lâu nó khẽ nói: “Anh đồng ý với em. Một lần cuối cùng.”

Ma linh thai phía sau đang nói gì đó nhưng nó không nghe được. Nó chỉ nhìn thấy cô mỉm cười, như một đóa hoa Bỉ Ngạn từ từ nở rộ khiến cho thiên địa cũng lu mờ. Giọng nói của nó cực kì thấp, những lời này nó không muốn nói cho bất cứ ai khác nghe: “Em nói đúng, tình yêu của anh chính là điểm tựa duy nhất của em và nó vẫn tồn tại trong tim anh như cũ. Anh bằng lòng chấp nhận bất cứ chuyện gì vì em.”

Luyện đan cần đến bảy ngày, thần giới trang bị riêng lò luyện cho cô. Bên ngoài có thần tộc canh gác, cứ cách một canh giờ sẽ thay ca một lần. Ngoại trừ những nguyên liệu trong đơn thuốc, không cho phép bất kì vật phẩm nào khác vào phòng luyện đan. Trong phòng có bốn tiểu đồng canh lửa, cũng nhân tiện giám thị người luyện đan. Còn Xảo Nhi cũng chẳng cự tuyệt. Quan Thế Âm đã đến hai lần, mỗi lần đều mang về ngập ngừng muốn nói rồi lại thôi.

Bảy ngày thoáng qua trong phút chốc, thần tộc để đan dược vào hộp gấm, để phòng bị tráo nên phải tiên đồng bảo quân. Thiên tướng đi theo Xảo Nhi và đan dược đến bên sườn ma đạo. Tất cả yêu ma ở Thiên Ngoại Thiên đều quỳ sụp xuống, chúng không đồng ý cho Hồng uống thuốc này.

Còn Hồng chỉ lấy viên đan dược màu trắng trong hộp gấm ra, vẻ mặt bình tĩnh, không hề sợ hãi. Dưới ánh mắt chăm chú của chư thiên thần phật, nó nhét viên thuốc kia vào miệng không hề do dự chút nào. Xảo Nhi đứng trước mặt nó nói cực khẽ khàng: “Hồng, em van xin anh một chuyện cuối cùng được không?”

Tất cả mọi người đều dựng tai lên nghe. Ngay cả tiếng nói của cô vô cùng nhỏ cũng không thể giấu giếm được mấy thần linh yêu ma đã tu hành vạn năm này. Cương thi mắt xanh nuốt viên đan dược xuống rồi cũng khẽ nói: “Em nói đi.”

“Anh có thể tạm thời ở trong ma đạo trong một thời gian ngắn không? Không phải quá lâu, chỉ mười năm thôi. Mười năm sau, anh lại tiếp tục hoàng đồ bá nghiệp của anh. Muốn hủy thiên diệt địa cũng được, muốn đảo điên tam giới cũng được. Em cũng sẽ mặc anh không đi ngăn cản nữa.” Nụ cười của cô rực rỡ quá mức khiến chư thiên thần ma đều ngấm nhìn: “Hiện tại thần giới có Mỗ Nhật Tinh Quân, làm sao anh có thể chắc thắng được chứ?”

Nếu như đã vào ma đạo, lúc ra chắc chắn sẽ trọng thương thể thân. Cẩm chế phong ấn tam giới, cho dù là Hồng cũng tuyệt không dễ dàng gì chịu được. Hồng yên lặng ngắm nhìn cô, tiếng nói của nó cũng khe khẽ sâu lắng như Vong Xuyên này: “Nhưng mười năm sau anh tất nhiên không còn nhớ rõ em nữa.”

Xảo Nhi giơ tay chạm vào mặt nó. Đôi lông mày đáng núi của nó vô cùng mỏng, lông mi thật dài, đôi mắt xanh như mặt nước hồ thu. Đầu ngón tay cô lướt qua khuôn mặt tuần dật của nó, trong giọng nói cũng mang theo niềm vui vẻ, vẻ mặt cô xinh đẹp dịu dàng: “Mười năm sau, em cũng sẽ quên anh.”

Yêu ma Thiên Ngoại Thiên lại xông vào cả lên. Hồng phát tay bảo bọn họ lui về Thiên Ngoại Thiên. Ma Linh Thai nhiều lần khuyên can nhưng không được, đành giậm chân dẫn chúng ma đi. Cương thi mắt xanh xoay người ngắm nhìn Xảo Nhi, bên khóe môi cũng nở nụ cười tuyệt mỹ. Xảo Nhi không kiềm chế được nhón chân hôn lên trán nó. Giọng nói của cô cực nhỏ cực nhỏ, mang theo sự ngưng ngóng của buổi ban đầu: “Em yêu anh, Hồng.”

Nó nhắm mắt lại cho cô hôn và cũng vô cùng ngưng ngóng đáp lại giống như trước: “Anh biết.”

Đúng vậy, anh biết. Nhưng nếu như tình yêu của anh chính là tất cả điểm tựa của em, vậy thì điểm tựa của anh là gì đây?

Cương thi mắt xanh xoay người đi về phía ma đạo, nơi phong ấn của tam giới, nơi cấm chế dễ vào khó ra kia. Trong truyền thuyết đó là nơi lạnh lẽo khắc nghiệt nhất dành cho những dọa thần bị đày. Ma đạo quanh năm linh khí thiếu thốn, chư thần ma trong đó phải ăn máu thịt của người khác để tu bổ linh lực của bản thân.

Nó bước về phía trước nhưng vẫn quay đầu lại mỉm cười nhìn Xảo Nhi. Đến khi bóng dáng của nó biến mất ở ma đạo, lúc đó Xảo Nhi mới dự định quay mặt đi thì nó lại đột nhiên xuất hiện trước mặt cô: “Sau khi anh đi rồi, độ kiếp phi thăng của em phải làm sao?”

Xảo Nhi buồn phiền trả lời: “Quan Thế Âm sẽ giúp em.”

Nó lại yên lòng, nặng bước về phía cấm chế ma đạo, một hồi lâu lại lần nữa từ từ biến mất.

Chư thiên thần Phật đều mặt mày xanh mét. Quả nhiên nó lại xuất hiện lần nữa: “Thật muốn nán lại đây lâu hơn chút nữa. Thật ra anh không sợ cái lạnh lẽo khủng khiếp trong ma đạo. Chỉ là hiện tại trong lòng hơi khó chịu. Chúng ta đã cùng nhau đi đến đây, anh thật sự muốn cùng em đi đến cuối cùng.”

Xảo Nhi làm mặt cười trêu nó: “Ba hoa.”

Nói lại rồi đi. Xảo Nhi lại lần nữa đưa mắt trông theo. Một hồi lâu nó lại xuất hiện nhẹ nhàng hôn trả lại Xảo Nhi. Giọng nói của nó cực kì nhỏ nhẹ cũng mang theo nụ cười: “Thật ra thì anh cũng yêu em nhiều lắm. Anh không biết rằng trọc khí này muốn anh truy đuổi điều gì nữa? Anh đã tu hành rất lâu, nhưng ngoại trừ em ra, anh chưa bao giờ yêu bất cứ ai khác. Thật đó, em đừng khóc.”

Xảo Nhi ngược mắt lên bất ngờ thấy nó đang đỏ mặt và dùng nụ cười che giấu sự ngưng ngóng của chính mình. Nó lại lần nữa rời đi, cô vẫn mỉm cười đưa mắt trông theo. Gió trên sông Vong Xuyên thổi mái tóc bạc của nó, tay áo phấp phới, dư vị lưu luyến, giống như một cuộc tương ngộ tại điểm cuối cùng của thiên nhai.

Một lúc lâu, thần giới mới lục đục rút quân. Xảo Nhi biết nó đã thật đi vào ma đạo. Nhiều năm trước, Nữ Bạt cũng từng chơi trò này với cô. Khi đó cô cho rằng chiến thần viễn cổ chỉ là chưa dứt đi quyền luyện. Qua nhiều năm sau, cương thi mắt xanh lại tái diễn trò này cùng cô. Giờ đây cô mới hiểu được, thật ra không ngừng quay đi quay lại chỉ là không hi vọng người đưa tiễn phải đau khổ.

Cô đứng nguyên tại chỗ hồi lâu, cho đến khi chư tiên thần Phật đã tan hết, bên sườn ma đạo chỉ còn lại tiếng gió. Cô vẫn mỉm cười, cất tiếng thì thầm: “Em sẽ không khóc.”

Dù chúng ta đã cùng nhau đi đến đây, đã từng gắn bó khăng khít nhưng như thế cũng khiến em cảm thấy mãi mãi. Em chỉ là một người bình thường. Em không biết đâu mới là năm tháng cuối cùng, càng không biết như thế nào là thiên trường địa cửu. Nhưng nếu cuối cùng con đường của hai chúng ta chỉ còn một mình anh thì anh cũng đừng khóc. Nếu như cuộc gặp gỡ trong kiếp phù sinh này còn hơn cả kết cuộc hạnh phúc, thì người đi đến cuối cùng là một hay hai còn có quan trọng gì đâu?

Cho nên em cũng sẽ không khóc. Bởi vì anh cũng chưa từng bỏ đi. Những trữu nặng trong suốt nơi mắt em chỉ là gió thổi qua cành khô và sóng đánh đá ngầm mà thôi.

58. Nước mắt tình nhân

Trong khoảng thời gian ngắn Thiên Ngoại Thiên sẽ không có hành động gì khác. Thần giới bận rộn dẹp yên nhân gian, gây dựng lại thiên đạo vững chắc, nên trong thời gian ngắn cũng không tiếp tục chiến sự. Chỉ có Quan Thế Âm hoài nghi: “Rõ ràng Hồng đã uống viên thuốc đó nhưng nó vẫn bình yên vô sự. Từ trước đến nay cậu đều nổi tiếng về luyện đan được, cuối cùng cũng nhìn sai rồi.”

Phàn Thiếu Hoàng không tin: “Nói nhảm, phương thuốc kia tất nhiên... khoan đã, mi xác định trong đó không có nguyên liệu nào khác sao?”

Quan Thế Âm buông tay: “Thiên đế phái người canh phòng nghiêm ngặt, hần còn cẩn thận hơn cả tôi và cậu.”

Cho đến ngày kế, Xảo Nhi mang rượu đến Quan Thiên Uyển. Khi Phàn Thiếu Hoàng nhìn thấy cô lại kinh hãi.

“Ngu xuẩn!” Hần vẫn luôn dùng từ đó để hình dung cô.

Ngày hôm đó tiểu tiên đồng canh giữ trong phòng luyện đan được suy tư rất lâu, cuối cùng cũng nói cho tiên nhân đến điều tra nghe một chuyện: “Cổng Hề chân nhân quả thật không mang theo bất kì nguyên liệu nào cả. Nhưng khi cô ta mở lò, không biết là có phải khói hung cay mắt hay không, tiểu tiên thấy cô ấy chảy ra một giọt nước mắt.”

Thiên đế tìm được một đoạn viết không đầy đủ trên quyển sách cổ được thần: Nước mắt người tình là vật được thiên địa tạo hóa. Là giọt nước mắt chí kiên chí thành chí ái, mượn tất cả niệm lực để tinh lọc. E rằng phải dùng hết cả tiên duyên để gia trì, sau khi luyện được nó, thì người đó cũng sẽ già đi mỗi tuổi theo từng ngày.

Cổng Hề đã lừa gạt thần giới khiến thiên đế tức giận phái người bắt cô đày vào địa ngục vô gian. Quan Thế Âm cũng không đồng ý: “Bệ hạ, bần tăng cho rằng hành động này không ổn. Trong mắt tam giới, vì Hồng chấp nhận với Cổng Hề nên mới vào ma đạo. Cổng Hề cũng coi như có công với thiên giới. Nhưng nay Hồng mới vừa vào ma đạo thì bệ hạ đã lấp tức đày người nó yêu và vô gian địa ngục. Đây chẳng phải là bệ hạ sẽ bị người khác cho rằng mình bất nhân bất nghĩa sao? Theo ý kiến của bần tăng hay là...”

Hần rĩ tai với thiên đế, một hồi lâu thiên đế mới nheo mắt lại: “Thôi thôi, tính toán với một con nhóc khiến cho người đứng đầu tam giới như trẫm đây há chẳng phải hẹp hòi sao. Đi đi.”

Xảo Nhi dự trữ rất nhiều Thu Bạch Lộ tại Quan Thiên Uyển. Cô ngồi bó gối trước trận, trong giọng nói mang theo điều tiếc nuối: “Đạo trưởng Phàn Thiếu Hoàng, nếu đạo trưởng Phàn Thiếu Cảnh độ kiếp thành công hần sẽ cứu anh ra khỏi trận đúng không? Chỉ có điều không biết là cần bao nhiêu thời gian. Thoạt nhìn đạo trưởng Phàn Thiếu Cảnh... hình như còn sống rất lâu...”

Phàn Thiếu Hoàng lặng lẽ uống rượu. Xảo Nhi ngồi ngoài trận chỉ hơn hai mươi tuổi, nhưng giờ đây như đã bốn mươi. Mắt của cô bắt đầu xuất hiện nếp nhăn, mái tóc dài đã có vài sợi bạc, da dẻ cũng mất đi sự láng mịn sáng bóng.

“Sao cô lại phải khổ sở như thế?” Hần rảnh tay ném cục đá trong trận: “Cổng Hề, đáng giá không?”

Cô gơ vò rượu ngoài trận mỉm cười kính hần: “Đạo trưởng Phàn Thiếu Hoàng, anh rất giỏi đoán số, nhưng trong số mệnh của mỗi con người đều có biến số cả. Sở dĩ Nữ Bạt có kết cuộc thê lương cũng không phải là do số mệnh đã định mà chỉ vì không có ai thật lòng yêu cô ta.”

Phàn Thiếu Hoàng đứng dậy, trong giọng nói của hần cuối cùng cũng có sự đau đớn: “Nhưng Xảo Nhi, nếu như ban đầu nó vẫn không bỏ cô, vẫn yêu thương cô thì giọt nước mắt tình nhân cuối cùng này cô cũng dứt khoát làm ra hay sao?”

Xảo Nhi xoay người lại nhìn hần, nụ cười vẫn không giảm trong lời nói: “Thượng thần Ứng Long anh sống cũng đã lâu, nhưng anh vẫn không hiểu được tình yêu. Giữa người trong thiên hạ và tôi, tôi tin người trong thiên hạ. Giữa người trong thiên hạ và anh ấy thì tôi lại tin anh ấy.”

“Cho dù nó gạt cô?”

“Cho dù anh ấy có gạt tôi đi nữa.”

Tiếp theo Xảo Nhi dứt khoát giải bỏ cấm chế chung mạng của cô và Quỷ Xa, rồi đến gặp đạo sĩ Hách gia. Dù hôm nay Diêu Quang phép thuật đã tiến bộ nhưng chung quy vẫn còn trẻ tuổi. Còn đạo trưởng Hách Nhân là người trung hậu nên cô liền nhờ hắn giúp đỡ Quan Thiên Uyển. Sau đó cô dặn dò Diêu Quang không cho Quan Thế Âm rảnh rồi đến Quan Thiên Uyển rung vàng lá và nhờ đưa rượu cho đạo trưởng Phàn Thiếu Hoàng.

Cô là người tử mị nên thu xếp tất cả mọi chuyện vô cùng thỏa đáng. Ngược lại Phàn Thiếu Hoàng không biết phải nói gì... Thời gian cô theo hắn học không ngắn, vì thế cũng có thể đoán được số mệnh của mình.

Hai tháng sau, cương thi mất xanh bắt đầu ra sức phá vỡ cấm chế ma đạo. Nó xem thiên tượng không biết từ lúc nào sao chiếu mệnh của Xảo Nhi đã bắt đầu yếu đi. Mỗi lần nó xông ra phong ấn kia thì mỗi tắc da thịt đều như bị vạn cây kim châm vào và bị lửa thiêu đốt. Tất cả yêu ma cũng chỉ biết đứng nhìn nó mà không ai dám tiến lên. Hai tháng nay ai cũng biết được thực lực và tính tình của nó, nên càng biết rõ hậu quả một khi dám mạo phạm đến nó sẽ ra sao. Mỗi lần nó xông ra cấm chế thì ma đạo đều vang lên tiếng nổ kinh trời. Trong lòng nó đột nhiên nghĩ đến Bạt. Hóa ra ngày đó cô ta cũng xông ra ma đạo thế này sao?

Pháp lực bị mất đi rất lớn, thân thể vô địch của nó giống như thanh đồng bị đúc trong lò nhiệt. Nó có thể cảm nhận được cảm giác này chậm chạp hòa tan, suy nghĩ trống rỗng, nó chỉ biết nhìn ánh sao đang tỏa sáng lu mờ trên không trung.

Nó dùng một ngày một đêm để xông ra khỏi cấm chế ma đạo. Nhưng lúc ra ngoài nó sờ bên hông lại phát hiện mất chiếc ví tiền nhỏ. Nó quay đầu tìm hết khắp nơi xung quanh, thế nhưng lại chạy vào ma đạo lần nữa.

Tất cả yêu ma vậy xem nó đều bỏ chạy. Chủ nhân của Thiên Ngoại Thiên điên rồi. Đã chịu khổ xông ra được khỏi cấm chế ma đạo lại còn quay về chỉ để kiếm một chiếc ví tiền còn con.

Mất Xanh điên cuồng chạy đến Quan Thiên Uyển cũng vướng phải những kẻ cản trở của mình giới. Sức lực của nó vô cùng tổn hao, đến được Quan Thiên Uyển cũng mất một ngày trời. Áo bào đen thấm ứ máu và mồ hôi nhưng vẫn nhìn không thấy màu máu tươi trên đó.

May mắn là lúc ra khỏi Vong Xuyên trời đã tắt nắng. Ban đêm ở Quan Thiên Uyển vẫn hoàn toàn yên tĩnh. Lúc này đã bắt đầu vào đông nên gió biển rất lạnh. Nó chạy đến nhà gỗ nhỏ, nhưng bên trong đã không có một bóng người. Nó tìm trong điện hồi lâu cũng không thấy Xảo Nhi. Lúc xuống núi lại thấy có một người đứng ở bờ biển, nó chạy đến lại phát hiện đối phương là một cụ bà đã trăm tuổi. Mái tóc dài của bà như cỏ thu khô héo, thân thể gầy nhom chỉ còn da bọc xương, trên mặt kín cả nếp nhăn.

Tay phải của bà phải dùng hết sức chống trên cây trượng, trông mắt đã đục, hoàn toàn không còn thấy được thần thái: “Cậu trai trẻ, cậu tìm ai?”

Giọng của bà cũng như đã mất tiếng chỉ còn như sắt thép ma sát lẫn nhau. Lúc đó Mất Xanh đã xanh tím toàn thân, máu của nó đã nhiễm đầy áo bào đen. Nó gắt gao nắm chặt chiếc ví tiền trong tay, giọng nói cuồng loạn: “Xảo Nhi đâu? Xảo Nhi ở đâu?”

Cụ bà kia nhìn nó mang thương thích đầy người, răng của bà đã rụng không ít nên nói chuyện cũng thều thào: “Cậu tìm Cống Hề chân nhân à...” Vì đã quá lớn tuổi nên cũng nói rất chậm: “Cô ta đã đi vân du bên ngoài rồi, lúc gần đi có nói rằng đến một nơi bắt đầu tất cả.”

Bà cũng không nhìn Mất Xanh, vẫn nắm lấy cây trượng vẽ những hình kì quái lên bờ cát. Cương thi mất xanh cũng không dừng lại, khi nó xoay lưng lại bước đi tập tễnh, tốc độ cũng không nhanh. Nếu như là trong quá khứ, chắc chắn đã không còn nhìn thấy bóng dáng của nó đâu cả. Nhưng bây giờ nó bị thương rất nặng. Hai lần xông ra khỏi cấm chế ma đạo đã tổn hao hết thể lực của nó. Ánh sao số mệnh của Xảo Nhi càng lúc càng yếu ớt khiến tinh thần nó càng rối loạn. Nó khó khăn vất vả chạy đi chỉ để lại một đường máu sau lưng. Núi biển vô tận đã chắn lại tầm mắt của người phía sau. Trên bờ cát chỉ còn lại vệt máu cũng nhanh chóng bị bão cát che lấp.

Đợi khi bóng dáng của nó mất hút tại phương xa, vùng biển chỉ còn lại tiếng sóng, cụ bà trăm tuổi kia mới xoay người nhìn lại cổ thần Ứng Long trong pháp trận. Bà cười, một nụ cười thật thỏa mãn đầy nếp nhăn trên gương mặt, hoàn toàn chẳng có gì là xinh đẹp, nhưng vẫn tỏa sáng như ánh nắng lấp lánh: “Đạo trưởng Phần Thiệu Hoàng, anh nói xem đời này của Xảo Nhi có đáng giá hay không?” Lúc đó trời cũng đã gần sáng, những rặng mây đỏ trôi trên biển xanh như hoa gấm rực rỡ. Xảo Nhi run run ngồi xuống bờ cát, nụ cười vẫn còn rực rỡ: “Ha ha, có đáng hay không?”

Nước mắt của Xảo Nhi sáng lấp lánh trong đôi mắt già nua đã đục lại. Trong tiếng cười dài, người của Xảo Nhi chậm rãi rũ đầu và nhắm mắt lại như đã ngủ say. Mặt trời đỏ mọc lên khỏi những tầng mây, chiếu ánh bình minh khắp cả vùng đất. Mặt biển cũng hiện lên những ánh vàng kim lấp lánh, đây chính là một ngày đẹp trời hiếm có giữa mùa đông.

Chiến thần Ứng Long trong trận pháp không có trả lời. Hắn ta lặng lẽ ngồi một mình trong gió biển và ánh ban mai yên bình, rồi từ từ quay mặt sang chỗ khác.

Mắt Xanh tìm đến đạo quán tan hoang của lão đạo Xung Linh, cũng tìm đến rất nhiều hang núi hoang vu, lục lọi trong từng mảnh rừng rậm, đứng trên đỉnh núi khàn giọng gào tên: “Xảo Nhi...”

Dãy núi vọng lại tiếng gọi của nó tầng tầng lớp lớp, nhưng vẫn không có ai trả lời. Ngôi sao trên không trung đã bắt đầu lảo đảo cuối cùng cũng rơi xuống. Nó chỉ đứng trên đỉnh núi khàn giọng gào tên cô, tiếng kêu rất thê lương khiến cho vạn vật cũng cảm động.

Nó không biết mình đã ở trên đỉnh núi bao lâu. Ánh nắng sớm mai xuyên qua ngọn cây và dịu dàng phủ lên người nó. Lá cây trong núi cũng đã rơi rụng thật dày trên đất. Dòng suối nhỏ sâu trong rừng xa vẫn róc rách chảy xuôi. Thế giới đã lười biếng tĩnh lại trong bóng tối, đợi chờ ánh dương phương đông trang điểm lên bộ mặt của mình. Mắt Xanh vươn tay ra để ánh nắng ban mai nhảy múa trên tay nó. Nó phát hiện ra mình đã không còn sợ hãi ánh nắng nữa.

Không ai có thể tinh lọc được linh hồn bị trọc khí lây nhiễm. Cho nên Xảo Nhi chỉ có thể rửa sạch lời nguyên của Bạt trên người nó. Lời nguyên đến từ ngọn nguồn huyết mạch được giải khai, vì thế đã không còn gì có thể cản trở bước chân nó nữa.

Chỉ là mười năm sau, anh sẽ không còn nhớ được em, và em... cũng đã quên mất anh rồi. Nhưng nếu như tất cả điểm tựa của đời em là tình yêu của anh, như vậy điểm tựa của đời anh là gì đây?

31. Chương 59

59. Ông còn nặng hơn Quan Thế Âm

Cương thi mất xanh ở trên đỉnh núi rất lâu, cả thân máu tươi đã ngừng chảy, trên áo bào màu đen xuất hiện vài vết máu loang lổ màu tím. Nó bị thương rất nặng, cấm chế của ma đạo đã ăn mòn máu thịt của nó. Nếu cương thi không phải chiến thần thì nó đã trở thành bộ xương khô từ lâu. Nó biết, mỗi một tác da thịt đau đớn nó đều biết. Máu của Nữ Bạt đã không còn nguyên được nó vĩnh viễn trong bóng tối nữa. Lần thanh tu này nó đã hoàn toàn thành công, nhưng lại khiến nó có một cảm giác sau khi thành công đã mất đi tất cả.

Nó ngồi một mình trên đỉnh núi, mùi thơm thoang thoang trên người đã bị mùi máu thay thế. Trong tay nó vẫn còn cầm chiếc ví tiền nhỏ, nó mở lòng bàn tay ra ngắm nhìn tỉ mỉ.

“Khụ... A di đà phật, thí chủ định ngồi ở đây làm hòn vọng thê sao? Tục truyền ở Đồ Sơn có hòn vọng phu. Thế thì bản tăng sẽ mang thí chủ đến đó để phối thành một đôi nhé.” Mắt Xanh quay đầu lại nhìn thấy Quan Thế Âm vẫn cầm bình cam lộ, tóc đen áo trắng, thần quang lờ mờ như cũ. Ngọn núi này cũng được hưởng phúc trạch của hắn nên tăng thêm vài phần tiên khí.

Mắt Xanh cũng không để ý đến hắn. Mặc dù hiện tại nó đã suy yếu cực độ, ngay cả Phàn Thiếu Cảnh chưa thăng thiên cũng có thể giết nó. Quan Thế Âm vẫn không có tự giác chậm rãi bước đi thông thả và ngồi xuống bên cạnh Mắt Xanh: “Hồng, tôi và cậu làm giao dịch nhé?”

Đôi mắt sâu thẳm của nó vẫn nhìn vào đường may thêu tỉ mỉ trên chiếc ví tiền như không nghe thấy.

Quan Thế Âm liền bắt đầu than thở: “Ôi, ôi, thôi, thôi. Bần tăng còn tưởng rằng người thêu cái ví này còn đẹp mắt hơn nó.”

Vừa nói xong thì hắn lại quay đầu muốn bỏ đi. Cuối cùng cương thi mắt xanh cũng cất lời: “Có ý gì?”

Giọng nói của nó khô khốc, trong đôi mắt xanh thẳm ảm đạm giống như mưa gió kéo đến kẹt trời. Quan Thế Âm cúi người kể vào nó: “Làm giao dịch, bần tăng sẽ khiến cho tình duyên đã đứt của cậu và Cống Hề thí chủ có thể nối tục lại.”

Cương thi mắt xanh đứng dậy: “Cô ấy đang ở đâu?”

Quan Thế Âm rút cành dương liễu trong lọ ra ngắm nghía, một hồi lâu mới nói: “Không hỏi điều kiện à?”

“Ta không cần biết điều kiện. Nhưng nếu như mi dám gạt ta...”

Quan Thế Âm tiếp lời: “Cậu sẽ san bằng tam giới.”

Cương thi mắt xanh trợn to mắt: “Ta sẽ bóp chết mi ngay tức khắc.”

“Ặc!” Quan Thế Âm lại lắc đầu: “Cống Hề thí chủ đã tự chôn xuống Thủy Châu khiến cho sông Tam Đồ bị vỡ đê, nhân gian thương vong. Hồng, nếu như từ nay về sau cô ấy chỉ còn là một người bình thường, phải trải qua sinh lão bệnh tử, không thể thoát khỏi lục đạo luân hồi thì cậu còn yêu cô ấy hay không?”

Cương thi mắt xanh chỉ lặp lại câu nói khi nãy: “Cô ấy đang ở đâu?”

Quan Thế Âm đưa một vật cho nó, cũng là một tờ giấy tư mệnh mỏng được xé trong cuốn sổ sinh mệnh. Cương thi mắt xanh xoay người muốn bỏ đi thì Quan Thế Âm lại gọi nó: “Trẻ con loài người không thể yêu đương đâu!”

Khách hành hương của Quan Thiên Uyển vẫn nối liền không dứt. Diêu Quang đã chôn cất sư tôn Cống Hề chân nhân ở phía sau núi. Quan Thiên Uyển vẫn hoạt động như thường. Hắn ta còn biết kinh doanh hơn Xảo Nhi. Phần lớn khách hành hương thường lui tới đều cam tâm tình nguyện cho thêm tiền hương hỏa. Quan Thiên Uyển mất đi Xảo Nhi tựa như cũng không bị ảnh hưởng gì, cũng như lúc ban đầu mất đi Phàn Thiếu Hoàng vậy.

Quan Thế Âm đứng trên bờ cát lay cây tiền. Việc này đã trở thành công việc hằng ngày của hắn. Phàn Thiếu Hoàng bàng quan ngồi trong trận pháp, có một tiên liệu như vậy hiển nhiên là chuyện chẳng về vãng gì.

Quan Thế Âm lại hồn nhiên không buồn chú ý: “Bạn tiên à! Nghĩ đến cô nhóc kia đặt cây này ở đây cũng thật rất có thâm ý. Nếu không phải như thế thì bần tăng làm sao ngày ngày đến đây thăm cậu được. Cậu có thấy vậy không?” Nhắc tới Xảo Nhi, mép của Phàn Thiếu Hoàng lại lộ ra một nụ cười. Hắn nhìn nắm mồ chôn bên cạnh trận pháp, trong mắt thậm chí có sự ảm áp, trong lời nói cũng mất đi sự khinh thường ban đầu: “Một người ngu cũng chỉ làm được vài việc ngu xuẩn.”

Quan Thế Âm lay cây tiền xong lại ngồi xuống tán cây nghiêng bình Thu Lộ Bạch trước trận pháp. Mặc dù hắn hay lang thang không vào khuôn phép nhưng hắn cũng không bao giờ vượt qua phép tắc của Phật gia. Không dính vào rượu nên không thể nào cùng uống với Phàn Thiếu Hoàng.

Phàn Thiếu Hoàng uống rượu rồi nói: “Mi độ cho cô ta luân hồi rồi hả?”

Quan Thế Âm đang cuốn tấm vàng lá lại thổi, một hồi lâu mới đáp: “Ừ, lúc cô ấy qua Vong Xuyên kêu tôi chuyển đến cậu lời cảm ơn.”

Phàn Thiếu Hoàng cười khẩy. Sau khi đoán số mệnh của Xảo Nhi xong, hắn kêu Phàn Thiếu Cảnh đi tìm Quan Thế Âm. Với lỗi lầm Xảo Nhi phạm phải, cho dù thần giới không làm khó thì Xảo Nhi cũng tất nhiên phải lưu lạc vào đường súc vật. Chỉ là con nhóc ngốc kia làm sao lại biết được điều này?

“Thật ra thì với thành tích của cô nhóc kia,” Quan Thế Âm vỗ vỗ vào rượu, “Cậu cũng dốc không ít công sức nhỉ.”

Cổ thần Ứng Long uống rượu rồi khịt mũi: “Đồ đệ tôi dạy ra thì không có gì để bàn cãi.”

Trong lời nói rất đặc ý. Quan Thế Âm liền bắt mạch: “Nghĩ lại thật là bất bình. Cậu hại cô ta lâu đến thế, vậy mà cô ta vẫn còn chuẩn bị cho cậu Thu Lộ Bạch đủ mười năm. Tôi chống đỡ hậu quả cô ta gây ra tổn hao vô số thiện nghiệp lại chẳng thấy cô ta đền đáp gì. Hừ!”

Hai vị thần đang kèn cựa nhau thì bỗng Diêu Quang mỉm cười bước đến: “Bồ Tát người phạm sân giới rồi. Người nhìn đi, gia sư còn không phải vì người nên mới giữ lại cây tiền này sao...”

Quan Thế Âm cảm thấy rất có lí nên lại tiến lên ôm cây tiền kia lắc mạnh liệt. Cây tiền kia cũng khó lường và rất háo sắc. Nếu như dưới tàng cây là mỹ nhân, không ôm chặt nó thì dù lắc nó ra sao nó cũng không rơi ra một miếng vàng lá nào. Còn nếu dưới tàng cây là kẻ xấu xí thì cho dù có ôm chặt nó cỡ nào nó cũng chẳng buồn rụng xuống lấy một chiếc lá... Vì thế Quỷ Xa từng tuyên bố vài lần, một ngày nào đó nó sẽ chặt cái cây này ra thành chín chín tám mươi mốt khúc...

Tại quý phủ Liễu viên ngoại ở Liễu Châu.

Cương thi mắt xanh đã ẩn núp ở đây một khoảng thời gian. Nó rất hoang mang. Quan Thế Âm kia chỉ nói cho nó ở đây chờ, nhưng phủ viên ngoại có rất nhiều tiểu thư nha hoàn, ai mới là Xảo Nhi của nó đây?

Thật ra nó cũng chỉ biết chờ đợi, vừa nghĩ sắp gặp lại cô thì trong lòng nó lại dậy sóng không nguôi. Nhưng nó không rõ được ai mới là Xảo Nhi. Nó chỉ có thể bảo vệ hết tất cả tiểu thư và nha hoàn trong phủ, xem mỗi người đều là Xảo Nhi của mình. Ngay cả nhị tiểu thư bị kim châm vào tay một chút cũng khiến nó đau lòng vô cùng.

Cứ như thế qua hai ngày nó mới hơi tỉnh ngộ. Xảo Nhi mới vừa rời khỏi nó chỉ mấy ngày làm sao lớn đến vậy chứ!

Cho nên nó bắt đầu tìm kiếm bé gái trong phủ quý viên ngoại. Thế nhưng cô bé nhỏ nhất phủ quý viên ngoại cũng đã hai tuổi rưỡi rồi, chỉ có con mèo cái hôm qua mới sinh bốn con mèo con thôi...

Nghĩ đến đây nó lại dựng hết tóc gáy. Nó không thể nào nhận ra con nào mới là Xảo Nhi, chỉ đành bảo vệ cho bốn con mèo con và con mèo mẹ kia, sợ chúng bị người khác ức hiếp. Mà con mèo mẹ kia lại nhạy bén hơn loài người rất nhiều, đương nhiên nhìn ra được lai lịch của nó. Con mèo mẹ kia khiếp sợ run rẩy mấy ngày liền chẳng dám ăn uống, đến mức đói đến hấp hối khiến nó phải vội vã đi kiếm sữa ấy con mèo con.

Ngày thứ tư thì bà sáu của quý phủ sinh con, lúc này cương thi mắt xanh mới thở phào nhẹ nhõm. Lần chắc đúng rồi.

Đôi mắt nó si ngốc trông vào khoảng sân, còn nóng lòng chờ đợi hơn cả Liễu viên ngoại. Một canh giờ sau có người ôm đứa bé ra. Nó kinh hãi ẩn thân đến xem thử, vừa nhìn xuống dưới nó đã chửi rủa. Vậy mà là một thằng cu!

“Khốn kiếp.” Nó hoài nghi nhìn đứa bé trai kia, nhưng không sai, đúng là con trai. Trong bụng nó hơi sợ hãi, biến thành con trai thì phải làm sao đây...

Đương lúc rối rắm thì trong phòng lại có tiếng trẻ nít khóc nỉ non, chỉ trong chớp lát bà mẹ lại đi ra ngoài kêu lên: “Chúc mừng viên ngoại, lại có thêm một thiên kim.”

Lúc này cương thi mắt xanh mới yên lòng lại. Không kịp đợi bà mẹ ôm đứa bé ra nó đã ẩn thân chạy vào phòng sinh để xem. Ngay cả bà sáu đang nằm trên giường nó cũng cảm thấy xinh đẹp vô cùng.

Liễu viên ngoại kia đã có thằng con trai bảo bối nên cũng chẳng buồn nhìn đến đứa bé gái được bà mẹ ôm ra. Cương thi mắt xanh rất tức giận trợn mắt trừng hấn. Sau đó lại nghĩ dù sao cũng là Xảo Nhi nhà mình, có mình thương là được rồi, hấn không thương thì mặc kệ hấn vậy.

Trên người Mắt Xanh còn bị thương chưa lành nên mùi máu thịt vẫn còn thối rữa. Vì đứng trong phòng của Xảo Nhi lâu nên bắt đầu có một mùi hôi thối. Một lúc sau mấy người phủ lại bắt đầu bàn tán, vị cửu tiểu thư này còn nhỏ đang mang mùi xác thối sợ rằng sẽ không may mắn.

Liễu viên ngoại vốn không thích con gái, giờ lại nghe theo lời xúi giục của mấy thê thiếp kia nên lập tức quyết định vứt cô con gái này vào trong thôn trang mặc cho bà vú nuôi dưỡng. Bà sáu cũng không nở xa con, nhưng trong nhà này bà không được quyền làm chủ nên chỉ biết trơ mắt nhìn con gái bị đưa vào trong thôn. Lúc gần đi bà kêu Liễu viên ngoại đặt tên cho con. Liễu viên ngoại thấy mấy đó thủy tiên đang nở rộ nên chỉ tùy ý phát tay: “Đặt là Liễu Thủy Tiên đi.”

Cương thi mắt xanh giận dữ, Thủy gì chứ, Tiên gì chứ!

Nó cũng đi theo Xảo Nhi chuyển đến thôn trang. Vì trẻ con quá đông nên nó cũng không thể nào ra tay ôm Xảo Nhi được. Bà vú kia cũng không bớt lo, thôn trang này cũng không có ai trông coi, bà cũng thường xuyên không có ở nhà. Cương thi mắt xanh vui mừng được tự do, thảnh thơi trong nhà hết than nó cũng sẽ ôm cô vào lòng để sưởi ấm.

Cuối cùng Quan Thế Âm thật sự không nhìn được nữa: “Cậu bận tâm đến mình trước đi. Còn tiếp tục thế này thì cô ta chưa lớn lên cậu đã chết trước rồi.”

Cương thi mắt xanh suy nghĩ cảm thấy cũng đúng. Huống chi linh khí nơi đây cũng không đủ cho nó chữa thương. Nếu nó kiên trì sống ở đây thì linh khí sẽ thiếu thốn ảnh hưởng đến sức khỏe của cô, khẳng định cô sẽ không thể sống được. Nhưng lúc này bỏ đi thì nó không đành lòng để Xảo Nhi lại.

Vẫn là Quan Thế Âm tương đối nghĩ thoáng hơn: “Cậu lo chữa thương trước đi. Mười năm chỉ qua trong thoáng chốc thôi. Không chừng mười năm sau cậu chính là mối tình đầu của cô ta, hai người sẽ không để lỡ nhau rồi.”

Cương thi mắt xanh vẫn ở thêm hai tháng tại thôn trang. Nhưng nó thật sự không chống đỡ nổi nữa, thân thể nó tự động hấp thu linh khí xung quang, nếu còn sống ở đây thì sẽ gây bất lợi cho Xảo Nhi. Lúc nó đi lại phải tốn công báo mộng cho Liễu viên ngoại - cha của Xảo Nhi kiếp này. Sợ hắn không nhận ra mình nên nó hóa thành dáng vẻ của Quan Thế Âm chỉ vào lỗ mũi của đối phương nói: “Già Liễu à, mi không nên thế này. Cứu cô nương nhà mi là thiên nhân hạ phạm, là người đại phú đại quý. Cả nhà họ Liễu của mi về sau phải dựa vào cô ta. Nếu như mi đối với cô ta không tốt, hừ!” Nó vội vàng tìm cách hù dọa hắn ta. Thành linh nó kẻ mặt đến gần, cách chớp mũi hắn một tấc, ánh mắt trợn trừng lên, hai chiếc nanh mọc ra thật dài, hai bàn tay cũng biến thành chiếc vuốt: “Aaaaaaaaaa”

Quan Thế Âm rất muốn bắt lấy tên giả mạo này nhưng khi thấy thể cũng ngã xuống đất không bò dậy nổi...

“Aaaaaaaaaa.” Tên Liễu viên ngoại kia còn la lớn hơn cả nó, bật dậy khỏi giường, toàn thân đổ mồ hôi lạnh. Giọng nói hần run rẩy: “Mau, đi đến thôn trang đón cứu tiểu thư về. Bên ngoài thời tiết giá rét nhớ phải bỏ lò sưởi vào trong kiệu, cẩn thận không để tiểu thư bị cảm lạnh. Nhanh đi.”

Người làm đáp lời rồi vội vàng chạy đi. Liễu viên ngoại trời sinh cũng tin vào đức phật nên lập tức vâng theo phật châu trên cổ tay đọc lẩm nhẩm: “Nam mô Quan Thế Âm Bồ Tát, nam mô Quan Thế Âm Bồ Tát...”

Lúc cương thi trở về Thiên Ngoại Thiên thì cương thi mắt đỏ và hai con cương thi động cổ đều ở Quan Thiên Uyển. Chỉ có cương thi áo đỏ ở Thiên Ngoại Thiên chờ nó. Trong lúc nó bế quan trị thương cũng chỉ có cương thi áo đỏ hầu hạ. Tuyệt Dung và Ma Linh Thai vốn là một đôi vợ chồng, hôm nay không cần phải đóng kịch nữa nên đương nhiên cùng nhau ngọt ngào trong hang của mình rồi.

Những thứ thần linh yêu ma này thực tại không có khái niệm gì về thời gian. Thời gian tu hành quá lâu, tính mạng cũng trôi qua rất dài nên thời gian với chúng chỉ như một thung lũng tuyết vô tận. Đập vào mắt tất cả đều là một mảnh trắng xóa, nhìn không thấy được điểm cuối và cũng không biết mình đã đi được bao lâu.

Áo Đỏ vẫn cẩn thận chăm sóc nó. Vì muốn bồi bổ lại thân thể nó nên thậm chí còn lấy máu người cho nó chữa thương.

Ánh mắt cương thi mắt xanh sắc bén nhìn Áo Đỏ. Nhưng Áo Đỏ chỉ mỉm cười: “Là học theo Công Hề chân nhân, mua của con người. Thuộc hạ chưa hề làm khó bọn họ.”

Cương thi mắt xanh liền gật đầu: “Để xuống đi.”

Thương tích của Mắt Xanh tốt lên liền vội vàng đi tìm Xảo Nhi, nhưng lại bị Quan Thế Âm tìm đến. Thần giới vẫn náo nhiệt như lúc bàn đầu, đối với sự có mặt của chủ nhân Thiên Ngoại Thiên cũng không hề khấn trương. Khi đó thiên đế đang bận xem đá bóng, còn dùng chiếc Thủy Kính vĩ đại, phía dưới Thủy Kính còn khắc một dòng chữ không biết của nước nào: Made in Guantianyuan.

“Mẹ kiếp, sút, sút đi! Cái tên chân què này!” Thiên đế rõ ràng cực kì tức giận, mấy chiến thần lại hăng hái bưng bưng: “Ha ha ha, bốn không, bệ hạ, ngài lại thua rồi.”

Thiên đế khẽ phỉ ồng tay áo, quay đầu rất có phong thái kẻ đứng đầu tam giới: “Mấy người các người không lo làm việc chánh sự, ham chơi mất hết ý chí, không còn cầu tiến, làm sao còn ra vẻ chiến thần nữa hả? Truyền ý của trẫm, ngày mai thần giới thi sát hạch, phạm là kẻ nào thi rớt sẽ bị trừ ba tháng lương theo luật.”

Mấy chiến thần nhất thời khóc lóc ầm ĩ: “Thiên đế đừng mà...”

Khi nhìn thấy cương thi mắt xanh đứng đó thì cuối cùng thiên đế lại vui mừng: “Chủ nhân Thiên Ngoại Thiên, ha ha ha, nhìn thấy cậu thật sự là chuyện vui nhất ngày hôm nay.”

Cương thi mắt xanh nghiêng mặt đứng trong điện. Quan Thế Âm chấp tay trước ngực hành lễ: “Bệ hạ, bản tăng và Hồng thí chủ đã thương lượng thỏa đáng. Bởi vì Hồng thí chủ đã được bản tăng cảm hóa nên chấp nhận vào môn hạ của bản tăng, làm thần thú cho bản tăng cưỡi.”

Thiên đế phun hết nước trà lên mặt Quyển Liêm Đại Tướng. Sắc mặt của Mắt Xanh thì tái mét, trợn to mắt không nói nên lời. Vẫn là thiên đế sợ rằng thiên hạ không loạn: “Bồ Tát, trẫm muốn cưỡi thử trước có được không?”

Quan Thế Âm áo trắng tóc đen, ôn hòa như những tiên gia khác: “Yêu thú, đến đây quỳ xuống.” Sau đó nói với thiên đế cung kính: “Bệ hạ mời.”

Thiên đế vuốt vuốt râu đang muốn tiếng lên thì đột nhiên ngoài cửa lại vang lên tiếng kinh Phạn như tiếng chuông đồng thánh thót.

Chư thiên thần Phật tức khắc nhăn nhó mặt mày. Dù sao Quan Thế Âm có tố chất mạnh hơn mấy Bồ Tát khác nên lập tức mỉm cười tiến lên: “Cung nghênh sư tôn.”

Người đến quả nhiên là Tây Thiên Như Lai, mái tóc hần xoắn như ốc biển, mặt vuông tai lớn, Phật quang tỏa sáng rực rỡ, quan thân có tiên nhạc lượn lờ, giờ phút này lại mỉm cười thật tươi: “A di đà Phật, đồ nhi, con mới thu được đồ tốt thế này lại không nói cho vi sư.”

Trong tiếng nói của Như Lai rất tửu thân, chúng thần Phật đều nổi hết cả da gà. Quan Thế Âm càng khó chịu. Thần thông của Tây Thiên Như Lai đã sâu không lường được từ lâu. Với sự cố ý tạo áp lực của hắn thì ngay cả Quan Thế Âm cũng khó bề trấn định: “Sư tôn, cũng là lỗi của đồ nhi. Nhưng vật cưỡi này...” Quan Thế Âm cắn răng, rốt cuộc cũng hạ quyết tâm: “Đồ nhi vốn định hiến tặng cho sư tôn.”

Trong tiếng nói của Quan Thế Âm cũng vô cùng uất ức. Nếu như không phải Như Lai đang ở trước mặt thì hắn đã sớm che mặt lại khóc lóc rồi. Chúng thần Phật cũng đổ đầy mồ hôi lạnh. Quả nhiên không hổ là thầy trò.

Mắt thấy sẽ phải bị đối chủ, cương thi mắt xanh đương nhiên phải nói ra chủ ý của mình: “Tôi đi theo Quan Thế Âm.”

Như Lai ngơ ngác: “Bản tăng là Tây Thiên Như Lai, Tôn Giả Thích Ca Mâu Ni. Mi đi theo bằng tăng không phải là hoành tráng hơn đi theo đồ đệ ta sao?”

Cương thi mắt xanh quan sát Quan Thế Âm hồi lâu mới nghẹn ngào nói ra: “Nhưng ông nặng hơn Quan Thế Âm.”

Chư thiên thần Phật cười lăn ra đất.

Như Lai đau thương đầm đìa: “Giảm cân, phải giảm cân ngay...”

Thiên đế và Như Lai ở trong điện đều tranh nhau cười thử. Lúc đi ra ngoài cương thi mắt xanh đã sa sầm nét mặt. Quan Thế Âm lại vỗ vai nó: “Nhưng thần phật này đều tu hành giống cậu mới đến được đây thôi. Bọn họ không có như trong tưởng tượng của cậu, lại càng không phải kẻ thù của cậu. Dù sao đánh nhau với bọn họ thì cậu cũng thua thôi.”

Cương thi mắt xanh ngược mắt nhìn Quan Thế Âm, trong lời nói cũng không hề có sự tức giận: “Có phải người thấy tôi bây giờ rất nhục nhã không?” Nó nhìn nhau với Quan Thế Âm, khóe môi nhếch lên ẩn chứa nụ cười: “Tôi không uất ức, đáng giá, vô cùng đáng giá.”

Quan Thế Âm nhìn theo bóng lưng của nó vẫn là áo đen tóc trắng như cũ, quanh thân cũng ánh lên màu lửa đỏ, rõ ràng đã trở thành vật cười của hắn nhưng lại lộ ra khí thế ngạo nghễ tự tận trong xương của chiến thần thượng cổ.

32. Chương 60 - 61

60. Liễu Thủy Tiên

Chuyện chủ nhân Thiên Ngoại Thiên trở thành môn hạ của Quan Thế Âm và làm vật cười khiến cho cả Thiên Ngoại Thiên cũng bùng nổ. Trong mười con yêu ma cũng có vài con không tin. Nhưng tin tức dựa lê của Thiên Ngoại Thiên luôn luôn chính xác khiến cho đám yêu ma sau khi ôm đầu khóc lóc lại bắt đầu phân tích nguyên nhân. Tại sao Lão Đại không chịu làm chủ nhân Thiên Ngoại Thiên mà lại đi làm thần thú cho thần giới chứ?

Hội nghị thượng thảo đưa ra ba kết quả:

Một, Lão Đại có nhược điểm gì đó bị Quan Thế Âm nắm được nên bị hắn ta ép bức.

Hai, thần giới dùng cách đề tiện ám toán Lão Đại khiến cho thần trí Lão Đại không tỉnh táo nên bị bọn hắn lừa.

Ba, Lão Đại si mê sắc đẹp của Quan Thế Âm. Đám người lại ồn ào tranh luận vì ba kết quả này. Lão Đại không có nhược điểm gì bị Quan Thế Âm nắm được cả. Nó đâu phải chính nhân quân tử hay trinh tiết liệt phụ, dù cho có làm mấy việc không phải con người thì cũng chẳng ngại gì bị vạch trần.

Thần giới cũng không thể nào ám toán được Lão Đại. Năm đó Nữ Bạt giao thủ nhiều lần với thần giới cũng không thấy thần giới làm gì được cô ta cả.

Cho nên cũng chỉ còn lại lí do thứ ba duy nhất...

Đám yêu ma kịch liệt tranh cãi khá lâu. Chúng cảm thấy Quan Thế Âm có thể nói là ăn hay nói khéo, lại thêm phần dung mạo quả thật... Nhưng mà xem xét đến Lão Đại của bọn họ lại là kẻ ngây thơ trong sáng, hiền lành ngay thẳng, chắc chắn là đã bị Quan Thế Âm xảo quyệt kia mê hoặc rồi.

Quần ma nhất trí đó là sự thật nên Ma Linh Thai dẫn đầu đám yêu chuẩn bị đi bắt Quan Thế Âm mang về Thiên Ngoại Thiên vì Lão Đại.

Tính tình của đám yêu ma này lúc nào cũng gấp rút nóng nảy. Nên lúc đó đã tuyên bố muốn đánh đến thế giới Tây Phương Cực Lạc và bắt sống Quan Thế Âm. Quan Thế Âm bắt đầu buồn lo. Hắn là thần cứu đời, xem như là thần thông khôn cùng. Nhưng nếu đơn thuần bàn về sức chiến đấu thì làm sao đánh lại đám yêu ma này. Còn nếu núp ở Tây Thiên thì được an toàn nhưng tính hắn lại thích đi du ngoạn khắp nơi.

Chuyện này truyền đến Tây Thiên, ánh mắt của tất cả các đức phật đều nhìn Bồ Tát trêu chọc. Như Lai lại càng mừng rỡ cười toe toét: “A di đà phật, ải đồ, không ngờ con lại có bản lĩnh đến mức này...”

Quan Thế Âm tức muốn lật bàn. Nhưng Bồ Tát rốt cuộc vẫn là Bồ Tát, lúc này Quan Thế Âm quyết định đi gặp kẻ gây họa kia. Hắn tìm được Ma Linh Thai, trước khi Ma Linh Thai ra tay hắn liền nói sầu khổ:

“Yêu ma vô dụng thì cũng chỉ biết làm mấy việc tào lao. Chủ nhân nhà bọn mi đến gần bồn tắm đâu phải do bồn tắm mê hoặc nó.”

Ma Linh Thai rất cảnh giác: “Vậy thì tại sao?”

Quan Thế Âm nghịch càn dương liễu, vẻ mặt vô cùng trịnh trọng: “Thử nghĩ xem, nếu nó ở lại bên cạnh bồn tắm thì sẽ hầu hết có thể đến gần ai?”

Ma Linh Thai vẫn còn chưa nghĩ ra thì Quan Thế Âm đã xoay người bỏ đi, lúc gần đi còn để lại một câu: “Tâm tư của nó làm sao bọn mi có thể nhìn thấu. Hãy cẩn thận nghĩ thử xem.”

Ma Linh Thai nghi ngờ mang câu đó này về Thiên Ngoại Thiên. Một đám yêu ma cũng chẳng hiểu gì không ngừng phân tích nhiệt tình. Sau đó rút ra một kết luận vô cùng kinh hãi: Chẳng lẽ Lão Đại đến gần Quan Thế Âm chỉ là vì...

Đám yêu ma cũng rơi vào tình thế khó khăn, chiêu này của Lão Đại cũng thật quá cao. Nhưng bọn họ thật sự không có biện pháp nào để đối phó với Như Lai. Mấy đạo thần ở trong ngực cũng từng bị Như Lai giảng kinh, hôm nay nghe thấy thế thì càng hoảng hốt. Cuối cùng đám yêu ma cảm thấy rằng vấn đề mấu chốt là ở Lão Đại nhà mình, thích ai không thích vậy mà lách qua Tây Thiên Như Lai... Điều này thật là vô cùng méo mó thảm mỹ...

Cho nên Thiên Ngoại Thiên phái đi một đám yêu ma tính tình táo bạo, quyết định bắt về Lão Đại nhà mình rồi nói sau. Nếu như bọn chúng bắt được nó về, thì cưới cho nó vài chục cô vợ để nó nhận thức được chuyện nam nữ bình thường. Nói không chừng nó sẽ không cảm thấy Quan Thế Âm cũng chẳng có điểm gì hay cả.

Bọn chúng càng nghĩ càng có đạo lý nên nhanh chóng bắt đầu cuộc vây đuổi cương thi mất xanh. Cương thi mất xanh cũng nhúc nhích. Nó đang vội vàng về tìm Xảo Nhi. Nhưng bọn yêu ma này lại không chịu bất tiện phức, cứ không ngừng muốn trói nó mang về Thiên Ngoại Thiên cưới vợ. Còn nó thì lại nóng nảy nên song phương càng không ngừng giao thủ. Vết thương cũ của Mất Xanh chưa lành hẳn, đương nhiên không phải là đối thủ của đám yêu quái lâu năm kia. Nhưng nhờ vào nó có kinh nghiệm nên đã biến thành cương thi mất đỏ lẫn vào trong đám yêu ma, đợi mọi người giải tán rồi len lén chuẩn bị đi...

Cương thi mất xanh đến Liễu phủ thì đã nửa đêm. Nó đi dạo một vòng trong phủ, lần lượt tìm hết các viện, rốt cuộc cũng tìm được chỗ ở của Liễu Thủy Tiên. Đó là một đại viện rộng lớn, trong đó có một ao sen, bên bờ ao có một tòa núi giả xây từ đá Thái Hồ, xung quanh trồng rất nhiều hoa cỏ. Gió nhẹ thổi qua làm sóng hồ gợn lăn tăn và mang theo hương thơm ngát trong đêm.

Tì nữ trong viện dập dìu tới lui như cánh bướm đi qua cầu trúc và dãy hành lang gấp khúc. Cương thi mất xanh nhìn thấy thế lại an lòng đôi chút. Xem ra mấy năm nay Liễu viên ngoại đối xử với cô không tệ.

Nhưng sao nó biết được Liễu viên ngoại đối với Liễu Thủy Tiên đâu chỉ có hai chữ “không tệ”. Phải nói rằng ông ta nâng niu cô như hòn ngọc quý trên tay, ngậm trong miệng sợ tan, thổi đi thì sợ bay.

Liễu Thủy Tiên kia cũng rất khá, vẻn vẹn mười sáu tuổi đã trở mã duyên dáng xinh đẹp vô cùng. Lại còn chăm chỉ học cầm kì thi họa, mỗi lời nói mỗi cử chỉ đều là dáng vẻ của đại gia khuê tú.

Nhắc đến lại nói, kể từ khi Liễu viên ngoại sinh được đứa con gái này thì việc làm ăn cũng thuận buồm xuôi gió, chỉ trong vòng mười năm đã trở thành phú hộ ở Quý Châu. Ông ta lại càng cho rằng đứa con gái này đã mang đến tiền tài cho ông. Lại thêm giấc mộng năm đó khiến ông vô cùng yêu thương cô. Đến bà sáu cũng được mẹ quý nhờ con, ngay cả bà cả trong Liễu phủ cũng phải nhường bà sáu dăm ba phần.

Mấy năm nay người đến Liễu phủ cầu hôn với Liễu Thủy Tiên không sao đếm hết. Thế nhưng Liễu viên ngoại vẫn ghi nhớ một lòng lời Bồ Tát nói năm đó. Ông đoán chừng mạng của Liễu Thủy Tiên chắc chắn là đại phú đại quý, nên ông tuyệt đối không nhìn lấy những kẻ đến nhà cầu thân kia.

Cho đến sau này, cả nhà Bình Nam Vương đi ngang qua Quý Châu được các châu phủ mở tiệc chiêu đãi. Lúc ấy Liễu viên ngoại cũng đã là nhà giàu có nhất nhì Quý Châu. Trong trường hợp này, người lui đến chắc chắn đều là quan to quyền quý, nên ông sửa soạn cho con gái mình thật kỹ rồi dẫn theo đến yến tiệc.

Ai cũng biết thế tử Bình Nam Vương vừa gặp Liễu Thủy Tiên đã như bị hút mất hồn khẳng định nếu không phải cô thì sẽ không cưới ai khác. Mới đầu phủ Bình Nam Vương cũng không đồng ý. Thời đó rất nặng về

gia phong, tuy Liễu phủ là nhà giàu có, nhưng cũng chỉ xuất thân là thương nhân. Còn Liễu Thủy Tiên lại là con thứ, làm trắc phi trong Bình Nam Vương phủ đã là được cất nhắc, làm sao có thể cưới làm chính thất được chứ.

Cũng do thế tử Bình Nam Vương cần rằng kiên trì, thậm chí ban đêm còn len lén vượt tường muốn gặp Liễu Thủy Tiên bị Liễu gia bắt được, thiếu chút nữa đã đánh thế trận một trận ra trò. Việc này càng khiến Liễu viên ngoại càng thương yêu Liễu Thủy Tiên, ngay cả mấy đứa con gái khác trong phủ và con trai trưởng cũng không được bằng một phần ngàn của cô.

Khi cương thi mất xanh đến thì Liễu Thủy Tiên đang thêu áo cưới. Liễu viên ngoại đặc biệt mời thợ thêu nổi danh nhất quý châu dạy cho cô nên kỹ thuật thêu của cô đẹp mắt vô cùng. Bà sáu cũng ở trong phòng cô, người làm mẹ biết con mình sắp gả đi thì luôn mang tâm tình phức tạp.

Sợ chồng không tốt thì con gái phải chịu khổ. Còn chồng tốt thì lại lo con gái mình bị người khác bắt nạt.

Liễu Thủy Tiên rất thân thiết với mẹ mình. Mười sáu năm qua trên dưới Liễu phủ đối với cô rất tốt. Nhất là từ khi định hôn sự với phủ Bình Nam Vương, mọi người đều nghĩ rằng cô là thế tử phi tương lai của Bình Nam Vương nên lại càng không dám qua loa. Từ nhỏ đến lớn cô đều được mọi người nâng niu trong lòng bàn tay, chưa từng chịu đựng bất cứ mưa gió nào.

Bà sáu lệnh cho tì nữ mang vào một hộp trang sức đặt lên bàn. Liễu Thủy Tiên cũng gác giá thêu qua xem. Bà sáu mỉm cười cầm lấy chiếc trâm vàng tua rua cài lên tóc cô, sau đó lại thở dài: “Bình Nam Vương phủ kia là dòng dõi hoàng thất, thật không tầm thường như những nhà khác. Sau này gả qua đó có thể sẽ không được như ở nhà mình...”

Bà muốn nói gì đó nhưng lại nhịn xuống không nói nữa, cầm lên chiếc thoa hình hoa sen thử cài lên tóc Liễu Thủy Tiên. Cương thi mất xanh đứng ngoài cửa sổ chỉ nghe thấy tiếng nói của Liễu Thủy Tiên vô cùng nhẹ nhàng, không hề có thái độ ngang ngược kiêu ngạo: “Mẹ hãy an tâm, chút tiến thoái này Thủy Tiên sẽ dễ dặt.”

Trong phòng hai mẹ con lại hàn huyên một số việc vặt vãnh, sau đó bà sáu mới đứng dậy rời đi. Lại có tì nữ đi vào trải giường, bưng nước cho Liễu Thủy Tiên rửa mặt súc miệng, loay hoay trong chốc lát mới lui ra ngoài.

Khí trời mùa hè nóng bức, sau khi hầu Liễu Thủy Tiên ngủ xong người hầu gái cũng dập tắt ánh nến. Trong phòng tối xuống trong nhất thời chỉ còn lại bích Dạ Quang tỏa ra màu cam nhạt.

Cương thi mất xanh đứng ở ngoài ngáy ngô rất lâu, khi nghe được bên trong không còn tiếng động gì nữa mới lặng lẽ đi vào. Tất nhiên là nó nhảy vào từ cửa sổ, đứng trước giường hồi lâu, chỉ thấy sau tấm rèm mỏng thêu hoa cỏ màu xanh có một bóng người nằm nghiêng trên giường. Vì trời nóng nên trên người chỉ đắp một lớp chăn mỏng càng tôn lên dáng vóc yếu đuối của cô.

Cương thi mất xanh hơi kích động. Nó nhẹ nhàng vén màn lụa, ngồi xuống mép giường. Mái tóc đen dài như mây của cô đang trải trên gối ngọc. Nó cầm một lọn len nhẹ nhàng thưởng thức, chỉ cảm thấy mềm mịn như tơ. Trong nhất thời nó không tìm ra được điểm tương tự của người trước mặt và Xảo Nhi trong trí nhớ của nó. Nó hơi hoang mang, nhưng cũng có sự mừng rỡ khó kiềm nén. Dù là như thế nào, cuối cùng nó cũng đã tìm được cô. Nó cúi người sát lên gương mặt cô. Thình lình Liễu Thủy Tiên mở mắt choàng tỉnh, đôi mắt cô nhìn nó rất lâu, rồi đột nhiên thét lên khiến cả phủ Liễu viên ngoại đều thức giấc.

61. Cương thi cướp vợ

Mới đầu Liễu Thủy Tiên vẫn cho rằng mình đang nằm mơ, nên dụi dụi mắt tỉnh táo lại. Quả thật có người đàn ông đang ngồi trên giường cô. Ánh sáng trong phòng không rõ, cô chỉ có thể nhìn thấy mái tóc dài màu bạc và đôi mắt màu xanh của hắn. Còn cương thi mất xanh thì không biết gì, nên ngẩng đầu (tự cho rằng) mỉm cười dịu dàng với cô, hiện ra cặp nanh dài hai tấc.

“Xảo Nhi.” Nó khề khàng gọi cô. Liễu Thủy Tiên hét lên thật to khiến cho tất cả hộ viện trong phủ Liễu viên ngoại đều chạy đến. Một đám gia đình áo xanh vây quanh phòng của Liễu Thủy Tiên. Bà sáu thương con nên đẩy cửa phòng ra trước. Cương thi mất xanh ôm cô vào lòng theo bản năng. Liễu Thủy Tiên cố

gắng giãy giụa. Liễu viên ngoại ngoài cửa đã tức muốn nổ phổi: “Dâm tặc to gan dám hại đến sự trong sạch của con gái ta!”

Liễu Thủy Tiên kêu lên một tiếng “Cha ơi” và càng giãy giụa dữ dội hơn. Cương thi mắt xanh không rõ tại sao cô lại sợ hãi đến thế, hình như cô đã quên mất nó rồi.

Bọn gia đình càng gây gộc xông lên. Cương thi mắt xanh không muốn ra tay với bọn họ. Lại sợ trong lúc hỗn loạn sẽ làm bị thương Xảo Nhi nên chỉ đành buông một tay đang ôm Liễu Thủy Tiên ra để ngăn cản lại. Còn Liễu Thủy Tiên thì nhanh chóng tránh thoát lập tức nhào ngực của cha mình, không dám nhìn nó thêm lần nào. Cương thi mắt xanh gọi cô hết lần này đến lần khác: “Xảo Nhi, Xảo Nhi!”

Cô chỉ núp phía sau Liễu viên ngoại, thế nào cũng không chịu nhìn nó.

Những gây gộc kia đánh vào người nó cũng không thể gây nên thương tích gì. Cương thi mắt xanh cũng không muốn đả thương con người. Nó thấy rằng lần này khó có thể giải thích nên chỉ đành nhẹ giọng nói: “Em đã uống canh Mạnh Bà nên tạm thời quên mất anh. Đừng sợ, lần sau anh sẽ đến thăm em, anh sẽ chờ em nhớ lại.”

Tiếng nói vừa dứt nó đã biến mất. Bọn gia đình đang vây đánh trong nháy mắt mất đi mục tiêu. Tất cả mọi người kinh ngạc đứng tại chỗ. Một hồi lâu Liễu viên ngoại mới kịp ngó ra. Có yêu quái!

Liễu viên ngoại cũng không dám để lộ chuyện yêu quái xông vào Liễu phủ. Vì Bình Nam Vương phủ phía bên kia là dòng dõi hoàng thân quốc thích, họ vốn ghét bỏ thân phận thương nhân của Liễu phủ. Nếu như họ biết được chuyện liên quan đến sự trong sạch của Liễu Thủy Tiên thì hôn sự này e rằng không thể tiếp tục.

Liễu viên ngoại lập tức dùng bạc bịt miệng mấy kẻ tôi tớ trong nhà. Nhưng trên dưới người ở Liễu phủ đều bàng hoàng. Yêu quái kia có nanh rất dài, cũng không biết là lão yêu ở bãi tha ma nào, hôm nay yêu thích cửu tiểu thư chỉ e là khó mà từ bỏ ý đồ.

Liễu viên ngoại làm sao không hiểu được đạo lý này. Ông ta liền tìm đạo sĩ đến đây hàng yêu trừ họa. Khi đó hai đạo quan nổi danh một là Quan Thiên Uyển, một là Thụy Vi Sơn. Ông ta đánh giá kĩ càng rồi cuộc vẫn đi mời Thụy Vi Sơn. Mặc dù giá cả của bọn họ hơi cao, nhưng dù sao vẫn là danh môn đại phái, sẽ giữ kín bí mật, dịch vụ hậu mãi đến nơi đến chốn.

Mắt Xanh lại vào phòng Liễu Thủy Tiên lần nữa. Khi đó bà sáu đang ở cạnh con gái, bà cũng biết yêu quái này khẳng định sẽ đến nữa. Hiện nay tất cả người trong phủ đều hoảng sợ, không ai dám đến phòng của Liễu Thủy Tiên. Ngay cả bà cả cũng chỉ thăm hỏi sơ sài rồi đi ngay, vì sợ gặp phải yêu quái kia. Bà sáu cũng chỉ là phụ nữ bé gan, đương nhiên cũng sợ hãi chuyện yêu ma. Nhưng Liễu Thủy Tiên là con gái của bà, dù bà có sợ cũng phải bảo vệ cho cô.

Lúc này Mắt xanh đi vào, bà cũng quên mất chân mình đã bó từ nhỏ rất khó hành động, chỉ cố gắng che chở cho Liễu Thủy Tiên ở phía sau. Về sợ hãi trong mắt hết sức rõ ràng, nhưng không hề có ý thoái lui: “Đại tiên, tôi cầu xin người đừng làm hại con gái của tôi. Người muốn gì tôi cũng cho hết, xin người hay bỏ qua cho con gái tôi đi!”

Liễu Thủy Tiên ôm lấy bà sáu lui về sau từng bước, cho đến khi chạm đến giường không thể lui được nữa. Cô mấp máy khóe môi, giọng nói vô cùng nhẹ nhàng: “Mẹ, không liên quan đến mẹ, mẹ lui ra sau đi.” Cô đẩy bà sáu lui ra phía giường, rồi chuyển sang đối mặt với cương thi mắt xanh. Người cô khẽ run rẩy, nhưng giọng nói lại trấn tĩnh dị thường: “Anh là ai, anh muốn gì?”

Cương thi mắt xanh quan sát cô. Gương mặt cô đã không còn giống với trong kí ức của nó. Nhưng có một chỗ khiến nó rất tin cô chính là Xảo Nhi. Đó chính là ánh mắt của cô, ánh mắt tinh khiết nhưng lại cương nghị. Rõ ràng hiện tại cô rất sợ, giống hệt như lúc ban đầu nhìn thấy nó vậy.

Lúc đầu cô nhìn thấy nó, cũng là vừa sợ hãi vừa muốn chạy trốn.

“Anh là Hồng.” Giọng nói nó cũng cực nhỏ nhẹ sợ làm cô hoảng sợ: “Xảo Nhi, anh đến dẫn em về nhà.”

Nhưng Liễu Thủy Tiên trước mặt chỉ lắc đầu: “Tôi họ Liễu, tôi tên là Liễu Thủy Tiên, không phải là Xảo Nhi. Liễu phủ này chính là nhà của tôi.”

Cương thi mắt xanh bước đến một bước. Đột nhiên cửa phòng bật mở ra, mấy dây ống mực gắt gao cuốn lấy nó. Nó hơi quay đầu đã nhìn thấy mười mấy tên đạo sĩ đã bố trí xong Thất Tinh Trận vây nó lại. Nội thương nó rất nặng, bể quan chữa thương hơn mười năm cũng chưa hồi phục, chỉ là tạm thời không chế được thương tích. Nhưng dù là vậy, mười mấy tên đạo sĩ này cũng không là gì trong mắt nó.

Nó hơi nôn nóng giật phăng dây ống mực trên người, ánh mắt vẫn nhìn thẳng vào Liễu Thủy Tiên: “Đi theo anh, Xảo Nhi.”

Liễu Thủy Tiên chậm rãi lắc đầu, thần sắc kiên quyết: “Tôi là người, sao có thể sống chung với yêu quái như anh.”

Cương thi mắt xanh quăng mười mấy tên đạo sĩ ra ngoài, cất bước đi đến, vẻ mặt khó xử biện luận: “Anh đã có nhiệt độ, có tim đập và mạch đập. Anh và em giống nhau, sao lại là yêu quái?”

Nó đưa tay lôi Liễu Thủy Tiên. Liễu Thủy Tiên liếc nhìn vùng vẫy. Mười mấy tên đạo sĩ kia thử hết tất cả biện pháp, cảm thấy vô cùng mất thể diện. Đối với Thúc Vi Sơn đây chỉ là yêu quái bình thường, nên người đến cũng không phải đệ tử tinh anh. Họ không lường trước nó lại chẳng hề sợ pháp bảo của đạo gia.

May là Mắt Xanh không có tâm tình so đo với họ: “Theo anh về thôi Xảo Nhi. Đừng giận dữ nữa, anh công em đi hái táo, chúng ta đi nhặt vỏ ốc trên bờ biển được không?”

Ánh mắt của nó vô cùng đau thương. Liễu Thủy Tiên nghiêng người né tránh tay của nó: “Tôi thật sự không phải là Xảo Nhi. Anh nhận lầm người rồi.”

Ngày đó, đạo trưởng Thúc Vi Sơn không thể phục ma. Còn cương thi mắt xanh cũng không thể mang Liễu Thủy Tiên đi. Thúc Vi Sơn lại truyền đến tin tức, nói rằng chương môn có lệnh phải đệ tử tinh nhuệ đến đây lần nữa.

Cương thi mắt xanh ngồi bên giường Liễu Thủy Tiên. Nó tu hành đã nhiều năm, nhưng lại cực ít giao thiệp với loài người, nên biết rất ít về nhân tình thế sự. Xảo Nhi lại hết sức vô tư, thường ngày nó chẳng bao có suy nghĩ dụ dỗ cô. Nên lúc này đương nhiên nó cũng không biết làm sao để dụ dỗ Liễu Thủy Tiên. Nó làm phép giữ yên Liễu Thủy Tiên lại, khiến cô không thể cử động và không thể nói chuyện.

Nó không đành lòng nhìn thấy nỗi sợ hãi trong mắt Liễu Thủy Tiên, nhưng nó không giải bỏ thuật pháp. Nó nhớ trước đây thật lâu ở Vong Xuyên, cô đã nói cho nó biết mười năm sau Xảo Nhi cũng sẽ quên mất nó khiến trong lòng nó hơi khó chịu: “Đừng sợ, nếu như em đã quên mất, anh sẽ nhắc cho em nhớ lại. Kiếp trước em là Xảo Nhi, sống ở Quan Thiên Uyển, là một nữ đạo sĩ có tu vi rất cao. Anh là Hồng, là một cương thi.”

Nó nói liên miên về đủ chuyện kiếp trước bên tai cô. Nhưng ánh mắt Liễu Thủy Tiên càng lúc càng sợ hãi. Nó hơi luống cuống: “Đừng sợ Xảo Nhi, anh sẽ không làm hại em.” Tu vi của đạo sĩ Thúc Vi Sơn cũng không cao. Nhưng vì được Phần Thiếu Hoàng truyền cho không ít trận pháp và thuật pháp nên bọn họ luôn luôn đối đầu với chư yêu. Cương thi mắt xanh cũng bị giảm tu vi, tuy trước đó nó cũng chẳng buồn ngó ngang đến mười mấy tên đạo sĩ này. Nhưng khi trận phép đã bố trí xong, chắc chắn rất khó phá được.

Khi nó xông phá cấm chế ma đạo đã bị thương tích rất nặng, muốn hoàn toàn khôi phục ít nhất cũng phải trăm năm. Nhưng nó không kịp đợi, chỉ hơn mười năm đã đến đây tìm Xảo Nhi. Lúc này tu vi của bản thân chỉ còn một phần trăm, đánh nhau chắc chắn sẽ thua thiệt. Vết thương cũ của nó chưa lành, lại thêm vết thương mới, đến khi phá được trận thì đã để lại một vũng máu tươi trong khuê phòng của Liễu Thủy Tiên.

Chuyện yêu quái quần lấy cửu tiểu thư Liễu gia vẫn bị truyền ra ngoài. Bình Nam Vương phủ mấy lần phái người đến thăm hỏi đều bị Liễu viên ngoại nói vòng vo. Rồi cuộc một ngày kia đích thân thể tử Bình Nam Vương đến phủ.

Từ sau khi đính hôn, hắn và Liễu Thủy Tiên cực ít gặp mặt. Lần này nghe bọn thuộc hạ ngầm báo, nói rằng Liễu viên ngoại đã mời đạo sĩ Thúc Vi Sơn đến phủ vài lần, lại thêm lời đồn đãi mấy ngày nay khiến cho lòng dạ hắn vô cùng bất an.

Hai người đã đính hôn rồi cũng không nên gặp mặt đơn lẻ, nhưng thân phận hắn thì khác. Tất nhiên Liễu viên ngoại ước gì mau sớm gả Liễu Thủy Tiên vào vương phủ để tránh đêm dài lắm mộng. Liễu Thủy Tiên

cùng với bà cả gặp mặt hẳn. Hai người gặp nhau không được mấy lần, thêm lại có hôn sự trước nên song phương đều hơi e thẹn.

Thế tử Bình Nam Vương cũng không quên mất mục đích đến đây: “Những ngày qua anh có cảm giác tinh thần mình không được yên. Hay là... anh xin cha mình mau chóng cưới em về được không?”

Liễu Thủy Tiên đỏ mặt không dám nhìn hẳn. Cũng là bà cả bên cạnh đáp lời: “Hôn nhân đại sự từ xưa chính là lệnh của cha mẹ, lời của mai mối. Nếu thế tử thật có lòng này, xin kêu Bình Nam Vương Gia đến thương lượng với lão gia nhà chúng tôi đi.”

Thế tử Bình Nam Vương chỉ nhìn Liễu Thủy Tiên. Bà cả thấy hai người như có lời muốn nói nên mượn danh nghĩa thúc giục trà bánh để tạm rời khỏi. Liễu Thủy Tiên đỏ mặt, chỉ cảm thấy đứng cũng không được, ngồi cũng không xong. Thế tử Bình Nam Vương thấy thái độ e thẹn của cô thì càng vui mừng: “Thủy Tiên...” Hắn nhẹ giọng gọi cô: “Em có đồng ý không?”

Liễu Thủy Tiên cúi đầu xoắn chặt chiếc khăn tay, vẫn hơi băn khoăn: “Thế tử, những chuyện gần đây người nghe thấy sợ rằng là thật. Em...”

Nhưng thế tử Bình Nam Vương đã đứng dậy: “Gọi anh là Tử Hiên. Anh không cần biết con yêu quái đó là gì, anh sẽ đi mời quốc sư. Đường đường là Bình Nam Vương phủ vốn sẽ không sợ nó.”

Ngày tiếp theo, Bình Nam Vương phủ quả có phái người đến thương nghị, dự định chọn ngày hoàng đạo gần đây để tiến hành hôn lễ thật náo nhiệt cho Liễu Thủy Tiên và thế tử.

Phần lớn thời gian cương thi mất xanh đều sống trong Liễu phủ, vết thương cũ chưa lành thì đã thêm vết thương mới. Đạo sĩ Thụy Vi Sơn bày trận quanh phòng của Liễu Thủy Tiên. Tuy nó không dám xông vào lần nữa, nhưng cũng không nở đi. Nó thường xuyên đi dạo xung quanh phòng Liễu Thủy Tiên và tha thiết nhìn vào đôi bàn tay mịn màng của cô. Có đôi khi cô thêu đồ cưới, có đôi khi tâm sự với bà sáu và có đôi khi đánh đàn. Tất nhiên nó hiểu được chuyện xảy ra trong Liễu phủ, cũng biết Liễu Thủy Tiên và thế tử Bình Nam Vương đã định ra ngày cưới. Nó đặc biệt đi tìm người coi ngày hỏi, ông ta cho nó biết thời gian không đến mười ngày nữa.

Cuối cùng nó cũng phải gấp rút. Hôm đó, nó lại xông vào phòng của cửu tiểu thư phủ Liễu viên ngoại lần nữa, công Liễu Thủy Tiên đang thêu đồ cưới đi. Mười mấy tên đạo sĩ liền mình đánh nó trở lại nguyên hình, dĩ nhiên là một con cương thi. Mái tóc dài của nó như những cây cỏ khô héo rối loạn, vóc người gầy gò, mặt xanh nanh vàng, vô cùng đáng sợ.

Nó không để ý đến Liễu Thủy Tiên đang la hét giãy giụa, công cô xông phá pháp trận của bọn đạo sĩ nghênh ngang rời đi. Trận pháp của Phần Thiệu Hoàng truyền lại không thể coi thường, nó cả thân đầm máu xông ra ngoài, cũng may là không hút máu người.

Rốt cuộc chuyện này khiến Thụy Vi Sơn chú trọng. Chương môn hạ lệnh cả Thụy Vi Sơn lập tức dốc hết sức lực truy bắt con đại cương thi không rõ lai lịch này và phải tìm về cửu tiểu thư của Liễu gia!

Vì thế từ chương môn Thụy Vi Sơn cho đến chúng đồ đệ đều khó hiểu. Từ xưa đến nay chỉ nghe nói qua cương thi cắn người, cương thi uống máu, chứ chưa nghe nói cương thi cướp vợ bao giờ.

33. Chương 62 - 63

62. Cuộc sống chung với cương thi

Liễu Thủy Tiên không biết đây là đâu, đưa tay chạm đến xung quang chỉ toàn là bùn đất. Cô cảm giác nơi đây hình như là một hang núi. Từ thuở nhỏ cô đã ở trong phủ Liễu viên ngoại, lại thêm được cha thương yêu cưng chiều, có thể nói là ăn sung mặc sướng. Nhưng hôm nay lại bị yêu quái mang đến một nơi tối đen không thấy được cả năm ngón tay này đương nhiên khiến cô rất sợ hãi. Đường như cương thi mất xanh cũng không có ở đây, cô lần mò khắp nơi mới đi được ra trước hang nhìn thấy được ánh trăng mờ mờ.

Cô đứng ở cửa hang nhìn ra cũng không biết đây là ngọn núi nào. Cỏ dại mọc um tùm ngoài hang trông vô cùng hoang vu. Cô cẩn thận đi về phía trước, dưới ánh trăng mờ tối cũng miễn cưỡng có thể thấy được sự vật. Nghĩ đến nguyên hình đáng sợ của cương thi kia, cô cắn môi bắt buộc mình trấn định, thừa dịp nó chưa về chạy trốn khỏi đây.

Khi đó lưu hành việc bó chân, con gái nhà quyền quý đều bị bó cả. Nền điều này khiến cho Liễu Thủy Tiên không thích hợp đi bộ. Huống chi đây là đường núi gập ghềnh. Cô đi một chút đã đau đến không chịu được, đành ngồi trên một tảng đá nghỉ ngơi. Tay của cô bị bụi gai cắt qua, trên da thịt trắng nõn hiện lên từng đường trầy xước rỉ máu. Cô lau mồ hôi trên đầu, đương lúc muốn đứng lên thì trước mắt có một bóng đen thoáng qua. Cương thi mắt xanh đã đứng trước mặt cô.

Liễu Thủy Tiên nghĩ rằng có thể nó đi đến nơi khác trị thương. Lúc này đã khôi phục lại hình dáng con người, tóc bạc áo đen, mũi ôi mông. Thoáng nhìn dưới trăng như một thần tiên anh tuấn phong nhã. Nhưng Liễu Thủy Tiên đã tận mắt nhìn thấy nguyên hình của nó, nên biết rằng dưới lớp mặt nạ đẹp đẽ kia đã cất giấu một gương mặt khủng khiếp vô cùng. Cô lùi về phía sau một bước theo bản năng. Cương thi mắt xanh lại vươn tay ra, tựa như nó cũng không trách cô chạy trốn: “Ăn chút gì đi.”

Trên tay nó là một gói giấy dầu. Liễu Thủy Tiên không dám đưa tay nhận lấy. Nên nó lại mở gói giấy ra, bên trong là bánh hoa quế cô thích nhất, còn có giấm cá không biết của tửu lầu nào làm và chút bún thịt mang hình dáng kì lạ. Nó bày đồ ăn lên tảng đá rồi ngồi xuống cầm đũa gắp một miếng cho cô: “Nếm thử đi.”

Liễu Thủy Tiên không có dũng khí để ăn. Cô từng nghe truyện Liêu Trai, biết trong đó thức ăn là do tảng đá, nhánh cây, thậm chí là côn trùng hóa thành để lừa mắt con người. Cô chỉ nhìn cương thi mắt xanh, trong sự sợ hãi mang theo chút ít thù địch. Dường như cương thi mắt xanh cũng không chú ý đến ánh mắt của cô, giọng nói của nó vẫn trầm ấm ôn hòa: “Ăn đi, Xảo Nhi.”

Đêm trong núi trăng sáng sao thưa, gió núi thổi nhẹ, thỉnh thoảng có tiếng côn trùng kêu vang. Đôi khi những con chim đêm vỗ cánh đậu lên cành cây, phát ra những tiếng kì quái. Liễu Thủy Tiên quay đầu đi không chịu tiếp nhận ý tốt của nó.

Cương thi mắt xanh lại hơi bối rối: “Ăn chút trước đi. Em đã ngũ cả ngày cũng phải đói bụng rồi. Em hãy ăn trước một ít thử xem, nếu không hợp khẩu vị thì anh sẽ đi mua cái khác được không?”

Liễu Thủy Tiên vốn không muốn nói chuyện với nó. Giảng đạo lí với một con cương thi, chỉ cần thử nghĩ cũng cảm thấy rất nực cười. Nhưng hiện tại cô không biết mình đang ở đâu, trốn thì không thoát, đi thì không được: “Tôi muốn về nhà.”

Mắt Xanh nghe thế bèn yên lặng, một hồi lâu mới đáp: “Đó không phải là nhà của em, Xảo Nhi. Nhà của em ở Quan Thiên Uyển, ngày mai anh sẽ dẫn em về được không?”

Cuối cùng Liễu Thủy Tiên cũng nổi giận, những uất ức, sợ hãi trong lòng đều bộc phát: “Tôi nói tôi không phải là Xảo Nhi gì hết. Tôi họ Liễu, tên tôi là Liễu Thủy Tiên. Anh nghe có hiểu hay không? Anh là cương thi, tôi là người. Anh muốn hút máu thì mau chóng cắn chết tôi đi. Hù dọa tôi thế này rất vui vẻ hay sao?”

Cương thi mắt xanh rất hoang mang: “Anh không muốn cắn em, anh không hút máu. Anh... anh cũng không hề muốn hù dọa em, hù dọa em không có gì vui cả.”

Nó rất oan ức. Con giận trong lòng Liễu Thủy Tiên cũng phát tác: “Vậy anh thả tôi về đi. Tôi van xin anh, tôi thật sự không phải là Xảo Nhi gì cả.”

Cương thi mắt xanh thu dọn lại đồ ăn trên tảng đá. Khi nó vừa đặt Liễu Thủy Tiên xuống thì đã lập tức ra ngoài tìm thức ăn cho cô. Bấy giờ cũng đã một lăm rồi: “Về hang núi trước, ngày mai anh sẽ dẫn em về Quan Thiên Uyển, nhất định em sẽ thích nơi đó.”

Liễu Thủy Tiên còn định cất lời thì nó thành linh ôm cô lên đặt lên lưng định trở về hang núi. Liễu Thủy Tiên sợ hãi kêu ré lên, bấp đầu của cô ôm sát người nó, khiến cô mắc cỡ đến đỏ mặt tận mang tai: “Anh mau buông tôi xuống.”

Bước chân của Mắt Xanh hơi không yên, nó cố gắng ngăn cô đừng lộn xộn. Liễu Thủy Tiên bị ai phát hiện ra rằng nơi mình mất cả canh giờ mới chạy đến thì nó chỉ trong nháy mắt đã quay về. Nó đặt Liễu Thủy

Tiên xuống miếng đệm trong hang và để mấy thức ăn khi này ở bên cạnh: “Em ngủ trước đi, anh ở bên ngoài, có gì thì gọi anh.” Nó xoay người muốn rời đi, hồi lâu mới khẽ nói: “Anh là Hồng.”

Liễu Thủy Tiên nhìn nó đi ra ngoài. Cô lo lắng trong hang núi này có rắn chuột hay kiến, nên liên tục không ngừng bước đi về phía cửa hang. Nhưng bên ngoài hang lại không thấy cương thi mắt xanh, cô hoài nghi nhìn đảo đảo, đập vào mắt chỉ là cỏ cây khắp núi. Bụng cô kêu lên vài tiếng ục ục biểu hiện đã đói. Những món ăn cương thi mắt xanh để ở bên cạnh thì cô lại không dám động đến. Cô lặng lẽ lần mò ra khỏi hang núi, trong đêm tối cô không thể phân biệt được phương hướng, chỉ nghe phương xa có tiếng suối chảy róc rách. Cô lần theo cỏ dại đi đến đó, chỉ thấy dưới ánh trăng mờ ảo, Mắt Xanh cưỡi trường bào xuống bên hông, dùng nước suối rửa sạch vết thương. Mái tóc bạc dài xõa ra được ánh trăng lấp lánh soi lên vô cùng quyến rũ. Từ thuở nhỏ Liễu Thủy Tiên đã ở trong khuê phòng, nay nhìn thấy cảnh thế này cô lại đỏ mặt quay đầu đi. Định men theo dòng suối này xuống núi thì ai ngờ nghiêng đầu qua lại thấy một con rắn đang quấn lên cây thò đầu đánh giá cô từ trên xuống dưới. Cô thét lên kinh hãi, con rắn kia đang nhìn vào cô cũng như giật mình, nhanh chóng lui mất. Liễu Thủy Tiên chỉ cảm thấy hoa mắt đã rơi vào một lồng ngực. Cô ngẩng đầu lại nhìn thấy cương thi mắt xanh, áo của nó vẫn chưa mặc lại, mặt cô dựa vào lồng ngực nhẵn như ngọc của nó. Cô hơi sợ: “Thả tôi ra.”

Cương thi mắt xanh ôm cô đến bên dòng suối, nó vẫn rửa vết thương trên người. Nó hơi tránh người đi không muốn cho Liễu Thủy Tiên nhìn thấy vết thương dữ tợn của mình. Liễu Thủy Tiên cũng không có lòng dạ để xem. Cô vốn định chạy trốn nhưng ở nơi rừng sâu với gót sen bé nhỏ của cô làm sao có thể chạy thoát được đây? Cương thi mắt xanh quay đầu nhìn thấy vẻ do dự của cô. Tất nhiên nó biết được trong nội tâm cô đang suy nghĩ gì: “Em không đi khỏi đây được đâu. Trước đây sức lực em mạnh hơn bây giờ thì còn chút hi vọng. Bây giờ em đi lại rất chậm, hơn một canh giờ chỉ mới đi được một chút.”

Liễu Thủy Tiên cũng hơi nhụt chí: “Anh biết tôi đi đã lâu rồi?”

Cương thi mắt xanh gật đầu chân thành: “Trong vòng một trăm dặm, anh có thể cảm giác được bất cứ vật gì anh muốn. Có điều bây giờ công thể của anh cũng chưa hồi phục nên chỉ cảm giác được mỗi mình em.”

Giờ Liễu Thủy Tiên mới hiểu được thế nào là lòng như tro tàn. Đường lúc nói chuyện thì cương thi mắt xanh đã rửa sạch vết thương, nó cầm quần áo mặc kín lại. Nhưng lại không chuẩn bị trở về hang núi. Thân thể nó không giống với con người, giấc ngủ cũng không thể khôi phục lại thương tích. Nó chỉ có thể hấp thụ nhiều ánh trăng, tận lực ngăn cho vết thương chuyển biến xấu đi. Liễu Thủy Tiên lại không gắng chịu nổi lâu đến thế. Khi này cô cố trốn đi đã bốn ba hơn nửa canh giờ đường núi, vừa bị hoảng sợ nên thể lực cũng hao tổn rất nhiều, lúc này ngồi đây lâu cũng đã cảm thấy hơi buồn ngủ.

Cô ra đời đã nhiều năm nhưng đây là lần đầu tiên cô một mình ở chung với một chàng trai xa lạ. Sai rồi, là lần đầu tiên một mình ở chung với một cương thi xa lạ. Cô ngồi bên cạnh nó hồi lâu, cũng không biết thiếp đi từ lúc nào. Cương thi mắt xanh nhẹ nhàng đặt đầu cô nhẹ gối lên chân của mình, cố hết sức không cử động để cô có thể ngủ một tư thế thoải mái nhất.

Gió núi thoáng lạnh, Liễu Thủy Tiên không biết mình ngủ được bao lâu. Lúc cô tỉnh lại thì cương thi mắt xanh vẫn duy trì tư thế ngồi tối qua, như một pho tượng yên lặng không hề nhúc nhích. Quả thật Mắt Xanh vô cùng vui mừng khi thấy cô mở mắt: “Xảo Nhi, hôm nay muốn ăn gì?”

Liễu Thủy Tiên không muốn tranh cãi với nó, giọng nói cô rất nhỏ: “Tôi chỉ muốn về nhà, muốn gặp cha mẹ của tôi.”

Cương thi mắt xanh giả vờ như không nghe thấy những lời này, có đôi khi nó cũng rất am hiểu chuyện giả ngu: “Anh đi bắt cá được không? Trước kia em thích làm cá kho, ăn xong chúng ta sẽ đi hái trái cây.”

Liễu Thủy Tiên không biết phải đáp lại nó thế nào, có lẽ nó chẳng cần nghe ý kiến của cô. Trước kia Liễu Thủy Tiên chưa từng thấy cương thi, thậm chí bọn nha hoàn xung quanh cũng vô cùng kiêng kị nói đến vật không may mắn thế này. Cho nên nhận thức của cô về cương thi chính là quái vật ăn sống nuốt tươi. Nhưng bây giờ xem ra cô lại cảm thấy cương thi rất đáng thương. Nó chỉ muốn cố gắng giữ lại người và việc đã không còn tồn tại. Nó như một đứa trẻ, chỉ sống trong câu chuyện cổ tích của mình, biết câu chuyện là giả dối cũng không chịu để người bên cạnh lay nó tỉnh lại. Thế tử Bình Nam Vương cử người điên cuồng tìm kiếm Liễu Thủy Tiên. Nhưng liên tục mấy ngày đều không có tin tức. Đạo sĩ Thủy Vi Sơn cũng tìm kiếm khắp nơi, có người đánh mùi theo Liễu Thủy Tiên tìm được một chiếc vòng tay rơi tại một vùng núi

hoang vu ít ai lui tới. Khi đó Liễu Thủy Tiên và Mất Xanh đã ở đây được vài ngày. Vào ban ngày nó công cô đi xung quanh hái trái dại, ngắm nhìn cảnh sắc xinh đẹp của núi rừng. Buổi tối lại đứng trên đỉnh núi hấp thụ ánh trăng. Nhưng thật ra Liễu Thủy Tiên cũng rất thích non xanh nước biếc này. Từ thuở nhỏ cô đã không bước chân ra khỏi nhà, làm sao thấy được cảnh thiên nhiên đẹp để sống động vậy được.

Sống chung lâu ngày cũng khiến cho sự sợ hãi của cô đối với cương thi mất xanh vơi bớt đi. Mới đầu cô không chịu ăn, một ngày Mất Xanh phải đổi mười mấy món nhưng cô cũng không đụng đến. Sau đó đói bụng không chịu được cũng phải ăn chút ít. Cương thi mất xanh thường xuyên nướng vài món dân dã cho cô. Dù tài nghệ nấu ăn của nó rất tệ nhưng cũng tiến bộ thật nhanh. Có đôi khi Liễu Thủy Tiên thầm suy nghĩ đến cái tên Xảo Nhi nó thường gọi, không biết rốt cuộc là cô gái như thế nào, đã cùng với con cương thi này trải qua câu chuyện ra sao mà khiến nó cố chấp tìm kiếm không thôi. Nhưng nghĩ đến nhiều hơn là cha mẹ tại phủ Liễu viên ngoại và chàng thiếu niên ngại ngùng định chung thân cùng cô.

Cả ngày trôi qua cũng đến chiều xuống, sắc trời cũng đã tối nhưng cương thi mất xanh vẫn còn chưa trở về. Cô một mình ngồi bó gối trong hang núi, chờ đến hoảng hốt. Dù nơi này không có con thú hoang hay rắn trùng gì đến gần cô, có lẽ vì sợ hãi mùi trên người cô, nhưng bản thân bóng tối cũng đã đủ khiến người ta sợ hãi. Cô nhìn ra ngoài hang, trước kia mỗi khi mặt trời xuống núi thì cương thi mất xanh cũng sẽ mang về bánh hoa quế cô thích, nhưng đến bây giờ nó vẫn chưa trở về. Mấy ngày qua đa phần thời gian nó đều ở bên cô chưa bao giờ về muộn.

Trong lòng Liễu Thủy Tiên hơi thấp thỏm. Cô không biết mình nên mong đợi nó gặp phải điều bất trắc, hay là hi vọng nó bình an trở về. Dù sau đây cũng là rừng sâu núi thẳm, một mình cô rất khó sống sót. Từ nhỏ cô đã học “Nữ giới”, “Liệt nữ truyện”. Trong tư tưởng có lẽ cũng hơi nhầm lẫn nhưng trong lòng tuyệt đối không hư hỏng. Từ khi cương thi mất xanh xuất hiện cho đến mấy ngày sống chung vừa qua, đúng là cô hơi bị kinh sợ nhưng nó chưa bao giờ thật làm hại đến cô. Cô là khuê nữ, đã đọc nhiều câu chuyện tài tử giai nhân nên luôn thương hại với những kẻ si tình. E là dù đối phương là cương thi, cô cũng mong muốn nó có thể sống tốt.

Mãi cho đến canh hai cương thi mất xanh mới trở về. Nó vừa về đã lập tức gấp rút lấy thức ăn trong ngực mình ra đưa trước mặt cô. Trên người nó có mùi máu rất nồng, nhưng trong lời nói lại không buồn để ý: “Anh mang về chè đậu xanh cho em đây. Người ta nói rằng chè này có thể thanh nhiệt.”

Cô mở hộp đựng thức ăn kia ra, chè đậu xanh trong đó vẫn còn bốc khói nghi ngút. Cô múc một muỗng nếm thử, độ ngọt cũng vừa phải, thanh nhưng không ngấy, hết sức hợp khẩu vị. Cương thi mất xanh cũng cực kì vui mừng khi thấy cô thích, nó đẩy hết thức ăn đến trước mặt cô. Quả thật Liễu Thủy Tiên cũng hơi đói, nên mỗi món đều ăn qua chút ít. Cô rất thích cháo, thế là lần này nó lại mang về hộp cháo gạo tẻ vẫn còn ấm. Nó nhìn cô thật lâu, Liễu Thủy Tiên lại ngại ngùng: “Anh... anh cũng ăn chút đi.”

Đôi mắt xanh của nó sâu hơn, khóe môi nhướn một nụ cười: “Anh không đói, Xảo Nhi ăn đi.” Trong lời nói cũng mang theo vẻ hạnh phúc.

Ngày hôm sau khi Liễu Thủy Tiên tỉnh lại nhìn thấy quần áo và đầu tóc của mình đều là vết máu đã khô. Cô cẩn thận kiểm tra trên người mình không thấy vết thương nào. Sau đó mới nhớ đến đêm qua mình ngủ tựa vào trong ngực cương thi mất xanh. Những vết máu này đều là của nó sao?

63. Cương thi kể chuyện xưa

Đạo sĩ Thủy Vi Sơn dựa vào thuật truy tung để được hướng đi của cương thi mất xanh, thậm chí đã từng giao thủ với nó. Nhưng pháp lực của cương thi mất xanh sâu không lường được, theo bước đầu suy đoán thì nó là một cương thi vạn năm, không biết vì sao lại muốn bắt cửu tiểu thư của Liễu gia. Nhưng những đạo sĩ này đã quen với yêu quái cũng biết được cho đến bây giờ bọn chúng làm việc gì cũng là theo tính tình của chúng. Thủy Vi Sơn cảm thấy chuyện này hơi khó giải quyết, lần trước giao thủ với nó cảm giác rằng nó đã không bằng trước, có thể nhất định là do bị thương. Thường lịch sử bị thương của một con đại yêu vạn năm cũng tuyệt đối không thể coi thường.

Thế tử Bình Nam Vương cầu cứu quốc sư rất nhiều lần. Trước đây vị này ở trong thâm cung quanh năm chỉ luyện đan cầu phúc cho thiên tử vô cùng thần bí. Hắn ta là cao nhân tránh đời, ngay cả thiên tử cũng phải đối xử long trọng không hề dám đắc tội đến hắn. Cho nên hắn cũng chẳng nề nang gì mặt mũi của thế tử Bình Nam Vương cả. Sau lại nghe nói là con đại yêu vạn năm nên hắn mới có hứng thú. Nếu được công

lực của đại yêu vạn năm, nói không chừng có thể giúp được cho hắn thành tiên rồi. Hắn suy nghĩ rất lâu, cuối cùng cũng chịu thuận nước đẩy thuyền.

Đạo sĩ Thúy Vi Sơn xuất thân từ danh môn nên cũng không có suy nghĩ ti tiện cướp công lực của người ta. Vì vậy bọn họ cũng không buồn để ý đến yêu cầu của quốc sư muốn mang con đại yêu vạn năm này đi. Con yêu quái này khiến bọn họ mất hết mặt mũi nên vốn chường môn đã quyết định tự mình đến thu. Nhưng vì từ Thúy Vi Sơn đến đây cũng không biết cần bao nhiêu thời gian, nếu cô nương Liễu gia còn sống thì nên sớm cứu cô ta ra thì tốt hơn. Thậm chí có một số đạo sĩ liên tưởng phong phú đã âm thầm phỏng đoán: chẳng lẽ Cửu cô nương này đã bị nó bằm ra bỏ vào hộp đựng thức ăn rồi sao?

Lần giao thủ đó khiến quốc sư càng hưng phấn. Con đại yêu vạn năm này hung hãn hơn hẳn các loại yêu quái hắn từng gặp. Đường vân trong mắt nó cực kì quái lạ, bình sinh hắn chưa bao giờ thấy qua việc này. Có thể đây không phải là một con cương thi già bình thường. Lúc cương thi mất xanh lao ra khỏi trận pháp đã tốn không ít công lực, cuối cùng còn giao thủ với quốc sư. Cái danh hiệu quốc sư này cũng không phải là hư danh. Hắn có thể cảm nhận được cương thi mất xanh rất khác biệt. Ban đầu hắn cảm giác đó là một dị vật, không biết vì sao mà nó đã bị suy yếu thực lực ở mức độ khá lớn. Và thực lực của bản thân nó hoàn toàn vượt khỏi phạm vi hiểu biết của hắn.

Sau khi giao chiến với nó, hắn về xem rất nhiều sách cổ, trong đó có ghi lại chuyện của Bạt. Đương nhiên hắn chưa từng thấy Bạt. Nhưng xem những đường vân kì lạ trong mắt của cương thi mất xanh lại có điểm tương tự với trong sách cổ lại khiến trong lòng hơi kinh sợ. Chẳng lẽ nó là Bạt thủy tổ cương thi sao? Nhưng tại sao trong sách lại ghi Bạt là nữ thần? Chuyện này hắn cũng không nhắc đến với bất cứ ai. Nữ Bạt là dọa thần viễn cổ, thực lực của Bạt thật ra có bao nhiêu người phạm có thể đo lường được. Một khi nói ra, đám đạo sĩ kia có dám ra tay với nó nữa hay không cũng chưa biết được. Nếu có duyên hút được công lực của nó... Lúc này trên người nó đã bị thương nặng chạy đến đây, chẳng lẽ là phúc duyên của hắn sao?

Liễu Thủy Tiên ăn xong lại được cương thi mất xanh công cô đi dạo trong núi theo thói quen. Ánh chiều tà buông xuống, hoa dại trong rừng nở rộ trông cảnh vật rất phong nhã. Nhưng Liễu Thủy Tiên lại không nổi hứng phong nhã nổi. Ở nhà cô cũng có thể làm chút thi từ, nhưng cười trên người một con cương thi thì...

Cương thi mất xanh lại công cô đến bên dòng suối. Nó mua cho cô rất nhiều xiêm y, cô cũng kiên trì mỗi lần thay đi đều phải giặt sạch. Thói quen này giống hệt với Xảo Nhi nhiều năm trước. Đương lúc thay quần áo bên dòng suối thì bỗng cô thấy một chiếc vòng vàng phản quang lại ánh tà dương rất chói mắt. Cô nhặt vòng tay kia nhìn thật kĩ, trong lòng thất kinh. Cái vòng tay này là của cô, nhưng khi cô bị cương thi bắt vào núi sâu thì đã rơi ở bên ngoài. Tại sao nó lại ở chỗ này? Cô vâng về chiếc vòng tay nghĩ bấn loạn. Không biết cương thi mất xanh đã rời đi khi nào, dòng suối trống trải chỉ còn mình cô khiến cô hơi sợ. Nhìn cảnh vật xung quanh lại thấy ánh nắng chiều ngày càng xuống thấp.

Cô nhìn thấy hai bóng người đang ngự kiếm đến đây nên lui về sau theo bản năng. Trong đó cô biết được một người, đương nhiên đó là thế tử Bình Nam Vương. Người còn lại mặc áo đạo bào màu xám tro, bảo kiếm vắt nghiêng sau lưng, tóc dài được cột lên cao, cài một cây trâm cài xám, là phong cách đạo gia trang nghiêm. Liễu Thủy Tiên chưa cất lời thì thế tử Bình Nam Vương đã nhảy xuống khỏi kiếm. Cô hơi cúi đầu nhìn hai bàn tay mình được nắm trong lòng bàn tay to lớn của hắn. Cô cảm giác được sự ấm áp và bình yên, nhất thời quên mất lễ nghi phép tắc: “Thế tử...”

Cô đỏ mặt. Thế tử Bình Nam Vương chỉ cầm lấy tay cô không muốn buông ra. Quốc sư ở phía sau cũng không buồn để ý: “Liễu cô nương, con cương thi kia hôm nay đã đi đâu rồi?”

Liễu Thủy Tiên sững sốt và hơi nghi ngờ: “Nó không nói cho tôi biết đã đi đâu. Vốn dĩ bình thường... nó rời đi không lâu sẽ quay lại ngay. Đúng rồi, sao chiếc vòng tay lại ở đây?”

Quốc sư nghe vậy thì thần sắc lại có vài phần lo âu: “Đã thế thì bản đạo sẽ nói ngắn gọn thôi. Chiếc vòng tay này do bản đạo để ở đây, chỉ mong sau khi Liễu cô nương nhìn thấy sẽ nghĩ ra cách để đến gặp bản đạo một lần. Tu vi của con cương thi này thông thiên, thật sự không dễ gì hàng phục nó. Nhưng nó đối với Liễu công nương dường như cũng không có sát ý. Liễu cô nương có thể phối hợp với bản đạo hay không? Trưa ngày mai cô dẫn nó đến đỉnh Song Nhũ ở phía đông bắc, đến lúc đó bản đạo có thể hàng phục được nó.”

Thế tử Bình Nam Vương lại thay đổi sắc mặt khi nghe những lời như vậy: “Quốc sư, chúng ta không cứu Thủy Tiên về trước sao?”

Quốc sư lấy một chiếc bình bạch ngọc nhỏ trong vạt áo ra, giọng nói hờ hững: “Nếu hiện tại cứu Liễu cô nương về thì không lâu sau con yêu quái này chắc chắn sẽ đến quấy rầy. Chỉ bằng hàng phục nó để tránh khỏi phiền hà về sau.”

Thế tử Bình Nam Vương vẫn không yên lòng. Nhưng quốc sư lại đưa bình ngọc trong tay cho Liễu Thủy Tiên: “Buổi chiều chờ nó về thì Liễu cô nương tìm cơ hội tưới nước trong đây lên người nó, nếu có thể dụ được nó uống sẽ tốt hơn. Như thế thì trưa mai nó phải chết trong trận là điều không thể nghi ngờ.”

Liễu Thủy Tiên gần như run rẩy nhận lấy chiếc bình ngọc nhỏ. Thế tử Bình Nam Vương không đành lòng cô lại phải rơi vào vòng nguy hiểm lần nữa. Nếu như chuyện bại lộ thì chắc chắn con cương thi kia sẽ giận dữ, một cô gái yếu đuối như cô phải làm sao đây? Nhưng quốc sư rõ ràng không buồn để ý đến việc này. Hắn lại xuất kiếm lần nữa, kéo cánh tay của thế tử Bình Nam Vương lên kiểm với dáng vẻ trịnh trọng chỉ để lại câu nói: “Đừng sợ hãi, ngày mai sau khi trừ được con yêu quái này. Liễu cô nương và thế tử sẽ gần bó với nhau suốt đời không còn gì trở ngại nữa.”

Liễu Thủy Tiên nắm chặt chiếc bình ngọc trong tay nhìn bọn họ ngựa kiếm rời xa. Ngay cả xiêm y trôi theo dòng nước cô cũng không phát hiện. Sau ngày mai con yêu quái này phải chết. Lời nói của quốc sư vẫn còn vang vọng bên tai cô. Đây vốn là một chuyện tốt, nó sẽ không xuất hiện nữa, sẽ không quấy rầy cuộc sống của cô. Nhưng trong lòng cô lại có cảm giác mặt đắng.

Cương thi mất xanh đi khoảng một canh giờ, khi trở về thì Liễu Thủy Tiên vẫn còn ngồi bên dòng suối thần thờ. Nó đưa toàn bộ đồ trong ngực chôn chắt trước mặt cô. Đập vào mắt Liễu Thủy Tiên là toàn là lâm lang châu ngọc khiến cô hoa cả mắt. Cương thi mất xanh cũng rất vui mừng, nó nhặt hạt châu rớt qua kẽ hở ngón tay cô khoa tay múa chân. Trâm cài tóc của các cô gái nhân gian tương đối rườm rà nên nó không mang về. Liễu Thủy Tiên giờ mới hiểu khi nãy nó khoa tay múa chân lung tung trên đầu mình. Hóa ra là... Nó bỏ đi để tìm những thứ này về sao?

Cô đeo chiếc vòng tay của mình lại, cúi đầu nhìn dòng suối trong lành: “Tôi không thích mấy thứ này, anh lấy lại đi.” Giọng nói của cô rất khê, nhưng trong rừng núi tịch liêu lại nghe hết sức rõ ràng. Cương thi mất xanh cũng không tức giận. Cho dù là phải đem vứt đi mấy thứ đồ sang sức kia. Nó ít nói, Liễu Thủy Tiên cũng không biết nên nói gì với nó. Một người một thi lại cứ thế mà yên lặng trầm mặc.

Đến khi trời tối hẳn xuống, ánh hoàng hôn đã lặn xuống chân núi, Liễu Thủy Tiên lại chạm vào bình sứ trong tay áo. Cô ngẩng đầu đối diện với ánh mắt của cương thi mất xanh. Đôi mắt xanh thăm trong veo vô cùng, vì nhìn đã quen nên cũng không thấy hoảng sợ. Đôi mắt đó có phần giống như chiếc trâm cài tóc ngọc lục bảo ở phòng của cô. Cô cảm giác mình hẳn nên trao đổi với nó lần nữa. Con cương thi này quả thật đã quấy nhiễu cuộc sống của cô. Nhưng hiện nay cô lại không có hận nó lắm. Nếu sau này nó không thể xuất hiện nữa, có lẽ cũng không nhất định phải giết chết nó.

“Anh nói anh tên là Hồng đúng không?” Cô cẩn thận trao đổi với nó. Sống chung với nhau đã lâu, nó cũng chưa từng hung dữ với cô nên Liễu Thủy Tiên đã không còn sợ nó như lúc ban đầu. Cương thi mất xanh cũng vui mừng, trôi qua mấy ngày rồi, đây là lần đầu tiên cô chủ động nói chuyện với nó. “Ừ, anh tên là Hồng.” Nó trả lời cô cực nhanh. Lần đầu tiên cô chịu trao đổi với nó khiến nó vừa mừng vừa sợ. Muốn đến gần cô nhưng lại sợ quấy nhiễu đến cô. Liễu Thủy Tiên ngồi bên dòng suối, vắng trắng non vừa nhú lên, ánh sáng cũng thưa thớt, cô không nhìn rõ được mặt nó: “Hồng, anh nói Xảo Nhi là ai?”

Cương thi mất xanh cúi đầu suy nghĩ rất lâu. Xảo Nhi là ai?

“Xảo Nhi là kiếp trước của em. Cách đây rất lâu, có một đạo sĩ đào anh ra khỏi mộ, đặt vào trong hang núi bên kia. Sau đó mỗi ngày hắn cứ ôm sòm bên tai anh, dù sao anh cũng không hiểu được nên không buồn chú ý đến hắn. Có một ngày hắn đột nhiên mở quan tài của anh ra và ném em vào...”

Gió núi thổi qua rừng cây xào xạc, giọng nói của mất xanh vẫn trầm trầm, tỉ mỉ kể lại một câu chuyện rất xa xưa. Tiếng nói và năng lực biểu đạt của nó không tốt, thường xuyên nói xong lại phải bổ sung. Liễu Thủy Tiên yên lặng lắng nghe. Mấy ngày trước cô chẳng bao giờ nghĩ đến một ngày nào đó lại ngồi bên dòng suối nhỏ trong núi sâu nghe một con cương thi kể chuyện xưa thế này. Nhưng cô cũng bị câu chuyện này hấp dẫn, trong câu chuyện xưa có lúc thì thâm hoan ca, có lúc lưu lạc chia lìa. Cô gái tên là Xảo Nhi kia thật chính là kiếp trước của cô sao? Cô đã từng cố gắng nhớ lại nhưng không hề có bất cứ ấn tượng gì. Đây chính là luân hồi, là đạo trời ban ơn cho tính mệnh. Những chuyện cũ trước đây, những thâm thiết sớm

sớm chiều chiều, những ân ái cùng nhau sinh tử cuối cùng cũng như khói mây tan hết không còn gì nữa cả. Câu chuyện xưa kia từ đầu đến cuối đều đã thành câu chuyện của người khác. Yêu thì sao? Mà hận thì thế nào? Chúng ta đã hoàn toàn quên mất hết thì có còn quản chi tháng ngày đau khổ đã qua.

Khi câu chuyện xưa kết thúc, Liễu Thủy Tiên chỉ cười khổ: “Được rồi Hồng, tôi không biết mình có phải là Xảo Nhi trong câu chuyện của anh thật không...”

“Là em.” Cương thi mắt xanh trả lời cực nhanh.

“Được rồi, cho dù là tôi...” Liễu thủy tiên nói những lời này rất chậm. Cô sợ mình sẽ làm nó kích động: “Nhưng Hồng à, luân hồi của loài người là tương trưng cho tất cả mọi yêu thương oán hận tình si đều kết thúc. Nhân quả của kiếp trước cũng đã kết thúc ở kiếp trước. Người anh muốn tìm kiếm không phải là tôi, chỉ là Xảo Nhi trong trí nhớ của anh thôi. Nhưng anh có nghĩ đến không, anh trăm phương ngàn kế muốn tìm được chỉ là kí ức và tình cảm của cô ấy. Là kí ức hai người quen biết nhau nhưng tôi lại không có. Tôi không tin luân hồi, nhưng coi như tôi là cô ấy chuyển thế thì tôi cũng không có bất cứ liên hệ gì với cô ấy cả. Tôi cũng chỉ giống như mỗi linh hồn khác thôi.”

Cương thi mắt xanh sững sờ tại chỗ. Nó không nghĩ nhiều đến thế, nó chỉ biết nó phải tìm được Xảo Nhi và tiếp tục ở bên nhau cùng với cô. Nhưng người trước mắt nói cho nó biết Xảo Nhi đã không còn nữa. Tất cả những kí ức chỉ có một mình nó nhớ đến. Trong những kí ức đó từng có vui vẻ khổ đau, yêu thương ân ái, đến cuối cùng cũng chỉ có một mình nó ghi nhớ mà thôi.

“Hồng à, quả thật tôi sống rất tốt, tôi có vị hôn phu của mình, một tháng nữa sẽ xuất giá. Sau đó là giúp chồng dạy con và sống đến cuối đời. Có lẽ tương lai sẽ có thay đổi, chưa chắc là tôi có thể hạnh phúc. Nhưng dù cho đường đời có nhấp nhô nhiều hơn nữa, tôi cũng cam lòng làm chính mình. Tôi là Liễu Thủy Tiên, tôi không phải là Xảo Nhi của anh. Hồng, có lẽ các người thật có một tình yêu ân ái quyến luyến, nhưng đã là quá khứ thì nên để nó qua đi. Quá mức chấp mê thì cuối cùng chỉ khổ thân mình.”

Cương thi mắt xanh nhẹ nhàng lắc đầu, nhưng không biết phải trả lời cô thế nào. Cô là Xảo Nhi, tính cách của cô mãi mãi dịu dàng và không màng danh lợi, sâu tận trong xương lại có sự quật cường đáng sợ. Cô là Xảo Nhi nhưng cô đã không còn nhớ nó.

Xảo Nhi nói với nó rằng mình đã có vị hôn phu của mình, nó đừng xuất hiện trong cuộc đời cô nữa.

Xảo Nhi nói với nó đừng chấp mê hãy để quá trôi qua.

Xảo Nhi đã quên nó rồi.

34. Chương 64 - 65

64. Ngỡ rằng cố nhân đến

Thiên Thoại Thiên cũng không dám tiết lộ tin tức cương thi mắt xanh trốn đi. Rất nhiều yêu ma cho rằng thủy tổ cương thi này đang dưỡng thương ở Thiên Ngoại Thiên. Dù sao với dòng máu cương thi thuần khiết và năng lực tự bảo vệ của nó ngày hôm nay thì thật sự khiến người khác thềm thuồng.

Gió núi mát mẻ, trăng sáng treo cao, Liễu Thủy Tiên ngồi ôm gối bên dòng suối, bên cạnh cương thi mắt xanh đang hấp thụ linh khí núi rừng. Ánh trăng mờ ảo chiếu nghiêng lên gương mặt của nó khiến bóng đêm lại hóa như thơ.

Cô không biết nó có hiểu điều mình nói buổi chiều hay không. Nó chỉ yên lặng rất lâu khiến Liễu Thủy Tiên có phần khó xử.

Đợi qua một lúc, mũi cô bỗng hơi ngứa liền hắt hơi một cái. Lúc này cương thi mắt xanh mới quay đầu nhìn sang, giọng nói khàn khàn: “Trời bắt đầu có gió rồi, trở về hang núi thôi.”

Nó vẫn công cô trở về, cẩn thận né tránh những nhánh cây sợ móc vào người cô. Trong lòng Liễu Thủy Tiên đã không còn sợ nó, nhưng cô nhất định phải trở về. Một con người làm sao có thể sống chung với một con cương thi chứ? Huống chi cô còn có cha mẹ của mình, còn có cuộc sống của chính mình nữa.

Trong hang núi vẫn u tối như cũ, ánh trăng chỉ có thể soi sáng cửa động, Liễu Thủy Tiên chẳng thấy được sự vật bên trong. Cương thi mắt xanh tìm được một tấm chăn đến đây đắp kín cho cô. Xem chừng cô đã bị cảm, ngay cả ôm chăn nhưng vẫn còn thấy lạnh. Cương thi mắt xanh không yên lòng nhớ đến trước đây Xảo Nhi cũng ngã bệnh, nó chỉ yên lặng ôm lấy cô. Liễu Thủy Tiên cũng cảm giác được mình đang nằm trong lòng của nó. Cô không biết nó thuộc hỏa, chỉ cảm thấy ngực nó rất ấm áp. Cứ thế cách một lớp chăn, cô nép vào lòng nó không giẫy giụa né tránh.

Ban đêm trong núi quá yên tĩnh, cô bối rối nghĩ đến chuyện bình ngọc trong tay áo, nhất thời cũng không hề buồn ngủ. Trong lúc trở mình vô tình cọ sát vào bộ ngực của nó. Đường như đã chạm phải thương tích của nó khiến nó cúi đầu khẽ rên đau. Nó cho rằng cô đã ngủ, sợ quấy nhiễu đến mộng đẹp của cô nên chỉ để mặc cô đè lên vết thương không dám nhúc nhích.

Cơ thể của nó hôm nay đã có nhiệt độ, nhịp đập và mạch đập, có thể cảm giác được tất cả đau khổ và mừng vui. Còn đau đớn lúc này chính là cái giá cho việc sống lại. Thật ra thì Ứng Long nói không sai, mọi việc đều có định số nhân quả. Nó cướp lấy máu cương thi của Nữ Bạt thì phải chịu sự đau đớn trong máu chưa hết giúp cô ta.

Lần đầu tiên Liễu Thủy Tiên cảm thấy đêm tối ngắn ngủi, cô chưa nghĩ ra được kết quả thì sắc trời đã dần sáng. Cương thi mắt xanh vẫn giữ nguyên tư thế trước khi cô chuẩn bị đi ngủ cả đêm, thấy cô mở mắt mới nói: “Anh ra ngoài tìm thức ăn sẽ nhanh chóng trở về. Hôm nay Xảo Nhi muốn ăn gì?”

Liễu Thủy Tiên cũng chẳng buồn bắt bẻ nó: “Tôi muốn về nhà.”

Cô nắm chặt bình ngọc trong tay áo nhìn chăm chăm vào cương thi mắt xanh đang ở trước mặt. Nó vẫn lựa chọn lời đi: “Anh đi mua xiu mại thịt cua của Tô Ký được không?”

Liễu Thủy Tiên bèn hạ quyết tâm, cô nghe thấy giọng của mình hết sức tỉnh táo: “Vâng anh đi đi.”

Cương thi mắt xanh như rất vui mừng vì cô đã trả lời mình, nó lập tức rời khỏi hang núi. Bước đi của nó quá nhanh, chỉ trong chớp lát đã không thấy hình dáng đâu nữa. Liễu Thủy Tiên nhìn quanh ở cửa hang để nhận biết phương hướng đỉnh Song Nhũ theo lời quốc sư.

Khi cương thi mắt xanh trở về thì trời bắt đầu mưa. Bầu trời trở nên âm u, những hạt mưa nhỏ tí tách yên lặng rửa sạch cho vạn vật trong núi. Liễu Thủy Tiên ở trong hang núi một mình, nơi này mưa xuống lại là một cảnh trí khác. Cương thi mắt xanh bày bữa sáng trước mặt cô. Liễu Thủy Tiên bắt đầu ăn điểm tâm, thỉnh thoảng lại lặng lẽ nhìn nó, phát hiện thế mà nó đang ngủ gà ngủ gật. Đối với một con cương thi không kị nặng mà nói thì đây thật sự không phải chuyện tốt.

Chỉ có trước đây, khi ban ngày mặt trời chói chang trên cao thì nó mới có cảm giác buồn ngủ. Điều này chứng tỏ linh lực trong cơ thể nó thiếu rất nghiêm trọng, hơn nữa lại vừa trải qua hao tổn.

Liễu Thủy Tiên ăn sáng xong đợi rất lâu cũng thấy như nó không có ý tỉnh lại nên không nhận được kêu nó hai tiếng, nhưng nó cũng không tỉnh. Nghĩ đến chuyện quốc sư giao cho cô lại cẩn thận lấy ngón tay chọc chọc vào nó: “Hồng, chúng ta đi chơi đi.”

Nó mệt mỏi mở mắt, đột nhiên vươn cánh tay ôm cô lại, tựa đầu vào vai cô. Trong giọng nói vẫn còn ngái ngủ: “Đợi lát nữa hẳn đi.”

Liễu Thủy Tiên không dám đẩy nó ra. Ở khoảng cách quá gần, cô có thể cảm nhận được hơi thở của nó, tựa như cũng mang theo nhiệt độ nóng bỏng. Bên ngoài trời vẫn còn mưa nhỏ, cô ngăn người nhìn bầu trời bao la xám xịt. Trong đầu ngổn ngang rất nhiều việc, một ngời lâu cũng tựa vào đầu nó ngủ thiếp đi.

Giấc ngủ này thẳng đến giữa trưa, mưa nhỏ bên ngoài đã tạnh, con đường núi cũng đã lấm lem bùn lầy. Nó vốn muốn đi ra ngoài tìm thức ăn về, Liễu Thủy Tiên lại kéo góc áo nó: “Chúng ta đi ra ngoài chút đi.”

Việc này đương nhiên nó đồng ý nên lập tức công cô đi ra ngoài. Không khí núi rừng sau cơn mưa vô cùng trong lành, cỏ cây được cơn mưa nhỏ gột rửa còn đọng lại vài giọt nước.

Cương thi mắt xanh vốn muốn đi về phía nam, trước đây Liễu Thủy Tiên vì không phân biệt được phương hướng nên chưa bao giờ quản nó đi về hướng nào. Nhưng lần này Liễu Thủy Tiên lại có ý kiến: “Hướng đông đi, nghe nói bên kia có đình Song Nhũ rất đẹp, tôi muốn đến đó ngắm nhìn thử xem.”

Cương thi mắt xanh liền xoay người về hướng đông. Nó đi không nhanh, thỉnh thoảng có vài giọt nước nhiều xuống. Liễu Thủy Tiên cúi đầu xuống thật thấp theo bản năng. Nó lo lắng xiêm y cô bị ướt lại ngã bệnh nên đặt cô xuống, rồi cúi người bế cô vào lòng đi về phía trước, cả quãng đường không hề nói gì.

Đỉnh Song Nhũ thật ra cũng không có cảnh đẹp gì đặc biệt. Hiện tại đã giữa trưa, thời tiết cũng không tốt, đứng trên đỉnh núi nhìn xuống chỉ có thể thấy những đám mây trắng mù mịt. Nơi khói mây phủ kín là dãy núi trùng điệp vô biên vô tận. Nó cẩn thận đặt Liễu Thủy Tiên xuống, rồi vẫn chưa yên tâm nắm lấy ống tay áo của cô: “Đường trơn, cẩn thận.”

Liễu Thủy Tiên nhìn khắp nơi xung quanh, cảm thấy có lẽ quốc sư nói chính là nơi này nên cũng không nói gì nữa. Gió núi lại mạnh hơn, lúc này cương thi mắt xanh mới cảnh giác nhìn xung quanh. Những lá bùa màu vàng bắt đầu hiện ra.

“Yêu nghiệt, trốn đi đâu!” Quốc sư gào to lên, mười sáu tên đạo sĩ phân chia giữ bốn phía. Cương thi mắt xanh rất nghi ngờ, căn bản là nó đâu có trốn. Nó không công Liễu Thủy Tiên đi, nó biết mấy người này sẽ không làm hại đến cô. Công lực của tên quốc sư này nó cũng đã lĩnh giáo, nếu vào lúc bình thường e rằng không đủ cạo rãnh cho nó. Nhưng hiện nay... thật là bi hùng như rồng mắc cạn bị tôm lờn mặt.

Những đạo sĩ kia coi giữ bốn phía, không thể nghi ngờ là chỉ chờ cho nó hai con đường lui. Một là bay lên trời hai là chui xuống đất. Trong ngũ hành nó thuộc hỏa, tương khắc với đất, nên đường thoát duy nhất chỉ có bay lên cao.

Nó cũng không dãi dòng, lập tức hóa thành thi hình, giao thủ với quốc sư trên không trung. Màu xám tro của thi khí lan tràn dưới chân, sắc mặt nó trắng bệch, nanh dài ra khỏi khóe miệng gần một tấc, mắt xanh thắm lại. Quốc sư biết được thực lực của nó nên cũng không dám khinh thường, hai người lập tức triển đấu trên không. Hơi nóng bốc lên, cỏ cây sau cơn mưa như bị lửa thiêu đều khô héo toàn bộ. Liễu Thủy Tiên đương lúc không biết phải làm sao thì thế tử Bình Nam Vương lao ra kéo cô ra khỏi trận. Tay cô bị chàng trai khác nắm, trong câu chuyện này cô hoàn toàn trở thành người đứng xem. Thế tử Bình Nam Vương cũng tựa như biết Liễu Thủy Tiên không đành lòng nên khẽ nói bên tai cô: “Anh đưa em về trước nhé? Bác trai và bác gái... đã đợi rất nôn nóng rồi.”

Liễu Thủy Tiên biết mình nên rời khỏi đây, chỉ là lúc này cô đột nhiên nhớ đến Xảo Nhi. Nếu như đứng ở đây chính là Xảo Nhi của cương thi mắt xanh không biết hôm nay sẽ đau lòng đến thế nào. Cô nhìn lại thế tử Bình Nam Vương, hẳn chỉ mới hai mươi tuổi, mặt mũi thanh tú, mặc một chiếc áo mỏng, cổ tay và cổ áo màu hạnh, nghiêm nhiên là dáng vẻ của quý công tử của thời đại hỗn loạn.

“Thế tử, nhất định phải giết nó sao?” Cô khẽ cất lời, cương thi mắt xanh và quốc sư đang đánh nhau trong trận pháp. Chung quy cô cũng không đành lòng để nó chết đi.

“Gọi anh là Tử Hiên. Thủy Tiên, sự tính toán của quốc sư... khác với chúng ta. Hôm nay dù cho anh lên tiếng chỉ e là cũng vô dụng. Chúng ta đi thôi.”

Cương thi mắt xanh thấy cô sắp rời đi bèn vứt bỏ cuộc đấu với quốc sư qua một bên. Liễu Thủy Tiên thấy nó sắp lao ra khỏi trận pháp thì bỗng mở miệng, chúng đạo sĩ cũng im tiếng, chỉ có tiếng gió xào xạc: “Hổng, anh đã nói anh yêu tôi đúng không?”p>

Khi nói những lời này cô cũng đỏ mặt. Cô là một cô gái khuê tú, chưa từng nói như vậy bao giờ. Đôi mắt của cương thi mắt xanh trong trận nhìn cô trông mong, nó liên tục gật đầu. Cô mím môi, một hồi lâu mới bước đến trước pháp trận, cách một lớp bùa chú mỏng nhìn nhau với nó: “Nếu như anh yêu tôi thì đừng đến quấy rầy tôi.” Cô cắn môi dưới, rất lâu mới móc ra bình ngọc trong tay áo đưa vào trận pháp: “Nếu như anh yêu tôi thật thì hãy uống nước bùa này vào. Nhưng tôi nói cho anh biết, nếu anh uống nó thì hôm nay tuyệt đối sẽ không thoát khỏi nơi này.”

Sắc mặt quốc sư tái mét, tất cả bọn đạo sĩ cũng nhìn nó chăm chú. Trong nháy mắt nó luống cuống vô cùng, một hồi lâu mới nhận lấy chiếc bình ngọc nho nhỏ kia trong tay Liễu Thủy Tiên. Liễu Thủy Tiên nhìn nó chăm chăm: “Anh uống nó thì sẽ chết ở đây, vạn nghìn năm tu hành đều bị hủy trong phút chốc. Uống nó,

sẽ không còn nhớ được Xảo Nhi của anh nữa. Tất cả cố gắng của cô ấy sẽ như nước chảy ra biển, không còn bất cứ ý nghĩa gì.”

Cương thi mắt xanh vẫn tha thiết nhìn cô, trong đáy mắt nó có một màn hơi nước long lanh. Thậm chí Liễu Thủy Tiên có ảo giác rằng nếu lớp ngoài của đôi mắt nó bị vỡ thì bên trong chắc chắn sẽ có dòng nước suối trong veo tràn ra. Nhưng cô không thể lùi bước: “Hồng!” Giọng nói của cô cũng thay đổi âm sắc theo gió núi: “Xảo Nhi của anh có thể đối xử với anh vậy sao? Liễu Thủy Tiên không phải là Xảo Nhi của anh, anh có hiểu chưa?”

Cô xoay người nắm tay thế tử Bình Nam Vương bỏ đi. Thế giới trở nên nhạt nhòa thành một bức tranh sơn thủy. Bóng dáng hai người càng lúc càng xa trong sắc màu đen trắng. Hóa ra thiên hạ này đã không còn Xảo Nhi thật rồi sao? Nó trông giữ luân hồi vạn thế, nhưng lại tìm về không được người yêu của mình.

Có âm thanh rất khẽ vang lên phía sau, Liễu Thủy Tiên không biết rõ là nó đang cười hay đang khóc. Cô xoay người thấy nó mở nắp bình ngọc ra, rồi ngửa đầu uống cạn nước bùa trong đó.

“Hồng...” Tiếng gọi của cô vang dài trong vùng núi rừng yên lặng.

65. Kết thúc bản Internet

Khi Phàn Thiếu Cảnh đến thì tên quốc sư đã vậy được cương thi mắt xanh trong trận pháp. Phiên Thiếu Cảnh đứng trong chỗ tối quan sát rất lâu, hắn cũng không dùng thuật ẩn thân nên tên quốc sư cũng đã phát hiện ra hắn từ sớm. Nhưng Phàn Thiếu Cảnh vẫn chẳng có hành động gì. Lúc này thấy cương thi mắt xanh đã bị bắt, vị chương môn Thụy Vi Sơn mới chậm rãi thông thả bước ra: “Vô lượng thiên tôn, quốc sư vẫn khỏe chứ?”

Từ xưa giang hồ và triều đình vốn không qua lại với nhau. Vị quốc sư này cũng không muốn nói nhiều với Phàn Thiếu Cảnh: “Phàn chương môn, yêu nghiệt đã được thu phục, nếu không có gì thì bản đạo xin cáo từ.”

Tên quốc sư nắm lấy cương thi mắt xanh định rời đi, nhưng chỉ cảm thấy hoa mắt rồi lại thấy Phàn Thiếu Cảnh đã đứng trước mặt ngăn hắn lại: “Quốc sư, cương thi này chỉ sợ là ngài không thể mang đi.”

Quốc sư rõ ràng không vui: “Phiên chương môn có ý kiến sao không nói sớm?”

Về mặt Phàn Thiếu Cảnh thông dong và nói thản nhiên: “Đạo hữu à, nếu lúc này bản đạo nói thì tôi và đạo hữu tất sẽ có một trận ác đấu. Nghĩ đến hai chúng ta đều là người xuất gia, như thế chẳng lẽ không phải là tổn thương hòa khí hay sao?”

Quốc sư hơi tức giận: “Chẳng lẽ lúc này anh ra tay ngăn cản thì sẽ không tổn thương hòa khí hay sao?”

Phàn đại chương môn cười tươi tắn và nói rất êm thấm: “Hôm nay đạo hữu vì đánh nhau với yêu quái này nên đã tổn thương rất lớn chân nguyên. Vì thế cũng không phải là đối thủ của bản đạo. Bản đạo ra tay ngăn cản, đạo hữu cũng sẽ vô cùng thức thời tất sẽ không lại nổi can qua, cần gì phải đả thương hòa khí chứ?”

“Mi...” Quốc sư chỉ vào lỗ mũi Phàn Thiếu Cảnh một hồi lâu, giận đến mức râu tóc đều dựng thẳng, sắc mặt tái mét.

Vẫn là thi sát của Phàn Thiếu Cảnh xem không được nên bận rộn tìm trong một chai thuốc trong bao quần áo đưa đến. Trên bình có ghi một dòng chữ nhỏ: Thuốc trợ tim hiệu quả tức thì. Phàn đại chương môn vẫn làm vẻ mặt chân thành: “Đây là do Quan Thiên Uyển bào chế, hiệu quả trị liệu rất tốt, chất lượng uy tín, lại không có tác dụng phụ, đạo hữu thử dùng trước một bình đi.”

Quốc sư ngã xuống đất. Có thể khiến cho quốc sư tức đến mức độ này thì cũng phải có vài phần năng lực. Mặc dù tên quốc sư tức giận nhưng cũng biết lời nói của Phàn Thiếu Cảnh cũng có đạo lý. Lúc này chân nguyên của hắn cũng đã hao tổn nghiêm trọng, giao thủ với Phàn Thiếu Cảnh không khác gì tự rước lấy nhục. Nhưng cứ bỏ đi thế này thì cũng thật sự làm ô đi thanh danh của hắn, trước khi bỏ đi hắn vẫn để lại một câu hăm dọa: “Họ Phàn kia, ngày khác bốn quốc sư nhất định sẽ lãnh giáo.”

Phàn đại chương môn vẫn tươi cười rạng rỡ: “Cho dù là ngày khác thì Phàn mỗ cũng không dám lãnh giáo với quốc sư đại nhân.”

Quốc sư cũng có cảm giác dễ chịu hơn, đương lúc muốn khịt mũi khinh bỉ nói “Coi như là biết thức thời” thì bọn đệ tử Thúy Vi Sơn đứng phía sau Phàn đại chương môn thối mác khó hiểu: “Chương môn, vì sao không dám lãnh giáo với quốc sư?”p>

Phàn đại chương môn cũng là một người hiền hậu, lập tức đánh giá quốc sư một lượt, rồi nghiêm mặt nói: “Ngày thường vi sư dạy các con thế nào. Người tu đạo sao lại thích tranh đấu tàn nhẫn chứ? Còn nữa...” Về mặt Phàn Thiếu Cảnh lộ ra vẻ sợ hãi, lại vô cùng thành thật bổ sung: “Quốc sư có địa vị không giống người bình thường ở triều ta, lỡ như vi sư lỡ tay đánh chết...”

“Em gái mi!” Quốc sư tức sùi bọt mép, ngã xuống đất không ngồi dậy nổi.

Khi cương thi mất xanh tỉnh lại là ở Thúy Vi Sơn, trong phòng không có một bóng người. Nó lẳng lặng nằm yên trên giường thật lâu, đau đớn của vết thương khuếch tán đến từng tấc xương cốt khiến nó không thể nhúc nhích.

Đến lúc xế chiều Phàn Thiếu Cảnh mới khoan thai bước vào phòng, thấy nó tỉnh lại cũng không kinh ngạc, vẫn vô cùng hiền lành nói thẳng: “Cậu còn muốn chết không?”

Cương thi mất xanh không có thiện cảm với Phàn Thiếu Cảnh, lập tức hỏi ngược lại: “Muốn thì sao mà không muốn thì sao?”

Phàn Thiếu Cảnh vén vạt áo bào ngồi xuống trước giường, nói thản nhiên: “Nếu như không muốn thì bần đạo bôi thuốc này lên cho cậu. Còn nếu muốn... thì bần đạo có thể tiết kiệm được thuốc rồi.”

Cương thi mất xanh tức vô cùng. Cuối cùng nó cũng hiểu được khó trách sao cả người mình vẫn đau đớn không dứt. Phàn Thiếu Cảnh chú ý đến vẻ mặt của nó hồi lâu mới nói: “Thật ra thì sư đệ nói không sai, cậu không thể nào chịu được li biệt. Dù tu vi đã tăng cao nhưng tâm trí lại không tăng lên. Cậu cứ thế thì cho dù mười kiếp hay một trăm kiếp cũng chỉ vô bổ mất công. Hồng, nếu như hôm nay cậu chết đi như thế, cậu có hối hận không?”

Màu xanh trong đôi mắt của nó lưu chuyển mấy bận sáng tối: “Tôi sẽ, hối hận không kịp.”

Phàn Thiếu Cảnh lại móc chai thuốc trong ngực ra, bắt đầu xử lý miệng vết thương của nó. Cương thi mất xanh vẫn còn hơi khó hiểu: “Tôi đã uống lọ nước bùa kia.”

Phàn Thiếu Cảnh cũng không ngẩng đầu lên: “Ừ.”

Cương thi mất xanh cố gắng ngồi dậy: “Nhưng tôi không có chết.”

Phàn Thiếu Cảnh gầm lên: “Đừng nhúc nhích! Thuốc này rất đáng quý. Tôi chẳng phát hiện có nước bùa gì trong đó cả. Đó chỉ là nước suối bình thường. Con bé kia cũng không muốn giết cậu.”

Cương thi mất xanh nghe vậy lại sững sờ, trong chốc lát lại cười vui thích: “Tôi biết cô ấy sẽ không giết tôi.”

Phàn đại chương môn vuốt trán: “Quan Âm Đại Sĩ, tên vật cưỡi này của cửa ngài chỉ vừa vượt qua thời kì trưởng thành, cuộc sống vẫn còn rất dài đó...” Một tháng sau cửu cô nương Liễu Thủy Tiên của phủ Liễu viên ngoại xuất giá, hồi môn ruộng xanh ngàn mẫu, lụa đỏ mười dặm, đội ngũ rước dâu nhìn mãi không thấy hết. Cương thi mất xanh lẫn trong đám người xem lễ cưới. Cô dâu đội mũ phượng, quàng khăn vai màu đỏ chót ngồi trong kiệu hoa, màn kiệu thêu hình long phượng trình tường, đảo mắt mỉm cười chói lọi hoa xuân.

Khi đó hoàng hôn đã rơi nơi đầu phố, nhạc cưới vẫn rung trời. Cương thi mất xanh đứng thẳng lưng, màn tơ đen trên chiếc mũ bị gió thổi phấp phới, hiện ra nét mặt của nó. Nó đã ngừng rơi lệ, trong mắt chỉ còn lại nụ cười. Bức rèm phủ xuống che lại ánh mắt trong veo.

Anh rất đau khổ nhưng anh sẽ không ngu ngốc nữa. Thật ra thì em nói không đúng. Cái anh tìm không phải chỉ là một đoạn kí ức hay là một tình cảm, anh tìm chính là một con người. Mỗi một câu em nói, mỗi sự việc anh nhận lời em, anh đều nhớ và luôn luôn ghi nhớ. Nếu như em đã quên rồi, anh sẽ nhớ thay em. Cho nên... em không cần phải nhớ đến.

Màn kiêu nặng nề rũ xuống, những thứ kiếp trước kiếp này, tất cả vương mắc chưa hết đều bị cách trở. Nó đột nhiên cười nhẹ. Em nhìn đi Xảo Nhi, thật ra thì tất cả điểm tựa của Hồng cũng chỉ có tình yêu của em. Nhưng nếu như tình yêu này cũng không còn thì anh chỉ có hai bàn tay trắng.

Hồng vẫn sống trong phủ Bình Nam Vương, chỉ là yên lặng ẩn thân không để cho bất cứ ai nhìn thấy. Quan Thế Âm đến đây khuyên nó vài lần nhưng nó vẫn không chịu rời đi.

Quan Thế Âm chưa trải qua tình yêu nam nữ nhưng cũng đã thấy cảnh này quá nhiều: “Hồng, ở trên trời một ngày bằng một năm của nhân gian. Cậu theo tôi đi Tây Thiên, chưa đến mấy ngày thì lại có thể đợi đến kiếp sau luân hồi. Cần gì phải ở chỗ này để càng đau thương.”

Cương thi mắt xanh nhìn Xảo Nhi đang đọc sách trong vườn hoa, nó trả lời hết sức thật thà: “Lỡ như tôi đi rồi có người ước hiệp cô ấy thì làm sao?”

Quan Thế Âm cũng hết biết: “Hôm nay cô ấy đã là thể tử phi Bình Nam Vương. Tên thể tử kia còn chịu một phần ân tình của cô ấy, dù duyên cớ mỏng thì cả đời cô ấy cũng an ổn. Hẳn không thể nào bạc đãi cô ấy đâu.”

Hồng vẫn không yên lòng: “Nhưng nếu vợ chồng Bình Nam Vương ước hiệp cô ấy thì làm sao đây?”

Quan Thế Âm rút cành liễu trong bình cam lộ ra quát nó: “Vợ chồng Bình Nam Vương không phải kẻ xấu, Liễu Thủy Tiên kia lại là người biết tiến lui, còn thêm phần tướng công che chở thì sao lại có thể chịu tủi thân?”

Hồng suy nghĩ rất lâu vẫn cứng đầu nói: “Lỡ như buổi tối cô ấy quên đắp chăn thì làm sao đây?”

“Khốn thật!” Quan Thế Âm cũng bước đi thẳng không quay đầu lại.

Cuối cùng cả đời Liễu Thủy Tiên cũng không còn thấy Hồng. Thỉnh thoảng cô vẫn nhớ đến tên cương thi gốc kia. Có lẽ cuối cùng nó đã hiểu ra việc buông xuống rồi ư? Cả đời cô không bệnh hoạn, không tai họa, êm đềm trôi qua. Lại vô cùng ân ái với thể tử Bình Nam Vương, sống chung chăn chết chung huyệt, hưởng thọ bảy mươi tuổi, con cháu đầy đàn. Một ngày nọ đưa cháu đến tế bái trước lăng, một chú nhóc bốn tuổi cười hì hì chạy đến trước tấm bia mộ của ông bà nội của nó, đưa quả táo trong tay, giọng nói véo von non nớt: “Anh à, cái này cho anh!” Mọi người nhìn theo bàn tay của nó, chỉ thấy trước tấm bia mộ không một bóng người.

Kí ức cũng dài đằng đẵng như cuộc đời, những huy hoàng hay thảm hại, thù hận hay quyến luyến. Con người đã quên mất, chỉ có thần vẫn nhớ mãi không quên.

35. Chương 66 (hết)

66. Anh luôn luôn theo sát âm thanh em luân hồi trong>

“Tôi nói này, cái tên tọa kỵ kia vẫn còn đang canh mộ sao?” Phàn Thiệu Hoàng vô cùng buồn chán trong trận pháp. Bờ đoàn dưới người hắn dường như cũng có linh khí phúc trạch, bắt đầu có dấu hiện mở ra linh giác.p>

Quan Thế Âm đã lay vàng lá xong, đang nghiên cứu mấy cây cỏ ba lá mọc xung quanh, nghe thể lại buồn rầu: “Cũng đúng thôi. Ấc, tôi nói này bạn tiên, chúng ta làm thể có rất quá đáng hay không? Cậu không thấy hôm đó nó khóc đến mức thân của bản tăng cũng bị lũ lụt luôn. Làm gì còn giống tọa kỵ vật cười gì nữa, giống hệt là thần thú coi lăng rồi.”

Phàn Thiệu Hoàng vứt cục đá trong tay đi. Tu vi của hắn đã tiến bộ rất lớn, hôm nay hồn phách đã hoàn toàn tu thành thật thể trong trận: “Lúc Cố Hề sắp chết đã từng hỏi tôi một vấn đề, cô ấy hỏi tôi rằng đời này của cô ấy có đáng giá hay không? Lúc đầu tôi cảm thấy không đáng giá. Cô ấy vốn có thể thành tiên, thoát ra lục đạo luân hồi, thoát khỏi nỗi khổ sinh lão bệnh tử. Có thể vào làm học trò của anh để nhập thiên tu Bồ Tát, hoặc là vào môn hạ của tôi tu đạo pháp để truyền đạo độ người... Nhưng bây giờ bản

thân tôi cũng cảm thấy đáng, nếu một ngày nào hai chúng ta bỏ mình, sẽ có ai truy đuổi theo hồn phách của chúng ta và đau lòng như nó?” “A di đà phật.” Quan Thế Âm chấp tay trước ngực, trang trọng niệm phật hiệu: “Thí chủ, cậu đã ngộ ra rồi. Cõi bát hoang đều có rất nhiều người vì quyền, vì danh, vì lợi hay vì tình, dù là vì thứ gì cũng không uống muột kiếp đời.”

Phàn Thiệu Hoàng cười khẩy trong trận, một viên đá rơi ngay vào trán Quan Thế Âm: “Gọi nó đến gặp tôi.”

Quan Thế Âm cầm lấy viên đá này cảm thấy: “Bồ Tát báo thù mười ngày không muộn”, nên đi tìm vật cưới của hắn trước quan trọng hơn.

Quan Thế Âm tìm được Hồng trước mộ Liễu Thủy Tiên. Thần thể nó khôi phục rất chậm, chỉ là những nơi da thịt sưng tấy đã lặn xuống, mùi thối rửa trên người cũng không còn, cả người nhìn vô cùng gầy gò.

Hắn đưa tay khoác lên đầu vai nó. Nó ngẩng đầu nhìn hắn, ánh mắt buồn bã thê lương. Quan Thế Âm là một Bồ Tát dễ mềm lòng, lập tức không chịu nổi: “Được rồi, được rồi, lần trước cậu khóc ướt y phục của tôi còn chưa giặt đó.” Hắn tự tay vỗ vỗ vai nó: “Hồng, tôi không biết là cậu đã không chế được trọc khí, hay là nó đã từ hoàng đồ bá nghiệp biến thành tình yêu một lần nữa. Mấy ngày nay cũng không biết là cậu có đổi cách nhìn với thần giới chưa. Bần tăng thật sự không muốn sau này mình và vật cưới của mình phải gặp nhau trên chiến trường. Khụ, được rồi, tôi nói những lời này làm cái gì. Bây giờ cậu lập tức đi về Quan Thiên Uyển tìm cái tên Ứng Long hẹp hòi kia trong trận đi.”

Cương thi mắt xanh cũng không buồn nhúc nhích. Quan Thế Âm cúi người nói nhỏ bên tai nó: “Trước đây rất lâu tên Ứng Long hẹp hòi từng bỏ sung một phách cho Cống Hề, nên phách đó không thuộc về cô ấy, không thể nào theo cô ấy luân hồi.”

Cương thi mắt xanh chợt ngẩng đầu nhìn hắn. Thế nhưng hắn không cần phải nhiều lời nữa: “Đi đi, tên Long hẹp hòi kia đang đợi cậu.”

Cảnh vật Quan Thiên Uyển vẫn không thay đổi, phía sau núi ít ai lui tới, thời gian trôi qua đã lâu nên cỏ dại cũng sinh sôi mọc xanh um. Những ngọn cỏ ba lá của Xảo Nhi vô cùng tươi tốt, xanh biếc trải dài sát đất. Cương thi mắt xanh đi đến trước trận pháp. Phàn Thiệu Hoàng đang nhắm mắt dưỡng thần, thấy nó đến đây cũng chẳng tỏ vẻ hòa nhã gì: “Ngồi đi.”

Cho nên cương thi mắt xanh ngồi trước trận. Phàn Thiệu Hoàng không nhìn sự vội vã trong mắt nó, chỉ đánh giá nó từ trên xuống dưới một hồi lâu mới trầm giọng nói: “Khụ, một phách đó vẫn còn ở nơi của bần đạo. Bần đạo suy tính đã lâu, tên cương thi như cậu cũng không tệ lắm. Cho nên bần đạo quyết định luyện một phách này ra 9999 mảnh, mỗi một trăm năm bán cho cậu một mảnh, giảm giá tám mươi phần trăm.”

Cương thi mắt xanh: “...”

May là phía sau có người đến giải vây giúp nó, Phàn Thiệu Cảnh bước đến từ bụi cỏ: “Thiệu Hoàng, đừng lộn xộn.”

Phàn Thiệu Hoàng liếc mắt, rút cuộc bấm quyết đưa một phách đó ra ngoài: “Bảo vệ cẩn thận, nếu không có cái này thì bần đạo thật không còn có cách gì nữa hết.” Mặc dù cương thi mắt xanh rất vội nhưng nó cũng không lập tức đi tìm Xảo Nhi. Nó ở trong biển một tháng, hút nhiều linh khí. Sau đó vào một đêm trăng tròn, nó cố hết sức lực để tạo ra thể sơn hải để phá pháp trận. Thần thể nó chưa hồi phục, nên phá trận này vô cùng khó khăn. Khóe miệng nó trào ra máu tươi tựa như chuỗi châu chảy xuống: “Sau khi xuất trận mau sớm chữa trị thần thể, tôi và anh sẽ đánh nhau một trận để rửa hết thù hận.”

Phàn Thiệu Hoàng được thả ra khỏi trận thật. Thời gian sớm hơn trăm năm so với quẻ bói của hắn. Mặc dù Xảo Nhi ngốc nghếch nhưng có câu nói không sai: “Có lẽ anh có thể bói ra tất cả mệnh số, nhưng anh mãi mãi không thể nào bói ra được biến số trong đời.”

Bàn về đánh nhau là điều Ứng Long thích nhất, nhưng hắn vẫn còn băn khoăn: “Chờ sau khi cậu tìm được cô ấy đi.” Lòng còn lo lắng sẽ đánh không thoải mái, vậy thì không đánh.

Cương thi mắt xanh hiểu được tâm ý của hắn nên lập tức gật đầu: “Được.”

Nó xoay người định bỏ đi thì Phàn Thiệu Hoàng gọi nó lại phía sau: “Cậu đi đâu?”

Cương thi mắt xanh đáp rất dứt khoát: “Tôi đi tìm cô ấy.”

Một hồi lâu Phan Thiệu Hoàng mới khẽ than thở: “Lúc cậu không có chuyện gì làm thì nên xem nhiều sách chút đi. Ở chung với cô ấy lâu như vậy mà lại hoàn toàn không hiểu được cách lấy lòng phụ nữ. Lần này nếu lại mạo muội như trước sợ là cũng về tay không thôi.”

Cương thi mắt xanh nhìn hẩn thật lâu rồi mới nói: “Cám ơn.”

Cổ thần Ứng Long không nói lời nào thì thôi, vừa nói ra là lại đắc tội với người khác: “Đừng cám ơn, tôi làm những thứ này không phải vì cậu.”

Địa phủ quản lí rất nghiêm về tư liệu hồn phách, ngoài Âm Ti chỉ định quan viên ra thì không ai có thể tự mình tìm đọc. Đây là vì để luân hồi chân chính bắt đầu. Cả đời người khó tránh khỏi giữ lại một chút yêu hận tình si. Nếu như tất cả tiếc nuối cũng có thể dễ dàng viên mãn, thì chuyện tình duyên cách trở sinh tử quá dễ dàng nói lại rồi. Vậy thì thời gian còn ý nghĩa gì nữa? Luân hồi còn ý nghĩa gì nữa?

Còn những thù oán kiếp trước nếu tìm đến nơi của kẻ thù cũ thì cũng khó tránh được việc làm hỏng trật tự nhân gian.

Lúc này Xảo Nhi đã đi một vòng quay về, Âm Ti cũng phòng bị việc Hồng lại lên đến nhìn sổ tư mệnh, nên càng trông coi Vãng Sinh Điện nghiêm ngặt. Thậm chí là cả bởi vì lần trước có dính líu đến Quan Thế Âm nên lần này hẩn cũng bị phòng ngừa.

Nhưng đương nhiên Quan Thế Âm luôn có cách đối phó với những người luôn theo lẽ thói cũ này. Hẩn nhắc nhở vật cưỡi của mình đang quyết xông vào: “Âm ti có thể tự mình tra cứu sổ tư mệnh rất hạn chế, đơn giản chính là Thập Điện Diêm La.”

Việc này cương thi mắt xanh vẫn hiểu được: “Vậy bọn Tàn Quảng, Sở Giang.”

Quan Thế Âm gật đầu: “Bồ Tát đây nhớ được vật cưỡi của mình có thuật biến hình cũng không tệ đúng không? Mà bên trong Thập Điện Diêm La, Chuyển Luân Vương thường sẽ đi xem công và tội của mấy hồn phách, để sắp xếp cho bọn họ luân hồi giàu nghèo thọ yếu nên sẽ thường xuyên đến đây đọc sổ tư mệnh.”

Cương thi mắt xanh hiểu ra, lúc gần đi Quan Thế Âm lại dặn dò: “Nhưng cậu đừng có chỉ xem của Xảo Nhi không. Ngu vậy cũng biết là cậu rồi! Giả mạo Âm Ti Diêm La không bị phát hiện thì đương nhiên là vô tội, nếu như bị bắt thì tội sẽ rất nặng.”

Ngày kế Âm Ti Chuyển Luân Vương nghênh ngang đi vào Vãng Sinh Điện, tìm đọc mấy chục cuốn Tư Mệnh rồi lại cũng nghênh ngang bỏ đi. Mấy tên Âm Ti đều phải ngậm bồ hòn nhưng trong lòng căm tức. Thập Điện Diêm La lại thương lượng vì sợ không chừng lần sau nó còn đến. Cho nên quy định Vãng Sinh Điện phải có ám hiệu, ám hiệu không đúng thì dù Thập Điện Diêm La cũng không được vào.

Cương thi mắt xanh đi theo hướng dẫn trong sổ tư mệnh. Thật ra tốc độ của nó không hề chậm. Nhưng không biết có phải mấy tên Âm Ti này muốn cố ý làm khó nó hay không. Lần này Xảo Nhi lại luân hồi ở một nơi rất xa.

Nó tìm được Xảo Nhi ở một trấn nhỏ tại Dĩnh Châu. Cô đã ba tuổi, sinh ở một hộ nông bình thường họ Tàn. Lúc đó đất nước thái bình, dù không thể ăn sung mặc sướng nhưng cũng là cảnh áo cơm không phải lo.

Tên của cô là Tàn Tú Nhi, chỉ có một anh trai là Tàn Quan. Bốn thành viên trong nhà đều thương yêu lẫn nhau và cũng vô cùng vui vẻ hòa thuận.

Cương thi mắt xanh không thể nghĩ ngờ gì là chỉ biết làm cương thi. Lúc không có gì quả thật nó đã mua một sổ sách ở nhân gian đọc xem, đơn giản là mấy câu chuyện tài tử giai nhân. Dù là có hứng thú hay không thì mỗi ngày nó cũng sẽ coi một hai quyển. Mấy chuyện khác thì không biết nhiều, nhưng mấy chuyện thủ thi hoa hòe trên giường thì học được không ít. Cũng học biết được vài hình tượng của mấy chàng trai dễ dàng khiến cho cô gái ở nhân gian ái mộ.

Nghĩ đến Xảo Nhi ở đây phải gần trăm năm, nên nó cũng ở lại trong trấn nhỏ. Nó không dự định mang hồn thức bỏ vào người của Xảo Nhi trước. Dù sao cô vẫn còn là trẻ con, mấy thứ chuyện cũ kia sẽ cướp đi niềm vui tuổi thơ của cô.

Nó mở một tiệm bán gạo trong trấn. Sau đó nó cảm thấy không ổn, hình như cô bé kia rất có tình cảm với cái tên Lưu Nhị bán bánh nướng, mỗi ngày cũng đều vò anh trai Tần Quan đi mua bánh nướng cả. Mấy ngày trôi qua nó không thể ngồi yên, dự định mở một tiệm bánh nướng bên cạnh tiệm gạo và mượn tên Lưu Nhị kia đến đây làm bánh nướng.

Tiền công nó trả cao đương nhiên tên Lưu Nhị kia rất vui mừng. Cửa hàng bánh nướng này mở trong thôn cũng kinh doanh không tệ. Còn cương thi mất xanh cũng vui vẻ vì cuối cùng Xảo Nhi cũng đã vò anh trai mình đến đây mua bánh nướng mỗi ngày.

Năm ấy cô vừa tròn bốn tuổi, vừa thấy bánh nướng đã đứng yên không chịu đi. Cương thi mất xanh cũng thường dẫn cô vào trong cửa hàng chơi đùa. Ở chỗ của nó có bánh nướng cô ăn hoài không hết, dĩ nhiên cô cũng chịu mỗi ngày đều đến chơi. Hằng ngày khi về còn có thể mang theo bánh khiến cô càng vui mừng hơn. Suốt ngày chỉ quán lầy nó “anh ơi anh à” làm nũng, khiến nó vui mừng đến mức mặt mày hớn hở.

Qua dài ngày thì người Tần gia lại không vui. Vị công tử này toàn thân sang trọng, vừa nhìn cũng biết là người không phải xuất thân từ nhà bình thường, nhưng lại đến trấn nhỏ mở tiệm gạo. Hơn nữa bà mỗi Nhâm nói rằng đập cửa nhà hấn ra cũng không thấy hấn ở chung với cô gái nào. Chỉ yêu thích đứa con gái ba bốn tuổi nhà mình rất nhiều. Chẳng lẽ vị công tử này có sở thích gì đó không để người khác biết được sao?

Nghĩ đến đây Tần gia mặc cho Xảo Nhi có gào khóc thế nào cũng không cho phép cô đến gần vị “Hầu công tử” kia.

Cương thi mất xanh cảm thấy rất buồn bực. Mình làm gì không đúng, mời cô ấy ăn bánh nướng thôi mà! Huống chi cô ấy vốn là của mình, là của mình! Tại sao lại không cho gặp mình chứ...

Sau đó nó lại xem một quyển sách, lúc này mới chợt hiểu ra. Hóa ra ở nhân gian, chàng trai không riêng phải lấy lòng vợ, mà còn phải lấy lòng mấy người trong nhà vợ như cha mẹ, cô dì, chú bác, anh em vợ nữa.

Nó bắt đầu lựa chọn chiến thuật đánh vòng, làm thân với Tần Quan - anh trai của Tần Tú Nhi. Cũng may là tên Tần Quan này không khó gần. Hấn ta thích võ, từng bái hai sư phụ, nhưng vì gia cảnh nên không bái được danh sư, chỉ học được chút kỹ năng giang hồ thôi. Đây cũng hợp ý với cương thi mất xanh.

Nó theo dõi Tần Quan dài ngày, nhưng vẫn không thể tìm được chỗ để thi triển bản lĩnh của mình. Đêm hôm đó Tần Quan uống ít rượu với người khác xong, rồi khẽ ngâm nga điệu hát dân gian đi về nhà, thỉnh thoảng giữa đường gặp cướp. Cương thi mất xanh mừng rỡ, liên tục không ngừng đi theo bọn họ. Khi Tần Quan còn chưa kịp phản ứng thì bọn cướp đường đã xui xẻo bị ột quyền nằm sóng xoài trên mặt đất.

Tần Quan quay đầu nhìn nó sững sờ thật lâu, vẻ mặt kinh hãi: “Hầu công tử, lúc trước người lấy lòng em gái tôi bằng mọi cách, hôm nay lại đêm hôm khuya khoắt theo dõi tôi. Chẳng lẽ...”

Cương thi mất xanh mừng rỡ. Cừ lắm, cuối cùng cậu cũng nhìn ra tôi muốn theo đuổi em gái của cậu. Nhưng Tần Quan thấy mặt nó lộ ra vẻ vui mừng thì lại càng sợ hãi khôn nguôi: “Chẳng lẽ Hầu công tử có ý với tại hạ? Nhưng mà tại hạ và Hầu công tử đều là nam, đây là chuyện đảo lộn luân lý, trăm ngàn lần không thể được...”

“Em gái mi!” Cương thi mất xanh ngã xuống đất không ngồi dậy nổi...

Tần Quan cố hết sức tránh xa cương thi mất xanh. Cương thi mất xanh không còn cách nào nữa phải đi lấy lòng người lớn trong nhà. Chủ trong gia đình là Tần Hồng Thanh, bình thường cũng không có gì, chỉ khi vui lại thích nhâm nhi vài ba li rượu. Cho nên cương thi mất xanh lại mở quán rượu cạnh tiệm bánh nướng để tặng vài ba loại rượu ngon cho Tần Hồng Thanh.

Tần Hồng Thanh cũng cảm ơn ý tốt của nó nên thỉnh thoảng cũng tặng lại chút bí đỏ, bí đao... Thế là quan hệ của nó và Tần gia lại gần thêm một bước. Chỉ là thường ngày Tần Tú Nhi đều ở trong thư phòng, khó gặp được một lần. Cuối cùng có một ngày Tần Quan không nhịn được nữa, lấp bấp gọi nó vào hậu viện, vẻ mặt như trình tiết liệt nữ: “Tấm lòng của Hầu huynh tại hạ xin lĩnh, nhưng chuyện này vạn lần cũng không thể. Hầu huynh và Tần mỗ đều là nam nhi bầy thú, sao lại có thể nảy sinh ý nghĩ hỗn loạn thế này được. Hầu huynh mau sớm lấy vợ để sớm ngày chết đi ý nghĩ này. Cho dù cha của tại hạ có đồng ý thì Tần mỗ cũng tuyệt đối không nhượng bộ.”

Phản ứng của cương thi mắt xanh chính là đánh thẳng một quyền ngay giữa mắt trái của Tần Quan. Vì nhớ tương lai là người thân, nếu đánh hấn tàn phế thì sẽ khó nhìn mặt nên nó chỉ dùng nửa phần lực nhỏ. Nó nổi giận dùng dùng bỏ đi. Tần Quan ở phía sau vẫn còn che mắt nhưng lời nói kiên quyết cất cao giọng: “Dù cho huynh có đánh chết Tần mỗ thì kiếp này Tần mỗ cũng chỉ thích mỹ nữ thướt tha. Nếu có kiếp sau, giả sử có kiếp sau...”

“Kiếp sau em gái mi đó!” Cương thi mắt xanh ngẩng đầu đón gió rơi lệ...

Lấy lòng cha vợ thì đồng thời cũng phải lấy lòng luôn mẹ vợ. Mỗi lần cương thi mắt xanh đến đều mang cho Tần Ô Thị vợ của Tần Hồng Thanh một ít trâm hoa vòng ngọc và son phấn. Mặc dù gia cảnh của Tần Ô Thị cũng bình thường, nhưng trên có chồng, dưới có con, chưa từng chịu vất vả nên dáng vóc cũng không lão hóa. Mười lăm tuổi đã gả cho Tần Hồng Thanh, mười sáu tuổi sinh Tần Quan, hai mươi tám tuổi sinh Tần Tú Nhi. Hôm nay cũng chỉ hơn ba mươi hai tuổi sao lại không thích những thứ đồ này.

Vì thường xuyên qua lại biếu quà cáp nên Tần Ô Thị cũng gặp mặt cương thi mắt xanh vài lần. Nó luôn luôn cung kính với Tần Ô Thị, kêu đi hướng đông sẽ tuyệt đối không đi hướng tây, bảo đánh chó thì tuyệt đối không đi đánh gà. Thỉnh thoảng nó đến Tần Hồng Thanh không có ở nhà, Tần Ô Thị cũng sẽ ngồi tiếp chuyện với nó.

Hình tượng của cương thi mắt xanh vẫn như trăm năm trước, tóc bạc áo đen, đôi mắt xanh thẳm, thỉnh thoảng nhướn miệng mỉm cười vô cùng hào hoa phong nhã khó diễn tả bằng lời. Cũng không biết từ lúc nào Tần Ô Thị nhìn nó lại đỏ mặt và tim đập nhanh.

Cương thi mắt xanh không nhìn ra được điều này nên vẫn không ngừng mang quà đến tặng, cố hết mọi cách để hai người đó vui lòng. Thỉnh thoảng cũng đưa đến vài món cho Tần Tú Nhi. Nhưng lúc đó Tần Tú Nhi chỉ mới năm sáu tuổi. Nó lại ngại nói rõ nên chỉ đành phải nhờ Tần Ô Thị giao hộ.

Cuối cùng một hôm nó đến lúc Tần Hồng Thanh không có ở nhà. Tần Ô Thị ngượng ngùng xấu hổ nói: “Hầu công tử, nhiều ngày qua nhận được ân tình của công tử, thiếp thân xin giữ trong lòng tình nghĩa này. Nhưng... thiếp đã là người có chồng, hôm nay còn có con trai con gái hầu hạ bên gối. Sau này Hầu công tử... xin đừng đến đây nữa.”

Cương thi mắt xanh phun máu, dưới tuyết cảnh này cuối cùng nó cũng bộc phát: “Đây là cái nhà gì chứ! Tôi muốn kết hôn là Tần Tú Nhi nhà các người!”

Lời vừa nói ra khiến Tần Quan càng khiếp sợ: “Ban đầu tại hạ chỉ cho rằng Hầu công tử yêu huynh, yêu mẹ, nhưng hóa ra Hầu công tử yêu thích trẻ con...”

Nói đã rõ ràng, Tần Hồng Thanh và Tần Ô Thị cùng thương lượng một lúc. Họ cảm thấy Tần Tú Nhi còn nhỏ tuổi. Mặc dù cương thi mắt xanh nhìn qua cũng có nhà có sản nghiệp, nhưng vẫn chưa có vợ, điều kiện cũng không tệ lắm. Nhưng lúc này bàn về việc cưới gả thì cuối cùng cũng là quá sớm.

Cương thi mắt xanh cũng hiểu ý bọn họ, không thành thân trước cũng không sao, không đính hôn trước cũng không quan trọng. Nhưng ít ra cũng có thể để nó quang minh chính đại gặp người đi chứ.

Tần Hồng Thanh và Tần Ô Thị thương lượng rất lâu. Ngày thường nó khổ tâm lấy lòng cuối cùng cũng phát huy được tác dụng. Hai vợ chồng họ đều cảm thấy nó không phải là tên có lòng dạ xấu xa, nên cuối cùng cũng không còn quần thúc Tần Tú Nhi nghiêm khắc nữa.

Chỉ là vẫn không đồng ý cho hai người đơn độc đi ra ngoài, khi nào có Tần Quan thì mới miễn cưỡng được đi. Cương thi mắt xanh rất thất vọng. Nó cảm thấy rằng rõ ràng là báu vật của mình nhưng bây giờ phải có sự cho phép của người khác mới được đến gần.

Bởi vì Tần Quan vẫn còn đang suy nghĩ không ra chuyện lúc trước. Lại bị cương thi mắt xanh đập vài lần, sau loại trải qua một bận uy hiếp dụ lợi, cuối cùng hấn cũng mang Tú Nhi đi ra ngoài rồi tự động biến mất trong một khoảng thời gian ngắn.

Cương thi mắt xanh vì muốn ứng phó với ông anh vợ như hấn cũng tốn không ít tâm tư. Lập tức dùng nhiều tiền mời thầy dạy võ cho hấn. Thật ra tuổi Tần Quan cũng không lớn, lại có một người thầy giỏi nên cứ luyện tập cả ngày không thấy bóng dáng đâu.

Lúc này cương thi mắt xanh mới thở phào nhẹ nhõm. Nhớ đến lúc ban đầu ở trong đạo quán của lão đạo Xung Linh, Xảo Nhi và nó cứ quần quýt không rời, hạnh phúc biết bao nhiêu. Tại sao khi đến nhân gian thì lại phiền phức quá vậy.

Tần Tú Nhi cũng rất vui, việc cương thi mắt xanh cho bánh nướng đã để lại ấn tượng sâu sắc trong cô. Cô luôn luôn thân mật với cương thi mắt xanh. Cương thi mắt xanh rảnh rỗi lại công cô đi đến nhiều nơi, cô rất thích nó công cô bay đi. Cô học theo cách cưỡi ngựa kẹp hai chân lại, kêu lên “giá, giá” thì cương thi mắt xanh lại công cô cưỡi mây đạp gió, suốt cả quãng đường đều để lại tiếng cười ngân dài như chuông bạc.

Mỗi buổi tối nó đều đưa cô về Tần gia. Mỗi ngày đều nghĩ đến mua thức ăn ngon, kể chuyện hài và tất cả quần áo đẹp nhất cho cô. Mỗi lần đưa cô về nó cũng không nở, nhưng nghĩ đến ngày hôm sau lại gặp nhau thì trong lòng liền nhóm lên sự chờ mong. Nó đã tu hành mấy ngàn năm, chưa bao giờ thích mặt trời mọc và cũng chưa bao giờ quyến luyến mặt trời lặn như thế.

Rốt cuộc hôm đó Quan Thế Âm lại đến tìm nó: “Yêu thú, chờ Bồ Tát đi tham gia hội bàn đào nào.”

Cương thi mắt xanh không chịu, Quan Thế Âm cầm cành liễu quát nó: “Cái tên tọa kị này, làm hết trách nhiệm tọa kị một ngày đi. Đi mau!” Cương thi mắt xanh im lặng, chỉ đành phải chờ hẩn đi. Nó thử nghĩ với tốc độ của mình thì một ngày là có thể quay về nên cũng không để ý.

Nó đi thăm tiệm gạo, quán rượu, tiệm bánh nướng xong, lại lệnh cho Lưu Nhị trông tiệm. Trước khi đi không yên lòng lại đến Tần gia một chuyến. Khi đó nó đã rất thân quen với Tần gia, nó chỉ nói phải đi ra ngoài một thời gian ngắn, Tần Hồng Thanh đã lập tức nói: “Đi đi, Tú Nhi chờ cậu trở về.”

Điều này đồng nghĩa với việc đã nhận người con rể như nó. Trái tim của Mắt Xanh như nở hoa rộ lên.

Nghiêm chỉnh mà nói đây chính là lần đầu tiên Quan Thế Âm chân chính sử dụng tọa kị này. Hẩn khó xử nhìn xung quanh: “Cái này cười ở đâu đây...”

Cương thi mắt xanh cũng có nguyên tắc của mình: “Miễn là không ngồi lên cổ.”

Quan Thế Âm thử mấy tư thế, nhưng cuối cùng vẫn sử dụng tư thế cũ của Phàn Thiệu Hoàng, vòng ôm công chúa. Thật ra cảnh sắc cũng không tệ, cương thi mắt xanh tóc bạc áo đen, Quan Thế Âm thì lại áo trắng không nhiễm bụi trần. Cương thi mắt xanh cúi xuống ôm Quan Thế Âm lên, vẫn rất có mỹ quan.

Duy chỉ có Quan Thế Âm nhìn hai bên: “Không được, không được, thế này mà đến hội bàn đào thì Bồ Tát sẽ bị cười chết mất!”

Cương thi mắt xanh lại đề nghị: “Hay là Bồ Tát hóa thành nữ đi.”

Quan Thế Âm lại hóa thành nữ thử xem, cảm giác tựa như cũng tốt đẹp hơn, cũng không tìm ra vấn đề gì nữa. Nhưng hẩn vẫn cảm giác xấu hổ khó có thể nói ra. Thời gian quá gấp nên cũng không thể cố chấp nhiều, cương thi mắt xanh cứ bế nữ Quan Thế Âm thân nhiên đi dự tiệc... Thọ yến của Vương Mẫu đương nhiên phải chuẩn bị quà tặng. Quan Thế Âm lại lệnh cho nó chờ mình đi tìm chén lưu li đủ màu. Nhưng thật ra Quan Thế Âm là một Bồ Tát rất keo kiệt, trong ngày thường chẳng bao giờ tặng quà hiến lễ cho ai. Hôm nay lại phí công đi tìm chén lưu li. Cương thi mắt xanh biết hẩn muốn kéo gần lại quan hệ của nó và thân giới. Trong lòng nó rất cảm kích, có lẽ đây chính là tâm địa Bồ Tát. Tuy hẩn không nói gì, chỉ lặng lẽ làm thôi. Thỉnh thoảng cũng cũng giả trò quái đản nhưng cũng không có ý xấu gì cả.

Gần đến giờ nhập tiệc, Quan Thế Âm lại nghĩ ra kế: “Yêu thú, cậu gặp Hao Thiên Khuyển chưa?”

Cương thi mắt xanh nghiêng đầu nghĩ ngợi: “Chưa từng thấy.”

Quan Thế Âm liền chấm rượu vẽ ra một hình thú lên ki trà: “Nào, nào, nào biến thành dáng vẽ kia đi.”

Nó vừa làm phép, Quan Thế Âm vẽ là một hình dáng con chó, nhưng nó lại biến thành một con sói lông vàng có chiếc đuôi thật dài. Bởi vì nó thuộc hỏa, nên màu lửa rực rỡ vẫn vờn quanh thân nó. Bộ lông vàng kim lấp lánh, lại rực lửa tỏa sáng xung quanh, thật là oai phong.p>

Quan Thế Âm rất nghi ngờ vì nó bỗng vâng lời thế này: “Không hỏi tại sao à?” Con sói lông vàng lúc lắc chiếc đuôi trên mặt đất: “Bồ Tát là bạn của Hồng, chuyện Bồ Tát muốn Hồng làm, Hồng sẽ không hỏi tại sao.”

Quan Thế Âm vỗ vỗ đầu nó: “Được, được. Thật ra thì sau này cậu không chỉ có một người bạn là bản tăng. Mỗi một giống loại đều không cô độc từ lúc mới sinh ra. Sở dĩ tộc cương thi không được vạn vật thân thiết là bởi vì bọn họ không thân thiết với vạn vật. Hồng, cậu có sức mạnh mà bản tăng không thể địch nổi. Nhưng kinh nghiệm trải đời của cậu không nhiều. Có rất nhiều việc cậu cần phải từ từ trải nghiệm. Có một số đạo lý cậu cũng cần từ từ hiểu ra.”

Cương thi mắt xanh ngẩng đầu nhìn hấn, thật như nó đã hơi hiểu ra điều đó.

Vương Mẫu vừa đến Dao Trì đã bị con thú có kim quanh lấp lánh này hấp dẫn. Bà vui mừng thích thú đến mức nói năng không theo trình tự: “Ồ, đẹp quá. Đây là yêu kị của vị tiên gia nào? Nhanh qua đây xem.”

Cương thi mắt xanh nhìn Quan Thế Âm, Quan Thế Âm mỉm cười cất lời: “Nương nương đây là tọa kị sói lông vàng của bản tăng. Tính tình không được tốt chỉ sợ dọa nương nương...”

Bên kia Vương Mẫu lại cất lời: “Thì ra là sói lông vàng, quá đẹp. Bộ lông này rất mượt mà bóng bẩy, qua đây đi.”

Vương mẫu nhặt một trái đào lớn nhất đỏ nhất ném đến từ phía xa. Cương thi mắt xanh vừa đón theo hướng rồi nhảy phốc lên cắn lấy trái đào kia. Rồi thuận thế đáp xuống ngậm trái đào chạy đến trước mặt Vương Mẫu, còn vô cùng đắc ý ngoe nguẩy chiếc đuôi giống như kéo được con bài nhị ngũ bát vậy. Vương Mẫu hớn hở mừng vui liên tục vỗ vỗ đầu nó: “Thật đáng yêu, người đầu, thưởng, trọng thưởng!”

Chúng tiên thấy thế mặt lại đầy vạch đen, ánh mắt nhìn về phía Quan Thế Âm vạn phần khinh bỉ: “Ghe tởm, mi lại bán cả thú...”

Lần này mùa bàn đào thu hoạch lớn khiến Vương Mẫu nương nương rất vui vẻ. Cả Dao Trì chất đầy đào tiên, khi đó lại không có tử lạnh, không dễ gì tàng trữ, qua không bao lâu cũng sẽ hư. Vương Mẫu nương nương là một vị thần tiết kiệm, cho nên thọ yến được dài vào mừng hai tháng hai kéo dài cho đến tận mừng ba tháng ba. Chúng thần tiên mừng hai tháng hai ăn đào tiên, mừng ba tháng hai ăn đào tiên, mừng bốn tháng hai lại ăn đào tiên... ăn cho đến mức ai ai cũng muốn bỏ trốn...

Cương thi mắt xanh quan tâm đến Xảo Nhi, nhưng Vương Mẫu nương nương lại rất yêu thích nó. Hơn nữa trong tình huống chúng tiên tề tụ tại đây, nó thật sự không thể trốn đi được. Dù sao nếu như tạo mối quan hệ tốt với vị cao quân này của thần giới, sau này bên Xảo Nhi có xảy ra chuyện gì thì mọi người cũng sẽ phần lớn nhắm một mắt mở một mắt rồi.

Trong mối quan hệ người với người, lúc cần phải tạo dựng thì vẫn phải làm cho tốt. Dù sao hiện tại nó đã chuyển nhà, nếu như tạo được mối quan hệ tốt trước thì cả nhà sau này cũng sẽ khỏi lo lắng nữa.

Lúc gần đi cuối cùng Quan Thế Âm cũng nhắc đến chuyện này: “Vương Mẫu nương nương, mấy ngày gần đây tọa kị của bản tăng đang muốn lai giống, chọn trúng một người con gái của nhân gian. Nhưng thiên lí luân hồi không tra được chỗ đi của cô ấy...”

Vương Mẫu vừa nghe liền hạ chỉ: “Chuyện này có khó khăn gì. Người đầu, lấy tín vật của bốn cung ra đây để Bồ Tát cho sói mang tín vật đi đến Âm Ti. Phụng lệnh của bốn cung đi xem sổ tư mệnh trước, đương nhiên là sẽ không ai dám cản. Nhưng chỉ có thể tra xét một mình cô gái này, những cái khác không được tra. Thiên đạo tuần hoàn vẫn được tuân thủ.”

Quan Thế Âm tự nhiên cúi đầu cảm ơn, Vương Mẫu nương nương còn nói: “Nếu lai giống thành công, nhất định Bồ Tát phải tặng cho bốn cung một chú sói lông vàng con nhé!”

Quan Thế Âm đỏ mặt hơi lạnh đầy đầu. Nhưng hấn vốn là một vị Phật phi phạm, lập tức mỉm cười cúi đầu lên tiếng nhận lời: “Điều này là đương nhiên, đương nhiên.”

Chuyến đi hội bàn đạo này kéo dài bốn mươi một ngày, cương thi mắt xanh vẫn bảo vệ một phách của Xảo Nhi, cất lấy tín vật của Vương Mẫu nương nương trở về nhân gian. Tuy con đường phía trước vẫn còn khá dài, nhưng tình vẫn như ủ men say. Anh sẽ luôn luôn ở bên em, cùng em trải qua mỗi một lần ân ái hay chia lìa.

Nó đơn độc đi lại ở đám mây, trong lòng đã không hề bối rối nữa.p>

Thực hiện bởi

nhóm Biên tập viên Góc Sách:

sienna – Fujū – Lana Benet

(Tìm - Chỉnh sửa - Đăng)

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/nguoi-yeu-oi-di-nao>